

ПАН

ТЕС ГЕРИТСЪН

„Геритсън е по-добра от Палмър, по-добра от Кук... и дори от Крайтън“

Стивън Кинг

ГРАВИТАЦИЯ

ТЕС ГЕРИТСЪН ГРАВИТАЦИЯ

Превод: Атанас Найденов

chitanka.info

Ема Уотсън — блестяща изследователка и астронавт от НАСА, е на път да осъществи мечтите си. На борда на Международната космическа станция тя работи върху сложна научна програма. До момента, когато получава странна заповед от Центъра за управление на полетите: веднага да унищожи експеримент №23 с клетъчната култура Archaeon, открита преди години, до геотермален процеп край островите Галапагос. Но вече е твърде късно. Освободена от оковите на гравитацията, тази невероятна форма на живот завладява всеки жив организъм, в който попадне. При развитието си тя приема част от ДНК на жертвата и така борбата със заразата става невъзможна. Земята е изправена пред катастрофална епидемия. Спасителната мисия на НАСА до Международната космическа станция се проваля. Последният шанс на оцелелите е в ръцете на Джек Макелъм — съпруг на Ема Уотсън, също лекар и астронавт, който е изключен от космическата програма поради заболяване. Но необикновените обстоятелства изискват и необикновени решения.

Тес Геритсън е една от най-перспективните съвременни американски писателки. За всички любители на медицинския трилър тя ще бъде едно разтърсващо откритие.

На мъжете и жените, благодарение на които полетите в космоса са реалност.

„Зад всяко от най-великите постижения на човечеството стои една мечта.“

1. ОКЕАНЪТ

Процепът край островите Галапагос

0,30 градуса южна ширина,

90,30 градуса западна дължина

Той се плъзгаше по самия ръб на бездната.

Под него зееше мракът и ледените води на подводното царство, там където слънцето никога не бе прониквало, и където единствената светлина бяха случайни искрици от стрелкащи се биолуминесцентни организми. В тежководолазния батискаф „Дълбочинен полет IV“, който приемаше формата на човешкото тяло, зад прозрачен, дебел полиакрилен прозорец, доктор Стивън Д. Ейхърн изведнъж изпита завладяващото усещане, че, освободен от оковите на земното притегляне, се носи през безкрайния космос. Лъчите на двата странични прожектора осветяваха ситния ръмеж от органична материя. Това бяха труповете на най-различни едноклетъчни и елементарни форми на живот, които бяха пропътували хиляди метри вода с единствената цел да намерят покой в гробницата на океанското дъно.

Докато се носеше плавно през мекия дъжд от органични остатъци, той насочи „Дълбочинен полет“ точно по ръба на подводния каньон, при което бездната му се падаше отляво, а платото на океанското дъно бе точно под краката му. Макар да изглеждаше пуста, навсякъде по скалната твърд се забелязваха признаци на живот. Тук-там се виеха плитки и по-дълбоки следи от дънни риби, змиорки, раци или такива, които в момента не се виждаха, заровени под дебелия слой нанос, който им осигуряваше безопасност. Разбира се, имаше и следи от човека: парче ръждясала верига, змиевидно сгърчена около потъналата котва, бутилка от газирана вода, наполовина обвита в тиня. Призрачни останки от чуждия горен свят на светлината.

Внезапно пред очите му се разкри смайваща гледка. Сякаш пред него се изпречи малка подводна горичка от овъглени дървени стволоче. Всъщност те приличаха много на опушени черни комини, около шест

метра високи цилиндрични образувания от неразтворими минерали, които се бяха завихряли и натрупвали около пукнатините в земната кора. Той леко наклони единия лост за управление, като по този начин плавно заобиколи отдясно това необичайно препятствие.

— Стигнах до хидротермалния процеп — изрече Стивън. — Скорост два взела, отляво заобикалям „Комините“.

— Как е колата ти? — пропука в ушите му гласът на Хелън.

— Истинска красавица. Искам една такава за себе си.

Отсреща се чу тих смях.

— Ще ти се наложи да напишеш доста голям чек, Стив. А видя ли полето с конкреции? Трябва да е точно пред теб в момента.

Ейхърн не отвърна известно време, взря се в мътната вода и миг по-късно се обади:

— Да, ето ги!

Мангановите конкреции приличаха на овъглени бучки, разпръснати навсякъде по океанското дъно. Бяха необичайно гладки, образувани от най-различни минерали, вкаменили се около малки късчета скала или зрънца пясък, но пък представляваха изключително ценен източник на титан, ванадий, манган и много други редки и скъпи метали. Той обаче не им обърна внимание. Неговата цел бе нещо много по-важно.

— Спускам се в каньона — каза той.

Стисна лостовете за управление и изведе „Дълбочинен полет“ отвъд ръба на океанското плато. Щом скоростта му достигна два и половина взела, неголемите елерони, с функция обратна на тази при самолетите, насочиха надолу батискафа му — в тесния процеп на каньона. Започна спускането му в бездната.

— Хиляда и сто метра — започна да брои Стивън. — Хиляда сто и петдесет...

— Гледай под себе си! Процепът е доста тесен. Каква е температурата на водата?

— Започва да се покачва. В момента е дванадесет градуса.

— Нормално е за подобни хидротермални зони. Под теб са две хиляди метра горещи води.

Внезапно пред лицето на Ейхърн се стрелна някаква сянка. Той инстинктивно се отдръпна назад, при което бутна неволно един от управляващите лостове и батискафът се катурна надясно. Тежкият

сблъсък със стената на каньона отекна с глух звън по целия корпус на превозното му средство.

— Господи!

— Какво стана? — обади се Хелън. — Стивън, докладвай състоянието си.

Той се намираше в състояние на хипервентилация, причинена от стреса, сърцето му биеше лудо, панически, и ехтеше в тясната полиакрилна обвивка на тялото му. Това беше изключително опасно, тъй като при тези дълбочини кръвното му налягане и количеството кислород в дробовете бяха от съществено значение. „Корпусът. Дали не повредих корпуса?“ През оглушителния шум от собственото си дишане, той чуваше стонове на стоманената обшивка, която сякаш поддаваше под смъртоносния напор на стотиците тонове вода. Стивън се намираше на хиляда и двеста метра под морското равнище и отвсякъде като в железен юмрук го притискаха над сто атмосфери водно налягане. Една пукнатина по корпуса, един пробив на водата и щеше да бъде размазан до неузнаваемост.

— Стив, обади се!

Тялото му бе обляно в ледена пот. Най-после успя да промълви:

— Уплаших се — ударих се в стената на каньона...

— Някаква повреда?

Той надникна през дебелия прозорец.

— Не мога да кажа. Мисля, че удара пое предният сонар.

— Можеш ли да маневрираш?

Той бутна леко лоста за завой на ляво.

— Да, да. — След това въздъхна облекчено. — Мисля, че всичко е наред. Нещо мина точно пред очите ми. Здравата ме стресна.

— Нещо?

— Профуча с огромна скорост! Видях само една сянка — сигурно беше змия, така се стрелна.

— С глава на риба и тяло на змиорка — такова ли беше?

— Да. Да, точно това видях.

— Това е било дълбоководна змиорка.

„Цербер, значи“, помисли си Ейхърн и потръпна. Триглавият пес, който охраняваше вратите на ада.

— Привлечена е от топлината и сярата — каза Хелън. — Подготви се за чести срещи с нея, след като навлизаш в

хидротермалната зона.

„Щом казваш, сигурно е така.“ Познанията на Стивън в областта на океанската биология клоняха към нула. Съществата, които се стрелкаха над дебелия прозрачен купол над главата му, представляваха само любопитни обекти, живи показатели, които го уверяваха, че е на прав път. Стиснал вече уверено двата управляващи лоста, той отново смело насочи „Дълбочинен полет“ все по-надолу в бездната.

Две хиляди метра. Три хиляди.

„Ами ако корпусът се беше пропукал?“

Четири хиляди метра. Колкото повече се спускаше, толкова по-голямо ставаше убийственото налягане на водата. Цветът ѝ сега бе чисто черен, обогатен тук-там от изплувалите от магмения отвор серни петна. Лъчите на страничните прожектори едва успяваха да пробият гъстата консистенция на богато минерализираната вода. Заслепен от завихрените неразтворими частици, Стивън едва успя да се измъкне от участъка, където плуваха петната сяра, в резултат на което видимостта му значително се подобри. Сега се спускаше странично към хидротермалния отвор, извън обсега на загрялата от земната магма вода, но въпреки това външната температура продължаваше да се покачва.

Четиридесет и осем градуса по Целзий.

Пред погледа му отново се стрелна нещо. Този път не се уплаши и не изпусна лостовете за управление. Докато се спускаше, видя още много подобни змиорки, увиснали с главата надолу, сякаш окачени неподвижно сред водното пространство. Водите, които се издигаха откъм пукнатината в земната кора, някъде долу, бяха наситени с горещ сероводород, отровно съединение, абсолютно несъвместимо с всякакъв живот. Въпреки това обаче, дори в тези черни и отровни води, животът бе успял да процъфти, при това бе приел такива красиви и почти фантастични форми. Прикрепени за стените на каньона се вееха дългите почти два метра червеи *Riftia*, чиито краища бяха украсени с яркочервени, стърчащи във всички посоки „перуки“. Стивън видя и огромни миди със снежнобели черупки, подали виолетово-розови езици в очакване на случайна храна. Имаше и раци със злоецо белезникав цвят, прилични на призраци, които се стрелкаха сред многобройните процепи на скалата.

Въпреки че бе включил климатизиращото устройство, топлината отвън вече се усещаше и при него.

Шест хиляди метра. Температурата на водата бе вече осемдесет и два градуса. А в конусообразното водно течение, извиращо от цепнатината в земната кора, загрялата от кипящата магма вода вероятно достигаше петстотин градуса. Изглеждаше наистина невероятно, че на това място, в пълен мрак, горещи и отровни води, можеше все пак да съществува живот.

— Намирам се вече на шест хиляди и шестдесет метра — проговори той. — Все още нищо не виждам.

В слушалките му долетя слабият и пропукващ глас на Хелън:

— Точно под теб има широка скална издатина. Трябва да е на около шест хиляди и осемдесет метра.

— Ще внимавам.

— Намали скоростта на спускане. Всеки момент ще стъпиш върху нея.

— Шест хиляди и седемдесет, нищо не виждам. Тук долу е като супа. Може би съм се отклонил.

— ... данните от сонара... пада върху теб! — Разтревоженият ѝ глас бе погълнат от смущенията.

— Не разбрах. Повторете.

— Парче от стената на каньона е поддало! Към главата ти падат скални отломъци. Изчезвай оттам!

Мощният звън от ударите на камъните пробягна по целия корпус на батискафа и Стивън панически натисна напред лостовете за управление. Една масивна сянка се спусна в мрака точно над главата му, отскочи от стената и запрати нов дъжд от по-малки отломъци в бездната. Ударите по метала зазвънтяха с нова сила. Последва особено оглушителен трясък, придружен с мощен тласък, сякаш юмрук се бе стоварил върху му.

Главата му отскочи, челюстта му се удари о прозрачния защитен купол на батискафа. Той усети, че се бе наклонил настрани, чу болезнения стон на метала, когато десният елерон задра о неравната скала на стената. Подводният апарат продължи да се търкаля надолу, а около него валяха множество малки отломъци.

Стивън бутна лоста за аварийно освобождаване на баласта и отчаяно заблъска лостовете за управление в опитите си да насочи

батискафа нагоре. „Дълбочинен полет“ се килна напред, металът отново проскърца о скалата и внезапно замря. Не помръдна повече, замръзна на място, полегнал на дясната си страна. Последва нов пристъп на бясно блъскане по лостовете и бутоните.

Никакъв резултат.

Стивън спря, сърцето му биеше лудо. Не знаеше как да овладее нарастващата паника. Защо не се движи? Защо не му се подчинява подводният апарат? Насили се да погледне към двата цифрови екрана пред себе си. Електрическото захранване бе непокътнато. Токоизправителят все още действаше. Уредът за отчитане на дълбочината показваше шест хиляди осемдесет и два метра.

Постепенно дъждът от ситни камъни премина и пред светлинния лъч от лявото крило предметите започнаха да придобиват ясни очертания. Право пред него, отвъд прозрачния купол над главата му се виждаше непознат пейзаж от черни скали и гърчещи се кървавочервени червеи Riftia. Той проточи врат встрани, към дясното крило. Онова, което видя, накара стомаха му да се стегне като камък.

Крилото бе здраво вклинено между две скали. Нямахше никакъв шанс да помръдне напред. Нито назад. „Намирам се в капан, в гробница на повече от шест хиляди метра под водата.“

— ... бра ли? Стив, разбра ли ме?

Той чу собствения си глас, слаб и тих, в плен на страха:

— Не мога да се движа — дясното ми крило е вклинено...

— ... елероните отляво. Малко по-силен тласък може да те освободи.

— Опитях вече. Всичко опитях. Не мога да помръдна.

Слушалките му се изпълниха с мъртвешка тишина. Дали бе изгубил връзка с повърхността? Може би го бяха прекъснали? Той си представи кораба, далеч там горе, как леко се поклаща палубата му на вълните. Представи си слънцето. Горе на повърхността беше един прекрасен слънчев ден, в небето се рееха едри птици. Океанът бе бездънно син...

В ушите му пропука мъжки глас. Това беше Палмър Гейбриъл, човекът, който финансираше експедицията, думите му звучаха хладно и спокойно, както винаги.

— Предприемаме спасителна операция, Стив. Другият батискаф е вече във водата. Ще те извадим на повърхността, колкото може по-

бързо. — Последва известно мълчание, а после: — Виждаш ли нещо? Опиши ми какво виждаш пред себе си.

— Стъпил съм на скална издатина, точно над отвора.

— Можеш ли да различиш нещо?

— Какво?

— Намиращ се на шест хиляда осемдесет и два метра. Точно на дълбочината, от която се интересуваме. Каква е тази издатина? Скалите какви са?

„Всеки момент ще се размажа тук, а той ме заразпитвал за някакви си скапани скали.“

— Стив, използвай големия прожектор. Разкажи ни какво виждаш.

Той се насили да погледне към таблото с уредите и щракна ключа за прожектора.

Ярък лъч светлина разряза черния мрак. Взря се в новоразкрития пейзаж пред очите си и премигна. Преди бе забелязал само червеите. Сега обаче вниманието му се насочи към шелфа, върху който бе стъпил — безкрайно поле с всевъзможни отломъци. Камъните бяха с катранения цвят на въглища, приличаха на онези манганови конкреции, но тези имаха назъбени краища, като парчета стопено и застинало стъкло. Когато погледна наляво, към току-що пропуканите скали, които бяха заклецили едното му крило, той внезапно осъзна какво беше това.

— Хелън е права — прошепна той.

— Не разбрах.

— Тя беше права! Източникът на иридий — сега вече го виждам съвсем ясно...

— Заглъхваш. Препоръчвам ти... — Гласът на Гейбриъл се смеси със смущенията и изчезна.

— Не разбрах. Повтарям, не ви разбрах! — каза Ейхърн.

Мълчание.

В ушите му кънтяха ударите на собственото му сърце, бучеше тътенът на собственото му дишане. „Полека, полека, успокой се. Изразходваш кислорода си твърде бързо.“

Отвъд акрилния купол животът танцуваше изящния си танц в смъртоносните води. Минутите се разтеглиха до часове, докато Стивън наблюдаваше лекото поклащане на червеите *Riftia*, приличащи на

кървави пера, неуморно пресяващи водата в очакване на нещо питателно. През пустото поле от камъни премина безок рак.

Светлините намаляха. Вентилаторът на климатичното устройство внезапно замря.

Акумулаторът му се изтощаваше.

Той изключи големия прожектор. Само слабият лъч на лявото крило остана да свети. След няколко минути щеше да започне да усеща деветдесетте градуса на загрялата от земната магма вода. Топлината щеше да се процеди бавно през корпуса и постепенно да го свари жив в собствените му течности. Дори почувства как една капка леко тръгна от средата на скалпа и се стече бавно по бузата му. Погледът му обаче не изпускаше онзи самотен рак, който така изящно и майсторски подскачаше и се придвижваше през каменистия шелф.

Светлината откъм страничното му крило премигна.

И изгасна.

2. ИЗВЕЖДАНЕ В ОРБИТА

СТОП

7 юли

Две години по-късно

През гърмежа на горящите степени на ракетата носител и стържещия трясък на совалката, командата „Стоп“ се изписа така ясно в съзнанието на бордовия специалист Ема Уотсън, че тя можеше да потвърди, че я е чула в слушалките си. В действителност никой от екипажа не бе произнесъл думата на глас, но въпреки това тя знаеше, че решението вече бе взето. Нито командирът на полета Боб Китридж, нито пилотът Джил Хюит, която беше в предната част на командното помещение, бяха обявили тежката присъда. Нямаше нужда. Толкова дълго бяха работили заедно, че можеха да си четат мислите и им бе достатъчно само да следят кехлибарените алармени светлини в командния пулт на совалката, за да знаят какво да предприемат.

Само преди няколко секунди „Индевър“ бе достигнала Мах Q, момента при извеждането в орбита, в който совалката е подложена на огромно аеродинамично натоварване, преодолявайки съпротивлението на атмосферата, в резултат на което бе започнала да се тресе неудържимо. Това се случваше обикновено около седемдесетата секунда от старта. Китридж за момент бе намалил скоростта им до седемдесет процента, за да избегне вибрациите. Сега обаче предупредителните сигнали в командния пулт ги уведомяваха, че два от основните им двигатели бяха извън строя. С един двигател и въпреки тягата на все още горящите буустери^[1] на носителя, те никога нямаше да успеят да излязат в орбита.

Налагаше се да прекратят мисията си, да се върнат на земята.

— Център, тук „Индевър“ — обади се Китридж с дрезгав, но твърд глас, без следа от безпокойство. — Няма да успеем да се откъснем. Централният и левият главни двигатели отказаха при Мах Q.

Нямаме избор. Пристъпваме към завръщане към стартовата точка. Край.

— Прието, „Индевър“. Потвърждаваме, два от основните двигатели извън строя. Пристъпете към завръщане, след пълното изразходване на горивото на буустерите.

Ема вече ровеше в купчинката картончета с инструкции за аварийни ситуации, докато накрая измъкна това с надпис „Завръщане към стартовата точка“. Разбира се, всеки член от екипажа знаеше наизуст всяка отделна процедура от предстоящата операция, но в суматохата при аварийното приземяване бе твърде възможно да пропуснат някоя съдбовна подробност. Тези контролни картончета им бяха двойната подsigуровка.

Сърцето блъскаше бясно в гърдите ѝ. Ема внимателно прегледа най-вероятната схема на техните действия, ясно изписана в синьо. Беше възможно да оцелеят при приземяване с два аварирани основни двигатели — но това бе само на теория. Нужни им бяха няколко последователни чудеса, за да успеят. Първо, трябваше да се отърват от горивото си, но преди това да отделят последния основен двигател, за да могат да се откъснат от огромния външен резервоар с гориво. После Китридж трябваше да извърти совалката така, че да се насочат право към мястото на старта. Той щеше да има само един шанс да ги приземи успешно близо до Космическия център „Кенеди“. Дори най-малката грешка би запратила „Индевър“ нейде в океана.

Животът им сега бе в ръцете на командира Китридж.

Гласът му, тъй като той водеше непрестанен разговор с Центъра, все още звучеше спокойно и уверено, дори се усещаше известна досада. Наближаваха двете минути. Следващата кризисна точка. Катоднолъчевият дисплей изписа „Pc < 50“ и замига. Степените продължаваха да горят, всичко вървеше по график.

Ема го почувства отведнъж, внезапното забавяне, което се получаваше, когато степените погълнаха последното им гориво. След това през прозрачния люк нахлу ослепителната светлина от блесналия взрив на откъсналите се от външния резервоар буустери и тя замижа.

Тътенът на двигателите злоецо се смени с тишина, разтърсващите вибрации постепенно преминаха в меко и безпрепятствено движение. Сред внезапно настъпилния покой, тя усети как пулсът ѝ се ускорява, как сърцето ѝ тежко заби като едра птица,

която се блъскаше отчаяно и упорито в решетките на собствения ѝ гръден кош.

— Център, тук „Индевър“ — каза Китридж, гласът му все така звучеше неестествено спокоен. — Освободихме се от буустерите.

— Прието, видяхме.

— Пристъпваме към завръщане. — Китридж натисна бутона „Стоп“, като преди това бе завъртял ключа на позиция „Завръщане към стартовата точка“.

В слушалките на Ема прозвуча гласът на Джил Хюит:

— Ема, да чуем какво ще ни каже картончето!

— Започвам.

И тя зачете отделните точки, а гласът ѝ бе също така стряскащо спокоен и уверен, като на Китридж и Хюит. Който и да слушаше разговора им, никога не би предположил, че в същия този момент те бяха изправени пред катастрофа. Действията им бяха механични, паниката им напълно овладяна, всяко тяхно движение бе резултат от толкова много тренировки, че се бяха превърнали в подсъзнателни. Бордовите компютри трябваше автоматично да насочат совалката им по обратния път към къщи. Те следваха неотлъчно курса си, височината им беше над сто и тридесет километра, продължаваха да се изкачват, разсипвайки след себе си гориво.

После тя почувства зашеметяващ световъртеж, когато носът на станцията се завъртя надолу, към земята, сякаш се търколи през глава. Хоризонтът, който бе обърнат с главата надолу, сега внезапно се изправи, щом се насочиха към Космическия център „Кенеди“, на около шестстотин и петдесет километра пред тях.

— „Индевър“, тук център. Изгасете основния двигател.

— Прието — отвърна Китридж, — изключвам основния двигател.

На командния пулт индикаторите на трите основни двигателя изведнъж светнаха яркочервено. Двадесет секунди след изгасянето им, в океана щеше да падне огромният външен резервоар.

„Губим височина прекалено бързо — помисли си Ема. — Но пък си отиваме право вкъщи.“

Изведнъж подскочи. Остро избръмча предупредителен сигнал и цяла секция от контролния пулт освети командния пулт.

— Център, изгубихме компютър номер три! — изкрещя Хюит. — Изчезна и навигационният вектор! Повтарям, изгубихме навигационния вектор!

— Може би е грешка в инерционните изчисления — обади се Анди Мерсър, другият бордови специалист, седнал до Ема. — Да го изключим от мрежата.

— Не! Може да става дума за препълнен буфер при трансфера на данни! — прекъсна го Ема. — По-добре да пуснем резервния.

— Съгласен — рязко кимна с глава Китридж.

— Включвам резервния компютър — обяви Хюит. И пусна пети компютър.

Векторът отново се появи на екрана. От гърдите на всички се изтръгна въздишка на облекчение.

Взривовете от негодните заряди сигнализираха отделянето на празния резервоар. Не можеха да го видят да пада в океана, но знаеха, че току-що бяха преминали още един критичен момент. Совалката вече летеше свободна, масивна и трудноподвижна птица, стрелнала се към дома.

Хюит кресна:

— По дяволите! Изгубихме един от помощните енергийни модули!

Ема стискаше зъби, когато изръмжа нова аларма. Единият от хранващите модули беше извън строя. После писна още един звънец и погледът ѝ пробягна панически по пулта. Отвсякъде светеха множество кехлибарени алармени сигнали. От всички екрани изчезнаха данните. Тяхното място бяха заели зловеци черно-бели ивици. „Катастрофален срив в компютърните системи.“ Летяха без каквато и да била навигационна информация. Без елементарен контрол върху елероните.

— Анди и аз се заемаме с повредата в хранването! — изкрещя Ема.

— Отново включваме резервния компютър!

Хюит щракна ключа и изруга:

— Ужасно се забавлявам, момчета. Нищо не става...

— Дай пак!

— Нищо, никаква реакция.

— Накланяме се! — викна Ема и усети как стомахът ѝ се втурна в страни.

Китридж се опита да се пребори с единия от управляващите лостове, но совалката вече се бе наклонила прекалено много надясно. Хоризонтът изведнъж застана вертикално, после се извъртя с главата надолу. Стомахът на Ема отново се метна вдясно, когато се завъртяха. Следващото завъртане дойде доста по-бързо, хоризонтът вече се превърна в шеметен вихър от небе, море и пак небе. Спиралата на смъртта.

Хюит изстена, а Китридж се обади с безразличие и примирение:

— Изтървах я.

Смъртоносният свредел ги погълна и ги запрати към внезапния и размазващ край. След това настъпи тишина.

Един весел глас изчурулика в слушалките им:

— Съжалявам, момчета и момичета, този път не се справихте.

Ема рязко свали слушалките от главата си.

— Изобщо не беше честно, Хейзъл!

Джил Хюит също се присъедини към протеста:

— Ей, това си беше чисто умишлено убийство. Нямахме никакъв начин да я спасим.

Ема беше първата, която се измъкна от тренировъчния симулатор. Последвана от останалите членове на екипажа, тя се отправи към контролната зала без прозорци, където техните инструктори бяха насядали зад командните пултове.

Ръководителката им, Хейзъл Бара се завъртя на стола си и със закачлива усмивка посрещна ядосания четиричленен екипаж с командир Китридж. Макар Хейзъл твърде много да напомняше на така наречените жени — майки, пълна, с огромни гърди и ситни плитки, в действителност тя беше един безмилостен геймър, който обичаше да създава едни от най-мъчните и трудно преодолими ситуации в симулаторите, и често смяташе за лична победа случаите, в които екипажите не успяваха да оцелеят. Тъй като ѝ беше ясно, че всеки старт можеше да завърши с катастрофа, тя искаше астронавтите, които тя е тренирала, да бъдат възможно най-способните и подготвени да оцелеят при всякакви критични ситуации. Дори чисто теоретична

вероятност да изгуби един от екипажите си бе за нея кошмар, който тя никога не би желала да преживее.

— Тая симулацияка си беше удар под пояса, Хейзъл — оплака се Китридж.

— Хей, момчета, вашата задача е да оцелеете, нали така? Просто исках да ви понатрия малко вирнатите носове.

— Я, стига! — обади се Анди. — Два двигателя извън строя, при старта? Повреден буфер с данни? Повреда в блок от захранването? И накрая ни пускаш и блокирал пети компютър? Я сметни колко кофти номерца са това? Просто не е реално.

Патрик, другият инструктор също се извъртя на стола си и се ухили.

— Момчета, вие дори не забелязахте другото нещо, което не ви беше наред.

— Че имаше ли и друго?

— Моят подарък беше повреден сензор в кислородния резервоар. Никой от вас не забеляза къде отиде стрелката на датчика за налягането, нали?

Китридж се изсмя късо.

— Имаме ли време за това? Нали се занимавахме с още дужина други повреди.

Хейзъл вдигна масивната си ръка в знак на примирие:

— Добре, момчета и момичета, стига толкова. Може би наистина се престаряхме. Честно казано, изненадахте ни, докъде успяхте да стигнете със завръщането към стартовата точка. Тъкмо мислехме да ви спретнем някой нов номер, че да стане по-интересно.

— Изсипахте ни цял коледен чувал, не ви ли стигна? — изръмжа Хюит.

— Истината е — продължи Патрик, — че всичките сте малко по-надъхани отколкото трябва.

— Изразът е уверени в себе си — отвърна му Ема.

— Което съвсем не е лошо — призна Хейзъл, — наистина е добре да сте уверени в силите си. Показахте добра работа като екипаж по време на симулацията миналата седмица. Дори Гордън Оуби каза, че сте го впечатлили.

— Сфинкса е казал това? — Китридж удивен повдигна едната си вежда.

Гордън Оуби беше директорът на Центъра за подготовка на астронавтите, човек толкова стряскащо мълчалив и самовглъбен, че едва ли някой от Космическия център „Кенеди“ можеше да каже, че го познава истински. По време на всяко съвещание по подготовка и управление на отделните мисии той просто заемаше мястото си, без да промълви думичка и въпреки това никой не се съмняваше, че в съзнанието му всеки детайл се запечатваше като на фотографска плака. Астронавтите изпитваха към него смесица от възхищение, почитание и немалка доза страх. Той притежаваше огромна власт по отношение на окончателния подбор на екипажите, с която можеше да създаде или провали кариерата на когото и да било. Ето защо фактът, че беше похвалил екипажа на Китридж беше наистина много добра новина.

Със следващото поемане на дъх Хейзъл срина пиедестала изпод нозете им.

— Въпреки думите си обаче — каза тя, — Оуби е много загрижен, че вие, момчета и момичета, възприемате всичко прекалено повърхностно. Сякаш всичко ви е като игра.

— И какво очаква Оуби да направим? — обади се Хюит. — Да се вманиачим в десетте хиляди начина, по които можем да се разбием и изгорим?

— Катастрофата не съществува само на теория.

Думите на Хейзъл, макар и изречени съвсем тихо, ги накараха да изпаднат в гробно мълчание. След „Чалънджър“, всеки един в Центъра за подготовка на астронавтите ясно съзнаваше, че беше единствено въпрос на време да се случи нова подобна трагедия. Никой астронавт, седнал в командната кабина на космически кораб, който всеки момент би могъл да експлодира като два и половина мегатонна бомба, няма правото да се държи предизвикателно към опасностите на професията си. Въпреки това, рядко някой говореше за смърт в космоса; да се обсъжда подобно нещо означаваше да се признае възможността то да се случи, възможността името ти да попадне в списъка на следващия „Чалънджър“.

Хейзъл разбра, че е изляла леден водопад върху самочувствието им. А това не беше добър начин да се сложи край на тренировката в симулатора, така че тя реши да смекчи тона.

— Казвам ви това, понеже виждам колко добре сте се сработили в екип. Доста работа имаме още, докато потеглите нагоре. До старта

има още три месеца, а вече сте в отлична форма. И въпреки това, просто искам да ви изпратя още по-добре подготвени.

— С други думи — обади се Патрик от своя контролен пулт, — карайте я по-кратко.

Боб Китридж сведе глава в израз на престорено смирение.

— Да-а, прибираме се вкъщи и си навличаме власеницата — три дена пост, молитви и самобичуваме.

— Прекалената самоувереност е опасна — каза Хейзъл.

Тя стана от стола си и се обърна към Китридж. Ветеран от три космически полета, той бе с половин глава по-висок от нея и притежаваше уверената осанка на пилот от Военновъздушните сили, какъвто в действителност е бил преди. Хейзъл никога не бе чувствала страх или нещо подобно от своите астронавти. Независимо дали бяха ракетни инженери или герои от войната, те предизвикваха у нея едно и също майчинско чувство: да ги обучи така, че винаги да успяват да се завърнат живи от своите мисии.

Сега каза:

— Ти си изключително добър като командир, Боб, дотолкова, че си убедил екипажа си, че всичко е безкрайно просто и лесно.

— Не, те самите го правят да изглежда лесно. И това е, защото са добри.

— Ще видим. Общата тренировка в симулатора е във вторник, този път и с Холи и Хигучи на борда. Подготвили сме ви няколко съвсем нови нещица.

Китридж се ухили:

— Добре, опитайте се още веднъж да ни убиете. Но поне този път бъдете честни.

— Съдбата рядко е честна — сериозно каза Хейзъл. — Така че не го очаквайте от мен.

Ема и Боб Китридж бяха седнали в едно сепаре на бара „Нощен полет“ и на бира обсъждаха детайлно симулациите през изминалия ден. Това се бе превърнало в обичай, почти ритуал, който водеше началото си още преди единадесет месеца в общежитието им, когато за първи път се събраха и четиримата, като бъдещия екипаж на полет 162. Всеки петък вечер те се събираха в „Нощен полет“, който се намираше

край шосе № 1 до Космическия център „Джонсън“ и обсъждаха напредъка в обучението си. Преценяваха какво бяха направили както трябва, кое още се нуждаеше от усъвършенстване. Китридж, който лично бе избрал всеки един от екипажа си, бе главният инициатор на тези сбирки. Макар да работеха заедно повече от шестдесет часа на седмица, той сякаш никога не бързаше да се прибере. Според Ема това се дължеше на факта, че след неотдавнашния си развод Китридж сега живееше сам и просто се страхуваше да се прибере в празния си дом. Но щом го опозна повече, тя разбра, че тези срещи бяха просто неговият начин да удължи действието на адреналина, който работата му осигуряваше. Той просто живееше, за да лети. Четеше дебелите и сухи ръководства за космическите полети със совалки единствено за собствено удоволствие. Прекарваше всяка свободна секунда в полет с някой от самолетите „Т-38“^[2] на НАСА. Човек би казал, че направо ненавиждаше гравитацията, която сякаш циментираще краката му към земята.

Той не можеше да разбере защо някой от екипажа му можеше да поиска да си отиде вкъщи след края на тренировъчния ден и тази вечер изглеждаше леко потиснат, че само двамата стояха на обичайната си маса в бара. Джил Хюит беше отишла на пиано концерт на племенника си, а Анди Мерсър празнуваше вкъщи десетгодишнината от сватбата си. Единствено Ема и Китридж се бяха появили в уречения час и сега, след като анализираха симулациите през седмицата, помежду им бе настъпило дълго и неловко мълчание. Тъй като разговорът им бе чисто професионален, след анализа изведнъж бе секнал.

— Утре смятам да летя до Уайт Сандс — рече той. — Искаш ли да дойдеш?

— Не мога. Имам среща с адвоката си.

— Ще запратате ръкави с Джак, така ли?

Тя въздъхна.

— Изглежда е дошъл моментът. Джак си намери адвокат, аз също. Този развод започна да ми прилича на „Влакът беглец“.

— Звучиш така, сякаш си решила вече.

Тя рязко тракна халбата си върху масата.

— Решила съм.

— Тогава защо още носиш халката му?

Тя сведе поглед към златната сватбена халка. После яростно се опита да я измъкне от пръста си, но откри, че не може да я помръдне. След като бе стоял на пръста ѝ цели седем години, пръстенът сякаш се бе сраснал с плътта ѝ и сега отказваше да бъде отстранен. Тя изруга и опита отново, като този път дръпна толкова силно, че металът ожули кожата, докато се изниза край кокалчето ѝ. Ема сложи пръстена върху масата.

— Ето. Вече съм свободна жена.

Китридж се изсмя.

— Вие двамата сте много забавни — разводът ви трае по-дълго от моя брак. За какво толкова умувате, ако мога да попитам?

Тя изведнъж се отпусна уморено в стола си.

— За всичко. Признавам, че и аз имам вина. Преди няколко седмици седнахме и се опитахме да направим списък на всичките ни вещи. Да се разберем, кой какво иска. Обещахме си да се държим като спокойни и зрели хора. И какво мислиш, че стана — не бяхме стигнали и средата на списъка, а вече крещяхме като че сме на бойно поле. — Тя въздъхна. Всъщност, винаги беше така между нея и Джак. И двамата бяха еднакво упорити и жестоки в страстите си. За любов ли ставаше дума, или за война, помежду им непрестанно прелитаха искри. — Само по един въпрос постигнахме единодушие — каза тя. — Котката ще остане при мен.

— Късметлийка.

Тя го погледна.

— Някога съжалявал ли си за нещо?

— Имаш предвид развода ли? Никога. — Макар отговорът му да беше равен и безразличен, той сведе поглед, сякаш в опит да скрие истината, която и двамата знаеха: той все още не можеше да преживее провала на брака си. Дори човек толкова безстрашен, че да възседне милиони тонове взривоопасно гориво, можеше да страда от най-обикновен пристъп на човешка самота. — В това е проблемът. Аз най-накрая го разбрах — каза той. — Другите не ни разбират, понеже не могат да усетят мечтата. Онези, които остават съпрузи на астронавти са или светци, или мъченици. Или такива, на които не им пука дали сме живи, или не. — Тук той горчиво се изсмя. — Бони не беше мъченица. И не разбираше от мечти.

Ема се взря в сватбената халка, която блестеше на масата.

— Джак разбираше — меко каза тя. — Космосът беше и неговата мечта. Именно това съсипа всичко, разбираш ли? Аз заминавах, а той не можеше. Той беше онзи, който оставаше.

— Тогава е трябвало да порасне и да приеме реалността. Не всеки притежава всичко.

— Виж, наистина ми се иска да не говориш за него с подобно неодобрение.

— Ей, нали той сам се отказа?

— Какво друго му оставаше? Знаеше, че никой няма да го включи в екипаж. Щом нямаше да го пуснат да лети, какъв е смисълът да се числи към астронавтите?

— Приковаха го към земята, заради собственото му добро.

— Лекарски предположения. Щом имаш един камък в бъбрека, това съвсем не означава, че си инвалид.

— Добре, доктор Уотсън. Вие сте медицинското лице. Кажете обаче: вие самата бихте ли взели Джак в екипажа си? След като познавате медицинските му проблеми?

Тя замълча за момент.

— Да. Дори като медицинско лице, щях да го взема. Джак има доста добри шансове да се справи перфектно в космоса. Той е толкова способен, че направо не мога да си представя защо не искат да го пуснат горе. Аз може да се развеждам с него, но въпреки всичко го уважавам.

Китридж се усмихна и допи на един дъх халбата си.

— Но не можеш да кажеш, че си напълно обективна.

Тя понечи да възрази, но изведнъж разбра, че няма с какво да се защити. Китридж беше прав. Щом нещата стигнеха до Джак Макелъм, тя никога не можеше да бъде обективна.

Вън, сред топлата влажна нощ на Хюстън, тя спря на паркинга пред бара и погледна към небето. Заради яркото сияние от града, звездите бледнееха, но тя все пак успя да различи няколко познати съзвездия. Касиопея и Андромеда. Всеки път, когато ги погледнеше, тя си спомняше какво ѝ бе казал Джак в една лятна нощ, когато лежаха рамо до рамо и гледаха към звездите. Тогава тя за първи път осъзна, че е влюбена в него. „Виж, Ема, небето е пълно с жени. Ти също си някъде там.“

Тя тихо каза:

— И ти, Джак.

После отключи колата си и седна зад волана. Пъхна ръка в джоба си и изрови оттам пръстена. Загледана в него, в сумрака на колата, тя си спомни седемте години брак, които той олицетворяваше. Брак, вече почти приключил.

Пусна халката обратно в джоба си. Усещаше лявата си ръка гола, незащитена. „Ще трябва да започна да свиквам с това“ — помисли си тя и завъртя контактния ключ.

[1] Буустери — ракети носители, две колони, пълни с твърдо гориво, осигуряващи стартова тяга при излитането на совалката. След изразходване на горивото им, те се отделят и падат с парашути в океана и се прибират за повторно използване. — Б.пр. ↑

[2] „Т-38“ — американски учебно-тренировъчен реактивен самолет. — Б.пр. ↑

3.

10 юли

Щом доктор Джак Макелъм чу сирената на първата линейка, каза:

— Хайде, момчета, време е за рокендрол.

Когато излезе на рампата, където спираха линейките, усети как пулсът му рязко се ускори, а адреналинът като мощна вълна се вля в нервната му система. Той нямаше и най-малка представа какъв спешен случай идваше към болницата „Майлс Мемориал“. Знаеше единствено, че линейките ще докарат повече от един пациент. По радиостанцията съобщиха само, че става дума за верижна катастрофа с повече от петнадесет автомобили по шосе №1-45, с две жертви и около двадесет ранени. Макар да бяха изпратили най-критичните случаи в „Бейшор“ и „Тексас Мед“, всичките по-малки болници в района, включително „Майлс Мемориал“, бяха вдигнати на крак, за да поемат потока от ранени.

Джак огледа още веднъж рампата, за да се увери, че всички от екипа му са в готовност. Другият лекар от спешно отделение — доктор Ана Слезак, бе застанала точно до него, мрачно и войнствено настроена. Останалите им помощници бяха четири сестри, един санитар и един твърде уплашен стажант. Завършил само преди месец медицинското училище, стажантът беше най-зеленият член в екипа на „Бърза помощ“ и на всичкото отгоре беше безнадеждно непохватен. „Тоя е само за психиатър“ — помисли си Джак.

Линейката направи завой на рампата и даде назад, сирената спря воя си. Джак рязко отвори задната ѝ врата и видя първия си пациент — млада жена, главата и вратът ѝ бяха обездвижени с шина. Русата ѝ коса бе придобила ръждив цвят от кръвта. Щом я издърпаха с носилката от линейката, той успя да види ясно лицето ѝ и по тялото му пробягна ледена тръпка.

— Деби — промълви той.

Тя го погледна, очите ѝ бяха мътни и изглежда не можа да го разпознае.

— Аз съм Джак Макелъм — каза ѝ той.

— О, Джак — каза тя, затвори очи и изстена. — Главата ме боли.

Той леко докосна рамото ѝ и се опита да я успокои.

— Ей сега ще се погрижим за теб, миличка. Само не се тревожи.

Санитарите подкараха количката през летящата врата към операционната зала.

— Познаваш ли я? — попита го Ана.

— Съпругът ѝ е Бил Ханинг. Астронавтът.

— От онези, които сега са горе, в орбиталната станция? — Ана се замисли. — Май ще трябва да проведем един наистина далечен разговор.

— О, няма никакъв проблем да им се обадим, ако се наложи. В Космическия център „Кенеди“ ще ни свържат незабавно.

— Искаш ли аз да я поема? — Това беше един съвсем уместен въпрос. Всички лекари обикновено избягваха да лекуват приятели и близки, просто защото ако познаваш добре пациента на операционната маса, едва ли ще успееш да останеш обективен. Макар той и Деби някога да бяха учили заедно, Джак я възприемаше просто като позната, не и приятелка, така че сега не чувстваше пречки да вземе ролята на неин лекуващ лекар.

— Няма проблеми, ще се справя — каза той и тръгна след количката към операционната. Вече обмисляше предстоящите си действия. Видимо тя имаше повърхностна рана на главата, но първо трябваше да се увери, че няма фрактури по черепа или гръбначния стълб.

Докато сестрите ѝ вземаха кръв за лабораторните изследвания и внимателно разрязаха останалите по нея дрехи, лекарят от линейката набързо съобщи на Джак какво се беше случило.

— Била е може би пета кола в катастрофата. Доколкото може да се каже, блъсната е отзад, завъртяла се е на една страна, после са я ударили още веднъж от страната на шофьора. Нейната врата беше доста намачкана и хлътнала.

— В съзнание ли беше, като я открихте?

— За няколко минути бе обелила очите, но се свести, когато я вкарвахме в линейката. Първо, разбира се, я обездвижихме, целият

гръбнак. Кръвното налягане и сърдечната дейност бяха нормални. Явно е една от щастливките. — Колегата му поклати глава. — Да бяхте видял този след нея.

Джак се приближи към количката и се взря в пациентката си. И двете зеници на Деби реагираха на светлина, екстраокуларните движения също бяха нормални. Тя знаеше името си, осъзнаваше къде се намира, но не си спомняше датата. Ориентация втора степен. Това беше достатъчно основателна причина да я приеме за двадесет и четири часово наблюдение.

— Деби, ще те изпратя на рентген — каза ѝ той. — Трябва да сме сигурни, че няма нещо счупено. — Той погледна към сестрата. — Проверете статуса на целия гръбначен стълб, черепа, шийни и гръбначни прешлени. И... — Той млъкна и се заслуша.

Приближаваше воят от сирената на друга линейка.

— Извадете ми снимките възможно най-бързо — разпореди се набързо той и хукна обратно към рампата, където екипът му отново се беше събрал.

Към първата сирена се присъедини втора, макар писъкът ѝ да бе по-слаб и далечен. Джак и Ана се спогледаха разтревожени. Две линейки едновременно?

— Май се очертава една от онези смени — измърмори той.

— Операционната свободна ли е? — попита Ана.

— Да, изпратих пациентката на рентген. — Той пристъпи напред и щом първата линейка спря, с един замах отвори задната ѝ врата.

Този път беше мъж на средна възраст и наднормено тегло, кожата му беше бледа и студена. „Извада в шок“ — веднага прецени Джак, но не виждаше нито кръв, нито рани.

— Поел е ударите на няколко коли — поясни лекарят от линейката, докато караха пострадалия към операционната. — Когато го извадихме от автомобила му, получи силни болки в гърдите. Ритъмът му беше стабилен, малко тахикардичен, но без дихателно-съдов колапс. Систолата е деветдесет. Дадохме му морфин и нитроглицерин още на място и шест литра кислород за минута.

Всеки от екипа вършеше работата си безупречно. Докато Ана записваше анамнезата и физическото състояние на пациента, сестрите му закачиха електродите в областта на сърцето. Екранът изписука и на него се изписа електрокардиограмата на пострадалия. Джак откъсна

току-що изписания лист и се взря в ST-сегмента на ЕКГ-вълната, подавана от електродите, които показваха дясната част на сърцето.

— Начало на миокарден инфаркт — обърна се той към Ана.

Тя кимна.

Една от сестрите извика откъм вратата.

— Дойде втората линейка!

Джак и две от сестрите изхвъркнаха навън.

Една млада жена пищеше и се гърчеше на носилката. Джак хвърли поглед към десния ѝ крак, чието стъпало бе извъртяно почти напълно в обратна посока и разбра, че пациентката е направо за хирургия. После бързо разряза крачола на панталона и разкри мястото на фрактурата — ябълката на бедрената ѝ кост се бе набила в тазовата става, когато коляното се бе ударило в таблото на автомобила. От гледката на гротескно изкривения крак почувства гадене.

— Морфин? — попита една от сестрите.

Той кимна.

— Дайте ѝ колкото е необходимо. Намерете специалист хирург, колкото може по-...

— Доктор Макелъм незабавно в рентгена. Доктор Макелъм незабавно в рентгена.

Джак метна поглед към премигващата светлина на алармата. „Деби Ханинг.“ После изхвърча от стаята.

Деби лежеше на масата в рентгеновото отделение, а над нея се бяха надвесили една сестра и един от лаборантите.

— Тъкмо привършвахме със снимките на гръбнака и черепа — обясни техникът, — когато разбрахме, че не можем да я събудим. Не реагира дори на болка.

— От колко време е в безсъзнание?

— Не зная. Може би десет-петнадесет минути е лежала на масата, преди да разберем, че не ни отговаря.

— Готови ли сте със сканирането на шийните и гръбначни прешлени?

— Компютърът не работи. Ще го оправят след няколко часа.

Джак светна с фенерчето писалка в зеницата на Деби и усети как стомахът му болезнено се сви. Лявата ѝ зеница беше разширена и безчувствена.

— Дайте да видя снимките — викна той.

— Оттатък са, на негативоскопа.

Джак се втурна в съседната стая и се взря в защипаните към светлинните табла рентгенови снимки. По врата ѝ не се забелязваха фрактури, гръбначният стълб също беше добре. Бързо свали снимките на врата и на тяхно място сложи тези с черепа. На пръв поглед не забеляза нищо обезпокояващо. После погледът му се спря върху една почти незабележима резка, която преминаваше напърно през слепоочната кост. Бе толкова фина, сякаш някой бе драснал с игла по снимката. Фрактура.

Дали счупването бе засегнало средната лява менингеална артерия? Това би причинило кръвоизлив в черепа. А щом се натрупа достатъчно кръв, ще се повиши вътрешното налягане и ще притисне мозъка. Това напълно обясняваше бързото влошаване на състоянието ѝ, загубата на съзнание и разширената зеница.

Кръвта трябваше да се източи оттам незабавно.

— Веднага я върнете в шоквата зала! — извика той.

За броени секунди те я прехвърлиха на количката и потеглиха към спешното отделение. Щом влетяха в празната стая, Джак изкрещя към дежурния:

— Отваряй на страницата с неврохирургия! Веднага! Събери всички и им кажи, че имаме случай на епидурален кръвоизлив, да се подготвят за спешно пробиване на черепната кутия.

Той знаеше, че на Деби ѝ беше нужна операция, но състоянието ѝ толкова бързо се влошаваше, че нямаха време за губене. Стаята за спешни случаи трябваше да се превърне в операция. Преместиха я на масата и залепиха за гърдите ѝ плетеницата от ЕКГ-кабели. Тя започна да диша на пресекулки — налагаше се интубация.

Джак тъкмо бе разкъсал стерилната опаковка на нужната му сонда, когато една от сестрите извика:

— Спря да диша!

Той с едно движение вкара дълбоко в гърлото ѝ ларингоскопа. Секунда по-късно сондата зае мястото си и дробовете ѝ насила бяха напълнени с кислород.

Едната сестра включи електрическата машинка за подстригване. Русата коса на Деби започна да пада по пода на копринени вълма, оголвайки скалпа ѝ.

Дежурният извика откъм вратата:

— Неврохирургът е попаднал в задръстване. Поне до час няма да успее да пристигне.

— Тогава намерете друг!

— Всички са в Тексаската болница! Поели са всички черепни травми.

„Господи, втасахме я“ — помисли си Джак и погледна към Деби. С всяка измината минута налягането в черепа ѝ се увеличаваше. Мозъчните ѝ клетки умираха. „Ако това беше жена ми, нямаше да се колебая. Дори за секунда.“

Той преглътна тежко.

— Давайте дрелката! Аз ще направя дупките. — Той видя слисаните погледи на сестрите и прибави, за да си вдъхне увереност: — Какво толкова! Същото е като дупки в стената, и друг път съм го правил!

Докато сестрите подготвиха току-що обръснатия скалп, Джак навлече операционната престилка, изми ръцете си и сложи ръкавици. Сложи и стерилната маска, при което с удивление установи, че ръцете му не трепереха, макар сърцето му бясно да биеше в гърдите. Той наистина беше пробивал дупки в черепа, макар това да беше преди доста години и то само веднъж, под надзора на неврохирург.

„Нямаш никакво време. Тя умира. Направи го!“

Взе скалпела и направи един прав разрез на скалпа, точно върху лявата слепоочна кост. Кръвта изпълни раната, преля и се застича на струйки. Той я попи с тампоните и обгори разкъсаните и кървящи кръвоносни съдове с коагулатора. Използва специалните скоби, за да отметне и задържи отлепената кожа и направи нов, по-дълбок срез на ципестите външни обвивки на черепа, докато достигна най-вътрешната. Разтвори и нея и оголи черепната повърхност.

Хвана дрелката. Това беше медицински инструмент, задвижван ръчно и изглеждаше твърде архаично, сякаш бе взет от дърводелската работилница на дядо му. Първо използва перфоратора, прилично на извита лопатка свредло, което бе нужно само за да маркира мястото на бъдещата дупка. След това сложи новото — с тъп връх, но с остри режещи повърхности. Пое си дълбоко въздух, положи метала върху костта, натисна и завъртя свредлото. Все по-дълбоко и по-навътре. Към мозъка. Първите капчици пот избиха по челото му. Извършваше тази операция без разрешение от неврохирург, действаше единствено въз

основа на собствената си преценка. Дори не знаеше дали е уцелил правилното място.

Изненадващо даже за самия него кръвта бликна с мощен тласък и оплиска престилката, дрехите му и хирургическите постелки.

Едната сестра му подаде леген. Той извади свредлото, подложи съда и се загледа в неотслабващия рубинен поток, който изтичаше от черепа и се събираше в локва с меки отблясъци, която изпълваше дъното на легена. Дупката беше на правилното място. С всяка нова, изтичаща капка кръв, налягането в мозъка на Деби отслабваше.

Той изпусна шумна въздишка и усети как падна напрежението и от неговите плещи, макар да го заболяха мускулите от изтощение.

— Пригответе костния восък — каза той. После остави дрелката и взе изсмукващия катетър.

Една бяла мишка бе увиснала във въздуха, сякаш плуваше в невидимо море. Доктор Ема Уотсън се плъзна към нея, краката ѝ бяха тънки и елегантни, тя приличаше на грациозна подводна танцьорка, а вълнистите тъмнокафяви кичури на косата ѝ се бяха разпилели като божествен ореол. Тя хвана мишката и бавно се завъртя с лице към камерата. В едната си ръка държеше спринцовка с игла.

Кадрите бяха на повече от две години, заснети на борда на совалката „Атлантис“ по време на Транспортна мисия 141, но въпреки това беше един от любимите филми на Гордън Оуби и именно затова си го бе пуснал в обширната аудитория в НАСА. Та кой не би се възхитил на Ема Уотсън? Движенията ѝ бяха сръчни и умели, тя притежаваше онова, което човек можеше да нарече огън. От незабележимия белег над веждата до леко отчупеното ръбче на единия от предните ѝ зъби (спомен от шеметен ски слалом), от цялото ѝ лице струеше радостта на самия триумфиращ живот. Гордън обаче бе привлечен най-вече от нейната интелигентност. Острият ѝ ум бе онова, на което той се възхищаваше. Той бе следил кариерата ѝ в НАСА с интерес, който нямаше нищо общо с факта, че тя беше една действително привлекателна жена.

Като директор на Центъра за подготовка на екипажите, Гордън Оуби притежаваше значителна власт при подбора на всеки екипаж и като такъв, той се стараяше да поддържа безопасна — някои биха я

нарекли дори безсърдечна — емоционална дистанция към всичките си астронавти. Самият той бе астронавт, два пъти командир на совалка, още тогава бе познат под прозвището Сфинкса, самовглъбен и загадъчен човек, далеч от ежедневните клюки. Той се чувстваше изключително удобно сред собственото си мълчание и относителната си анонимност. Макар в този момент да седеше сред други висши служители на НАСА, повечето от тях изобщо не подозираха, кой всъщност беше той. Сякаш го бяха сложили в редиците си единствено за цвят. Нещо като филма за Ема — едно привлекателно лице, което да задържа интереса на публиката.

Видеозаписът внезапно свърши и на екрана се появи логото на НАСА — обсипан със звезди син кръг, декориран с няколко елипси на космически орбити и прорязан от яркочервена светкавица. Административният секретар на НАСА, Лерой Корнел, и директорът на Космическия център „Джонсън“, Кен Бланкеншип, пристъпиха към катедрата. Тяхната мисия, макар да звучеше съвсем банално, беше да изпросят пари от скептично настроените конгресмени и сенатори, членове на най-различни комитети и подкомитети, които определяха бюджета на НАСА. Вече втора поредна година НАСА страдаше от опустошителна липса на пари, ето защо напоследък в Космическия център „Джонсън“ цареше доста мрачна атмосфера.

Докато изучаваше аудиторията от добре облечени мъже и жени пред себе си, Гордън Оуби изведнъж изпита усещането, че се бе изправил пред абсолютно чужда, извънземна раса. Какво толкова се колебаеха тези политици? Как можеха да бъдат така късогледни? Той бе направо смаян, че те не споделяха неговото верую: че онова, което отделяше човека от животното, е гладът за знания. Всяко дете задава въпроса: „Защо?“. Всеки човек, още от самото си раждане е програмиран да бъде любознателен, да изследва, да търси смисъла на нещата.

Именно на Корнел беше идеята да ги подмамят с този филм, който сам той цинично наричаше „Разходката на Том Ханкс“, намек за касовия „Аполо 13“, който все още се славеше като най-реалистичния филм за НАСА. Корнел вече бе изтъкнал предимствата и последните постижения на Международната космическа станция, която в момента се намираше в орбита около земята. Беше им позволил да се ръкуват с няколко истински астронавти. Нали всички това искаха? Да се

докоснат до един истински герой! В програмата следваше обиколка из Космическия център „Джонсън“, като се започне от Сграда 30 и Центъра за управление на полетите. Това, че публиката му едва ли можеше да различи истински команден пулт от симулатор, нямаше никакво значение; целият блясък на технологиите трябваше да ги заслепи и да ги спечели безусловно за каузата.

„Да, но не се получаваше, мислеше си смаян Гордън. Тези политици просто не кълвяха на тази стръв.“

НАСА се беше изправила срещу няколко властни противника, като се започне със сенатор Фил Парис, който седеше на първия ред. Главната задача на седемдесет и шест годишния сух и безкомпромисен ястреб от Южна Каролина беше да запази и дори увеличи военния бюджет, НАСА — вълци я яли. Сега той надигна от стола своите сто и петдесет килограма и се обърна към Корнел с прословутия си провлечен говор на стар и мъдър джентълмен.

— Вашата агенция е превишила бюджета си с няколко милиона долара заради тази космическа станция — каза той. — Предвид на това аз не смятам, че обикновеният американски гражданин трябва да жертва отбранителните способности на страната си единствено заради модерните, според вас, космически лабораторни експерименти. Все пак те би трябвало да бъдат осъществени с международни усилия, или греша? А и, доколкото разбирам, става дума за съвсем немалка сума от бюджета. Как бих могъл да оправдая подобен, никому ненужен разход, пред обикновените данъкоплатци на Южна Каролина?

Секретарят на НАСА му отвърна с тренираната си широка медийна усмивка. Той владееше до съвършенство политическата хамелеонщина, беше изкусен ласкател, чийто личен чар и обаяние го бяха направили истинска звезда сред журналисти и политици във Вашингтон, където той прекарваше повечето от времето си в любезни изказвания пред Конгреса и Белия дом, целящи единствено отпускането на повече и повече средства, необходими за попълване на перманентните празнини в бюджета на поверената му космическа агенция. Той беше лицето на НАСА пред обществото, докато Кен Бланкеншип, човекът, натоварен с ежедневните проблеми на Космическия център „Джонсън“, бе познат единствено сред служителите на агенцията. Характерите на двамата бяха толкова несъвместими, че човек трудно можеше да си ги представи да работят

в екип. В НАСА често се шегуваха, че Лерой Корнел представлявал стил без съдържание, а Бланкеншип съдържание без капчица стил.

И сега Корнел успя елегантно да отвърне на въпроса на сенатор Париш.

— Доколкото разбирам, въпросът ви беше защо и други страни не участват финансово в проекта, нали така? Сенаторе, отговорът ми е, че те вече участват. Орбиталната космическата станция действително е международна. Да, вярно е, че руснаците са позакъсали с парите. Да, абсолютно вярно е, че трябва да се вземе предвид тази подробност. Но все пак, те са обвързани със станцията. В момента техен космонавт се намира там горе, ето защо те са повече от заинтересовани да съдействат за оставането на космическата станция в орбита. Що се отнася до въпроса защо се налага тази необходимост, предлагам ви просто да хвърлите един поглед върху всичките изследвания в областта на биологията и медицината, в проект и вече проведени в космически условия. Да не говорим за другите открития в областта на материалознанието. Геофизиката. При това, в съвсем обозримо бъдеще всички ние ще се възползваме от резултатите от тези открития.

От аудиторията се изправи друг мъж, при което Гордън усети как кръвта нахлу в слепоочията му. Ако съществуваше човек, когото той ненавиждаше повече от сенатора Париш, това беше конгресменът от Монтана, Джо Белингъм, чието мъжествено лице, свалено сякаш от реклама на „Марлборо“ не можеше да компенсира факта, че той бе абсолютен профан в науката. По време на последната си предизборна кампания той бе предложил в частните училища да се изучава креационизъм^[1]. Призивът му беше да изхвърлим учебниците по биология и наместо тях да отворим Библията. „Тоя сигурно си мисли, че ракетите се движат от ангели!“

— Господа, а замисляли ли сте се над факта, че ние споделяме научните си открития и нови технологии с руснаци и японци? — започна Белингъм. — Аз действително съм разтревожен, че просто ей така осигуряваме достъп до толкова високотехнологични тайни. Международното сътрудничество може да ви звучи изключително прогресивно и обещаващо, но какво би спряло някоя от тези нации да използва наученото от нас срещу самите нас? Наистина ли е необходимо да се доверяваме на руснаците?

Страх и параноя. Невежество и предразсъдъци. Да, това бяха разпространени явления сред всички обществени прослойки в цялата страна. Ето защо Гордън се почувства потиснат, докато слушаше Белингъм. Отвърна отвратен глава.

Точно в този момент той забеляза прекалено сериозното лице на Ханк Милар, който току-що бе влязъл в аудиторията. Милар бе завеждащ на Астронавтския отдел. Той гледаше право към Гордън и той веднага разбра, че бе възникнал някакъв сериозен проблем.

Безшумно той стана от мястото си и се отправи към преддверието, където Милар нетърпеливо го очакваше.

— Какво става?

— Катастрофа. Жената на Бил Ханинг. Онова, което успяхме да разберем, съвсем не звучи успокояващо.

— Господи!

— Боб Китридж и Ууди Елис ни чакат в Обществени връзки. Трябва да се съберем всички и да го обсъдим.

Гордън кимна. Хвърли един поглед през отворената врата на залата към Джо Белингъм, който все още се пенеше за опасностите, които ни дебнат, щом споделяме технологиите си с комунистите. С мрачен поглед той последва Ханк към изхода, минаха през двора и влязоха в съседната сграда.

Събраха се в една от задните стаи. Лицето на Китридж, командирът на мисия 162, бе червено и потно. Ууди Елис, ръководителят на полетите за Международната космическа станция бе доста по-спокоен, но пък Гордън никога не го бе виждал разстроен, дори в моменти на истински кризи.

— И така, колко сериозна е катастрофата?

— Колата на госпожа Ханинг е попаднала във верижна катастрофа на шосе №1-45 — каза Ханк. — Линейката я е откарала в болницата „Майлс Мемориал“. Джак Макелъм я е прегледал в спешно отделение.

Гордън кимна. Всички те отлично познаваха Джак. Макар вече да не се числеше към астронавтите, Джак все още бе в списъка на действащите лекари в НАСА. Преди година той се оттегли от повечето си задължения към агенцията и се отдаде на работата си като лекар в Спешно отделение в частния сектор.

— Тъкмо Джак се обади да ни съобщи за Деби — обясни Ханк.

— Каза ли нещо за състоянието ѝ?

— Тежка черепно-мозъчна травма. В момента се намира в интензивното отделение и е в кома.

— Някакви прогнози?

— Не можа да отговори на този въпрос. — Настъпи мълчание, през което всеки от тях си представи какво означаваше тази трагедия за НАСА. Ханк въздъхна. — Ще трябва да съобщим на Бил. Нямаме право да го държим в неведение. Проблемът е... — Той не довърши. Нямаше нужда; всички знаеха какъв беше проблемът.

Бил Ханинг в момента беше на борда на Международната космическа станция и току-що бе навършил първия месец от заплануваните четири. Новината би му се отразила много зле. От всички фактори, които влияеха отрицателно върху човека при престоя му в космоса, НАСА бе загрижена най-много за емоционалното бреме. Един депресиран астронавт бе способен да предизвика смут сред целия екипаж на борда на орбиталната станция. Преди години на „Мир“ се бе случила подобна ситуация, когато съобщиха на космонавта Володя Дежурьов за смъртта на майка му. Дни наред той стоя заключен в един от модулите на станцията и отказваше да разговаря с Контрола на полетите в Москва. Мъката му бе разстроила работата на целия екипаж на борда на „Мир“.

— Бракът им се крепеше на истинска привързаност — обади се Ханк. — Сигурен съм, че Бил няма да го понесе добре.

— Предлагаш да го сменим? — попита го Гордън.

— Още със следващия полет. И без това ще му бъде тежко през следващите две седмици. Не можем да очакваме от него да остане горе през останалите три месеца. — После Ханк тихо добави: — Знаете, че имат две деца.

— Дубльорът му е Ема Уотсън — каза Ууди Елис. — Можем да я изпратим горе с полет 160. С екипажа на Ванс.

При споменаването на Ема Гордън се постара да не издаде по никакъв начин специалното си отношение към нея. Не показва абсолютно никаква емоция.

— Какво мислите за Уотсън? Дали е готова да замине три месеца предсрочно?

— Предвид на това, че тя е определена да замени Бил след неговите четири месеца, мисля, че е достатъчно добре запозната с

естеството на експериментите на борда, така че този вариант е съвсем приемлив.

— Аз обаче не мога да кажа, че съм щастлив от това — намеси се Боб Китридж.

Гордън уморено въздъхна и се обърна към командира на совалката.

— Не съм и очаквал да бъдеш.

— Уотсън е част от моя екипаж. Всеки от нас даде всичко от себе си, за да се превърнем в екипа, който сме в момента. Не одобрявам идеята да се разделим точно сега.

— На твоя екип му остават цели три месеца до старта. Това е предостатъчно време да обучите друг астронавт.

— Ще бъде много трудно.

— Нали не искате да ми кажете, че сте неспособен да подготвите нов екип за това време?

Китридж сви устни.

— Онова, което казвам, е, че моят екипаж е вече перфектно действаща единица. Никой от нас няма да се чувства добре, ако Уотсън ни напусне.

Гордън погледна към Ханк.

— Ами екипажът на полет 160? Ванс и останалите?

— От тяхна страна нямаме никакви проблеми. Уотсън ще бъде просто пътник на средната палуба. Ще я доставят на борда на Международната космическа станция заедно с другия полезен товар.

Гордън се замисли. Те все още говореха за възможности, а не за предстоящи действия. Може би Деби Ханинг щеше да се събуди и да оздравее, без да се налага да снемат предсрочно Бил от орбита. Но като всеки друг в НАСА, и Гордън бе обучен да планира и предвижда всяко усложнение, а в главата му гладко да тече списъка с конкретните действия, които трябва да се предприемат, в случай че а), б) или в) се случеха.

Той погледна към Ууди Елис за окончателно потвърждение. Той кимна с глава.

— Добре — каза Гордън. — Намерете ми Ема Уотсън.

Тя го забеляза в далечния край на болничния коридор. Той разговаряше с Ханк Милар и макар да беше с гръб към нея, облечен в задължителната зелена хирургическа престилка, Ема веднага позна Джак.

Всъщност, в гръб беше видяла Джак Макелъм за пръв път, когато се запознаха — бяха колеги в Спешно отделение към Централната болница в Сан Франциско. Той стоеше в стаята на сестрите, пишеше нещо по графика, широките му рамене бяха леко увиснали от умората, а косата му така стърчеше във всички посоки, сякаш току-що се бе измъкнал от леглото. Кое то си беше истина — това беше сутринта, след една трескава нощ на безкрайни обаждания за спешни случаи, и макар и небръснат, с подпухнали очи, щом се обърна и я видя за първи път, помежду им мигновено прескочи искрата на взаимното привличане.

Сега Джак бе остарял с десет години, в черната му коса се прокрадаваше по някоя и друга сива нишка, а умората отново бе привела напред раменете му. Тя не беше го виждала от три седмици, бе говорила по телефона с него за кратко преди няколко дни — разговор, който бързо се бе изродил в поредното шумно скарване помежду им. Напоследък те сякаш наистина не бяха способни на разумно отношение един към друг, нито веднъж не им се удаде да проведат цивилизован разговор, макар и съвсем кратък.

Ето защо, когато тръгна по дългия коридор към него, сърцето ѝ бе свито от безпокойство.

Ханк Милар пръв я забеляза, при което лицето му видимо се скова, сякаш предчувстваше неизбежното скарване. Изглежда Джак също забеляза промяната в изражението на Ханк и се обърна да види причината за това.

Щом забеляза Ема, той почти несъзнателно се усмихна в знак на поздрав. Изглеждаше почти доволен, че я вижда, но внезапно усмивката се изпари от лицето му. Погледът му стана безизразен. Лице на непознат, помисли си тя и това я нарани сякаш неизмеримо повече, отколкото ако просто я бе поздравил с открита враждебност. В този случай поне щеше да се усети присъствието на някаква емоция, огризка, дрипа, макар и окъсана, от брак, който някога им бе носил толкова щастие.

После тя се улови, че отвърща на този равнодушен поглед с абсолютно същата безизразност. Когато заговори, думите ѝ бяха отправени и към двамата мъже, без да влага в тях никакви специални емоции.

— Гордън ми каза за Деби. Как е тя?

Ханк хвърли един поглед към Джак и реши да го изчака той да отговори на въпроса ѝ. Тъй като това не стана, той каза:

— Все още е в кома. Ако искаш, можеш да чакаш с нас.

— Да, разбира се — и тя се отправи към чакалнята за посетители.

— Ема — викна след нея Джак. — Може ли да поговорим?

— Ще се видим по-късно — избърбори Ханк и с бързи крачки се отдалечи по коридора.

Те го изчакаха да се скрие зад ъгъла и едва тогава се погледнаха един друг.

— Деби не е добре — каза Джак.

— Какво се е случило?

— Имаше кръвоизлив в мозъка. Беше в съзнание и си говорехме. После, за броени минути състоянието ѝ се влоши. Бях зает с друг пациент. Не успях да съобrazia навреме. Закъснях... — Той млькна и погледна встрани. — Сега е на вентилатор.

Ема посегна да го докосне, после се спря, понеже се сети, че той най-вероятно щеше да я отблъсне. Бе изминало доста време откакто за последно бе приел утешителни думи от нея.

— Това е трудна диагноза, Джак — беше всичко, което тя успя да изрече.

— Трябваше да я поставя по-рано.

— Сам каза, че за няколко минути се е влошила. Какъв е смисълът да се самообвиняваш?

— Това обаче не ме кара да се чувствам по-добре.

— Аз не съм дошла да те ощастливявам! — изрече с раздразнение тя. — Просто ти посочвам факта, че си поставил правилната диагноза за момента. И си действал според ситуацията. В края на краищата, не можеш ли и ти един път да сгрешиш?

— Виж какво, не става въпрос за мен, разбра ли? — рязко ѝ отвърна той. — Става дума за теб.

— Какво искаш да кажеш?

— Деби едва ли ще си тръгне оттук скоро. А това означава, че Бил...

— Зная. Гордън Оуби ме посочи за заместник.

Джак замълча.

— Значи е решено?

Тя кимна.

— Бил се връща у дома. Аз ще го заместя, още със следващия полет. — Погледът ѝ пробягна към интензивното отделение. — Имат две деца — меко допълни тя. — Той не може да остане горе. Не и за следващите три месеца.

— Но ти не си готова. Едва ли ти е стигнало времето...

— Ще се подготвя — прекъсна го тя.

— Ема. — Той понечи да я спре и я хвана за ръката.

Тя го погледна изненадана право в очите. В същия миг той я пусна.

— Кога пътуваш за „Кенеди“? — попита.

— След седмица. За карантината.

Той стоеше като зашеметен. Мълчеше и се опитваше да възприеме новината.

— А! Щях да забравя — започна тя. — Ще можеш ли да вземеш при тебе Хъмфри, докато ме няма?

— Защо не го сложиш в някоя клетка?

— Не мислиш ли, че е твърде жестоко да затвориш домашен любимец в клетка за три месеца?

— Води ли малкия звяр да му изрежат ноктите?

— О, я стига, Джак! Ще налети на мебелите ти, само ако усети, че го пренебрегваш. Просто му обръщай внимание и той ще остави тапицериите ти на мира.

Джак погледна към тавана точно в момента, в който по високоговорителите в коридора обявиха:

— Доктор Джак Макелъм в шоковата зала. Доктор Джак Макелъм в шоковата зала.

— Май ще трябва да тръгваш — рече му тя и вече се обръщаше да си върви.

— Чакай. Всичко става прекалено бързо. Нямахме време да си поговорим.

— Ако става дума за развода, адвокатът ми може да отговори на всеки въпрос по време на моето отсъствие.

— Не. — Тя се стресна от гневната металическа нотка в гласа му. — Нямам никакво желание да разговарям с адвоката ти!

— Тогава за какво, по дяволите, искаш да говорим?

Няколко мига той я гледаше втренчено, сякаш се опитваше да намери думи.

— Ами, за мисията — най-после изрече той. — Някак прекалено набързо е всичко. Нещо сякаш не е наред.

— Какво пък трябва да означава това?

— Взели са те в последната минута. Заминаваш горе с друг екип.

— Екипажът на Ванс е много добре трениран. Не виждам място за безпокойство.

— Ами горе, на станцията? Това може да удължи престоя ти до шест месеца.

— Мисля, че мога да се справя с това.

— Но не е било планирано. Решението е взето в последната минута.

— И какво според тебе трябва да направя, Джак? Да се откажа?

— Не зная! — Той прокара пръсти през косата си в израз на безпомощност. — Не зная.

После постояха една-две секунди така смълчани, без някой от тях да знае какво да каже, нито пък да се реши да сложи край на разговора им. „Седем години брак, помисли си тя, и ето докъде стигнахме. Двама души, които просто не могат да се понасят, но не могат и да се разделят. А и сега просто нямаме време да се опитваме да поправяме нещата между нас.“

Високоговорителят отново изграка:

— Доктор Джак Макелъм да се яви незабавно в шоковата зала.

Джак отново я погледна с изтормозен поглед.

— Ема...

— Върви Джак — подкани го тя. — Те имат нужда от теб.

Той успя само да изстене в израз на безсилие, обърна се и хукна с все сили към шоковата зала.

Тя се обърна и пое в противоположна посока.

[1] Теологично схващане, според което единствено Бог е създател на живата и нежива природа, а не естествената еволюция. — Б.пр. ↑

4.

12 юли

На борда на Междузвездната космическа станция

През панорамното стъкло на купола в шлюзово уширение 1 доктор Уилям Ханинг наблюдаваше завихрящите се облаци над Атлантическия океан, който се намираще на около триста и петдесет километра под краката му. Той докосна прозрачната преграда, която го делеше от вакуума на космоса. Още едно препятствие, което го отделяше от дома. От жена му. Гледаше как Земята се върти под него, видя как Атлантическият океан бавно се изгуби, сменен първо от Северна Африка, а после от Индийския океан, откъдето се бе задал мракът на настъпващата нощ. Макар тялото му да нямаше тегло и той да се носеше свободно във въздуха, мъката толкова силно бе стегнала с обръч гърдите му, че той трудно успяваше да си поеме въздух.

В този момент, в една от болниците в Хюстън, жена му се бореше за живота си, а той не можеше да направи нищо, за да ѝ помогне. Следващите две седмици щеше да остане затворен тук, като в капан. И единственото, на което щеше да бъде способен, бе да гледа право към града, в който Деби може би умираше, без да може поне да я докосне. Онова, което можеше да направи, бе просто да затвори очи и да си представи, че се намира до нея, а пръстите на едната му ръка да се сплетат с нейните.

„Дръж се! Трябва. Бори се! Скоро ще съм при теб.“

— Бил? Добре ли си?

Той се извърна рязко и видя пред себе си Дайана Естер, която се носеше откъм лабораторния отсек към уширението. Беше изненадан, че именно тя се интересува от неговото състояние. Дори след като бяха прекарвали цял месец в толкова ограничено пространство, той никога не бе успял да разчупи леда между себе си и тази истинска англичанка. Тя винаги бе убийствено хладна и делова. Въпреки ледено красивите си черти на съвършена блондинка, той никога не бе изпитвал привличане към нея, дори за секунда, нито пък тя от своя страна го бе

удостоила дори с най-малкия намек за проявен интерес към него. Нейното внимание обикновено бе насочено към Майкъл Григс. Фактът, че Григс имаше жена, която го очакваше долу на Земята, правеше отношенията им напрегнати. Но тук, на орбиталната станция Майкъл и Дайана бяха като две кръжачи една около друга звезди, те непрекъснато бяха заедно, сякаш действително привлечени от мощна гравитационна сила.

Това беше едно от неприятните явления на съвместния живот на шестима души, от четири различни националности, затворени в тесните граници на една космическата станция. Между хората съществуваха постоянно променящи се съюзи и разриви. Стресът от продължителния живот в ограничено пространство се отразяваше на всеки от тях по различен начин. Руснакът Николай Руденко, който бе на орбиталната станция от най-дълго време, напоследък бе станал намръщен и раздражителен. Кеничи Хирай, представителят на японската НАСА пък изпитваше такова неудобство от не особено добрия си английски, че твърде често изпадаше в неловки мълчания. Единствено Лутър Еймис бе приятелски настроен към всеки един от тях. Когато Хюстън съобщи лошите новини за Деби, той беше онзи, който инстинктивно налучка какво да каже на Бил, той беше човекът, чиито думи дойдоха направо от сърцето му. Лутър беше родом от Алабама, син на обичан и уважаван чернокож пастор и бе наследил от баща си дарбата да носи успокоение на хората край себе си.

— Няма какво да му мислиш, Бил — бе казал Лутър, — направо си тръгваш към къщи при жена си. Казваш на Хюстън да пращат лимузината за тебе или ще им се наложи да се разправят лично с мен!

Колко различни бяха тези думи от реакцията на Дайана. Вярна на унищожителната си логика, тя хладно му бе пояснила, че той просто не може да направи абсолютно нищо, за да ускори възстановяването на съпругата си. Деби беше в кома — тя дори не би разбрала, че той е до нея. „Ледена и изящна като кристалите, които отглеждаше в лабораторията“, ето какво си бе помислил тогава Бил за нея.

Затова той бе толкова удивен, че го бе попитала за състоянието му. Бе застинала в далечния край на уширението, на дистанция, както винаги. Дългата ѝ руса коса се стелеше около лицето ѝ като носени от морската вода скални водорасли.

Той отново се обърна към прозореца.

— Чакам да се появи Хюстън — отвърна той.

— Имаш няколко нови имейла.

Той не отговори. Просто продължи да се взира в проблясващите светлинки на Токио, който в момента бе точно на ръба на напирещата зора.

— Бил, съществуват известни неща, които изискват твоето внимание. Ако чувстваш, че не ти е до тях, ще се наложи да разпределим задълженията ти помежду си.

Задължения. Значи ето за какво бе дошла тя. Не за болката, която гореше в гърдите му, а да разбере дали ще може да разчита на него да извърши всички зависещи от него лабораторни експерименти. Всеки един ден на борда на орбиталната станция бе строго разграфен, поради което на астронавтите им оставаше малко време за размисъл или скръб. Ако някой член от екипажа изпаднаше в невъзможност да изпълнява тези свои задължения, останалите трябваше да поемат неговия дял, иначе експериментите щяха да се провалят.

— Понякога — продължи Дайана сухо — работата е най-удачното средство да се пребориш с мъката.

Той сложи пръст върху петънцето светлина, което беше Токио.

— Не се преструвай, че имаш сърце, Дайана. Никой не би ти повярвал.

Измина секунда-две в мълчание. До слуха му достигаше само непрестанното тихо и далечно жужене на орбиталната станция, звук, към който той бе толкова привикнал, че понякога не го чуваше.

Тя продължи невъзмутимо:

— Виж, разбирам, че ти е трудно. Да стоиш затворен тук, без да имаш възможност да се прибереш въкъщи. Но просто няма какво да направиш. Ще трябва да изчакаш совалката.

Той сухо и горчиво се изсмя.

— Защо да чакам? Мога да се прибера само за четири часа.

— Стига, Бил. Говорим сериозно.

— И аз съм сериозен. Мога просто да вляза в аварийната капсула и да си тръгна.

— И ще ни оставиш без спасителна лодка? Разсъдъкът ти е замъглен. — Тя замълча. — Знаеш ли, може би ще се почувстваш по-добре, ако прибегнеш до лекарствени средства. Просто докато свърши това чакане.

Той се обърна с лице към нея. Цялата му болка, цялата му мъка вече се бе трансформирала в ярост.

— Да си взема хапченце, за да ми мине, така ли?

— Може би ще ти помогне. Бил, просто искам да съм сигурна, че няма да предприемеш нещо необмислено.

— Върви по дяволите, Дайана! — Той се отблъсна от прозрачния купол и се стрелна край нея към лабораторния отсек.

— Бил!

— Както любезно ми напомни, имам си работа за вършене, благодаря.

— Казах ти, че може да си поделим твоите задължения. Просто ако чувстваш, че не ти е до тях...

— Ще си свърша проклетата работа!

Той мина през люка на американския лабораторен отсек. Почувства истинско облекчение, че тя не го последва. Погледна назад и я видя да се отправя към жилищния отсек, без съмнение, за да провери състоянието на аварийната капсула. В бедствени случаи тази капсула можеше да побере и шестимата астронавти на борда на орбиталната станция и да ги върне обратно на земята. Явно я беше разтревожил с приказките си за отвлечане на капсулата и сега съжаляваше за това. От този момент нататък, тя щеше непрестанно да го наблюдава за признаци на каквато и да е емоционална слабост.

Беше достатъчно болезнено да стоиш затворен в тази прехвалена консервена кутия на триста и петдесет километра над земната повърхност. Ако към това се прибавеше да те наблюдават внимателно и с подозрение, нещата непоносимо се влошаваха. Наистина, той отчаяно копнееше да се върне на Земята, при Деби, но в никакъв случай не можеше да се каже, че се е размекнал или че е способен на неразумни постъпки. Всички тези години на усърдна подготовка, непрестанните психологически тестове бяха доказали, че Бил Ханинг е истински професионалист — със сигурност, в никакъв случай не би си позволил да застраши колегите си.

Като се отблъсна от стената с добре тренирано движение, той премина през целия лабораторен отсек и се насочи към своето работно място, където се зае да провери последната електронна поща, адресирана до него. Дайана беше права за едно нещо: работата действително щеше да разсее мислите му за Деби.

Повечето от писмата бяха от Центъра по биологични изследвания „Еймис“, Калифорния, и съдържанието им бяха стандартни молби за потвърждение на дадена информация. Тъй като повечето от експериментите се провеждаха под наблюдение от Земята, учените често изискваха потвърждение на получената информация. Той прегледа надолу останалите съобщения и се намръщи, щом прочете нова молба, за образци от урина и екскременти, което периодично се изискваше от всеки астронавт. Продължи с останалите съобщения. Едно от писмата привлече вниманието му.

Не идваше от центъра „Еймис“, а от частния сектор. Частната индустрия си плащаше за извършването на множество експерименти на борда на орбиталната станция, ето защо Бил често получаваше имейли, чийто подател не беше НАСА.

Писмото беше от „Океански изследвания Ла Джола“, Калифорния.

„До: Доктор Уилям Ханинг, Международна космическа станция, Биологични изследвания

Подател: Хелън Кьоних, главен изследовател

Относно: Експеримент SCU №23 (Клетъчна култура Archaeon)

Съобщение: Според последната информация, в тази клетъчна култура се наблюдава необичайно бърз растеж и размножаване. Моля потвърдете тези данни, като използвате бордовите уреди за работа с микромаси.“

Поредното задължение да натисна два-три бутона, уморено си помисли той. Много от експериментите, провеждани в орбита се извършваха като просто се изпълняваха нарежданията на учените от земята. Данните се записваха в няколко различни лабораторни папки посредством видео или автоматични уреди за взимане на проби, а резултатите след това директно се изпращаха към Земята, където ги очакваха учените, поръчали експеримента. Въпреки цялата сложна апаратура на борда на орбиталната станция, винаги можеше да се появи някое усложнение или бъг^[1] в програма, което правеше наложително присъствието на човешките същества по време на

експериментите — тяхната задача бе да се справят с проблемите в темпераментната електроника.

Бил отвори файла за култура CCU № 23, който се намираше на компютъра, в който се пазеха файловете, описващи техния полезен товар и прочете протокола. Клетките в изследваната култура бяха от вида Archaeon, подобни на бактерии океански организми, открити във водите на хидротермални цепнатини в океанското дъно. Напълно безопасни за човека.

Той се оттласна от пода, премина отново през цялото помещение на лабораторния модул и се приближи към шкафа с клетъчни култури. Мушна обутите си в специални чорапи крака в своеобразните стремени, които му осигуряваха неподвижно положение в условията на безтегловност. Шкафът действително приличаше на кутия, която притежаваше собствена система за подаване на течности и хранителни вещества към клетъчните култури и образците от тъкани, подложени на изследване. Повечето от тях бяха съвсем автоматизирани и нямаше никаква нужда от човешка намеса. За своите четири седмици на борда на орбиталната станция, Бил беше виждал един-единствен път епруветката с култура номер 23.

Измъкна от единия ъгъл на шкафа статива с 24 епруветки, където бяха клетъчните организми. Намери номер 23 и го извади от статива.

Онова, което видя, го разтревожи силно. Запущалката се бе надигнала, сякаш подложена на вътрешно налягане. Вътре, вместо леко активната течност, която той очакваше да види, имаше платна маса с наситено синьо-зелен цвят. Наклони епруветката, дори я обърна надолу, но съдържимото не помръдна от мястото си. То вече не представляваше течност, бе нещо като желе с почти никакъв вискозитет.

Той калибрира и нулира уреда за измерване на теглото на микромасите и мушна епруветката в специалния слот. Секунда по-късно на екрана се изписа цифрата.

„Нещо доста се е объркало, това не е нормално, помисли си той. Сигурно е имало някакъв замърсител. Или оригиналните образци от клетки не са били абсолютно чисти, или някакъв друг организъм е успял по някакъв начин да проникне в епруветката и е разрушил първично чистото съдържимо.“

После написа отговора си за доктор Кьоних:

„Потвърждавам получените от вас данни. Културата е претърпяла драстични промени. В момента тя вече не е течност, а представлява някаква желатиноподобна маса, прозрачна, с почти неонов синьо-зелен цвят. Препоръчвам да се преразгледат възможностите за замърсяване на...“

Той спря да пише. Имаше още една вероятност: въздействието на безтегловността. На земята тъканните култури обикновено се развиваха като набъбват на плоски листове, разширяващи се само в двумерните рамки на съда, в който са поставени. При условията на безтегловност, в космоса, освободени от влиянието на земната гравитация, същите тези култури се държаха по различен начин. Те растяха във всичките три измерения, приемайки форми, каквито никога не биха постигнали в земни условия.

Ами ако номер 23 не беше замърсен? Ами ако организмите от вида Archaeon просто така се развиваха, при липсата на ограничаващата сила на гравитацията, която ги възпираше?

Почти незабавно обаче той отхвърли тази възможност. Промените просто бяха твърде драстични. Само безтегловността едва ли можеше да причини превръщането на обикновен едноклетъчен организъм в такава шокиращо обемиста зелена маса.

Той продължи да пише:

„Изпращам образец от култура № 23 със следващия курс на транспортната совалка. Моля, незабавно ме уведомете, в случай на необходимост, относно понататъшното третиране на биомасата.“

Внезапното тракване на чекмеджето го стресна. Той се обърна и видя Кеничи Хирай, който се беше надвесил над своето работно място. От колко време беше той тук? Явно японецът безшумно се беше вмъкнал в лабораторния модул, а Бил дори не го беше усетил. В свят, където понятията горе и долу нямаха особено значение, където човек

не можеше да чуе звука от човешките стъпки, словесният поздрав понякога е един от начините да уведомиш другия за присъствието си.

Като забеляза погледа на Бил, Кеничи кимна в знак на поздрав и продължи работата си. Мълчанието му определено лазеше по нервите на Бил. Кеничи беше като домашния призрак на орбиталната станция, той вечно се промъкваше и появяваше на всевъзможни места, без да промълви и дума, като по този начин стряскаше всички на борда. Бил знаеше, че държанието му се дължеше на несигурността му при произнасянето на английските думи и, за да избегне конфузните и унижителни ситуации, Кеничи предпочиташе да не говори много-много с останалите, ако изобщо си отвореше устата. Въпреки всичко обаче, можеше да каже едно „Здравей“, когато влизаше в някой от модулите, ако не за друго, то поне за да не опъва до крайност нервите на петимата си колеги.

Бил отново насочи вниманието си към епруветка номер 23. Как ли щеше да изглежда тази желеобразна маса под микроскоп?

Той пхна епруветката в плексигласовата херметична камера с ръкавици, затвори вратичката и мушна ръцете си в страничните отвори, където бяха специалните ръкавици. По този начин в случай на разлив, той щеше да остане в херметически затворената камера. Свободно плуващи течности в условията на безтегловност биха станали причина за много проблеми, къси съединения или пожари, тъй като можеха да попаднат в електрическото захранване или върху оголени жици. Той внимателно отлепи лепенката от капачката на епруветката. Знаеше, че съдържанието ѝ беше под налягане, все пак с просто око се виждаше, че капачката леко се беше надигнала. Въпреки това той почти подскочи от изненада, когато тапата изхвъркна, сякаш отваряше шампанско.

Отстъпи назад, когато синьо-зелената маса изпръска вътрешната стена на херметичната камера. Залепи се за нея и затрепери, сякаш беше жива. Тя наистина беше жива; безформена маса микроорганизми, приела желеобразно състояние.

— Бил, трябва да поговорим.

Гласът го стресна. Той бързо постави тапата на мястото ѝ и се обърна към Майкъл Григс, който току-що бе влязъл в лабораторния модул. Зад него се носеше Дайана. „Красавците“, помисли си Бил. И

двамата изглеждаха в перфектна форма, с атлетични тела, които личаха под тъмносините ризи с емблемата на НАСА и кобалтовите си шорти.

— Дайана ми каза, че си имал проблеми — започна Григс. — Току-що говорихме с Хюстън и те също се съгласиха, че би могъл да обмислиш възможността да приемеш някакви успокоителни. Единствено с цел по-лесно да приемеш следващите дни на борда.

— И трябваше да се оплачете на Хюстън, че и те да ми мелят на главата, така ли?

— Командният център е загрижен за тебе. Както и всички ние.

— Вижте, това, дето го казах за аварийната капсула беше съвсем на шега. Не съм го мислил сериозно.

— Да, но това ни изнервя.

— Нямам нужда от валиум. Просто ме оставете на мира. — След това той извади епруветката от херметичната камера и я върна обратно в статива с клетъчни култури. Беше твърде изнервен, за да се занимава с това сега.

— Виж, Бил, трябва да можем да ти се доверяваме, трябва да сме сигурни, че можем да разчитаме един на друг тук, горе, нали така?

Обзет от гняв Бил се обърна към Григс.

— Случайно да ти приличам на разбесняла се откачалка? Това ли виждаш пред себе си, кажи?

— Знаем, че мислиш непрестанно за жена си. Разбираме те. И...

— Точно ти едва ли ще разбереш. Съмнявам се, че през последните дни изобщо се сещаш за своята. — Бил хвърли многозначителен поглед към Дайана, след което се отблъсна с крака, премина през целия лабораторен модул и се озова в свързващия шлюз. После се насочи към жилищния отсек, където се спря, понеже видя, че Лутър тъкмо се готвеше да обядва.

„Човек дори няма къде да се скрие. Никъде не може да бъде сам на тази шибана станция.“

Усетил внезапно напиратите в очите си сълзи, той се върна обратно през шлюза и се насочи пак към прозрачния купол.

Като обърна гръб на останалите, той се загледа през прозореца към Земята. Вече се виждаше Тихоокеанският бряг. Нов изгрев, нов залез.

И цяла вечност в очакване.

Кеничи погледна след Григс и Дайана, които се изнизаха от лабораторния модул. С атлетичните си фигури и съвършени движения те приличаха на онези русокоси скандинавски богове. Той често ги беше наблюдавал, когато не гледаха към него; по-точно беше се наслаждавал на красотата на Дайана Естес, тази жена беше толкова руса, с толкова бяла, по-скоро бледа кожа, че изглеждаше прозрачна.

След като си тръгнаха, той остана съвсем сам в отсека и реши да си почине. На толкова караници беше присъствал тук — нервите му бяха започнали да се опъват, губеше концентрация. По природа той беше спокоен човек, доволен, когато го оставеха да си върши работата. Обичаше самотата. Макар да разбираше английски прекрасно, за него наистина представляваше трудност да говори този език и когато му се налагаше, след това изпитваше умора. Много по-добре му беше, когато го оставеха да си върши работата сам, сред пълна тишина, с единствената компания на лабораторните животни.

Надникна през малкото прозорче към мишките в шкафа, където държаха опитните животни. В едното отделение, зад стъклената преграда имаше дванадесет мъжки; в другото — дванадесет женски. Като малко момче в Япония, той бе отглеждал зайци и много обичаше да им се радва като ги вземаше в скута си. Тези мишки, разбира се, не бяха домашни любимци, те бяха расли без всякакъв контакт с човешки същества, въздухът, който дишаха, идваше от специални филтри и климатизиращи устройства. Всяка операция с лабораторни животни и всякакви биологични видове — от бактерии до бозайници се извършваше в прилежащата херметична камера, която изключваше всяка възможност за замърсяване на въздуха на орбиталната станция.

Днес беше денят за вземане на кръвни проби. Задача, която не се нравеше много на Кеничи, тъй като трябваше да прободне кожата на мишките с игла. Той измърмори едно извинение на японски, мушна ръцете си в ръкавиците, хвана първата мишка и я пренесе в херметичната камера. Животното се опита да се измъкне от хватката на ръката му. Той го пусна да си поплува в безтегловността, докато пригответи иглата. Мишката представляваше наистина жалка гледка — отчаяно и усилено махаше с крачка в опит да се придвижи напред. Тъй като не намери опора, нещо от което да се отблъсне, тя продължи да се носи безпомощно в средата на камерата.

Иглата вече беше готова и той посегна да хване отново животното. Едва тогава той забеляза синьо-зелената сферичка, която плуваше току до мишката. Толкова близо, че животното не издържа и с едно бързо движение на розовото си езиче погълна малкото топченце. Кеничи се засмя с глас. Да лапат плуващи сфери течности, беше любимо забавление за всички астронавти, и ето че мишката бе направила точно това сега — забавляваше се.

После през ума му мина нова мисъл: Откъде се бе взела тази синьо-зелена субстанция? Преди него само Бил бе използвал херметичната камера. Дали не бе разлял нещо токсично?

Кеничи се плъзна към сектора с компютъра и се взря в отворения от Бил експериментален протокол. Беше ССУ №23, клетъчна култура. В протокола пишеше, че в синьо-зеленото топче течност нямаше нищо опасно. Archaeons бяха безобидни едноклетъчни океански организми, които не носеха никаква опасност от инфекция.

Доволен от прочетеното той се върна към херметичната камера и мушна ръцете си в специалните ръкавици. После хвана иглата.

[1] Bug (англ.) — вредител, буболечка. Жаргонно наименование на грешка в изходния код на вече готова компютърна програма. — Б.пр. ↑

5. НЯМАМЕ ОБРАТНА ВРЪЗКА

16 юли

Джак се взираше в огромното бяло перо от изгорели газове, което прорязваше ажурносивното небе, така както ужасът се връзваше дълбоко в душата му. Слънчевите лъчи безмилостно пареха лицето му. Той отново и отново внимателно претърсваше небето с поглед. Къде беше совалката? Само преди секунди тя беше на върха на извитата арка от изгорели газове, която се губеше в безоблачното небе. Земята още тръпнеше под краката му от тътена на излитането. Докато совалката се издигаше, Джак усещаше как сърцето му също се издига нагоре, към звездите, понесено от трясъка на излитащата машина. Той я бе проследил с поглед, докато тя се превърна в мъничка точица, прилична на проблясваща главичка на карфица, отразила слънчевите лъчи.

Но вече не я виждаше. Онова, което до преди малко беше леко извита бяла димна следа, сега бе накъсана пътека от черен пушек.

Отново и отново той трескаво се взираше високо в небето, докато накрая съзря шеметната вихрушка от огън и отломки. Взрив. Разхвърчали се във всички посоки останки, които премятайки се падаха едно по едно в океана.

„Нямаме обратна връзка.“

Той се събуди, задъхан и облян в пот. Денят беше настъпил, слънцето отдавна грееше през прозореца на спалнята му. В стаята бе станало непоносимо горещо.

Изстена и се изтърколи в единия край на леглото си до седнало положение, след което отпусна глава в ръцете си. Бе забравил да включи климатичната инсталация предната вечер, въздухът в стаята беше като в пещ. Залитайки, той отиде до бутона и го натисна, после се върна обратно. Отпусна се отново в леглото и въздъхна с облекчение, щом усети свежия, хладен въздух да изпълва стаята.

Старият кошмар.

Той разтри лицето си, като се надяваше така да успее да прогони картините, които още стояха пред очите му, но за съжаление те бяха оставили твърде дълбоки следи в съзнанието му. Беше първокурсник в колежа, когато „Чалънджър“ се взриви. Спомняше си, че тъкмо минаваше през фойето на общежитието, когато по телевизията излъчваха първия документален филм, който отразяваше ужасната катастрофа. До края на този ден, както и през следващите, той отново и отново гледаше зловещия репортаж, в резултат на което кадрите тъй дълбоко се бяха врязали в подсъзнанието му, че му се струваха толкова реални, сякаш той действително бе стоял на една от пейките за зрители, които наблюдаваха изстрелването на совалките в Кейп Канаверал^[1] онази сутрин.

И ето че сега споменът от филма се бе промъкнал в кошмарите му.

„Да, всичко беше, заради излитането на Ема.“

Стоя неподвижен под душа, с наведена глава, върху му плющеше хладката вода, която трябваше да отмие и последната следа от ужасния сън. Пред него бяха три седмици отпуска, които започваха от следващия понеделник, но въпреки това той съвсем не беше настроен ваканционно. Не бе излизал с яхтата никъде от месеци. Може би няколко седмици в океана, далеч от блясъка на града, щяха да бъдат най-добрата терапия за душата му. Само той, океанът и звездите.

Толкова отдавна не беше наблюдавал истински звездите. Дори напоследък, сякаш съвсем съзнателно, избягваше да поглежда към тях. Като малко момче, погледът му беше устремен все нагоре. Майка му веднъж му бе разказала, че още като бебе, току-що проходил, една нощ го заварила на ливадата пред тях да протяга ръце нагоре и да се опитва да докосне луната.

Луната, звездите, чернотата на космоса — всички те и днес бяха извън обсега му, и той често изпитваше същата безсилна ярост, която го бе разплакала като малък — краката му все още бяха приковани към земната твърд, а ръцете протегнати нагоре, към небето.

Той спря душа и се подпря с ръце о плочките в банята, наведе глава, а от косата му се стичаше водата. „Днес е шестнадесети юли“, мислеше си той. „Осем дена до излитането на Ема.“ Водата започна да студене по кожата му.

След десет минути той бе вече облечен и влизаше в колата си.

Беше вторник. Ема и новите ѝ колеги от екипа вече бяха в разгара на тридневните съвместни тренировки в симулатора. Тя щеше да бъде изморена и едва ли би имала желание да се среща с него. Но утре тя трябваше да замине за Кейп Канаверал. От утре нататък той вече нямаше да има възможност да я вижда.

Щом пристигна в Космическия център „Джонсън“, той паркира на паркинга пред Сграда 30, показва на охраната значката си за членство в НАСА и забърза нагоре по стъпалата, към Залата за управление на полетите. Вътре всички бяха смълчани и напрегнати. Тридневните съвместни тренировки в симулатора бяха като генерална репетиция, както за самите астронавти, така и за екипа за наземен контрол. Пълна и окончателна симулация на цялата мисия, от излитането до приземяването, наситена с множество кризисни ситуации и най-разнообразни аварии, които имаха за цел единствено да поддържат всеки един от присъстващите в състояние на постоянна готовност за действие. През последните три денонощия наземният екип се редуваше на три смени, в резултат на което в момента лицата на двете дузини мъже и жени насядали по командните пултове изглеждаха изпити. Кошчетата за боклук бяха препълнени с празни пластмасови чашки за кафе и кутии от диетично пепси. Макар няколко от мъжете да забелязаха влизането на Джак, те само му кимнаха с глава; нямаше време за истински поздрав — пред себе си те имаха истинска криза и вниманието на всички бе приковано върху възникналия проблем. За първи път от доста месеци насам Джак влизаше в Залата за управление на полетите, но въпреки това отново усети познатата възбуда, която наставаше винаги щом течеше дадена космическа мисия — тя бе нещо като електрически ток, той и сега почти чуваше припукването на някой разряд.

Той се отправи към третия ред командни пултове и застана редом с ръководителя на полета Ранди Карпентър, който в момента бе твърде зает, за да разговаря с него. Карпентър бе най-висшият сред колегите си ръководители на полети в транспортната система Спейс Шатъл. Със своите почти сто и двадесет килограма, той представляваше едно наистина внушително присъствие в Залата за управление на полети, огромният му корем бе увиснал над колана, а краката му здраво стъпили в леко разкрачена стойка, която напомняше статуята на Родоския колос. В тази стая командирът беше Карпентър, това беше

несъмнено и както самият той често обичаше да казва: „Аз съм живият пример за това, какво може да постигне в живота едно дебело момче с очила“. За разлика от легендарния Джин Кранц, чиито думи: „Провалът не е опция за нас“ го бяха направили медийна звезда, Карпентър бе известен само сред хората от НАСА. Тъй като му липсваше всякаква фотогеничност, той бе изключително неподходящ за герой от научнопопулярните филми за НАСА, както и за каквито и да било обществени прояви.

Джак се заслуша в напрегнатия разговор с астронавтите и бързо схвана същността на кризата, която стоеше пред Карпентър в момента. Точно същият проблем бе стоял и пред самия Джак, по време на неговите тренировки в симулатора преди две години, когато той още се числеше към астронавтите и се подготвяше за предстоящия полет 145. Екипът бе съобщил за неочакван и стремителен спад на налягането в командната капсула, което означаваше, че въздухът им изтича отнякъде. Нямаха никакво време да търсят източника, трябваше да пристъпят незабавно към излизане от орбита и завръщане на земята.

Специалистът по курса и траекторията, седнал на първия ред командни табла или както го наричаха — Първа траншея, сръчно пречертаваше възможните траектории на полета, за да определи най-подходящото място за кацане. Никой не гледаше на всичко това като на игра, понеже ако ситуацията беше истинска, животът на тези седем човека щеше да бъде изложен на реална опасност.

— Налягането пада до седемстотин и осемнадесет милиметра живачен стълб — събщи Контролът на животоподдържащите системи.

— Военновъздушна база „Едуардс“ — обяви Контролът на курса и траекторията. — Приземяване след приблизително хиляда и триста.

— Дотогава налягането ще падне до триста и шестдесет милиметра, по-малко от половин атмосфера — каза Контролът на животоподдържащите системи. — По-добре да си сложат шлемовете сега, преди да пристъпят към завръщане в атмосферата.

Съветът незабавно бе предаден на екипажа на „Атлантис“.

— Прието — отвърна командирът Ванс. — Шлемовете са поставени. Пристъпваме към излизане от орбита и запалваме корекционните двигатели.

Против волята си Джак бе завладян от магията на играта. Докато се нижеха секундите, погледът му бе вперен в огромния екран, заел цялата предна стена на Командната зала и внимателно следеше линията, която бавно се изписваше върху разгънатата карта на Земята и представляваше траекторията на совалката. Макар да знаеше, че всяка криза в момента бе плод на коварното въображение на екипа за подготовка на астронавтите, зловещата вероятност на ситуацията завладя и неговите мисли. Не съзнаваше, че в момента всички мускули на тялото му бяха напрегнати, докато очите му следяха непрестанно променящите се цифри и друга информация, изписвана върху екрана.

Налягането в совалката падна до по-малко от половин атмосфера.

„Атлантис“ навлезе в горните слоеве на земната атмосфера. Настъпи радиозатъмнението, което щеше да продължи цели двадесет дълги минути. Триенето на въздушните молекули о корпуса на совалката щеше да йонизира въздуха около нея, и да прекъсне всяка комуникация.

— „Атлантис“, чувате ли ме? — повика ги за пореден път ръководителят на полета.

Внезапно гласът на командирът Ванс изпука през високоговорителите.

— Чуваме ви съвсем ясно, Хюстън.

Кацнаха безупречно след броени секунди. Край на играта.

В залата за управление на полетите избухна гръм от аплодисменти.

— Браво момчета! Добра работа свършихме — каза ръководителят на полета Карпентър. — Оперативката е в хиляда и петстотин^[2]. А сега можем да си отдъхнем за обяд. — С усмивка на уста той свали слушалките от главата си и най-последно забеляза Джак. — Ей, от години не си ни идвал на гости.

— Нали се правя на лекар в цивилизацията.

— Направил си ти големите пари, а?

Джак се изсмя.

— Да бе, само дето не мога да реша за какво да ги харча. — Той погледна към останалите членове от наземния контрол, които почиваха всеки край своя команден пулт със сандвич и сода в ръка. — Всичко ли мина както трябва?

— Абсолютно. Доволен съм. Преодоляхме всичко перфектно.

— А екипажът на совалката?

— Напълно готови са. — Карпентър го погледна с разбиране. — Включително Ема. Върши прекрасно работата си, Джак, така че не я разстройвай, моля те. Точно в този момент ѝ трябва концентрация. — Това беше нещо повече от приятелски съвет. Беше предупреждение: „Задръж си личните проблеми за себе си. И по-добре не обърквай мислите на моя екипаж“.

Джак се беше успокоил, дори бе малко разкаян, докато очакваше Ема отвън под палещото слънце пред Сграда 5, където се провеждаха симулациите на полетите при подготовката на екипажите. Тя излезе с останалите свои колеги. Явно някой току-що беше разказал нещо смешно, тъй като всички се заливаха от смях. После тя видя Джак и смехът ѝ секна.

— Не знаех, че ще идваш — каза му тя.

Той сви рамене и отвърна добронамерено:

— Нито пък аз.

— Оперативката е след десет минути — обади се командир Ванс.

— Там съм, няма проблеми — каза тя. — Вие вървете, аз ще ви настигна. — Тя ги изчака да се отдалечат, след което се обърна към Джак. — Виж, наистина трябва да вървя. Джак, зная, че полетът обърква и усложнява всичко. Ако си дошъл заради формалностите по развода, обещавам ти, че ще подпиша всичко, щом се върна.

— Не съм тук заради това.

— Какво има тогава?

Той замълча.

— А, да! Хъмфри. Как беше името на ветеринарния му лекар? В случай че вземе да глътне някоя топка косми или нещо такова.

Тя впери в него удивен поглед.

— Той винаги е бил един и същи. Доктор Голдсмит.

— О, да, вярно.

Измина още един дълъг момент, през който те стояха един срещу друг смълчани, а слънцето пареше раменете им. По гърба му се спусна струйка пот. Внезапно тя му се стори твърде малка и беззащитна. Въпреки това обаче, тя беше жената, която бе скачала неведнъж от самолет, можеше да го победи в езда и така брилянтно да се върти по дансинга около него. Тя беше неговата красива и безстрашна жена.

Ема погледна към Сграда 30, пред входа на която я чакаха нейните колеги.

— Джак, трябва да тръгвам.

— В колко часа заминаваш за Кейп Канаверал?

— В шест сутринта.

— Твоите хора ще са там, нали?

— Разбира се. — Тя замълча. — Ти няма да си там. Нали?

Кошмарът на „Чалънджър“ бе все още твърде отчетлив, в съзнанието му, пред очите му отново изплува всяка една злоеща димна следа, прорязала синевата на небето. „Нямам сили да бъда там и да гледам, помисли си той. Не бих могъл да понеса възможния развой на нещата.“ Той поклати глава.

Тя на свой ред също хладно кимна и го погледна с очи, които казваха: „И аз мога да бъда точно толкова студена и самостоятелна, колкото и ти“. Тя отстъпи няколко крачки и вече се обръщаше да си тръгне.

— Ема. — Той посегна с ръка и нежно я завъртя към себе си. — Ще ми липсваш.

— Да, Джак — въздъхна тя.

— Наистина ще ми липсваш.

— Толкова седмици изминаха, без дори да ми се обадиш, а сега изведнъж ми се появяваш и твърдиш, че ще ти липсвам. — Тя се засмя.

Горчивината в смеха ѝ го парна болезнено. А истината в думите ѝ засили още повече болката. През изминалите няколко месеца той действително я беше избягвал. Когато бе край нея, нейните успехи само засилваха усещането за собствения му провал, което много го нараняваше.

Нямаше никаква надежда за изглаждане на отношенията им. Това ясно личеше в студенината на погледа ѝ в този момент. Не им оставаше нищо друго, освен да се опитат да се държат коректно един към друг.

Той отвърна поглед встрани, внезапно почувствал неспособност да продължи да я гледа.

— Дойдох само защото искам да ти пожелаая безпроблемен полет. И късмет! Махвай с ръка всеки път, когато прелиташ над Хюстън. Аз ще те гледам. — Международната космическа станция се виждаше

нощем на небето като прелитаща бързо ярка звезда, по-светла дори от Венера.

— Ти също ще ми махаш, нали?

И двамата успяха да се насилят за една усмивка. Значи все пак успяха да скалъпят една съвсем цивилизована раздяла. После той разтвори ръце и тя се облегна на гърдите му. Прегръдката им трая съвсем кратко и на двамата им стана неловко, сякаш бяха напълно непознати, които за първи път се сближават. Тялото ѝ, топло и жизнено, се притисна към него. Почти веднага тя се отдръпна и пое към сградата на Контрол на полетите.

Поспря се само веднъж и му махна за сбогом. Слънцето блестеше право в очите му, той примижа срещу него и се взря в Ема, която се бе превърнала в тъмен силует с развяна от жежкия вятър коса. Тогава разбра, че никога не я беше обичал повече отколкото в този момент, когато тя си отиваше.

19 юли

Кейп Канаверал

Макар да беше твърде далечна, гледката накара Ема да се задъха. Застанала на стартова позиция на ракетна площадка 39Б, обляна в ярката светлина на прожекторите, совалката „Атлантис“ приличаше на извисил се в небесата морски фар сред мрака на нощта. Тя бе виждала това толкова много пъти, но въпреки всичко видът на осветената совалка на площадката заедно с гигантския оранжев цилиндър на резервоара на основния си двигател и спомагателните буустери от двете му страни винаги я бе поразявал и ѝ бе вдъхвал страхопочитание.

Останалите членове от екипажа стояха до нея върху специалната асфалтова настилка и също мълчаливо се любуваха на величествената гледка. Тъй като трябваше да пренастроят малко биологичния си часовник, те бяха станали в два часа сутринта и бяха излезли, за да хвърлят поглед върху чудовището, което щеше да ги изведе в орбита около земята. Ема чу крясъка на нощна птица и усети върху лицето си прохладния и свеж нощен полъх откъм залива, който носеше мирис на застояло от неподвижните води на заобикалящите ги блата.

— Приличаме на мравки пред нея, поне аз така се чувствам — обади се командирът Ванс с мекия си провлечен тексаски говор.

Останалите измърмориха нещо в съгласие.

— Точно като мравки — потвърди Ченовет, единственият новак сред тях. Това щеше да му бъде първи полет на борда на совалка и той беше толкова въодушевен, че около него сякаш се образуваше естествено електрическо поле. — Все забравям колко огромна е и като я погледна отново, си казвам, господи, каква мощ. И на всичко отгоре аз съм един от щастливите копелдаци, на които им е писано да я възседнат.

Всички се засмяха, но смехът им звучеше леко приглушено, нещо като неловкия смях на кротки енориаши в църква.

— Никога не съм си представял, че една седмица може да се точи толкова дълго време — продължи Ченовет.

— На този човек май му е писнало да носи девството си — заяде го командирът Ванс.

— Дяволски си прав. Вече нямам търпение да се кача горе. — И тя жадно впери очи в мастиленото небе, изпръскано с ярки звезди. — Вие вече знаете какво е, знаете тайната. И аз искам да я науча.

Тайната. Тя бе известна само на малкото привилегировани, които бяха летели. Това обаче не беше тайна, която можеш да споделиш с някого; ти сам трябва да я изживееш, да я усетиш, да видиш със собствените си очи чернотата на космоса и прозрачната синева на Земята, далеч под краката ти. Да почувстваш какво е да бъдеш буквално залепен за седалката си от свръхнатоварването при откъсването ти от земното притегляне. Астронавтите, които се завръщаха от космоса, често слизаха от борда с една многозначителна усмивка, а в очите им сякаш се четеше: „Научих нещо, което съвсем малко хора на тази планета някога ще узнаят“.

Ема се бе усмихвала по същия начин, когато преди две години се бе появила от люка на „Атлантис“. С разтреперани крака тя бе пристъпила на слънце и бе погледнала право нагоре към изумителната синева на небето. В продължение на осемте дена, които бе прекарала на борда на орбиталната станция, тя бе преживяла сто и тридесет изгрева, бе наблюдавала горски пожари, изпепеляващи огромни площи в Бразилия, бе видяла окото на ураган, бушуващ над Самоа, бе видяла

цялата планета Земя, която от космоса ѝ се бе сторила толкова затрогващо крехка.

След пет дни, при успешен старт и Ченовет щеше да узнае тази тайна.

— Май вече е време да пусна малко светлина в клетата си ретина — рече Ченовет. — Мозъкът ми още си мисли, че в момента е полунощ.

— Наистина е полунощ — отвърна му Ема.

— За нас, момчета и момичета, сега настъпва зората — каза Ванс. От всички тях той най-бързо настройваше ежедневния си ритъм към новото разписание за сън и бодърстване. Командирът се отправи към сградата за контрол, за да сложи начало на новия си работен ден в три часа сутринта.

Другите го последваха. Само Ема се позабави отвън за малко, загледана във величието на совалката. Предишния ден ги бяха докарали тук, на ракетната площадка, за да преговорят за последно процедурите по аварийно спасяване на екипажа. Погледната от съвсем близо, на слънчева светлина совалката им се бе сторила ослепително ярка и прекалено масивна, за да могат да я обхванат напълно с поглед. Човек можеше да се концентрира само върху някоя нейна част. Носът. Крилете. Черните плочи по корема ѝ, които напомняха люспите на гигантско влечуго. В светлината на деня совалката изглеждаше истинска и масивна. Сега бе по-скоро нереална, странна и неземна, осветена на фона на черното небе.

Докато траеше трескавата подготовка, Ема съзнателно бе избягвала всяка мисъл за страх и твърдо бе отхвърляла всяко лошо предчувствие. Тя бе готова да полети. Искаше да полети. Но сега внезапно усети как една малка люспа страх я прониза право в сърцето.

Тя погледна отново небето, видя как изчезват няколко звезди зад настъпващата плътна завеса облаци. Времето щеше да се промени. Тя потрепери, обърна се и се отправи към входа на сградата. Към светлината.

23 юли
Хюстън

Половин дузина гумени маркучи се виеха змиевидно и влизаха в тялото на Деби Ханинг. В гърлото ѝ бе трахеостомната сонда, през което в дробовете ѝ насила вкарваха кислород. Назогастралната сонда преминаваше през лявата ноздра и през хранопровода влизаше в стомаха ѝ. Един катетър отвеждаше урината, образувана от отделителната ѝ система, два интравенозни катетри вливаха във вените ѝ течности. Към вътрешната страна на китката ѝ бе прикрепен датчик, а върху екрана на осцилоскопа танцуваше кривата, оставена от промените в кръвното ѝ налягане. Джак погледна към интравенозните полиетиленови торбички, които висяха над леглото ѝ и видя, че съдържаха силни антибиотици. Това беше лошо — означаваше, че тя в тялото ѝ имаше огнище на инфекция — което не беше нещо необичайно за пациент, прекарал две седмици в кома. Всяко нарушаване на целостта на кожата, всяка пластмасова сонда бе портал за бактериите и в момента в кръвния поток на Деби се водеше люта битка с тях.

Джак разбра всичко това с един поглед, но не каза нищо на майката на Деби, която бе приседнала край леглото ѝ и държеше ръката на дъщеря си в своите. Лицето на Деби бе бледо, долната ѝ челюст бе отпусната, а клепачите полуотворени. Тя все още се намираще в състояние на дълбока кома, безчувствена към нищо.

Маргарет вдигна очи, щом Джак влезе в ограденото с параван помещение и кимна за поздрав.

— Прекара тежка нощ — каза му тя. — Треска. Никой не знае откъде се е взела.

— Антибиотиците ще я оправят.

— А после какво? Ще се оправим с инфекцията, но какво ще стане после? — Маргарет въздъхна дълбоко. — Тя би се ядосала, ако можеше да се види. С тези маркучи по нея. И игли. Би се развикала и би ни накарала да я оставим на мира.

— Не е време да се предаваме. Електроенцефалограмата ѝ показва мозъчна дейност. Мозъкът ѝ работи все още.

— Тогава защо не се събужда?

— Тя е млада. Има още толкова много живот пред себе си. Може да се бори.

— Това не е живот. — Маргарет наведе поглед към ръката на дъщеря си. Тя бе подпухнала и посиняла на места от венозните

системи, към които я бяха включвали. — Когато баща ѝ умираше, Деби ми каза, че никога не би искала да свършва по този начин. Привързана към леглото и хранена с маркучи. Все си спомням тези нейни думи. И си мисля за тях... — Маргарет вдигна отново поглед към него. — Вие какво бихте направили? Ако това беше вашата жена?

— Едва ли щях да се откажа.

— Дори ако тя ви е казала, че не иска да свършва по този начин?

Той се замисли за момент. После отговори твърдо:

— Решението е мое, в края на краищата. Няма никакво значение, какво тя или който и да било друг ми е казал. Никога не бих се отказал от някого, когото обичам. Никога. Дори да съществуваше и най-минималния шанс да го спася.

Думите му не донесоха утеха на Маргарет. Той нямаше право да поставя под въпрос нейните убеждения и инстинкти, но тя го бе попитала за мнението му и той бе отвърнал, слушайки единствено сърцето си, а не разума си.

Почувства се виновен и вместо извинение потупа Маргарет по рамото и излезе. Най-вероятно природата щеше да отнеме от ръцете им съдбоносното решение. Всеки пациент в състояние на кома и вътрешна инфекция се намираше на прага на смъртта.

Той напусна интензивното отделение и потиснат влезе в асансьора. Доста мрачно начало на отпуската му. Първата му спирка, реши той, щом стъпи на партерния етаж, щеше да бъде в бакалията на ъгъла, откъдето щеше да си вземе стек от шест бири. Леденостудена бира и следобед, посветен да подготви яхтата за плаване, беше всичко, от което имаше нужда в този момент. Надяваше се така да разсее мислите си за Деби Ханинг.

— Код синьо, интензивно отделение. Код синьо, интензивно отделение.

Джак вдигна рязко глава. „Деби“, помисли си той и се втурна към стълбището.

Зад паравана ѝ вече гъмжеше от хора. Той разбута един-двама от колегите си и впи поглед в монитора. „Нужна е дефибрилация!“ Сърцето ѝ в момента представляваше купчина безразборно гърчещи се мускули, неспособни да изпомпят кръв, така необходима за живота на мозъка ѝ.

— Една ампула епинефрин. Незабавно! Всички да се отдръпнат!
— нареди лекарят и праметна лопатките на дефибрилатора през раменете си.

Джак видя как при разряда на електричеството тялото ѝ неестествено се сгърчи назад и подскочи нагоре, върху монитора правата линия също се сгърчи нагоре, но отново възвърна своята равна и зловеща линия. ЕКГ-линията на монитора показваше камерна фибрилация.

Една от сестрите се бе заела с масаж на сърцето. Късата ѝ руса коса се стрелваше напред с всеки ритмичен натиск на ръцете и тялото ѝ върху гърдния кош на Деби. Доктор Саломон се обърна назад, когато Джак се присъедини към тях край леглото.

— Сложихте ли амиодарон? — попита Джак.

— Току-що, но не действа.

Джак отново погледна към линията на монитора. Камерната фибрилация бе преминала от леко назъбена към гладка линия. Влошаването настъпваше бързо и всичко клонеше към равната линия на смъртта.

— Направихме четири електрошока — рече доктор Саломон. — Но нямаме сърдечен ритъм.

— Интракардиален епинефрин?

— Май ще запеем „Аве Мария“. Давайте адреналина!

Сестрата приготви спринцовката с епинефрин и постави дългата игла, която трябваше да достигне сърцето на Деби. Още щом я пое в ръцете си Джак знаеше, че те вече бяха изгубили битката за живота ѝ. Тази последна, крайна мярка нямаше да промени нищо. Но в мислите му изникна Бил Ханинг, който стоеше горе в мъчително очакване да се прибере при жена си. После през главата му преминаха думите, които бе казал на Маргарет преди няколко минути.

„Никога не бих се отказал от някого, когато обичам. Никога. Дори да съществуваше и най-минималния шанс да го спася.“

Той погледна към Деби и за част от секундата пред очите му се появи лицето на Ема. Той преглътна тежко и каза:

— Прекратете масажа.

Сестрата вдигна ръце от гърдната кост на Деби.

Джак постави върха на иглата точно под мечовидния израстък. Собственото му сърце биеше оглушително в момента, в който той

прободе кожата ѝ. Натисна иглата, която плавно си проби път в гръдния кош, докато влезе в сърцето.

Издърпа съвсем леко назад буталото и щом в цилиндъра нахлуха няколко капки кръв, той разбра, че вече беше вътре. Натисна буталото и наведнъж вкара цялата доза епинефрин, след което рязко издърпа иглата.

— Продължете с масажа — обърна се той към сестрата и погледна към монитора. „Хайде Деби. Бори се, дявол го взел! Не ни предавай така лесно. Не предавай Бил, хайде!“

В стаята настъпи гробно мълчание и очите на всички бяха впити в монитора. Линията се изравни, миокардният мускул умираше бавно, клетка след клетка. Никой не обели дума; в погледите и по лицата им бе вдълбано тяхното поражение.

„Толкова е млада“, помисли си Джак. Само на тридесет и шест е. Точно колкото Ема.

Доктор Саломон беше човекът, който реши да поеме нещата.

— Да приключваме — тихо рече той. — Час на смъртта — единадесет и петнадесет.

Сестрата, която се занимаваше със сърдечния масаж, бавно отстъпи от тялото. Под яркото неоновото осветление на стаята трупът на Деби имаше бледия, бездушен цвят на пластмаса. Приличаше на манекен от витрина. Сега тя бе толкова различна от енергичната и остроумна жена, която Джак бе срещнал преди пет години на едно парти на НАСА под открито небе, осеяно със звезди.

Маргарет пристъпи зад паравана. За момент тя остана смълчана, сякаш не можеше да познае собствената си дъщеря. Доктор Саломон сложи ръка на рамото ѝ и нежно каза:

— Случи се прекалено бързо. Нищо не можехме да направим.

— Той трябваше да бъде тук — промълви Маргарет и се задави на последните думи.

— Опитяхме всичко, за да я задържим жива — отвърна ѝ доктор Саломон. — Съжалявам.

— А аз съжалявам за Бил — отвърна му Маргарет, взе ръката на дъщеря си и я целуна. — Той толкова искаше да бъде тук. Сега никога няма да си прости, че не е успял.

Джак излезе от стаята и се отпусна в едно от креслата в стаята на сестрите. Думите на Маргарет още звъняха в ушите му. „Той трябваше да бъде тук. Сега никога няма да си прости, че не е успял.“

Погледна към телефона. „Аз какво още правя тука?“ — запита се той.

Взе телефонния указател от бюрото, прелисти жълтите страници, намери телефона и го набра.

— Транспортна компания „Лоун Стар“ — обади му се приятен женски глас.

— Трябва да стигна до Кейп Канаверал.

[1] Кейп Канаверал — вдаден навътре в океана нос (от исп. — Носът на тръстиката) в източна централна Флорида, където се намира ракетната площадка за совалки. — Б.пр. ↑

[2] Тоест в 15:00 часа. — Б.пр. ↑

6.

Кейп Канаверал

През отворения прозорец на автомобила под наем Джек вдишваше влажния въздух на остров Мерит и разнообразните аромати на заобикалящата го джунгла. Пътят, който водеше до Космическия център „Кенеди“ беше необичайно тесен и минаваше през портокалови горички, порутени малки павилиончета за бърза закуска и буренясали дворове, оградени с телени мрежи и пълни с ръждясали самолетни части. Денят си отиваше и пред Джек заблестяха червените светлини от стоповете на стотиците автомобили, които вече едва се влачеха. Все повече коли се събираха и скоро движението щеше да се превърне в безкрайна колона от туристи, търсещи място за паркиране, откъдето да могат да наблюдават излитането на совалката призори.

Нямаше смисъл да си пробива път през създалата се бъркотия от автомобили. Нито пък да се опитва да стигне по някакъв начин до главния вход на Порт Канаверал. По това време астронавтите вече спяха. Бе пристигнал твърде късно, за да се сбогува.

Отби вдясно и изчака удобен случай да обърне обратно, след което настъпи газта към магистрала А1А. Пътят към Кокосовия бряг.

Още от ерата на Алън Шепърд^[1] и първите мисии на „Меркурий 7“ Кокосовия бряг беше едно от местата, където астронавтите прекарваха свободното си време. Представляваше редица от не особено скъпи хотели, барове и малки магазинчета за тениски, разположена върху парче земя, заключено между Банана Ривър от запад и Атлантическия океан на изток. Джек познаваше това място като петте си пръста, знаеше всяко едно заведение от ресторанта „Токио“ до бара „Муун Шот“. Някога дори бе тичал за здраве по същия този бряг, по който и Джон Глен^[2] бе тренирал. Само преди две години бе стоял в парка пред кея, загледан към ракетната площадка З9А, която се намиреше отвъд Банана Ривър. Тогава наблюдаваше неговата совалка, огромната тровава птица, която трябваше да го изведе в космоса. Споменът за онзи случай все още бе болезнен в съзнанието

му. Спомни си как след излитането той тръгна да бяга в онзи нажежен следобед. И после острата пронизваща болка горе, над хълбока, която бе толкова непоносима, че го бе проснала на колене. А след това, в мъглата на наркозата, в един от спешните кабинети се бе появило лицето на неговия лекар в Космическия център, когато научи лошите новини. Имаше камък в бъбрека.

Зачеркнаха името му от списъка с предстоящата мисия.

Нещата се оказаха далеч по-лоши, евентуалната му кариера като астронавт вече бе под голям въпрос. Макар и отстранен, фактът, че някога си имал камък в бъбрека, беше едно от няколкото условия, които приковаваха завинаги към земята всеки астронавт. Микрогравитацията причиняваше редица промени във физиологията на човека и по-специално в неговите течности, и често ставаше причина за обезводняване. При условията на безтегловност костите също отделяха калций. Взети заедно, тези фактори значително повишаваха риска от образуване на втори камък в бъбрека, докато човекът се намира в космоса — риск, който НАСА определено не искаше да поема. Макар все още да се числеше към групата на астронавтите, Джек на практика едва ли някога щеше да полети. Постоя още година там в очакване на назначение за полет, но името му никога повече не се появи в списъците. Бе се превърнал в астронавт — призрак, комуто е писано вечно да броди из коридорите на Космическия център „Кенеди“ и да търси своята мисия.

Върна се обратно в настоящето. Ето го отново, пак в Канаверал, вече не беше астронавт, а един обикновен посетител, който бе дошъл по магистрала А1А, гладен и намръщен, без подслон над главата си. Всеки хотел в радиус от седемдесет километра бе пълен до дупка и се пръскаше по шевове, а Джек се чувстваше изтощен от дългото шофиране.

Зави към паркинга пред хотел Хилтън, спря и се отправи към бара.

Заведението доста бе променено и разхубавено в сравнение с последния път, когато го бе посещавал. Имаше нов килим, нови завеси, нови столчета на бара, а от тавана висяха папрати. Някога тук бе по-скоро свърталище на долнопробни типове, отегчени и уморени от туристите местни жители. На Кокосовия бряг нямаше четиризвездни хотели. Барът бе онова, което минаваше за пълен лукс по тези краища.

Той си поръча скоч и вода, след което впи поглед нагоре към телевизора. Настроен на официалния канал на НАСА, на екрана му се виждаше космическата совалка „Атлантис“, блеснала от стотиците прожектори наоколо, а край нея се носеше призрачна пара. Излитането на Ема. Той зяпаше екрана и си мислеше за километрите жици зад стоманената обшивка на корпуса, неизброимите превключватели и информационни шини, винтове, гайки, свързващи съединения, семеринги и гарнитури. И милиони други неща, които можеха да се повредят. В действителност беше истинско чудо, че толкова малко неща се повреждаха и че хората, които в природата си са толкова несъвършени, могат да проектират и построят космически кораб, който да е толкова надежден, че цели седем човека по своя воля да го възседнат и полетят с него. „Дано този полет бъде един от безаварийните, помолите се той. Дано всеки си е свършил перфектно работата и да няма нито един разхлабен болт. Трябва всичко да мине гладко, защото Ема е на борда.“

На съседното високо столче пред бара седна една жена и каза:

— Чудя се какво ли си мислят в този момент?

Той се обърна към нея и вниманието му веднага бе привлечено от дългото ѝ разголено бедро. Тя бе изящна слънчева блондинка, лицето ѝ бе с онези приветливи и съвършени черти, които човек обикновено забравяше след не повече от час.

— Кой какво си мисли? — попита я той.

— Космонавтите. Дали не си казват сега: „О, по дяволите, в какво се забърках?“.

Той вдигна рамене и отпи от уискито.

— Точно в момента не мислят за нищо. Всичките спят.

— Аз не бих могла да заспя.

— Биологичният им ритъм е напълно сменен. Най-вероятно са си легнали още преди около два часа.

— Не, искам да кажа, че аз не бих могла да заспя изобщо при такива обстоятелства. Сигурно само ще лежа в леглото и ще обмислям как да се измъкна оттам.

Той се изсмя.

— Мога да ви гарантирам, че ако в момента някой от тях е буден, то е, защото просто не може да дочака часа, когато ще се качи на борда и ще полети.

Тя го изгледа с любопитство.

— Вие да не би да участвате в изстрелването? Там ли работите?

— Работех. Бях един от астронавтите.

— А сега не сте ли?

Той вдигна чашата до устните си и усети как двете ледчета остро изтракаха в предните му зъби.

— Пенсионирах се.

Като остави празната си чаша на плота, той се изправи на крака и зърна как в очите на жената проблесна разочарование. Замисли се за момент относно възможния развой на събитията до края на вечерта, ако останеше и продължеше разговора. Приятна компания. Обещание за нещо повече, най-вероятно.

Вместо това обаче той плати сметката и излезе от бара.

В полунощ, застанал на плажа край парка до кея, той гледаше към ракетна площадка З9Б, отвъд водата. „Аз съм тук, мислеше си той. Дори да не го знаеш, аз съм с теб.“

Седна на пясъка и зачака изгрева.

24 юли

Хюстън

— Над залива има център на високо атмосферно налягане, който ще изчисти напълно небето над Кейп Канаверал, така че за евентуално приземяване на совалката няма никакви пречки. Над Военновъздушна база „Едуардс“ има разкъсана облачност, която се очаква да се разсее по време на изстрелването. Базата за трансатлантическо приземяване в Сарагоса, Испания се намира в готовност и е на разположение. Същото се отнася и за базата в Морон, Испания. Базата Бен Герир в Мароко очаква появата на силни ветрове и пясъчни бури и поне за момента не е подходяща възможност.

Първата прогноза за времето, предадена едновременно и в Кейп Канаверал донесе добри новини, така че ръководителят на полетите Карпентър беше щастлив. За изстрелването нямаше пречки. Лошите условия за приземяване в базата Бен Герир му беше малка грижа, тъй като другите две бази в Испания бяха напълно чисти. Всичко беше на принципа на преподсигуровката — тези бази щяха да се използват единствено в случай на сериозна повреда в управлението.

Той огледа лицата на останалите членове на екипа по изстрелването, за да види дали някой се канеше да му каже нещо друго. Нервното напрежение в Залата за управление на полетите бе осезаемо и се покачваше, както се случваше винаги преди старт, което бе добър признак. В дните, в които не бяха напрегнати, грешаха по-често. Карпентър искаше хората му да бъдат на ръба — нивото на концентрация трябваше да бъде такова, че дори в полунощ адреналинът в кръвта им да бъде доста над нормалното.

Нервите на Карпентър бяха също толкова опънати, колкото и на останалите, въпреки факта, че обратното броене бе започнало точно по график. Екипът от Космическия център „Кенеди“, който бе натоварен с окончателната проверка на всички системи в совалката, вече се бе справил със задачата си. Хората, които отговаряха за изчисляване на курса и траекторията на полета бяха потвърдили всеки етап от изстрелването до последната секунда. Междувременно, пред очите на хилядите, дошли да наблюдават излитането, вървеше същия часовник, отброяващ секундите до старта.

В същото време в Кейп Канаверал, където совалката бе подготвена на стартова позиция, напрежението се покачваше в Контролната зала за управление на полета, където паралелно по командните табла бяха насядали хората, които подготвяха самото изстрелване. В момента, в който се запалеха двата буустера, командният център в Хюстън щеше да поеме контрола в свои ръце. Макар и на хиляди километри един от друг, двете контролни зали в Хюстън и в Канаверал бяха постигнали такъв синхрон посредством перфектните комуникации помежду си, че всъщност бяха едно и също място.

В Хънтсвил, Алабама, учени и изследователски екипи, изправени пред таблата и екраните на Центъра по космически полети „Маршал“, очакваха началото на техните експерименти в космоса.

На почти триста километра, в посока север-североизток от Кейп Канаверал няколко кораба от флотата на САЩ чакаха да приберат двата буустера, които трябваше да се откачат от совалката, след като изразходят горивото си.

В местата за аварийно кацане и други станции за проследяване на полета по целия свят, от Северноамериканската противовъздушна

отбрана в Колорадо до международното летище в Банджул, Гамбия, стотици мъже и жени наблюдаваха часовника.

„И точно в този момент, седем човека се готвеха да поверят живота си в наши ръце.“

Карпентър наблюдаваше астронавтите на монитора, по вътрешната телевизионна мрежа, докато им помагаша да облекат оранжевите костюми с вградена защита от огромното натоварване по време на старта. Картината се предаваше директно от Флорида, но беше без звук. Карпентър се улови как за момент се вглеждаше в лицето на всеки един от тях. Макар да не успя да забележи и най-малката следа от страх, той знаеше, че го има, скрит зад лъчезарните им усмивки. Ускорения пулс, острия звън на опънатите до край нерви. Те знаеха всички рискове, не можеше да не се страхуват. Образите им от телевизионния екран бяха просто едно отрезвяващо напомняне към наземния персонал, че седем души разчитат на тях да си свършат безупречно работата.

Карпентър откъсна погледа си от видеомониторите и насочи отново вниманието си към хората от екипа за контрол на полета, насядали по шестнадесетте командни пулта. Макар да познаваше всеки един от тях по име, той се обръщаше към тях като използваше заеманата длъжност по време на управление на полета, титлите им бяха скъсявани до работните прозвища, които бяха характерна черта на езика в НАСА. Този, който отговаряше за комуникацията с космическия кораб, бе наричан Капкома. Инженерът, от който зависеше задвижването, бе Движението. Онзи, който определяше траекторията, бе Траекторията. Медицинското лице на полета бе Доктора. А на Карпентър му викаха Шефа.

Обратното броене премина границата от три часа. Все още нямаше никакви пречки за старта.

Карпентър мушна ръка в джоба на панталона си, напипа ключодържателя, който представляваше трилистна детелина — националната емблема на Ирландия. Това бе един от неговите ритуали за късмет. Дори учените — инженери като него си имаха своите суеверия.

„Боже, дано всичко върви гладко, помисли си той. Поне в моята смяна.“

Кейп Канаверал

Микробусът на астронавтите ги откара до ракетната площадка за около петнадесет минути. По време на това пътуване почти всички бяха изпаднали в необичайно мълчание. Само преди половин час, докато се обличаха, всички те се шегуваха и смееха, макар гласовете им да бяха напрегнати. Напрежението у тях растеше още от момента, в който ги събудиха в два и половина за обичайната закуска от яйца с бекон. После, докато слушаха прогнозата за времето, докато се приготвяха, докато изиграха една игра на покер, която се бе превърнала в ритуал преди старта, за да се определи кой от тях е найкъсметлията, през цялото това време те бяха някак прекалено шумни и необичайно весели, от всички преливаше самоувереност.

Сега се бяха смълчали.

Микробусът спря. Ченовет, новакът, който бе седнал до Ема, измърмори:

— Кой би помислил, че пробив в памперса ще бъде една от опасностите на работата ми.

Тя се насили да се засмее. Всеки от тях носеше по един двоен памперс под дебелите и тантурести костюми, все пак им предстояха цели три часа до старта и поне още час, докато им се удаде възможност да използват „тоалетната“ в условията на безтегловност.

С помощта на един от техниците от поддръжката на ракетната площадка, Ема слезе от микробуса. За миг тя се спря, загледана с възхищение в извисилата се като тридесететажна сграда совалка, обляна цялата в реки от светлина. Последния път, когато тя бе тук, преди пет дни, единствените звуци, които се чуваха, бяха свистенето на вятъра и крясъкът на някоя птица. Сега космическият кораб сякаш бе внезапно оживял, от него се носеше тътен и дим от запаленото летливо гориво в соплата под огромния резервоар и приличаше на току-що събудил се дракон.

Изкачиха се с асансьора до ниво 195 и стъпиха върху решетката на тясната площадка. Все още беше нощ, но небето бе толкова осветено от ярките светлини на прожекторите наоколо, че тя едва можа да забележи някоя и друга звезда над главата си. Чернотата на космоса ги очакваше.

В стерилното бяло преддверие, облечени в смешни костюми от специална материя, която не отделяше влакна, ги очакваха други техници, които помогнаха на всеки един от тях мине през шлюза и да се настани в командната зала на совалката. Първи бяха настанени командирът на екипажа и първия пилот. Ема, чието място бе на средната палуба, бе последна. Тя се отпусна в меката седалка, закопча катарамите на предпазните колани, постави шлема на място и вдигна палци, че всичко е наред.

Люкът се затвори и окончателно отдели екипажа от външния свят.

Ема чуваше биенето на собственото си сърце. Макар в ушите ѝ все още да звучаха последните проверки от контролния център, въпреки бученето и стенанията на оживялата мощ на совалката, ударите на сърцето ѝ кънтяха в главата ѝ като отмерен барабанен ритъм. Като пътник на втора палуба, през следващите два часа тя нямаше какво да прави, освен да си седи на мястото и да мисли; последните проверки и дейности при старта щяха да бъдат грижа на екипажа, който се намираше на първа палуба. Тя нямаше изглед навън, единственото, което се намираше пред погледа ѝ, бе товарният отсек и шкафа с храна.

Във външния свят зората скоро щеше да обагри небето и пеликаните щяха да полетят ниско над вълните на Плейалинда Бийч, за да си набавят първата храна за деня.

Джак седна на брега и загледа изгрева.

Вече не беше сам в парка край кея. Още преди полунощ бяха започнали да се събират зрители на предстоящото събитие, постоянно пристигащите им автомобили образуваха безкрайна редица от светлини, която се влачеше бавно по скоростната магистрала Бий Лайн, някои от тях се отделяха на север, към резервата на острова Мерит, други продължаваха напред, пресичаха Банана Ривър и влизаха в града Кейп Канаверал. Събитието можеше да се наблюдава отвсякъде. Тълпата наоколо му беше в празнично настроение, някои си носеха плажни кърпи за постилане и кошници с храна за пикник. Тук-там се чуваше силен смях, гърмящо радио или плач на сънливи деца. На фона на тази вихрушка от празнуващи хора той бе просто едно

мълчаливо присъствие, самотен мъж, отдал се на своите мисли и страхове.

Щом слънцето проясни хоризонта, той впери поглед на север, към ракетната площадка. Сега тя беше на борда на „Атлантис“, закопчала предпазните колани и чакаше. Възбудена, щастлива и малко уплашена.

Недалеч от него едно дете се обърна към майка си:

— Това е лош чичко, мамо.

Обърна се да види момиченцето. За момент погледите им се срещнаха, една мъничка руса принцеса приковала очи в един небръснат човек със сплъстена и разрошена коса. Майката вдигна детето си на ръце и побърза да се премести на по-безопасно място.

Джак тръсна глава и отново се обърна на север. Към Ема.

Хюстън

Залата за управление на полетите бе потънала в измамно мълчание. Оставаха двадесет минути до старта — времето за потвърждаване на готовността на всяка система. Специалистите от задната зала бяха вече свършили с проверките на системите, за които отговаряха, сега наред бяха всички онези, които бяха насядали по командните пултове наоколо.

Със спокоен глас Карпентър зачете списъка в ръцете си, като след всяка точка изчакваше устно потвърждение от всеки член на екипа си.

— Динамика? — започна Карпентър.

— Динамиката в готовност.

— Управление?

— Управлението в изправност.

— Доктора?

— Докторът на линия.

— Информацията?

— Обработка на информацията — на линия.

Щом Карпентър провери всеки от тях според списъка си и получи утвърдителни отговори, кимна отсечено към светлинното табло.

— Хюстън, всичко в изправност ли е при вас? — попита ръководителят на старта в Кейп Канаверал.

— Контрола на мисията, готови сме — потвърди Карпентър.

Обичайното пожелание на ръководителя на старта към екипажа на совалката бе чуто ясно от всеки един в Хюстън.

— „Атлантис“, готови сте за старт. Всички ние в Кейп ви желаем късмет и нека Бог е с вас.

— Контрол, тук „Атлантис“ — прозвуча във високоговорителите гласа на командира Ванс. — Благодарим ви, че подготвихте птичката за полета.

Кейп Канаверал

Ема затвори и заключи стъклото на шлема си, после отвори кранчето на кислорода. Оставаха две минути до старта. Свита като в пашкул, изолирана от външния свят, не ѝ оставаше нищо друго, освен да брой секундите до излитането. Усети как потръпнаха основните двигатели при форсирането им преди изстрелването.

Т минус тридесет секунди. Електрическата връзка с контрола на полета вече бе прекъсната и сега бордовите компютри поеха управлението.

Сърцето ѝ заби по-бързо, адреналинът се втурна и забуча като лавина във вените ѝ. Заслушана в обратното броене, тя знаеше секунда след секунда какво ставаше, във въображението ѝ ясно се сменяха картините на събитията, които в момента се случваха едно след друго.

В Т минус осем в пространството под ракетната площадка се изсипаха хиляди галони вода, за да погълнат поне част от невъобразимия тътен на двигателите.

В Т минус пет, бордовите компютри отвориха клапаните на проводите, по които щяха да потекат течният кислород и водород към соплата на основния двигател.

Щом трите основни двигателя се запалиха, тя усети как совалката леко се килна встрани, а после трепна нагоре, но огромните скоби, които още я държаха прикована към земята, я възпряха.

Четири. Три. Две... Връщане назад нямаше.

Тя задържа дъха си, ръцете ѝ здраво стискаха седалката, запалиха се и двата буустера с твърдо гориво. Мощната турбуленция

разтърсваше костите ѝ, трясъкът беше толкова силен, че тя не чуваше нищо в шлемофона си. Наложиха се да стисне здраво челюсти, за да спре непрестанното тракане на зъбите си. После усети как совалката леко се наклони и пое по извитата арка на траекторията си над Атлантическия океан, а тялото ѝ се впи дълбоко в седалката, притиснато от силата на ускорението, което вече бе 3 g. Крайниците ѝ бяха толкова натежали, че едва можеше да ги мърда, вибрациите бяха толкова мощни, че ѝ се струваше, че всеки момент капсулата щеше да се разхвърчи във всички посоки. Бяха достигнали Мах Q, пикът на турбуленциите, когато командирът Ванс обяви, че намалява тягата на основните двигатели. След по-малко от минута той щеше отново да увеличи тягата до максимум.

Докато се нижеха секундите, докато шлемът на скафандъра ѝ се тресеше около главата ѝ, а могъщото налягане при излитането притискаше гърдите ѝ като неумолима титанична ръка, тя изведнъж отново почувства как в сърцето ѝ трепна малко зрънце страх. Точно на това място, точно в този момент бе експлодирал „Чалънджър“.

Ема затвори очи и си спомни симулацията с Хейзъл преди две седмици. Скоро щяха да достигнат точката, когато всичко в симулатора се обърка, когато бяха принудени да прибегнат към аварийно приземяване и когато Китридж бе изтървал управлението. Намираха се в особено критичен момент от полета си, но по-лошото бе, че не ѝ оставаше нищо друго, освен да се отпусне и да се надява, че реалността бе по-милостива от симулацията.

В слушалките ѝ прозвуча гласът на Ванс:

— Център, тук „Атлантис“. Увеличавам тягата до максимум.

— Прието, „Атлантис“. Дайте газ.

Джак стоеше застинал неподвижно с поглед вперен нагоре, сърцето му се бе покачило в гърлото, докато совалката се смалчаваше все повече и повече в утринното небе. До ушите му достигна припукването на двата буустера, щом от соплата им загърмя двойният огнен фонтан. Бялата следа от изгорели газове се издигаше все по-високо, начертана от самата совалка, която вече приличаше на главичка от карфица. Около него тълпата избухна в аплодисменти и радостни викове. Перфектен старт, сигурно си мислеха те. Но Джак знаеше, че тепърва можеха да се объркат твърде много неща.

Внезапно изпадна в паника, понеже бе изгубил броя на секундите. Колко време бе изминало? Дали вече бяха преминали Мах Q? Той засенчи с ръка очите си от силната светлина на изгряващото слънце и напрегна зрението си да открие „Атлантис“, но единственото, което успя да различи, бе само перата на бялата следа от изгорели газове.

Тълпата вече се бе насочила към своите автомобили.

Той обаче не помръдна от мястото си, застинал неподвижен, скован в очакване на ужаса на неизвестното. Не последва страховита експлозия. Не се виждаше черен дим. Нямаше го кошмара.

„Атлантис“ благополучно се бе откъснала от земното притегляне и сега се носеше с огромна скорост в космоса, макар и в орбита около планетата.

Усети как по страните му се застичаха сълзи, но не си направи труда да ги избърше. Остави ги да се стичат, докато той не откъсваше очи от небето, от разсейващата се бяла следа дим, която бе начертала пътя, по който жена му се бе издигнала в небесата.

[1] Първият американски астронавт, излетял на 5 май 1961 г. на борда на космическия кораб „Фрийдъм 7“ — част от програмата на НАСА за човешки полети в космоса, и в продължение на 15 минути е достигнал суборбитална височина 185 км над земната повърхност. По-късно той е командир на „Аполо 14“ и директор на астронавтския отдел в НАСА. Пенсioniра се през 1974 г. — Б.пр. ↑

[2] Първият американски астронавт, пилотирал на 20 февруари 1962 г. извеждането на совалка в орбита. Извършил е три обиколки около Земята и се е приземил в океана близо до Бахамските острови. — Б.пр. ↑

7. КОСМИЧЕСКАТА СТАНЦИЯ

25 юли

Бийти, Невада

Съливан Оуби се събуди от гневно звънящия телефон и изръмжа насреща му. В главата му сякаш биеха хиляди цимбали, а в устата си усещаше вкус на отдавна препълнен пепелник. Посегна към слушалката, но събори телефона на пода. Шумният трясък го накара да премигне от болка. „О, я си гледайте работата“, ядосан си помисли той, обърна се на другата страна и зарови лице в гнездото от разпилени коси.

„Жена?“

Примижал срещу силната дневна светлина, той успя да се увери, че наистина в леглото му имаше жена. Блондинка. И хъркаше. Затвори очи с надеждата, че ако отново успее да заспи, като се събуди, тя ще си е отишла.

Но не можа да заспи. Откъм падналата телефонната слушалка някой се дереше и го викаше по име.

Протегна ръка край леглото си и успя да напипа телефона.

— Какво, Бриджит? — изломоти той. — Какво?

— Защо не си тук? — поиска да знае Бриджит.

— Защото още спя.

— Десет и половина е вече! Ало? Имаш среща с новите инвеститори, не помниш ли? Мога освен това да те уведомя, че Каспър се колебае дали да те разпъне на кръст или да те удуши собственооръчно.

„Инвеститорите! По дяволите!“

Съливан се изправи в леглото, стисна главата си и зачака да премине замайването.

— Виж какво, зарязвай мацката и пристигай тука — каза Бриджит. — Каспър вече ги развежда из хангара.

— Десет минути — каза той.

Изправи се и се олюля на краката си. Мацето не помръдна. Нямаше никаква представа коя беше, но въпреки това предпочете да я остави така заспала в леглото му, понеже тъй и тъй нямаше какво толкова да му открадне.

Нямаше никакво време, нито за душ, нито за бръснене. Нагълта три аспирина, прекара ги през гърлото си с чаша смъртоносно кафе и се метна на ревящия оглушително „Харли“.

Бриджит го чакаше пред входа на хангара. Приличаше на... Бриджит, намръщена и червенокоса, с най-свирепия нрав на цялата планета. Понякога обаче, за нещастие, стереотипите им съвпадаха.

— За малко да си тръгнат — изсъска срещу него тя. — Завличай си бързо задника вътре!

— Те кои бяха?

— Някои си мистър Лукас и мистър Рашад. Представители са на консорциум от дванадесет инвеститори. Ако тука ни издъниш, Съли, ще ни изпържат живи всичките! — Тя млъкна за момент и му хвърли поглед, изпълнен с отвращение. — По дяволите, ние вече сме сложени на жарта. Само се погледни на какво приличаш. Не можа ли поне да се избръснеш?

— Ако настояваш, мога да се върна вкъщи, а? Тъкмо по пътя ще успея да взема някой фрак под наем.

— Забрави! — С тези думи тя му тикна в ръцете сгънат на четири вестник.

— Това пък за какво ми е?

— На Каспър му трябва. Дай му го. А сега се измитай вътре и ги убеди да ни напишат някой чек. И гледай да е тлъст, ясно ли е?

С въздишка той пристъпи в хангара. След ярката светлина на пустинята относителната тъмнина в огромното помещение подежда като балсам за очите му. Отне му секунда-две докато успее да различи тримата мъже, които бяха застанали край черните термоустойчиви плочки на орбиталната капсула „Апогей II“. Двамата посетители, облечени в официални костюми, изглеждаха съвсем не на място сред разпилените инструменти и оборудване.

— Добро утро, господа! — викна той. — Съжалявам, че позакъснях, но ме задържа един конферентен разговор. Предполагам знаете как се проточват подобни неща... — Той хвърли предупредителен поглед към Каспър Мълхоланд, който означаваше:

„Само не ми се бъркай, говедо такова!“, след което тежко преглътна. — Казвам се Съливан Оуби — допълни той. — Партньор съм на мистър Мълхоланд.

— Мистър Оуби познава всеки болт и гайка в този космически кораб за многократна употреба — каза Каспър. — Освен това той е работил със стария ни майстор, самия Боб Труакс, в Калифорния. Всъщност той може да ви обясни как действа всяка една система много по-добре от всеки друг. Понякога тук го наричаме нашия Оуби-Уан.

Двамата посетители премигнаха. Нищо повече. Това, че шегата с всеизвестния герой от „Междувездни войни“ не породи дори усмивка, не беше добър знак.

Съливан, лепнал на лицето си широка усмивка, се ръкува сърдечно с тях, първо с Лукас, а после с Рашад, въпреки че надеждите му за успех значително се бяха смалили. Изведнъж го обзе негодувание към тези двама спретнати господи, от чиито пари той и Каспър така отчаяно се нуждаеха. Проектът „Апогей“, тяхната рожба, мечтата, която бяха преследвали цели тринадесет години, скоро щеше да умре пред очите им и единствено свежа финансова инжекция, при това от съвсем нови инвеститори, можеше да я спаси. Двамата с Каспър трябваше да успеят да я продадат на такава цена, че да могат после спокойно да се пенсионират. Ако не се получеше, по-добре да си съберат инструментите и да подарят летящата капсула на някой лунапарк, за въртележката.

С изящен жест Съливан простря ръка към „Апогей II“, който приличаше повече на пожарен кран с прозорци, отколкото на космически кораб.

— Зная, че може да не ви изглежда много благонадежден, но това, което виждате тук, е най-рентабилният и практичен космически кораб за многократна употреба, който изобщо съществува на планетата. Използва принципа на директно, едностепенно извеждане в орбита като обикновената совалка, разбира се, изцяло контролиран от Земята. След вертикалното излитане, при достигане на височина от 20 километра, два странични двигателя със стъстен въздух ускоряват допълнително капсулата до степен 4 маха^[1], при условията на ниско атмосферно налягане. Орбиталната капсула може да се използва многократно и тежи само осем и половина тона. Според нас тя е

напълно съвместима с принципите на бъдещата космическа индустрия, а именно по-малък обем, по-бърза и по-евтина.

— Какъв е видът на основния двигател? — попита Рашад.

— Рябинск RD-38 течно-реактивни двигатели, използващи сгъстен въздух, внос от Русия.

— Защо точно от Русия?

— Защото, мистър Рашад — между мен и вас да си остане — руснаците знаят много повече за ракетостроенето от който и да било друг на Земята. Само да ви припомня, че те създадоха повече от дузина вида ракетни двигатели с течно гориво като използваха съвременни материали, устойчиви на високо налягане. Нашата страна, казвам ви го със съжаление, е произвела един-единствен нов ракетен двигател с течно гориво от „Аполо“ насам. Нашето предложение е с интернационално участие. Да, така е, тъй като ние вярваме в избора на перфектните компоненти, независимо откъде идват те.

— А как се приземява... това нещо? — попита мистър Лукас, поглеждайки с искрено подозрение орбиталната капсула.

— Ами, ето тук е красотата на „Апогей II“. Както вероятно забелязахте, криле липсват. Нашият космически кораб не се нуждае от писта, за да се приземи. Вместо това той просто се спуска вертикално, като използва парашути за забавяне на скоростта и въздушни възглавници за омекотяване на кацането. Така че може да се приземи практически навсякъде, дори насред океана. Отново трябва да свалим шапка на руснаците, тъй като заимствахме приземяването от старата им капсула „Союз“. Но все пак това им беше работната станция в продължение на десетилетия.

— Много си падате по руска технология, а? — обади се Лукас.

Съливан настръхна.

— Харесвам начина на работа на технологията. Каквото искате говорете за руснаците, но те винаги знаят какво вършат.

— Е, значи, какво имаме тук — опита се да обобщи остроумно Лукас, — хибрид между „Союз“ и „Спейс Шатъл“, така ли е?

— Но с доста по-малки размери. Нужни ни бяха тринадесет години и само шестдесет и пет милиона долара, за да стигнем дотук — което е просто невероятно, ако го сравним с цената на една совалка. При многократно използвания космически кораб, според нашите изчисления ще постигнете годишна възвръщаемост на инвестицията от

тридесет процента, при положение, че правим около хиляда и двеста старта за година. Цената на един полет е само осемдесет хиляди долара, а цената на килограм полезен товар е направо смешната сума от двеста и седемдесет долара. По-малък, по-бърз, по-евтин. Това е нашата мантра.

— За колко малък обем говорим, мистър Оуби? Какъв е капацитетът на вашия полезен товар?

Съливан се поколеба. Тук бе слабото им място — само с това можеха да ги изгубят.

— Можем да изнесем товар от триста килограма, плюс теглото на пилота до ниска земна орбита.

Последва дълго мълчание. После мистър Рашад каза:

— И това ли е всичко?

— Това са почти седемстотин фунта. Можете да поместите доста лабораторна техника и научни експерименти в...

— Наясно съм какво представляват триста кила. Нищо особено.

— Надяваме се да компенсираме този факт със значително по-чести стартове. Идеята ни е да го превърнем в нещо като самолет до космоса.

— Всъщност — на практика, ние вече привлякохме интереса на НАСА! — намеси се Каспър със своя отчаян коз. — Според тях това е системата, която би им осигурила бърза и сигурна връзка с орбиталната станция.

Едната вежда на Лукас се стрелна нагоре.

— НАСА е заинтересувана?

— Ами, ние всъщност имаме нещо като наш човек там.

„О, по дяволите, Каспър, изруга наум Съливан. Не задълбавай точно там!“

— Покажи им вестника, Съли.

— Какво?

— „Лос Анджелис Таймс“. На втора страница.

Съливан погледна към „Л. А. Таймс“, който Бриджит му бе тикнала в ръцете на влизане. Обърна на втора страница и видя статията: „НАСА започва подмяна на астронавтите“. Под заглавието имаше снимка на всичките надути пуяци в Космическия център „Джонсън“ на някаква пресконференция. Разпозна високия, не особено

симпатичен мъж с големите уши и грозната прическа. Това беше Гордън Оуби.

Каспър изтръгна вестника от ръцете му и го показа на гостите.

— Виждате ли този човек тук, който е застанал точно до Лерой Корнел? Това е директорът на Центъра за подготовка на космическите полети. Братът на мистър Оуби.

Двамата, очевидно доста впечатлени, обърнаха погледи и огледаха отново Съливан.

— Е? — каза Каспър. — Сега можем ли поговорим делово?

— Вижте сега, можем още сега направо да ви кажем следното — започна Лукас, — мистър Рашад и аз вече имаме впечатления от онова, което ни се предлага от другите ракетостроителни компании, като проекти и реализации. Посетихме вече „Кели Астролайнър“, „Ротон“ и „Кистлър К-1“. Наистина успяха да ни впечатлят всичките, особено „К-1“. Но, разбира се, бихме могли да дадем шанс и на вашата малка компания да доразвие идеите си.

„Вашата малка компания.“

„Мразя го това“, ядосан си помисли Съливан. Той мразеше да се моли за пари, мразеше да пада на колене пред тези парфюмирани колосани яки. Това за него бе безнадеждна кауза. Главата го болеше, стомахът му се бунтуваше, а тези двамата костюмари само му губеха времето.

— А сега, кажете ни, защо трябва да заложим на вас — обърна се към него Лукас. — Какво ще направи „Апогей“ нашият най-добър избор?

— Честно казано, господа, той не е най-добрият ви избор — безразлично отвърна Съливан. После се обърна и тръгна към изхода.

— Ъ-ъ, извинявай — заекна Каспър и хукна да догони партньора си. — Съли! — изсъска той. — Какви, по дяволите, ги вършиш?

— Не виждаш ли, че тия костюмари не се интересуват от нас. Нали ги чу. Те направо са влюбени в „К-1“ — сигурно й посвещават стихотворения. На тях им дай голе-еми ракети. Да им пасват на големите членове.

— Не проваляй всичко! Върни се и говори с тях!

— Че защо да го правя? Досега не са ни написали нито един чек.

— Ако ги изгубим, ще загубим всичко.

— Ние вече го изгубихме.

— Не. Не, само ти можеш да ги убедиш да дадат пари. Това, което искам от тебе, е да им кажеш истината. Кажи им в какво вярваме. Защото и ти, и аз знаем, че имаме най-доброто.

Съливан разтри очи. Аспирините вече не му действаха и в главата му пак закънтяха тежките болезнени удари. Повдигаше му се от подобни просии. Той беше инженер и пилот, и с най-голямо удоволствие би прекарал остатъка от живота си с омазани в двигателна смазка ръце. Но това нямаше да му се случи, ако не дойдеха нови инвеститори. Ако не намереха пари.

Завъртя се и се върна при гостите. За негова изненада и двамата сега го гледаха с уважение. Може би защото им беше казал истината.

— Добре — започна отново Съливан, окуражен от факта, че няма какво да губи. Ако не друго, можеше поне да се провали като истински мъж. — Ето какво ви предлагам. Мога да подкрепя всичко казано от мен с една проста демонстрация. Другите компании готови ли са за старт, ей сега, на момента? Не, не са. Те имат нужда от време за подготовка — изсумтя той. — Месеци и месеци наред. Ние обаче можем да излетим когато си поискаме. Това, което ни трябва, е да закачим този симпатяга към буустера му и да го изстреляме в ниска орбита около земята. Така че кажете една дата. Само назовете дата за полет и ние ще полетим.

Каспър пребледня като болничен чаршаф. А в погледа му, отправен към Съливан, съвсем не се четяха приятелски чувства. Партньорът му се бе увлякъл толкова, че ги бе оставил почти без почва под краката им. „Апогей II“ изобщо не беше изпробван. Стоеше тук в хангара вече четиринадесет месеца и събираше прах, докато те се чудеха откъде да изкрънкат пари. И сега Съливан искаше да го изпрати директно в орбита?

— Всъщност, тъй като съм убеден, че нашият кораб ще се справи с всичко — допълни Съливан и вдигна залога още повече, — по време на демонстрацията аз лично ще седна на пилотското място.

Каспър се хвана за стомаха.

— Ъ-ъ... това е просто метафора, господа. Можем без проблем да изстреляме кораба и без екипаж...

— Ама, няма какво толкова да му се притесняваме — обади се Съливан. — Аз ще си го изкарам в орбита, като две и две. Тъкмо ще бъде интересно за всички. Какво ще кажете?

„Ще ти кажа, че направо си изпил шибания си акъл“, отговориха му безмълвно очите на Каспър.

Двамата гости се спогледаха и размениха няколко думи шепнешком. После Лукас каза:

— Да, една демонстрация действително би ни заинтересувала. След като се оправим с всичките си партньори и координираме свободното време, ами, да речем... след месец. Ще се справите ли?

Направо се хванаха на блъфа му. Съливан се засмя.

— Месец? Никакъв проблем. — Той погледна към Каспър, който бе затворил очи, сякаш го мъчеше някаква вътрешна болка.

— Ще поддържахме връзка — рече Лукас и се обърна към изхода.

— Един последен въпрос, ако може — каза мистър Рашад. Той посочи кораба. — Както се вижда името на прототипа ви е „Апогей II“. Има ли „Апогей I“?

Каспър и Съливан се спогледаха.

— Амии, да — отвърна Каспър. — Имаше...

— И какво се случи с него?

Каспър замълча.

„Какво пък толкова“, ядоса му се наум Съливан. Истината явно вървеше при тези; сега едва ли щеше да е по-различно.

— Взриви се и изгоря — отвърна им той. И излезе от хангара.

Взриви се и изгоря. Това бе единственият начин да им опише какво се случи в онова мразовито, ясно утро преди година и половина. Утрото, в което мечтите му също се взривиха и изгоряха. Седнал пред очуканото си бюро в офиса на компанията и лекувайки махмурлука си с чаша кафе, единственото нещо, което можеше да направи, бе да преиграва отново и отново всяка подробност от изминалия ден. На мястото на изстрелването се бе изсипал цял автобус важни клечки от НАСА. Брат му, Гордън, се усмихваше с гордост в очите. Сред служителите на компанията „Апогей“ цареше празнично настроение, както и сред близо двадесетте инвеститора, които се бяха събрали под брезентовия навес, за да получат кафе и кифлички вместо закуска в ранното утро.

После обратното броене. Излитането. Помнеше как всички бяха присвили очи, докато „Апогей I“ се стрелна високо в небето и се

превърна в мъничка точица.

И накрая яркият проблясък на взрива, който сложи край на всичко.

След това брат му, който не каза почти нищо, само няколко успокоителни думи. Но Гордън винаги така правеше. През целия им живот винаги, когато Съливан се издънеше нещо — което сякаш се случваше непрестанно — Гордън просто тъжно и разочаровано поклащаше глава, нищо повече. Гордън беше по-големият брат, трезвият и способен син, който се бе отличил като командир на совалка.

Съливан дори не успя да влезе в редиците на астронавтите. Макар че и той беше пилот и космически инженер, нещата явно никога не вървяха гладко при него. Ако той се качеше в кабината на някой самолет, непременно някоя жичка щеше да даде накъсо или пък някой бензинопровод да се спуска. Често си мислеше да татуира на челото си думите „Не съм виновен“, тъй като почти винаги вината наистина не беше негова, когато нещо не вървеше както трябва. Но Гордън не разбираше това. За него нещата не можеха просто да се объркат. Той смяташе, че самата идея за лош късмет представлява оправдание за некадърници.

— Защо не му се обадиш? — попита го Бриджит.

Той вдигна поглед. Тя се бе изправила пред бюрото му, скръстила ръце като учителката му в първи клас.

— На кого да се обадя? — върна въпроса той.

— На брат си, на кого другото? Кажи му, че ще изстрелваме втория прототип. Покани го да дойде тука. Може да доведе и останалите клечки от НАСА.

— Не искам никого от НАСА.

— Съли, ако ги впечатлим, нещата за компанията ще се променят тотално.

— Като последния път ли?

— Хайде сега — онова беше случайност. Нали оправихме проблема.

— Ами ако пак се случи случайност?

— Недей да бъдеш такъв инат. — Тя бутна телефона пред него. — Обади се на Гордън. Щом ще хвърляме зара, поне да заложим цялата къща.

Той се вгледа в телефона и си спомни „Апогей I“. Спомни си как мечти, подхранвани цял живот, могат да се изпарят за миг в небитието.

— Съли?

— Забрави — отвърна той. — Брат ми си има по-важни неща за вършене, отколкото да се занимава с неудачници като нас. — И той метна вестника в кошчето за боклук.

28 юли

На борда на „Атлантис“

— Хей, Уотсън — викна командирът Ванс към средната палуба. — Ела горе при нас да видиш новия си дом.

Ема изплува нагоре по стълбата и се появи на горната палуба, точно зад мястото на командира Ванс. Щом погледна през илюминатора, тя се задъха от величествената гледка. Никога не се бе приближавала толкова до Международната космическа станция. По време на първия ѝ полет, преди около две и половина години, не бяха осъществявали скачване с нея, а само я бяха наблюдавали от разстояние.

— Прекрасна е, нали? — каза Ванс.

— Това е най-красивото нещо, което съм виждала — тихо му отвърна Ема.

И наистина така беше. Огромните панели на слънчевите батерии, които се бяха разперили като криле от масивния корпус на Международната космическа станция, ѝ придаваха вид на метална пеперуда, понесла се през необятността на космоса. Изградена с помощта на шестнадесет държави, нейните компоненти бяха доставяни в орбита в продължение на цели четиридесет и пет отделни полета. Сглобяването ѝ отне пет пълни години, модул по модул, а целият монтаж бе осъществен в орбита. Много повече от чудо на техниката, орбиталната станция представляваше важен символ на това, което можеше да бъде постигнато от човечеството, при условие, че положеше оръжието и обърнеше взора си към небето.

— Най-прекрасното жилище, според мен — рече Ванс, — бих го нарекъл дори кралски апартамент с панорамен изглед.

— Току-що пренасочихме курса си по вектора за скачване — каза първи пилот Девиет. — Всичко върви като по вода.

Ванс напусна командирското си място и застана точно пред илюминатора на командната кабина, за да може по-добре да наблюдава приближаването на совалката към скачващия модул на космическата станция. Това беше най-деликатната фаза от изключително сложния процес на скачванията в орбита. „Атлантис“ бе изстреляна с такава мощност, че да достигне по-ниска орбита от орбиталната станция, ето защо през последните два дни те си бяха поиграли на гоненица с препускащата с хиляди километри в час станция, докато най-сетне бяха успели да я достигнат. Сега те щяха да се приближат откъм долната ѝ страна, като използваха за тази цел няколко от малките корекционни двигатели за фина настройка на подстъпа си за скачване. До слуха на Ема достигна бученето им и усети как цялата совалка леко потрепери.

— Вижте — обади се Девит. — Ето панела, който бе продупчен миналия месец. — Пръстът му сочеше към единия от панелите на слънчевите батерии, на повърхността на който зееше тъмна дупка. Една от неизбежните опасности на пътуването в космоса бе, че нямаше начин да се избегнат многобройните метеорити или изхвърлени от човека отпадъци. Дори и най-малкото парченце се превръщаше в унищожителен снаряд при положение, че се носеше със скорост от няколко хиляди километра в час.

Колкото повече се приближаваха до орбиталната станция, толкова повече тя изпълваше пространството пред илюминатора им, а в гърдите на Ема се надигна едно завладяващо чувство на гордост и възхищение, което в крайна сметка замъгли очите ѝ с топлината на сълзите. „У дома, помисли си тя. Прибирам се у дома.“

Херметически затвореният люк се отвори рязко и от отсрещната страна на шлюза, който вече свързваше „Атлантис“ с Международната космическа станция им се усмихна приветливо едно широко лице с тъмнокафяв тен.

— Портокали! Носят ни портокали! — извика Лутър Еймис към колегите си в станцията. — Усещам аромата им!

— Добър ден от Службата за разнос по домовете на НАСА — се чу безизразният глас на командирът Ванс. — Ето плодовете, които поръчахте. — Понесъл найлоновия плик с пресните плодове, Ванс преплува тясното пространство на херметичния шлюз на „Атлантис“ и се озова на борда на станцията.

Скачването мина като по учебник. Макар двата космически апарата да се носеха през пространството със скорост от близо тридесет хиляди километра в час, Ванс се бе приближил до орбиталната станция с деликатната скорост от два инча в секунда и бе осъществил скачването така естествено, сякаш то бе нормално продължение на траекторията им.

Сега, щом двата люка бяха отворени, един по един екипажът на „Атлантис“ изплува на борда на космическата станция, където ги посрещнаха с топли прегръдки и ръкуване усмихнатите лица на хората, които повече от месец не бяха виждали друго човешко лице. Малкият коридор точно след шлюза се оказа твърде тесен, за да побере тринадесетте човека и членовете на двата екипажа бързо се разпръснаха по съседните модули.

Ема беше петата, която се озова на борда на станцията. Щом стъпи в преддверието, усети сложната смес от най-различни мириси, сред които ясно се различаваше леко киселият мирис, който идваше от затворена дълго време в тясно пространство човешка плът. Този, който пръв я приветства беше Лутър Еймис, стар приятел от неизброимите тренировки в центъра за подготовка на астронавти.

— Доктор Уотсън, предполагам! — избоботи той и я притисна силно към себе си. — Добре дошла на борда. Колкото повече дами имаме тук, толкова по-весело става.

— Хей, нали знаеш, че не съм госпожица.

Той ѝ намигна.

— Е, това няма да го казваме на никого, нали? — Лутър беше широко скроен човек, който постоянно бе във весело настроение. Всички харесваха Лутър, защото Лутър харесваше всички. Ема много се радваше, че именно той беше на борда.

Особено след като се обърна да се здрависа с останалите колеги от станцията. Първо се ръкува с Майкъл Григс, командира на Международната космическа станция — неговият поздрав беше твърде любезен и официален, но почти по военному студен и безчувствен. Дайана Естес, англичанката, която бе изпратена от Европейската космическа агенция, също не си позволи да бъде по-сърдечна. Усмихна се, но очите ѝ си запазиха студената, стъклена синева. Държеше се хладно и дистанцирано.

Следващият, с когото се ръкува, беше руснакът Николай Руденко, който бе прекарал най-много време тук — почти пет месеца. Неоновите светлини от модулите на орбиталната станция сякаш бяха измили цвета от лицето му и сега то бе придобило сивотата на обезцветените петна по наболата си брада. Докато се ръкуваше с него погледът му едва докосна нейния. „Този човек, мина ѝ през ума, трябва да се прибере вкъщи. Той е потиснат. Изтощен.“

Кеничи Хирай, астронавтът от Японската агенция за космически изследвания, бе следващият, който доплува да я поздрави. Той поне се усмихна и стисна мъжки ръката ѝ. Запъна се нещо, докато изговаряше поздрава и побърза да се оттегли.

Изведнъж модулет се опразни, членовете на двата екипажа се бяха разпръснали по прилежащите помещения и Ема се озова сама, лице в лице с Бил Ханинг.

Деби Ханинг бе починала преди три дни. „Атлантис“ щеше да прибере Бил на земята, вкъщи, не за да застане край болничното легло на жена си, а тъкмо за нейното погребение. Ема доплува до него.

— Съжалявам — меко му каза тя. — Бил, наистина много съжалявам.

Той кимна едва забележимо и отмести поглед встрани.

— Странно е — каза сякаш на себе си той. — Винаги сме мислели — ако нещо се случи, искам да кажа — че то ще се случи с мен. Защото, нали аз съм героят в семейството. Аз все съм онзи, който поема всички рискове. Никога, ама никога не ни бе хрумвало, че тя би могла да бъде първа... — Той си пое дълбоко въздух.

Ема усети, че той едва успяваше да запази самообладание и разбра, че моментът съвсем не беше подходящ за изказване на съчувствия. Дори и най-дребното нещо би могло да предизвика срыв в изострените чувства на Бил.

— Е, Уотсън — рече най-после той, — май аз ще съм този, който ще трябва да ти покаже новите ти задължения. Нали ти ще си ми заместничка?

Тя кимна.

— Готов ли си за това, Бил?

— Да вървим, по-добре да се залавяме за работа веднага. Има доста неща да ти казвам. А нямаме много време.

Макар на Ема да ѝ бе познато разположението на помещенията в космическата станция, когато за пръв път се разходи из вътрешността ѝ, като че ли малко се обърка и замая. Безтегловността в орбита означаваше, че понятията горе, долу, ляво, дясно, таван и под губеха напълно своя смисъл. Всяка повърхност представляваше работно пространство и, ако понякога се завъртеше прекалено бързо, тя напълно изгубваше представа за посока. Поради тази причина и поради честите прилошавания, тя се стараяше да се движи бавно и когато ѝ се налагаше да се завърти около оста си, гледаше да фокусира погледа си върху една точка.

Знаеше, че жилищното пространство на борда на космическата станция не беше повече от това на два самолета „Боинг 747“, но тук то бе под формата на около дузина отделни модула с размерите на автобус, свързани помежду си като части от детски конструктор посредством няколко възела, наречени шлюзови уширения. Тяхната совалка се бе скачила към станцията посредством шлюз 2. Към същия този шлюз бяха прикачени и лабораторните отсеци на Европейската, Японската и Американската космически агенции, които представляваха един своеобразен портал към вътрешността на станцията.

Бил я поведе през Американския лабораторен модул към следващото свързващо звено, шлюзово уширение 1. Тук те се поспряха за момент и погледнаха навън през панорамния илюминатор. Под тях Земята бавно следваше своята орбита, млечнобелите облаци се завихряха постепенно в красиви спирали над океаните.

— Ето къде гледам да прекарвам всяка свободна минута — рече Бил. — Мога да прекарам часове пред този прозорец. За мен това място е почти свещено. Дори го наричам Храмът на майката Земя. — Той се насили да откъсне поглед от величествената гледка, обърна се в противоположна посока и посочи натам. — Точно насреща са външният херметичен шлюз и шлюзът за екипировка. А този под краката ни води право към жилищния модул. Твоето легло също е там долу. Управляемата аварийна капсула се намира от другата страна на жилищния модул — за по-бързо евакуиране на екипажа в случай на опасност.

— В този модул спят само трима, нали?

Той кимна.

— Другите трима са настанени в руския сервизен модул. До него се стига по тези стълби. Хайде, ела да те заведе дотам.

Те напуснаха шлюзово уширение 1 и като риби заплуваха навътре през лабиринтите на руската част от космическата станция.

Това беше най-старата част от станцията, тя най-дълго беше стояла в орбита около Земята и, разбира се, това ѝ личеше. Когато минаваха край „Заря“ — функционалният и инструментален модул — тя забеляза няколко петна по стените — резки, нащърбвания и вдлъбнатини. Онова, което до този момент представляваше подробни описания и скици в главата ѝ, сега вече придобиваше ясна форма и очертания пред очите ѝ. Орбиталната станция бе нещо повече от лабиринт от лъскави лабораторни отсеци, тя бе също и дом за човешки същества, поради което съвсем естествено се забелязваха следите от продължителната ѝ експлоатация.

Двамата навлязоха в руския сервизен модул и пред Ема се разкри объркващата гледка на Григс и Ванс, които бяха надолу с главата. „А може би аз съм надолу с главата?“, мина ѝ през ума, леко развеселена от необичайния и объркващ свят на безтегловността. Подобно на американския модул, и руският сервизен модул си имаше кухня, тоалетна и спални помещения за останалите трима члена от екипажа. В далечния край на този модул тя забеляза още едно стълбище.

— Това към стария „Союз“ ли води?

Бил кимна.

— Да, там си изхвърляме отпадъците. За друго просто не можем да го използваме. — Старият модул „Союз“, който някога бе служил като аварийна спасителна капсула, в настоящия момент бе доста остарял и морално, и технически, а и акумулаторите му вече отдавна се бяха изтощили.

Лутър Еймис проточи врат в руския модул.

— Хайде всички, време е за шоуто! Предстои ни всеобща прегръдка за пред медиите. НАСА иска да покажем на данъкоплатците как международната ни дружба укрепва, дори и в космоса.

Бил въздъхна уморено.

— Тука сме като животни в зоопарка. Всеки божи ден е планирана по една усмивка за камерите.

Ема последна излезе от жилищния модул. Щом се запъти след останалите, тя зърна групичката наблъскани в помещението нейни

колеги. Приличаха повече на безразборна плетеница от ръце и крака, при което всеки се стараеше хем да подаде глава иззад рамото на другаря си, хем да не се сблъска с другия си колега до него.

Докато Григс се стараеше да организира всичко, Ема поизостана в коридора при шлюзово уширение едно. Докато бавно се рееше във въздуха, тя постепенно се извъртя към панорамния купол. Гледката отвъд дебелилото стъкло я накара да притаи дъх.

Под нея Земята се бе разпротряла в цялото си великолепиe, а нежната линия на хоризонта ѝ бе обсипана с безброй звезди. Тъкмо навлизаха в очертанията на нощта и там долу тя забеляза как познатите ѝ контури лека-полека се скриваха в мрака. Хюстън. Това им беше първата нощ, над която прелитаха.

Тя се наведе по-близо до стъклото и притисна ръка о него. „О, Джак, помисли си тя. Как искам да бъдеш тук. Как искам да видиш това.“

После тя помахаша с ръка. И беше сигурна, без ни най-малка сянка от съмнение, че там долу, някъде в черния мрак, Джак също ѝ махаше.

[1] 1 мах е равен на 1193,26 км/ч, тоест скоростта е 4773,04 км/ч.
— Б.пр. ↑

8.

29 юли

Личен имейл за: Доктор Ема Уотсън (Международна космическа станция)

От: Джак Макелъм

„Като диамант в небето. Ето на това ми приличаш оттук. Снощи останах до късно и те дочаках да минеш, да видя светлинката ти в небето. И ти помахаш.

Тази сутрин по CNN ти измислиха прозвището мисис Печената: «Изстрелват в космоса мъжко момиче, то даже не си счупва нокътя» или някаква подобна тъпотия беше. Имаше интервю с Ууди Елис и Лерой Корнел — и двамата се държаха като някакви преливащи от гордост татковци. Поздравления. В момента си любимка на цяла Америка.

Ванс и останалите се приземиха като по учебник — много красиво беше. А онези кръвопийци репортерите се нахвърлиха върху бедния Бил като оси на мед, щом той пристигна тук, в Хюстън. Успях да го зърна по телевизията — господи, изглежда така, сякаш е остарял с двадесет години. Службата и погребението на Деби са днес следобед. Мисля да отида.

Утре обаче смятам да се поразходя из залива по море.

Ем, днес получих документите за развода и, ако трябва да съм честен — изобщо не се почувствах добре. Е, да, то сигурно и не би трябвало де, но...

Както и да е — готови са за подпис. Може би, когато свърши всичко това, ще успеем отново да си бъдем приятели. Както някога.

Джак

ПП: Хъмфри е ужасен негодник. Дължиш ми ново канапе.“

Личен имейл за: Джак Макелъм

От: Ема Уотсън

„Любимката на цяла Америка? Как ли не! Хм, значи всички сега ме следят неотлъчно вперили погледи в телевизорите си и само чакат да се издъня нещо. И ако стане нещо подобно, ще ревнат в един глас: «Ама, така е — трябваше мъж да изпратим!». Много го мразя това.

От друга страна обаче, тук ми е много добре. Винаги, когато погледна надолу към Земята и видя колко невероятно красива е тя, ми се иска да мога да проникна в мозъка на всеки неин обитател и да разтърся най-светите му чувства. Ако само можеха да я видят оттук, колко мъничка и крехка, и колко самотна е нашата Земя сред безкрайната чернота на ледения космос. Може би тогава всеки щеше да се грижи повече за нейното съхранение.

(Ех, ох, ей сега, виж я как пак почна да циври тоя път заради родната си планета. Ама така си е — трябваше мъж да изпратим.)

Мога с радост да ти се похваля, че гаденето ми вече премина. Минавам от модул в модул, без да ми мигне окото. Все още обаче се обърквам за момент, когато случайно зърна Земята през някой прозорец. Изведнъж ми се объркват представите за горе и долу и ми трябват няколко секунди да се ориентирам отново. Опитвам се да не пропускам физическите упражнения, но все пак два часа на ден са си доста време, особено пък когато имам толкова много работа. Около дузина експеримента за наблюдение, безброй имейли свързани с полезния товар, всеки учен си иска първостепенно внимание за неговия си проект. Предполагам, че в крайна сметка ще вляза в крак с всичко. Но тази сутрин явно съм била доста уморена, понеже съм проспала музиката за добро утро от Хюстън. (После Лутър ми каза, че ни застреляли с «Валкирията» на Вагнер!)

Що се отнася до развода, че е нещо наистина крайно, хм, на мен също не ми се нрави. Но, Джак, нали поне си прекарахме седем прекрасни години. Мисля, че това е доста повече, отколкото могат да се похвалят повечето други семейства. Да, зная, че сигурно наистина ти се иска всичко това да свърши. Обещавам ти, че ще подпиша всичко, веднага щом се върна обратно.

Не спирай да ми махаш.

Ем

ПП: Хъмфри никога не е нападал моите мебели. Сецай се какво си му направил, за да го разтревожиш така.“

Ема изгаси лаптопа и затвори капака му. Да си провери личната поща и отговори на писмата ѝ беше последната задача за деня. Тя толкова много очакваше да научи нещо от дома, но споменаването на развода от Джак я беше жегнало неприятно. „Значи той вече бе готов да свършва с това, ядосваше се тя. Вече се бе настроил да станат отново приятели, така ли?“

Докато се пъхаше в спалния чувал и закопчаваше ципа, тя все още му се ядосваше за това, че той толкова спокойно приемаше края на брака им. В началото, когато още се вихреха люти спорове и скандали, тя бе чувствала една странна увереност по време на всяко шумно разногласие. Сега обаче, когато бе дошъл краят на конфликтите им, Джак явно вече бе достигнал етапа на хладнокръвно приемане на фактите. Без болка и без съжаления.

„А аз съм тук горе, далече от всичко и така ми липсваш. И така се мразя за това.“

Кеничи се поколеба дали да я събуди. Стоеше пред завесата, която отделяше нейното спално отделение от останалото пространство и се чудеше дали си струва да я повика отново по име. В края на краищата това бе толкова незначително нещо, че май просто нямаше смисъл да я безпокои. На вечеря тя му се бе сторила преуморена, всъщност дори бе задрямала както си държеше още вилицата. Без

непрестанното въздействие на гравитацията тялото не клюмва, когато човек се унася в сън, главата не пада внезапно на гърдите ви, за да се събудите сепнати от тази промяна в положението. Всеизвестен факт бе, че изморените астронавти заспиваха по средата на работата си, все още стискайки инструмента в ръката си.

Реши да не я буди и се върна обратно, сам в американския лабораторен модул.

Кеничи никога не бе имал нужда от повече от пет часа почивка през нощта и често се случваше докато другите спяха, той да кръстосва коридорите на космическата станция и да проверява как вървят отделните експерименти. Наблюдаваше, записваше си, изследваше. Дори бе забелязал, че единствено в часовете, когато всички човешки същества спяха, станцията показваше своята бляскава същност, израстваше пред очите му като личност. Превръщаше се в отделно живо същество, което непрестанно жужеше и припукваше, в отговор на командите от компютрите, стрелкаци се с невъобразима скорост по плетеницата на нервната система на станцията от неизброими жички и мрежи, от които зависеха многобройните функции, извършвани във всеки един момент от полета. Докато Кеничи се рееше из лабиринтите от тунели от един отсек в друг, той си мислеше за всички онези човешки ръце, които се бяха трудили, за да създадат и оформят всеки квадратен инч на тази безкрайно сложна система. Колко ли специалисти по фина електроника, заварчици и експерти по пластмасата и стъклото бяха вложили тук труда си! Благодарение на техните усилия един син на фермери, който бе израсъл в планинско село в Япония, сега се носеше на близо четиристотин километра над Земята.

Кеничи бе на станцията от около месец и никога не бе преставал да се възхищава на чудото, че е там.

Знаеше, че престоят му тук бе ограничен. Знаеше, че във всеки момент тялото му плаща своята дан: костите му губеха калция си, мускулите му отслабваха, енергичността на сърцето и артериите му намаляваше, всички те освободени от вечното предизвикателство да се борят със земното притегляне. Всяка секунда на борда на космическата станция беше ценна и той не искаше да я пропилява. Така че в отделените за сън часове той бродеше из станцията, поспираше се

пред илюминаторите, наблюдаваше поведението на животните в лабораториите.

Така откри и мъртвата мишка.

Тя плуваше в безтегловността с изпънати и вкочанени крачета, а розовата ѝ уста зееше зловещо. Още една от мъжките. Това бе четвъртата мъртва мишка от шестнадесет дни насам.

Той се увери, че жизнесподдържащите системи функционират правилно, температурата бе в нормалните граници, а циркулацията на въздуха се извършваше според стандартните дванадесет цикъла ежечасно. Но защо тогава умираха? Да не би да имаше някаква зараза във водата или в храната? Преди няколко месеца на станцията бяха измрели цяла дузина плъхове поради факта, че в питейната им вода бяха проникнали токсични химикали.

Мишката се рееше в единия ъгъл на клетката. Останалите мъжки се бяха скупчили в противоположния край, сякаш в пристъп на отвращение от вида на трупа на техния съквартирант. Нещо повече, те сякаш се опитваха трескаво да избягат колкото може по-далече от него, впили лапички в непреодолимата стена на телената клетка. В далечния край, отвъд междинната телена преграда, женските се бяха скупчили по същия начин. Всички, с изключение на една. Тя се гърчеше конвулсивно и се движеше в бавна спирала посред клетката, а миниатюрните пръсти на краката ѝ се свиваха и отпускаха неконтролируемо.

Още една беше болна.

Той още не бе отместил погледа си, когато женската, както се казва, изпусна последния си дъх, след което незабавно се отпусна неподвижна.

Останалите женски се притиснаха една о друга още по-силно и заприличаха на гърчеща се маса бели косми, по които течеше високото напрежение на паниката. Трябваше да премахне мъртвите, преди заразата — ако това беше зараза — да се разпространи върху другите.

Премести клетката в херметичната камера, надяна латексовите ръкавици и мушна ръцете си през специалните гумени отвори. Първо отвори мъжкото отделение, хвана мъртвата мишка и я пусна в една найлонова кесия, която се запечатваше автоматично. След това отвори женското отделение и посегна да хване и другия труп. Докато

изваждаше ръката си, край нея се стрелна като светкавица една топчица бяла козина.

Това бе една от другите мишки, която бе избягала от клетката.

Хвана я с едно движение на ръката. И почти незабавно я пусна, щом по ръката му пробягна остра болка. Бе го ухапала през гумената ръкавица.

Той бързо измъкна ръцете си от камерата и с едно движение смъкна ръкавицата от ръката си, впил поглед в пръста си. Една капка кръв растеше и преливаше от ухапаното, от неочаквания вид на която му се догади. Затвори очи и изруга наум. Това беше нищо — дреболия. Ухапването бе в края на краищата справедливото отмъщение на мишката за десетките пъти, когато самият той я бе убождал, за да ѝ инжектира това или онова. Отвори очи, но гаденето не бе изчезнало.

„Ще трябва да си почина“, помисли си той.

Отново хвана мишката, която продължаваше да мята крайници и я напъха обратно в клетката. След това взе двете трупчета в найлоновите торбички и ги постави в хладилника. Утре щеше се занимае по-сериозно с проблема. Утре, когато се почувстваше по-добре.

30 юли

— Днес открих тази — мъртва — каза Кеничи. — Тя е номер шест.

Ема се намръщи, загледана към клетката на мишките. Те бяха настанени в отделна клетка, мъжките съответно разделени от женските посредством телена преграда. Водата, въздухът и храната им разбира се, бяха едни и същи. В мъжката половина една от мишките се носеше мъртва по въздуха, крайниците ѝ бяха изпънати встрани и вкочанени. Останалите мъжки се бяха скупчили в далечния край и драскаха с крачетата по мрежата, сякаш искаха час по-скоро да избягат, да се махнат оттук.

— Изгубил си шест мишки за седемнадесет дни? — попита Ема.

— Пет мъжки. И една женска.

Ема разгледа внимателно останалите мишки като търсеше някакви видими симптоми на болестта. Но всички мишки бяха бодри,

очите им бяха бистри и ясни, по муцунките им нямаше слюзести секрети.

— Първо да вземем да махнем мъртвата — каза тя. — А после ще разгледаме по-задълбочено другите.

Като използва херметичната камера, тя извади мъртвата мишка. Телцето ѝ бе сковано, краката ѝ вкочанени, гръбнакът неподвижен. Устата ѝ беше леко разтворена, а върхът на езика се бе показал навън, леко розовеещ и мек. Смъртта на животните в космоса беше твърде необичайно явление. По време на полет на борда на една совалка през 1998 година екипажът се бе сблъскал със стопроцентова смъртност сред новородените на опитните животни. Микрогравитацията като цяло си беше една враждебна на живота среда и затова не всички видове се адаптираха добре към нея.

Преди старта тези мишки са били цялостно проверени за доста широка гама от вируси, бактерии и гъбични организми. Ако ставаше дума за инфекция, то те почти сигурно я бяха получили тук, на борда на Международната космическа станция.

Тя сложи мъртвата мишка в найлоновата кесийка, смени си ръкавиците и бръкна в клетката им, за да хване друга мишка, от живите. Тя се загърчи енергично в ръката ѝ, което само по себе си беше доказателство за нейната жизненост, а и външно не се забелязваха други признаци на болест. Единственото необичайно нещо бе, че едното ѝ ухо бе посмачкано, сякаш дъвкано от другите мишки. Тя обърна животинчето по гръб, за да разгледа корема му и ахна от изненада.

— Но тази е женска — възкликна Ема.

— Какво?

— В мъжкото отделение имаш женска мишка.

Кеничи се наведе над камерата и се взря в гениталиите на мишката. Беше съвсем явно. Лицето му придоби тъмночервен цвят от притеснение.

— Да, снощи — започна да обяснява той — тя ме ухапа. Върнах я обратно в клетката — сигурно в бързината съм сбъркал отделенията.

Ема се усмихна със съчувствие.

— Нищо, най-лошото, което можем да очакваме, е десет-дванадесет новородени.

Кеничи нахлузи ръкавиците, мушна ръце в другите два отвора на камерата.

— Аз направих грешката — каза твърдо той. — Аз ще я оправя.

Двамата внимателно огледаха една по една останалите мишки във всяко едно от отделенията, но явно само тази бе попаднала при противоположния пол. И всички изглеждаха здрави.

— Много странно обаче — рече Ема. — Ако става дума за някаква зараза, би трябвало и по другите да се забелязват признаци от инфекцията...

— Уотсън? — извика един глас откъм говорителя на лабораторния модул.

— В лабораторията съм, Григс — отвърна му тя.

— Получи се имейл с особена важност за теб от някой от главните изследователи.

— Ей сега ще го видя. — Като каза това тя запечата клетката с мишките и се обърна към Кеничи. — Само ще проверя съобщението си. А ти можеш да извадиш от хладилната камера мъртвите, за по-обстоен преглед.

Той кимна и заплува към хладилника.

От компютъра в лабораторията тя отвори имейла с особена важност за нея.

„До: Д-р Ема Уотсън

От: Хелън Кьоних, главен изследовател

Относно: Експерименти № 23 (клетъчна култура Archaeon)

СЪОБЩЕНИЕ: Незабавно прекратете този експеримент. Последните образци, донесени на Земята от совалката «Атлантис» показват признаци на бързо разпространяваща се зараза. Всички култури от вида Archaeon, заедно със съдовете, в които се съхраняват, да се изгорят в специалния миникрематориум на борда, а прахът им да бъде разпръснат в космическото пространство.“

Ема отново и отново препрочете съобщението от екрана на компютъра. Никога преди това не бе получавала подобно необичайно

искане от учените. Гъбичната зараза не беше чак толкова сериозен и опасен проблем. А и да изгори културите ѝ се струваше доста прекалена и неадекватна мярка. Тя бе толкова погълната от смисъла на съобщението, че изобщо не обърна внимание на Кеничи, който в този момент извади мъртвата мишка от хладилната камера. Едва когато го чу да се задъхва, се обърна да го види.

Отначало всичко, което видя, бе недоумението в удивеното му лице, което бе цялото изпръскано с мръсотията на разлагащи се вътрешности. После погледът ѝ слезе към найлоновата кесия, която току-що се бе пръснала от вътрешното налягане. В ужаса си Кеничи я бе изтървал и тя сега се носеше свободно във въздушното пространство помежду им.

— Какво е това? — попита тя.

Той ѝ отвърна, все още невярващ на собствените си думи:

— Мишката.

Но в кесията нямаше мъртва мишка. Отвътре изтичаше безформена маса от разложена плът, гниеща лепкава съвкупност от слузеста плът и козина, която дори в този момент се процеждаше и образуваше изключително неприятно вонящи сфери, които се понасяха из въздуха.

„Биологична опасност!“

Тя се стрелна към далечния край на модула, където се намираше контролният панел за аварии и обезопасяване и с все сила натисна бутона, който изключваше обмена на въздух между модулите. Кеничи вече беше отворил шкафа с аварийното оборудване, откъдето измъкна две маски с филтър за въздуха. Хвърли едната към Ема и тя незабавно я лепна пред носа и устата си. Не бяха разменили и една дума, но и двамата знаеха прекрасно какво точно трябваше да се направи.

Побързаха да затворят и двете херметични врати в двата края на модула, като по този начин на практика постигнаха ефективна изолация на лабораторията от останалите помещения в станцията. След това Ема извади специален найлонов плик за съхранение на биологични продукти и внимателно се насочи към плуващата във въздуха сфера от втечнена плът и найлоновата торбичка, която я бе съдържала допреди секунди. Повърхностното напрежение държеше разпиляната течност в една неголяма сфера; ако бе достатъчно внимателна да не раздвижи прекалено въздушните молекули, Ема

може би щеше да успее да я хване в кесията, без да разпилее сферата на множество по-малки нейни събрата. Така че тя нежно спусна отвора на кесията върху свободно плуващата плът и побърза да запечата автоматично залепващия се отвор. Едва тогава Кеничи въздъхна с облекчение. Опасността беше изолирана.

— В хладилника ли се беше пръснала? — попита го тя.

— Не. Тъкмо я изваждах. — Той избърса лицето си с памук, напоен в спирт, след което го постави в друга кесийка за изхвърляне. — Кесията, тя беше... нали се сецаш, беше се раздула. Доста. Като балон.

Съдържанието ѝ явно се бе намирало под налягане, тъй като процесът на разложение на плътта предполагаше интензивно отделяне на газове. През прозрачната найлонова кесия тя се вгледа за датата на смъртта, написана на етикета на другата торбичка. „Това е невъзможно“, помисли си тя. Само за пет дена трупът се беше разложил до такава степен, че се бе превърнал в черно пюре от гниеца плът. Тъй като материята беше студена на пипане, явно хладилникът си функционираше нормално. Но въпреки ниските температури на съхранение, нещо бе ускорило разложението на плътта. „Стрептококи, които се хранят с плът?“, запита се наум тя. Или друг вид бактерии със същите разрушителни качества?

Тя погледна към Кеничи и през ума ѝ мина: „Пръснал се е в окото“.

— Трябва да говорим с изследователя, изпратил мишките тук — рече тя.

Беше едва пет часа сутринта тихоокеанско време, но гласът на д-р Майкъл Лумис, ръководителя на изследователския екип, изследващ „Зачеване и бременност на мишките по време на космически полет“ звучеше бодро и очевидно бе твърде загрижен. В момента, от Изследователския център „Еймис“ в Калифорния той разговаряше с Ема. Макар да не го виждаше, тя можеше да си представи човека, комуто принадлежеше този писклив глас: сигурно беше висок и енергичен. Мъж, за когото пет сутринта беше напълно обичайно време за начало на работния ден.

— Наблюдаваме тези животни вече повече от месец — рече Лумис. — Смятаме, че експериментът относително добре се понася от животните, без особени стресове. За следващата седмица сме планирали смесване на мъжките с женските, с надеждата за успешно чифтосване и зачеване. Този експеримент има важно приложение по отношение на дълготрайните космически полети. Говоря за колонизация на планети. Естествено, тези необичайни смъртни случаи сред животните са доста обезпокоителни.

— Ние вече посяхме взетите от тях култури — отвърна Ема. — Но всички мъртви мишки се разлагат много по-бързо, отколкото би трябвало. Като имам предвид именно труповете, се опасявам от инфекция с *klostridia* или *streptococcus*.

— Да има на станцията опасни бактерии като тези? — удиви се той. — Тогава проблемът е доста по-сериозен.

— Точно това искам да кажа. Особено в затворено пространство като нашето. Всички сме уязвими.

— Ами опитахте ли да аутопсирате мъртвата мишка?

Ема замълча.

— Тук горе сме оборудвани да се справим само с втора степен на биологична зараза. Нищо повече. Ако си имаме работа с наистина сериозен патоген, не мога да си позволя да рискувам заразяването на други животни. Или хора.

Последва мълчание. После Лумис се обади:

— Разбирам. И мисля, че трябва да се съглася с вас. Значи сте се насочили към безопасното отстраняване на труповете?

— Незабавно при това — отвърна Ема.

31 юли

За първи път откакто се намираше на борда на космическата станция Кеничи не можа да спи. Вече няколко часа бяха изминали откакто бе вдигнал ципа на спалния си чувал, но въпреки това бе още буден, като през цялото време умуваше над загадката с мъртвата мишка. Макар никой да не бе го упрекнал за случилото се, той се чувстваше виновен за проваления експеримент. Опита се да си спомни къде беше сгрешил. Дали бе използвал някоя заразна игла, може би когато вземаше проби от кръвта на всяка от мишките, или пък

неправилно бе нагласил системата за контрол на животоподдържащите функции? Отвсякъде го връхлитаха мисли за възможното развитие на заразата, вследствие на някоя негова грешка.

Вече усещаше как главата му пулсира от напрежение.

Още сутринта бе усетил това неразположение, когато нещо в окото му започна да го пробощда. С течение на деня леките боджежи се превърнаха в болка, а сега вече цялата лява половина от главата му го болеше. Не, не беше някоя жестока болка, но стигаше, за да го дразни с постоянството си.

Той разтвори ципа на чувала си. Не можеше току-тъй да се примири — реши да отиде и да провери отново мишките.

Плавно мина покрай завесата на спалното отделение на Николай и се отправи през серията коридори, свързващи отделните модули на космическата станция, които водеха към американската ѝ част. Едва когато влезе в лабораторията, разбра, че не само той беше буден.

В съседния лабораторен модул, този на японската агенция, се чуваха приглушени гласове. Той мълчаливо преплува разстоянието до второ шлюзово уширение и надникна през процепа на полуотворената врата. Вътре бяха Дайана Естес и Майкъл Григс, чиито крайници бяха странно сплетени, а жадните им устни изследваха сантиметър по сантиметър тялото на другия. Той бързо се отдръпна назад, преди да са го забелязали. Лицето му гореше от смущение заради картината, на която бе станал неволен свидетел.

Ами сега? Дали да ги остави да се наситят един на друг и да се върне обратно в спалното помещение? „Не може така, не е правилно, помисли си той, обхванат от внезапно негодувание. Аз съм дошъл тук, за да работя, да изпълнявам дълга си.“

И той се отправи към шкафа с животинските клетки. Умишлено започна да отваря и затваря чекмеджетата на шкафовете прекалено шумно и както очакваше, няколко секунди по-късно в лабораторията влязоха Дайана Естес и Майкъл Григс, и двамата с доста зачервени лица. „Ами как няма да са зачервени, мислеше си той, като се има предвид, с какво се бяха захванали.“

— Тъкмо проверявахме центрофугата, май се беше развалила — излъга Дайана. — Но мисля, че вече работи.

Кеничи кимна мълчаливо и по никакъв начин не даде да се разбере, че знаеше истината. Дайана беше леденостудена по характер и

това ѝ качество непрестанно го плашеше и ядосваше. Григс поне гледаше виновно, което му правеше чест.

Кеничи изгледа гърбовете им, докато те излизаха през вратата на лабораторията. После насочи отново вниманието си към клетката с животните. Вгледа се по-внимателно.

Още една от мишките беше мъртва. Женска.

1 август

Дайана Естес спокойно протегна ръка, за да ѝ поставят турникета и два-три пъти стисна и отпусна юмрук, за да се открие ясно вената ѝ, от вътрешната страна на лакътната става. Дори не трепна, нито отмести поглед, когато иглата прободде кожата ѝ; всъщност Дайана беше толкова хладнокръвна, че можеше да стои и съвсем спокойно да наблюдава как източват всичката кръв на някого. През кариерата си всеки астронавт бе подлаган на подобно дупчене. При първоначалния подбор, преди да ги приемат в редиците на астронавтите, всеки от тях многократно бе давал кръв и бе преминал през всевъзможни медицински проверки, а по време на психическите тестове бе отговарял на най-предизвикателните въпроси. Химизмът на кръвния серум, електрокардиограмата и процентното съотношение на клетките им бяха записани в отделните графи и бяха винаги на разположение на физиолозите. Всеки от тях се бе задъхвал и потил на подвижната пътечка, докато към различни части на гърдите им бяха прикрепени електроди; телесните им течности бяха посявани и изследвани най-подробно, непрестанно вземаха проби от вътрешностите им, всеки милиметър от кожата им бе под най-строгото наблюдение. Астронавтите представляваха не само високотрениран състав, готов за космически полети, те бяха и подложени на най-различни експерименти. Те бяха еквивалентни на лабораторните мишки, а докато се намираха в орбита, понякога трябваше да се отдават на някои почти болезнени серии от изследвания.

Днес беше денят за събиране на образци от техните клетки. Като единствен лекар на борда Ема беше тази, която сега размахваше иглите и спринцовките пред очите на останалата част от екипажа. Нищо чудно, че днес не бе най-обичаната в станцията.

Дайана обаче просто бе протегнала ръка и я бе подложила под иглата. Докато чакаше да се напълни спринцовката с кръв от естественото кръвно налягане, Ема усети, че жената съвсем явно преценяваше нейните умения и техника. Ако принцеса Дайана бе наистина розата на Англия, то Дайана Естес бе кубчето лед на Англия, тя бе астронавт, чийто вътрешен покой никога не се пропукваше каквото и да се случеше, дори в кулминацията на най-безизходно положение.

Преди четири години Дайана бе на борда на „Атлантис“, когато единият от основните двигатели отказа. При прослушването на записа от разговора на борда по време на бедствието, се усещаше как гласовете на командира и на първия пилот се повишиха, докато двамата припряно се опитваха да насочат совалката по вектора за трансатлантическо приземяване. Но не и гласът на Дайана. На записа се чуваше съвсем ясно отчетливият ѝ, спокоен глас да чете „картончетата“, докато совалката се носеше с огромна скорост към пистата, където трябваше да кацнат, някъде в Северна Африка. Онова, което ѝ донесе славата на Ледена принцеса обаче, бяха показанията от биотелеметричните уреди. По време именно на този полет всеки един от екипажа беше свързан с електроди, които да отчитат кръвното налягане и пулса. Докато сърдечният ритъм на всички членове на екипажа бяха изхвъркнали в небесата, пулсът на Дайана едва бе достигнал деветдесет и шест удара в минута.

— Това е, защото тя не е човек — бе се пошегувал тогава Джак. — Тя всъщност си е един андроид. Първият от новата серия на НАСА, които ще заместят живите астронавти.

Трябваше да се признае, че наистина имаше нещо нечовешко у тази жена.

Преди да бъде приета сред астронавтите, Дайана бе написала докторат по материалознание и имаше публикувани немалко изследователски статии на тема зеолити-кристален материал, използван при пречистването на нефта. Сега тя беше на борда на космическата станция в качеството си на учен — изследовател в областта на органичните и неорганични кристални образувания. На Земята кристалите бяха подложени на мощното въздействие на земната гравитация. А в космоса те израстваха по-големи и с по-сложна структура, което позволяваше по-задълбочено изследване на

техния строеж. Стотици човешки протеини, от ангиотензина^[1] до плацентния гонадотропин^[2] бяха отгледани под формата на кристали на борда на станцията — това беше едно от най-важните постижения в областта на фармацевтиката, с перспектива създаването на нови, съвременни лекарства.

След като свърши с Дайана, Ема напусна лабораторията на Европейската космическа агенция и влезе в жилищния отсек, където завари Майкъл Григс.

— Твой ред е — обърна се към него тя.

Той неохотно изръмжа и протегна ръка.

— И всичко това в името на науката.

— Само една спринцовка е този път — опита се да го успокои Ема и притегна турникета около мишницата му.

— Толкова пъти са ни дупчили вече, че сме заприличали на най-обикновени наркомани.

Тя плесна няколко пъти кожата под бицепса му, за да изпъкне по-добре вената, която я интересуваше. Вената, разбира се, се показва едра и синя, прилична на въже върху мъжката му ръка. Григс определено полагаше големи усилия, за да поддържа формата си, докато се намираще в орбита — задача не толкова лесна като на Земята. Животът в космоса определено взимаше своя дан от човешкото тяло. Лицата на астронавтите подпухваха и имаха нездрав цвят от задържането на течности в организма. Бедрата и мускулите на прасците им се свиваха, докато краката им не придобиеха вид на така наречените „пилешки крака“. Задълженията бяха неизброими, дразненията прекалено много, за да се посочат. И като капак на всичко върху плещите им тегнеше емоционалното бреме да живееш в затворено пространство с колегите си, които често изпадаха в стрес, рядко се къпеха и носеха мръсни дрехи.

Ема почисти кожата с памук, напоен в спирт и проби кожата с иглата. Кръвта нахлу в спринцовката. Тя вдигна очи към него, но Григс бе отвърнал поглед.

— Добре ли си?

— Да. Винаги съм знаел, че си способен вампир — почти нищо не усетих.

Тя разхлаби турникета, а при изваждането на иглата от вената му до слуха ѝ достигна облекчената му въздишка.

— Вече можеш спокойно да закусиш. Източих всички, с изключение на Кеничи. — Тя се огледа. — А той впрочем къде е?

— Не съм го виждал тази сутрин.

— Да се надяваме, че не е закусвал. Иначе ще развали глюкозния тест.

Николай, който току-що се бе подал иззад ъгъла, мълчаливо довършвайки закуската си, каза:

— Още спи.

— Странно — обади се Григс. — Той винаги е на крак преди всички нас.

— Снощи нещо не спа добре — обади се отново Николай. — Дори през нощта го чух да повръща. Питам го дали има нужда от помощ, но той отказа.

— Сега ще го видя — отвърна Ема.

Напусна помещението и се отправи по дългия тунел, по който се стигаше до руския сервизен модул, където бе спалнята на Кеничи. Завесата му беше спусната.

— Кеничи? — извика го по име тя. Никой не ѝ отговори. — Кеничи?

Поколеба се за момент, после дръпна встрани завесата и видя лицето му.

Очите му искряха в кървавочервено.

— Господи! — прошепна тя.

[1] Пептид от основно значение за човешката физиология, който отговаря за конструкцията на кръвоносните съдове, което повишава кръвното налягане. — Б.пр. ↑

[2] Хормон, отделян от външната обвивка на плацентата по време на бременността при бозайниците. Присъствието му в урината е един от сигурните признаци за бременност. — Б.пр. ↑

9. БОЛЕСТТА

Лекарят, който стоеше зад командния пулт в Залата за управление на полетите за Международната космическа станция, беше д-р Тод Катлър. Младежкото му, почти юношеско лице, бе му спечелило сред астронавтите прозвището „Дууги Хаузър“, по името на едно телевизионно шоу за лекар — тийнейджър. Катлър беше в действителност един зрял мъж на тридесет и две години, известен с хладния си ум и всеобхватна компетентност. В момента той изпълняваше ролята на личен лекар на Ема, докато тя беше на космическата станция и, веднъж седмично, по време на частния им разговор, засягащ личното ѝ здраве, тя имаше възможност да говори с него съвсем насаме, така че да може да сподели и най-интимните подробности, свързани със здравословното ѝ състояние. Тя се доверяваше изцяло на медицинските му способности и облекчено си отдъхна, когато разбра, че в този момент именно той бе на смяна зад пулта в Командната зала в „Джонсън“.

— Има интензивни кръвоизливи в склерите и на двете очи — каза тя. — Направо ми взе акъла, като го видях за първи път. Мислех си, че се дължат на напрежението, понеже е повръщал късно през нощта — нали се сещаш, какво имам предвид — внезапните промени в налягането са спугали няколко капиляра в очите му.

— Точно в този момент мисля, че това не е чак толкова важно. Кръвоизливите ще се прочистят за ден-два — отвърна Тод. — Нещо друго по кръвните проби на останалите?

— Но той има температура — тридесет и осем и шест. Пулсът му е сто и двадесет, кръвното налягане — сто на шестдесет. Сърцето и дробовете изглежда са наред. Това, което ме притеснява, е, че постоянно се оплаква от главоболие, а не мога да открия никакви неврологични промени. И нещо още по-страшно — не чувам никакви звуци от перисталтика и целият му корем е мек и болезнен на пипане. През последния час е повръщал няколко пъти — само това говори за

промяна на електролитния баланс в тялото и влошаване на кръвния статус. — Тя млъкна. — Тод, наистина изглежда доста болен. А ето и най-лошото. Току-що изследвах нивото на амилазата. Цифрата е шестстотин.

— По дяволите! Как мислиш, дали е възпаление на панкреаса?

— След като нивото на амилаза непрестанно се повишава, твърде вероятно е. — Амилазата е ензим, произвеждан от панкреаса и нивото ѝ се повишава обикновено в случаите, когато става дума за възпален орган. Но високото ниво на амилаза може също така да означава остри възпаления и активни процеси в коремна кухина. Перфорация на червата или язва на дванадесетопръстника. — Количеството на белите кръвни телца също е много високо — продължи Ема. — За всеки случай посях няколко кръвни проби.

— Каква му е анамнезата? Нещо, което заслужава да се отбележи?

— Две неща. Първо, той се намира под известен емоционален стрес. Един от провежданите от него експерименти се е провалил и той се чувства отговорен за това.

— А другото?

— Преди два дена си изпръска очите с трупна течност от една от мъртвите лабораторни мишки.

— Я ми разкажи по-подробно! — Тод бе силно заинтригуван.

— Мишките от контролирания от него експеримент взеха да умират, при това без никаква видима причина. А трупове се разлагат с невероятна скорост. Смятах, че става дума за някакви патогенни бактерии и взех проби от трупната течност за посеви. За съжаление обаче всички те се разложиха прекалено бързо.

— Как така?

— После реших, че е гъбична зараза. Всички петриевы панички позеленяха. Не мога да идентифицирам никакви патогенни микроорганизми. Трябваше да изхвърля посевките. Същото нещо ми се случи и с друг един експеримент, клетъчни култури от дълбоководни микроорганизми. Наложих се да прекратим експеримента, тъй като в епруветката се появиха отнякъде гъбички.

За нещастие прекомерното разпространение на гъбички в затворени пространства като Международната космическа станция бе един твърде неприятен проблем, въпреки непрестанния въздухообмен.

На борда на старата руска станция „Мир“ се случваше често всички стъкла да бъдат замъглени от полупрозрачен филм от гъбични образувания. След като веднъж въздухът на космическата станция се замърси с подобни микроорганизми, бе почти невъзможно да бъде изчистен напълно от тях. За щастие повечето от тях се оказваха напълно безвредни за хората и лабораторните животни.

— Тоест не знаем със сигурност дали не е бил изложен на въздействието на патогенни организми — заключи Тод.

— Не. В този момент ми прилича много повече на възпаление на панкреаса, а не на каквато и да било бактериална инфекция. Сложих го на системи, но мисля, че е време и за сонда. — Тя отново замлъкна и после неохотно добави: — Май ще трябва да се обсъди възможността за аварийна евакуация.

Последва дълго мълчание. От този развой на събитията всеки се страхуваше и никой не искаше да бъде човекът, който ще вземе подобно решение. Управляемата аварийна капсула, която бе в момента скачена с Международната космическа станция, можеше да побере всичките шест астронавта на борда в случай на необходимост. Тъй като капсулите на стария „Союз“ отдавна не функционираха, това им беше единственото спасение. Но ако тя напуснеше станцията, целият екипаж трябваше да се натовари в нея. Така че заради един болен всички щяха да бъдат принудени да напуснат станцията, като с това слагаха край на стотиците текущи експерименти. Това означаваше огромна крачка назад, както за станцията, така и за космическите изследвания.

Имаше, разбира се, и друга алтернатива. Да изчакат следващия полет на совалка, с която да евакуират само Кеничи. Сега вече въпросът опираше до чисто медицинска преценка. Ще може ли той да издържи дотогава? Ема знаеше, че НАСА разчита единствено на нейната медицинска преценка и с това бремето върху плещите ѝ се увеличи неимоверно.

— Ами ако го евакуираме с някоя совалка? — попита тя.

Тод Катлър разбра дилемата.

— В момента на ракетната площадка се намира „Дискавъри“, готов за транспортна мисия 161, стартовият час е Т минус петнадесет дни. Но мисията ѝ е чисто военна. Смъкване на сателит от орбита за

ремонт и профилактика. Освен това екипажът на 161 не е специално подготвен за скачване с Международната космическа станция.

— Защо не ги сменят с екипа на Китридж? Бившите ми колеги, с които тренирахме за 162? По график те трябва да се скачат със станцията след седем седмици. Напълно подготвени са.

Ема погледна към Майкъл Григс, който се рееше зад гърба ѝ и слушаше разговора. Като командир на Международната космическа станция, неговата основна задача бе да се грижи за нейната изправност и правилното ѝ функциониране, ето защо неговата позиция бе твърдо против напускането ѝ. Затова се намеси и той в разговора.

— Катлър, тук Григс. Ако евакуираме екипажа, ще изгубим всички експерименти. Това означава, че месеци наред човешки труд ще отиде на вятъра. Евакуацията със совалка ми звучи доста по-разумно решение на проблема. Щом Кеничи трябва да се прибере на Земята, тогава вие, момчета, ще си го приберете. А ние ще продължим да си вършим работата.

— А ще може ли болният да издържи толкова дълго? — зададе въпроса Тод.

— Кога най-рано ще можете да изпратите птичката при нас? — попита Григс.

— Ами ще трябва да помислим логично. Свободни дни за старта са...

— Искам само да знам след колко време.

Катлър замълча.

— Директорът на полетите Елис е до мен. Ето, ти си, Шефе.

Онова, което бе започнало като личен и поверителен разговор между двама лекари, вече бе достигнало до ушите на директора на полета. Във високоговорителите припука гласът на Ууди Елис:

— Тридесет и шест часа. По-рано от това не можем да подготвим старт.

Много неща можеха да се променят за тридесет и шест часа, мислеше си Ема. Язвата можеше да направи перфорация или кръвоизлив. Възпалението на панкреаса можеше да доведе до шок или циркулаторен колапс.

Другата възможност беше Кеничи да се възстанови напълно, и да се окаже, че е бил жертва на една малка и незначителна вътрешна инфекция.

— Доктор Уотсън е лекуващият лекар на пациента, нали? — обади се Елис. — Значи можем да разчитаме на нейната преценка. И така, какъв е клиничният статус?

Ема се поколеба.

— Поне за момента смятам, че не се налага хирургическа намеса. Но нещата могат твърде бързо да се влошат.

— Значи не сте съвсем сигурна?

— Не, не съм.

— Помнете, че от момента, в който вие си кажете думата, ще ни трябват двадесет и четири часа за зареждане с гориво.

Цяло денонощие между зова за помощ и действителния старт, плюс допълнителното време за скачване. Ако Кеничи внезапно тръгнеше на зле, дали щеше да успее тя да го поддържа толкова време? Ситуацията започваше да се превръща в игра на нерви. В крайна сметка тя беше лекар, а не някаква ясновидка. Нито имаше рентгенов апарат на разположение, нито подготвена операционна стая. Физическият преглед и кръвните тестове бяха наистина извън нормите, но не казваха нищо определено. Ако решението ѝ беше да отложат спасителната операция, Кеничи можеше да умре. Ако пък се обадеше за помощ прекалено рано, това би означавало да бъдат прахосани милиони долари за един ненужен старт.

Грешно решение в полза и на двете алтернативи би ѝ струвало кариерата като астронавт в НАСА.

Значи това беше опасността, за която Джак я беше предупреждавал. „Оплета ли конците, целият свят ще научи. Само чакат да видят дали ще се издъня нещо.“

Тя погледна надолу, към разпечатката от кръвните тестове на Кеничи. Наистина, нищо от цифрите пред очите ѝ не би оправдало натискането на бутона за тревога. Поне засега.

Тя каза:

— Шефе, смятам да продължа лечението му като го поддържам на системи и взема проби от стомаха му със сондата. В настоящия момент вътрешните му органи са непокътнати. Просто искам да зная със сигурност какво точно става в стомаха му.

— Значи по твое мнение, не съществуват нужните предпоставки за извънредно изстрелване на спасителна совалка.

Тя шумно изпусна въздуха от гърдите си.

— Не. Още не.

— Е, ние все пак ще подготвим „Дискавъри“ за незабавен старт, в случай на спешна необходимост.

— Наистина бих ви била благодарна за това. По-късно ще се свържа с вас, за да ви съобщя последните новини от състоянието на пациента. — Тя въздъхна отново и погледна към Григс. — Надявам се, че ще успее да се обади навреме.

— Просто си свърши работата, излекувай го.

Тя отново отиде да види как е Кеничи. Тъй като състоянието му изискваше денонощни грижи, тя го бе преместила от спалния модул в американската лаборатория, така че да не безпокои останалите членове на екипажа. Той лежеше в спалния си чувал, закопчан догоре. Към едната от вените му бе включена система, която вливаше в тялото му физиологичен разтвор. Беше буден и явно не се чувстваше добре.

Лутър и Дайана, които бяха оставени да наблюдават пациента, щом видяха Ема, си отдъхнаха облекчено.

— Отново повърна — съобщи й Дайана.

Ема застопори краката си, така че да може да застане неподвижно до Кеничи и нагласи слушалките на стетоскопа на ушите си. След това нежно постави чувствителната диафрагма върху корема на астронавта. Все още не можеше да долови никакви звуци от коремната му кухина. Хранителният му тракт сякаш бе просто изключен, което означаваше натрупване на вътрешни течности. Те трябваше задължително да бъдат източени.

— Кеничи — започна тя, — ще се наложи да поемеш в стомаха си една сондичка. Така можем да се преборим с болката и повръщането.

— Какво — каква сонда?

— Стомашна сонда. — Тя отвори чантичката за спешни случаи, в която имаше какво ли не — от средства за първа помощ до животоподдържащи апарати. От вътрешната страна на единия капак бяха наредени пълната гама жизненоважни медикаменти и лекарства, които не можеха да се намерят дори в най-модерната линейка, че дори и повече. В едно от отделенията с надпис „Въздушни пътища“ се намираха най-различни сонди, системи, полиетиленови торбички за течности и ларингоскоп. Тя разкъса опаковката, в която беше дългата шлауфка на назогастралната сонда. Тя беше тънкостенна, навита на

спирала, направена от еластична пластмаса и имаше перфориран край. Кървавочервените очи на Кеничи се разшириха.

— Не се плаши, ще се постарая да бъда много внимателна — опита се да го успокои тя. — А ти можеш да ми помогнеш, като преглътнеш малко вода, когато ти кажа. Значи, сега аз ще прекарам този край на сондата през едната ти ноздра. След това ще минем през задния край на гърлото и, щом преглътнеш водата, сондата сама ще си влезе в стомаха. Най-неприятната част е точно в началото, когато минава през носа. И след като веднъж си заеме мястото, почти няма да я усещаш.

— А колко време ще остане вътре в мен?

— Ами, поне за един ден. Докато накараме вътрешните ти органи да заработят отново. — После тя нежно добави: — Наистина трябва да го направим, Кеничи.

Той въздъхна и кимна.

Ема погледна към Лутър, чието изражение ставаше все по-ужасено от идеята за сондата.

— Ще ми трябва малко вода, за да преглътне. Искаш ли да ми донесеш една чашка? — След това погледът ѝ се премести към Дайана, която се рееше наблизко. Както винаги, видът ѝ си беше невъзмутим, сякаш изобщо не съществуваше никакъв сериозен проблем. — Освен това ще трябва да се подготви сондата и да се държи вертикално.

Дайана незабавно протегна ръка и извади от чантата една сонда в полиетиленова торбичка.

Ема разгъна сондата, след това потопи единия ѝ край в специален лубрикиращ гел, който щеше да улесни движението ѝ през носоглътката, а после подаде на Кеничи торбичката с вода, която Лутър беше донесъл.

Стисна го окуражително за рамото. Макар в очите му да се четеше ужас, той успя да ѝ отвърне с кимване.

Перфорациите в единия край на сондата вече блестяха от омазняващия гел. Ема нежно вкара лъщящия край в дясната ноздра на Кеничи и полека започна да прониква все по-надолу в носоглътката. Той се задъха, очите му се навлажниха обилно, закашля се от естествената си съпротива при навлизащото във вътрешностите му чуждо тяло. Загърчи се, борейки се с обзелия го инстинкт да повърне

или изтръгне от носа си сондата, която бе влязла вече толкова дълбоко в него.

— Глътни малко вода, Кеничи — подкани го Ема.

Той се насили и поднесе към устата си сламката, която се подаваше от торбичката.

— Хайде, гълтай, Кеничи — повтори тя.

Щом глътката вода премина през гърлото му, епиглотисът автоматично затвори пътя, който водеше към трахеята и белите дробове, и понесе сондата надолу към стомаха. Именно така се осигуряваше правилния път към отвора в стомаха, в който трябваше да влезе сондата. В момента, в който Ема го видя да преглъща, тя бързо напъха сондата в него, през гърлото, покрай носоглътката, докато усети, че долният ѝ перфориран край вече се намира в стомаха.

— Готово — рече тя и прикрепил с лейкопласт сондата край носа. — Справи се отлично.

— Ето торбичката — каза Дайана.

Ема свърза края на сондата към всмукателния апарат и полиетиленовата торбичка и пусна уреда. Чуха се няколко избълбуквания, след което торбичката започна да се пълни постепенно със стомашната течност. Тя бе зелена на цвят, най-вероятно жлъчни сокове, но без следи от кръв, което бе един успокоителен факт. Може би това беше цялото лечение, от което се нуждаеше Кеничи, спокоен стомах, изсмукване на стомашните сокове и система с физиологичен разтвор. Ако действително беше развил инфекция на панкреаса, тази терапия би му помогнала да изтрае до пристигането на совалката.

— Главата ми — много боли — изстена той и затвори очи.

— Ще ти дам нещо, което ще пребори болката — успокои го Ема.

— Как мислиш, избегнахме ли кризата? — Въпросът беше зададен от Григс. Той бе наблюдавал цялата процедура от полуоткрехнатата врата и дори сега, когато вече всичко бе приключило, Григс все още стоеше там, сякаш бе погнусен от самия вид на болния. Всъщност той дори не поглеждаше към него, очите му бяха насочени право към Ема.

— Ще трябва да почакаме — отвърна тя.

— А какво да кажа на Хюстън?

— Виж, аз тъкмо поставих сондата. Все още е рано да мога да кажа каквото и да било.

— Но на тях спешно им трябва тази информация.

— Тогава им кажи, че не зная, разбра ли?! — сопна му се тя. После, като се постара да преглътне яда си, продължи по-спокойно: — Да обсъдим това в жилищния отсек. — И тя остави Лутър да наглежда Кеничи и се отправи към изхода.

Когато влязоха в един от жилищните модули, там завариха Николай. Застанаха край масата, сякаш да споделят храната си. Показа се, че онова, което всъщност споделяха, беше страхът относно несигурната ситуация, в която се намираха.

— В крайна сметка, ти си медицинското лице — каза Григс. — Не можеш ли да вземеш решение?

— Все още се опитвам да стабилизирам състоянието му — отвърна Ема. — Точно в този момент и представа нямам с какво се боря. Твърде възможно е болестта му да изчезне в следващите ден-два. Или внезапно да се влоши.

— И не можеш да ни кажеш кое от двете ще се случи?

— Без рентген и без операция просто няма начин да съм сигурна в процесите, които стават в тялото. Не мога да ви предскажа какво ще бъде състоянието му утре.

— Прекрасно!

— Продължавам да мисля, че най-доброто за него е да си иде вкъщи. Така че нека Хюстън измести изстрелването на совалката, колкото е възможно по-рано.

— А какво ще кажеш да го пуснем с аварийната капсула?

— За един болен винаги е по-добре да го превозят с управляема совалка — рече Ема.

Прибирането на Земята с аварийната капсула представляваше едно доста тежко пътуване, а и никой не можеше да гарантира, че ще уцелят най-оптималните атмосферни условия и да се приземят там, където биха разполагали с най-удобен медицински транспорт.

— Забравете аварийната капсула — твърдо каза Григс. — Нямаме намерение да зарязваме станцията.

Николай се опита да се намеси отново:

— Ами ако състоянието му внезапно се влоши...

— Ема ще се постараете да го запази жив, докато пристигне „Дискавър“. По дяволите, тази станция да не е летяща линейка! Тя ще намери начин да го опази жив!

— Ами ако не успее? — продължи да настоява Николай. — Все пак човешкият живот струва много повече от всички тези експерименти.

— Това вече е крайна мярка — отвърна Григс. — Ако скочим всички в аварийната капсула, значи зарязваме месеци наред работа.

— Виж какво, Григс — каза Ема, — аз също не искам да напускам станцията, точно колкото тебе. Направих всичко възможно да овладеем ситуацията тук, нямам никакво намерение да съкращавам престоя си. Но ако пациентът се нуждае от незабавно евакуиране, в такъв случай това е моето решение.

— Извинявай, Ема — каза Дайана, която влизаше през вратата. — Току-що получих резултатите от последните кръвни тестове на Кеничи. Мисля, че трябва да видиш това. — И тя й подаде компютърната разпечатка.

Ема се вгледа в резултатите: креатинкиназа: 20,6 (нормално ниво 0 — 3,08).

Болестта на Кеничи бе много по-лоша от обикновено възпаление на панкреаса или смущение на стомашно-чревния тракт. Високото ниво на креатинкиназа означаваше увреждане на мускулите или на сърцето.

„В някои случаи повръщането предшества сърдечния удар.“

Тя погледна към Григс.

— Току-що взех решение — каза тя. — Кажете на Хюстън да изстрелват незабавно соваката. Кеничи трябва да се прибере на Земята.

2 август

Джак опъна още повече платното на кливера и обгорелите му от слънцето ръце заблестяха от ситните капчици пот. Със силен плясък платното се изпъна от попътния вятър, а „Санеке“ се наклони към подветрената страна и килът й внезапно запори мръсните води на залива Галвестоун доста по-бързо отпреди. Джак бе оставил Мексиканския залив далеч зад себе си, рано този следобед бе

заобиколил рифа Боливар и ферибота от острова Галвестоун, а сега се движеше плавно край дългата редица рафинерии, опасали бреговете на Тексас Сити, отправил се на север, към езерото Клиър. Там, където се намираше неговият дом.

Четирите дни, прекарани в морето, бяха придали на кожата му кафеникав загар, а той като цяло сякаш бе измършавял. Не беше разкрил пред никого своите планове, а просто се бе запасил с храна и бе отплавал в открити води, където отникъде на хоризонта не се виждаше земя, далеч навътре към нощите, които бяха толкова черни, че очите му биваха заслепени от яркостта на звездите. Там, излегнал се по гръб на палубата, той с часове съзерцаваше нощното небе, а единственият шум, който достигаше до слуха му, бе нежният плисък на морските вълнички, които се разбиваха о корпуса на платнохода. Безкрайното звездно поле, разпротряло се във всяка посока и изпълващо почти целият му зрителен обхват му създаваше почти реална илюзия, че се носи с огромна скорост през космоса, а с всяко надигане на морските вълни той сякаш навлизаше все по-навътре в ръкавите на някоя галактика. Бе изпразнил разума си от всички мисли и се бе отдал изцяло на морето и звездите. А когато внезапно някой метеор прорязваше нощното небе, той си спомняше за Ема. Все пак не можеше стената, с която той се бе отделил от външния свят да бъде толкова висока, че да изолира и Ема. Тя винаги присъстваше в него, макар и в далечните краища на съзнанието му, в очакване на удобен момент да се промъкне в мислите му, когато той най-малко очакваше. Или искаше. Изведнъж се напрегна, очите му все още бяха впити във вече изчезналата следа от метеора и макар нищо да не се бе променило, нито посоката или силата на вятъра, нито пък монотонното повдигане и спускане на вълните, в душата се бе настанила една завладяваща самота.

Беше все още тъмно, когато той вдигна платната и обърна лодката към къщи.

Сега, докато се движеше нагоре по течението по канала към езерото Клиър и минаваше край силуетите на покривите на сградите, грейнали на фона на изгряващото слънце, той внезапно съжали за решението си да се върне толкова скоро къщи. Докато беше сред водите на огромния Мексикански залив, той се наслаждаваше на постоянната прохлада на морския бриз, който тук бе заменен от

неподвижно увисналата жега и задушшаващата влага, която пречеше на дишането.

Внимателно акостира в своето място на кея и стъпи на брега с все още нестабилна походка от дните, прекарани в открито море. Според правилата първото нещо, което му предстоеше, бе един разхлаждащ душ. Реши да отложи почистването на платнохода за през нощта, когато щеше да бъде по-хладно. Що се отнася до Хъмфри, още един ден в клетката нямаше да се отрази толкова пагубно на проклетата топка косми. Повлякъл спалния си чувал, той пое по тесния кей към малката морска бакалница и когато минаваше край нея, погледът му попадна върху таблото с новините. Спалният чувал се изхлузи от ръката му и падна на земята. Очите му се бяха впили в големите букви на първа страница на тазсутрешния „Хюстън Кроникъл“.

„Започва обратното броене на извънреден полет на совалката «Дискавъри» — стартът е назначен за утре.“

„Какво се бе случило“, питаше се той. Нещо се беше объркало. Но какво?

С разтреперани ръце той измъкна от джоба си няколко петачета, напъха ги в процепите на машината и сграбчи вестника, който автоматът му изплю. Към статията бяха приложени две снимки — едната беше на Кеничи Хирай, астронавтът, изпратен от Японската космическа агенция. Другата беше на Ема.

Джак сграби спалния си чувал от земята и хукна да потърси телефон.

* * *

На срещата присъстваха трима от лекарите, които обслужваха космическите полети, явен знак за Джак, че проблемът, който ги бе събрал, бе от медицинско естество. Щом влезе в командната зала, всички погледи се обърнаха към него с удивление. Той успя да почете неизречения въпрос в очите на ръководителя на полета за космическата станция Ууди Елис — „Какво, по дяволите търси Джак Макелъм отново в нашите редици?“.

Доктор Тод Катлър отвърна на този безгласен въпрос:

— Джак бе един от хората, помогнали за разработката на правилата за действия при спешни случаи от медицинска гледна точка, които се прилагат още от времето на първия екип, пребивавал на Международната космическа станция. Мисля, че неговото присъствие тук и сега ще ни бъде от полза.

Елис неохотно каза:

— Личното отношение може да усложни нещата. — Разбира се, имаше предвид Ема.

— Всеки член на този екипаж е като част от едно семейство — настоя Тод. — Така че в известен смисъл всеки проблем има лично отношение за нас.

Джак седна до Тод. На масата седяха още заместник-директорът на Националната служба по космически транспорт, директорът на мисиите за Международната космическа станция, лекарите, отговарящи за космическите полети и няколко ръководители на космически програми. Освен тях тук присъстваше и отговорничката за връзки с обществеността — Гретен Лиу. С изключение на дните, в които имаше старт, като цяло медиите изобщо не се интересуваха от операциите на НАСА. Днес обаче, журналисти от повечето осведомителни агенции се тълпяха в неголямата зала за пресконференции в сградата „Информация на обществеността на НАСА“, в очакване на Гретен Лиу. Какво значение можеше да има един-единствен ден, мислеше си Джак. Вниманието на широката публика бе твърде изменчиво. На него му бяха необходими трагедии, експлозии, катаклизми. А чудото на един безпроблемно протекъл космически полет не интересуваше никого.

Тод му подаде една купчина листи, най-отгоре на които стоеше бележка: „Лабораторните и клинични изследвания на Хирай през последните 24 часа. Добре дошъл отново сред нас“.

Джак прелисти медицинските доклади, докато слушаше споровете по време на срещата. Трябваше да се запознае с развитието на болестта за последното денонощие, което му отне не повече от няколко минути. Астронавтът Кеничи Хирай беше действително сериозно болен, а лабораторните му изследвания бяха смайващи за всеки. Свалката „Дискавъри“ бе на стартова позиция, готова за изстрелване в шест сутринта източно време с екипажа на Китридж,

към който щеше да лети и лекар астронавт. Обратното броене бе вече започнало.

— Някаква промяна в препоръките? — отправи въпроса си заместник-директорът на Националната служба по космически транспорт към лекарите, отговарящи за космическите полети. — Все още ли смятате, че Хирай ще може да дочака евакуацията със совалка?

Този, който отговори, беше Тод Катлър:

— Ние смятаме, че евакуирането на пациента със совалка е по-безопасният за него вариант. По този въпрос няма промяна в нашето мнение. Международната космическа станция е една добре оборудвана медицински система, притежаваща всички необходими медикаменти и оборудване за реанимация на сърдечни и белодробни проблеми.

— Значи държите на мнението си, че пациентът е преживял сърдечен удар?

Тод огледа останалите свои колеги.

— Честно казано — призна той — не сме напълно сигурни. Съществуват доста симптоми, характерни за инфаркт на миокарда — или казано другояче, сърдечен удар. Най-важният от всички е повишеното ниво на кардиоензими в кръвта на болния.

— Тогава защо сте толкова несигурни?

— Електрокардиограмата му показва само неспецифични промени — разполагаме всичко на всичко с няколко инверсии на Т-вълната. А това не е обичайно за случаите на инфаркт на миокарда. Освен това Хирай е бил цялостно прегледан за белодробни и сърдечни болести и предразположеност преди приемането му в редиците на астронавтите. Не са били открити никакви рискови фактори. Ако трябва да сме откровени, наистина не знаем с какво си имаме работа. Но се налага да приемем, че той е преживял сърдечен удар. Кое то превръща евакуацията със совалка най-доброто предложение за него, тъй като означава внимателно навлизане в атмосферните слоеве и меко приземяване. Така пациентът ще бъде подложен на много по-малко сътресения, в сравнение с прибирането му с аварийната капсула. Междувременно, на борда на Международната космическа станция могат да се справят с всеки нов случай на аритмия, който би могъл да се получи.

Джак вдигна поглед от лабораторните доклади, които бе изучавал до този момент.

— Без необходимото лабораторно оборудване, станцията просто не би се справила с определянето на тези нива на креатинкиназата. Така че откъде можем да сме сигурни, че този ензим произхожда точно от сърцето?

Вниманието на всички изведнъж се насочи към него.

— Какво точно имате предвид под „определяне“ — попита Ууди Елис.

— Креатинкиназата е ензим, който помага на мускулните клетки да усвоят напълно складираната енергия. Той може да бъде открит както в сърдечния мускул, така и във всяка напречно набраздена мускулна тъкан. Когато имаме налице увреждане на сърдечните клетки, както е в случая със сърдечния удар, нивата на креатинкиназата се повишават в кръвта на болния. Ето откъде можем да стигнем до извода, че става дума за сърдечен удар. Но ако не сърцето е причина за повишаването на нивата на ензима?

— А какво друго?

— Ами друг вид мускулно увреждане. Например за мускулна травма или за конвулсии. Възпаление. Всъщност дори най-обикновена мускулна инжекция може да причини повишаване на нивото на креатинкиназата. Нужно е тя да бъде фрагментирана, за да се определи дали идва от сърдечния мускул или не. На станцията няма такова оборудване за тази операция.

— Значи болният може изобщо да не е имал сърдечен удар?

— Точно така. А ето още една загадъчна подробност. След остра форма на мускулно увреждане нивото на креатинкиназата в кръвта на пациента трябва да падне обратно до нормалното. Но чуйте следното: — И Джак зачете цифрите, прелиствайки различните страници от лабораторните доклади. — Всъщност, за последните двадесет и четири часа нивата му непрестанно са се повишавали. Което може да означава само едно — постоянно нарастващо увреждане на мускулните му тъкани.

— Това е просто част от по-голяма загадка — продължи Тод. — Всички резултати от неговите изследвания са необичайни. Не могат да се вместят в клиничната картина на нито едно познато заболяване. Става дума за всичко — и за чернодробните ензими, и ненормално функциониране на бъбреците, скоростта на седиментация в тях, дори необичайно процентно съотношение на белите кръвни телца. Някои от

стойностите се повишават, докато други спадат. Все едно различни органи биват атакувани по различно време.

Джак обърна поглед към него.

— Атакувани?

— Просто метафора, образно средство, Джак. Но, честно казано нямам никаква представа с какво си имаме работа. Зная само, че не става дума за лабораторна грешка. Изследванията на останалите членове на екипажа не показват подобни резки отклонения.

— В такъв случай, дали пациентът би оправдал безопасността на евакуацията си? — Въпросът беше зададен от директора на мисиите при полетите със совалка. Той беше един от хората, които изобщо не бяха доволни от онова, което се случваше. Все пак първоначалната мисия на „Дискавъри“ беше да смъкне от орбита за поправка и профилактика шпионският сателит „Каприкорн“. Сега изведнъж нейната мисия бе узурпирана от тази криза на Международната космическа станция. — Във Вашингтон съвсем не са очаровани от идеята, че им се отлага ремонтът на спътника. Вие ще командвате полета, и вие ще превърнете „Дискавъри“ в хвърчаща линейка. Така че си струва да се замислите дали всичко това е наистина необходимо? Дали няма начин Хирай да се възстанови на борда на станцията?

— Не можем да предсказваме бъдещето. Та ние дори не знаем от какво е болен — отвърна Тод.

— Все пак имате лекарка там горе, за бога! Тя не може ли да се справи със ситуацията?

Джак стисна зъби. Това си беше директна атака срещу Ема.

— Тя не разполага с рентгенов апарат — рече той.

— Но пък има почти всичко останало. Нали преди малко нарекохте станцията, как беше, една добре оборудвана медицински система?

— Астронавтът Хирай трябва да се прибере на Земята, по възможно най-спешния начин — рече Тод. — Това е нашата позиция по въпроса. Щом сте решили да поставяте под въпрос квалификацията на нашите лекари, това си е ваше право. Мога единствено да заявя, че на мен лично никога не би ми хрумвало да проверявам компетентността на някой от нашите инженери по задвижването и динамиката на полетите.

С това се сложи край на спора.

Директорът на Националната служба по космически транспорт каза:

— Някакви други проблеми за обсъждане?

— Времето — обади се представителят на метеоролозите на НАСА. — Тъкмо смятах да отбележа, че западно от Гваделупа се оформя ядрото на сериозен циклон, който бавно ще се придвижва на запад. Що се отнася до старта утре, той няма да му повлияе, но съдейки по предполагаемия му път, може да се превърне в проблем за „Кенеди“ през следващата седмица и нещо.

— Благодаря за окуражителната прогноза. — Заместник-директорът огледа още веднъж залата и след като никой не повдигна нов въпрос, заключи: — Значи стартът си остава за пет сутринта, източно време. Ще се видим на място.

10.

Пунта Арена, Мексико

В угасващата светлина на деня Морето на Кортес блестеше като ковано сребро. От масата си на откритата тераса на кафенето „Лас Трес Верхенес“, Хелън Къоних наблюдаваше как рибарските лодки бавно се отправяха към Пунта Колорадо. Тя най-обичаше тази част от деня — когато прохладният вечерен бриз нежно докосваше зачервената ѝ от слънцето кожа, а в мускулите ѝ се разливаше приятната умора от следобедното плуване. Един сервитьор ѝ донесе маргаритата^[1], която тя бе поръчала и елегантно постави питието пред нея.

— Gracias, señor — измърмори тя.

За секунда погледите им се срещнаха. Той беше тих и почтен мъж с тъжни очи, а в косите му проблясваха сребърни нишки. За миг тя изпита известно неудобство. Вината на янките, мина ѝ през ума, докато го гледаше как се отдалечава по посока на бара. Чувство, което твърде често усещаше всеки път, когато тръгнеше на юг, към Баха. Отпи от напитката и отново се вгледа в морето, заслушана във воя на тромпетите на оркестъра мариачи^[2], които свиреха някъде нагоре по плажа.

Денят беше прекрасен, а и тя го бе прекарала почти целия в морето. Сутринта се бе гмуркала с две кислородни бутилки на гърба, а следобедът бе предпочела плитчините. А накрая, точно преди вечеря, си бе поплувала в позлатените води на залязващото слънце. Морето за нея беше нейният дом, нейното светилище. И то откакто се помнеше. За разлика от мъжката любов, морето беше постоянно, то никога не я разочароваше. Винаги с готовност я приемаше в обятията си, където тя намираще утеха и често в моменти на криза тя се хващаше, че бърза да се хвърли в прегръдките на неговите води.

И сега именно по тази причина бе дошла в Баха. За да поплува в топлите морски води, за да бъде насаме със себе си там, където никой не можеше да я открие. Дори и Палмър Габриел.

Тя сбърчи устни от острия вкус на маргаритата. Изпи остатъка на екс и си поръча втори. Алкохолът вече бе проникнал в нея и сега тя се чувстваше така, сякаш бе по-лека и от въздуха. Няма значение: тя вече беше свободна жена. Проектът беше приключен, прекъснат. Културите бяха унищожени. Макар че Палмър ѝ беше страшно ядосан, тя знаеше, че е взела правилното решение. Ако не друго, поне бе безопасно за всички. Утре щеше да се наспи до насита, да си поръча за закуска горещ шоколад и хуевос ранчерос. После щеше отново да се отпусне в прегръдките на прохладните води, да се върне отново при своя морскозелен любим.

Внезапно вниманието ѝ бе привлечено от женски смях. Хелън погледна към бара, където една двойка се бе отдала на приятен флирт. Жената имаше прекрасно тяло — елегантно и с приятен шоколадов загар, а мускулите на мъжа блестяха като стоманени въжета. Това бе началото на една приятно прекарана ваканция. Вероятно щяха да вечерят заедно, а после да се разходят по плажа и да се държат за ръце. След това щеше да последва целувка, прегръдка и всички останали заредени с хормони ритуали на сближаването между мъж и жена. Хелън ги наблюдаваше едновременно с хладния интерес на учен и със завистта на жена. Отдавна ѝ бе станало ясно, че подобни ритуали нямаше опасност да ѝ се случат. Тя бе навършила четиридесет и девет и си изглеждаше на толкова. Талията ѝ беше доста широчка, повече от половината ѝ коса бе прошарена, лицето ѝ не се открояваше с нещо особено, ако не се считаше интелигентността, която искреше в очите ѝ. Тя просто не бе от типа жени, които биха привлекли погледа на някой бронзов Адонис.

Тя довърши и втората си маргарита. Усещането за лекота вече се бе разпростряло по цялото ѝ тяло и тя знаеше, че вече бе време да сложи нещо в стомаха си. Отвори менюто. „Restaurante de Las Tres Virgenes“, пишеше най-отгоре. Трите девизи. Доста подходящо място за нейната вечеря. Та тя спокойно можеше да мине за девица.

Сервитьорът дойде да вземе поръчката. Тя вдигна поглед към него, и тъкмо си поръчваше риба на скара, когато случайно мярна телевизора над бара, който предаваше картина на совалка, готова за старт на ракетната площадка.

— Какво се е случило? — попита тя и посочи телевизора.

Келнерът вдигна рамене.

— Бихте ли усилили звука — провикна се тя към бармана. — Моля ви, трябва да чуя какво казват!

Барманът се пресегна и усили звука. От високоговорителите се разля английска реч. Каналът беше американски. Хелън стана и с бързи крачки стигна до барплота, без да откъсва поглед от телевизора.

— ... спешната медицинска евакуация на астронавта Кеничи Хирай. НАСА отказва да даде подробна информация по случая, но според доверени източници, всички нейни медицински лица са в недоумение относно естеството на болестта. След като днес ръководството на НАСА се е запознало с резултатите от кръвните тестове на болния, всички са стигнали до решението за изстрелването на спасителна совалка. Според сведенията, „Дискавъри“ трябва да излети утре в шест часа сутринта, източно време.

— Сенюга? — повика я келнерът.

Хелън се обърна и видя, че той вече бе наредил поръчката ѝ върху таблата.

— Ще желаете ли още едно питие?

— Не. Не, трябва да тръгвам.

— Но, вечерята ви...

— Отменете поръчката. Моля ви. — Тя отвори портмонето си, подаде му петнадесет долара и изхвъркна от ресторанта.

Щом влетя в хотелската си стая, тя се опита да се свърже с Палмър Габриел в Сан Диего. Опита няколко пъти, преди да успее да се свърже с международния оператор, и щом най-накрая успя да получи свободен сигнал, отсреща ѝ отговори гласовата поща на Палмър.

— Слушай, имат болен астронавт на борда на Международната космическа станция — започна тя. — Палмър, разбираш ли, от това се страхувах. Опитах се да те предупредя. Ако информацията не е потвърдена, ще трябва да действаме много бързо. Преди... — Тя млъкна и погледна към часовника. „Майната му на това, мина ѝ през ума и тресна слушалката. Трябва да се прибера вкъщи, в Сан Диего. Аз съм единствената, която знае как да се справи с това. Те ще имат нужда от мен.“

Тя нахвърли дрехите си в куфара, плати на рецепцията и се метна в едно такси, което трябваше да я откара до неголямото летище в Буена Виста, на двадесет и четири километра от тук. Един малък самолет

трябваше да я очаква там, за да я откара до Ла Пас, където можеше да хване някой от редовните полети до Сан Диего.

Пътуването с таксито бе доста неприятно, тъй като пътят бе неравен и с много завой, а през отворения ѝ прозорец постоянно нахлуваха облаци прахоляк. Но тя се страхуваше повече от предстоящия ѝ полет по въздуха. Малките самолети я ужасяваха. Ако не бързаше толкова много, сигурно щеше да предпочете да измине цялото разстояние нагоре по полуостров Баха със собствената си кола, която бе паркирана в един от платените паркинги на курорта. Хелън впи изпотените си длани в облегалките за ръце на таксито и се отдаде на рисуваните от въображението ѝ ужасни сцени, които я очакваха по време на предстоящия полет. После вдигна поглед нагоре към ясното кадифе на нощното небе и се замисли за хората на борда на космическата станция. За рисковете, които други, много по-смели хора поемаха. Всичко бе въпрос на гледна точка. Един обикновен полет с малък самолет бе нищо в сравнение с рисковете, които един астронавт поемаше.

Едно бе очевидно — не беше време да се отдава на страховете си. В края на краищата от нейните действия можеше да зависи живота на много хора. А тя единствена знаеше как да се справи с проблема.

Внезапно таксито спря да тръска и Хелън най-после си отдъхна. Бяха излезли на асфалтиран път и вече, слава богу, Буена Виста се виждаше само на няколко километра пред тях.

Усетил, че клиентката му бърза, шофьорът увеличи скоростта и вятърът, който нахлуваше през отворения ѝ прозорец, сега засвистя оглушително, обсипвайки лицето ѝ с хиляди иглички от ситни пращинки пепел. Тя се пресегна към ръчката да затвори стъклото. Изведнъж автомобилът рязко се наклони вляво, вероятно за да изпревари някоя бавнодвижеща се кола. Вдигна поглед и за неин ужас видя, че изпреварваха в завой.

— *Senor! Mas Despacio!* — извика тя. — Намалете скоростта.

Караха успоредно с другия автомобил. Таксито се опита да излезе напред, но другият шофьор не им даваше предимство. Пътят пред тях се изви още по-наляво и им отне видимостта напълно.

— Няма да успеем да го минем! — извика тя. — Чувате ли... — Очите ѝ се впериха напред и тя замръзна на мястото си от ослепителните светлини на другата кола в насрещното движение.

Вдигна ръце, за да предпази лицето си. Писъкът на гумите се сля с онзи, излязъл от собственото ѝ гърло...

3 август

От мястото си зад стъклената стена, която отделяше претъпканата зала за посетители, Джак имаше прекрасен изглед към Залата за управление на полетите, където зад всеки команден пулт стоеше дежурният специалист, спретнат за пред телевизионните камери. Макар мъжете и жените, работещи там, да бяха всецяло отдадени на задълженията си, те никога не забравяха, че във всеки един момент ги наблюдаваха, че окото на обществото непрестанно следеше техните действия. Всеки жест, всяко нервно кимване с глава можеше да бъде забелязано иззад стената от стъкло зад тях. Само допреди година Джак бе стоял зад пулта на дежурния лекар на полета по време на изстрелването на една от совалките и също бе усещал многобройните погледи на непознатите зад стъклото, като една смътна и неприятна топлина, която неумолимо палеше врата му. И сега знаеше, че хората долу изпитваха същото дразнещо чувство.

Днес обаче атмосферата в залата бе ледена, каквито бяха и гласовете, които се разнасяха от високоговорителите. Всъщност това беше и имиджът, който НАСА се стараеше да поддържа — професионалисти, изцяло отдадени на своята работа. Онова, което рядко достигаше до знанието на обществото, бяха кризите, които се развиваха в недостъпните за чужди очи помещения. Там напрежението достигаше връхната си точка и се разразяваха истински скандали.

„Не и днес, помисли си Джак. Днес Карпентър бе Шефа. Нещата щяха да вървят гладко.“

Ръководителят на полетите Ранди Карпентър бе човекът, благодарение на който екипажът на совалката щеше да излезе в орбита около Земята. Той беше доста възрастен и се бе справил с достатъчно кризи през годините. Негови бяха и думите, че трагедиите по време на космическите полети обикновено не се дължат на някаква голяма грешка, а по-скоро на лоша серия от множество малки проблеми. Ето защо той беше педант по отношение на всяка, дори и незначителна на пръв поглед подробност. Неговият екип се допитваше за всичко до него — той вдъхваше спокойствие и уважение. Карпентър като

телосложение беше истински исполин, висок метър и деветдесет, той тежеше повече от сто и тридесет килограма.

Гретен Лиу, жената, която отговаряше за връзки с обществеността, бе седнала зад пулта, който се намираше в горния далечен ляв край на командната зала. Джак я видя как се обърна и дари всички наблюдатели зад стъклената преграда с една широка усмивка, която сякаш казваше: „Всичко е под контрол и върви гладко“. Днес тя бе избрала най-хубавия си костюм за пред телевизионните камери — в тъмносиньо със сив шал от коприна. Стартът на тази мисия бе приковал вниманието на целия свят и макар представителите на почти всички медии да бяха отишли в Кейп Канаверал, тук, в Космическия център „Джонсън“, присъстваха достатъчно репортери, за да препълнят наблюдателната зала зад стъклената стена.

Десетминутната задръжка в обратното броене изтече. По радиоуредбата обявиха окончателната благоприятна прогноза за старта и едва тогава броенето продължи. Джак се наведе напред и усети как всичките му мускули се напрегнаха, докато протичаха всичките наглед дребни събития преди самия старт. Преди година, когато се бе оттеглил от работата си в космическите програми, той бе решил, че ще остави всичко това зад себе си. Но ето че сега той отново бе обхванат от треската. От мечтата. Чувстваше се отново астронавт.

— В момента се запалиха соплата на буустерите — съобщи Гретен Лиу, която се намираше в Командната зала, в Космическия център „Джонсън“. — И сега — отделяне! Стартът е успешен! Контролът на полета вече е прехвърлен на Залата за управление на полетите в „Джонсън“, Хюстън...

Върху огромния централен екран бавно се извиси нагоре огромната следа от изгорели газове, която бавно се наклони на изток, според предварително планираната траектория на полета. Джак все още беше напрегнат, а сърцето му бясно препускаше. На телевизионните екрани, монтирани точно над залата за посетители, се виждаше картина от стремителното издигане на совалката, предавана директно от „Кенеди“. Разговорът между ръководителя на полета и командира Китридж се лееше на живо от високоговорителите на радиоуредбата. „Дискавъри“ беше преминала през първия етап от полета и вече набираше височина, достигайки горните атмосферни слоеве и скоро чернотата на космоса щеше да замести синьото небе.

— Изглежда всичко върви много добре — обади се Гретен Лиу по радиовръзката с останалите нейни колеги от медиите. В гласа ѝ се долавяше триумфът на един перфектен старт. Разбира се, до този момент. Совалката беше преминала максималното натоварване — Мах Q, бе успешно отделила буустерите, които сега плавно се спускаха над океана, в нужния момент бе изключен за около минута и основният двигател.

В Залата за управление на полета директорът на полета Карпентър стоеше неподвижен, с поглед вперен право напред в централното табло. За него напрежението продължаваше.

— „Дискавъри“, можете да пристъпите към отделяне на външния резервоар — нареди Карпентър.

— Прието, Хюстън — отвърна му Китридж. — Външният резервоар — отделен.

Внезапното познато трепване на огромната глава на Карпентър бе знак за Джак, че нещо току-що се бе променило. Тук, в Залата за управление на полетите, и най-малкото движение означаваше много за всички специалисти, седнали зад командните пултове. Няколко от тях вече се бяха втренчили напрегнато към Карпентър, който изглеждаше като хипнотизиран от командното табло. Гретен бе притиснала ръка към слушалките си и внимателно слушаше разговора между совалката и командният център.

„Нещо се беше объркало“, помисли си Джак.

По високоговорителите продължаваше обменът на информация между совалката и командния център.

— „Дискавъри“ — обади се Карпентър, — датчиците на контролната система на средния двигател отчитат неуспешно затваряне на клапана. Моля потвърдете.

— Прието и потвърждавам. Клапанът на горивото не е затворен.

— Опитайте да ги затворите ръчно.

Последва зловеща тишина. После Китридж каза:

— Хюстън, вече всичко е наред. Току-що затворихме клапана.

Чак след тези думи Джак си позволи една шумна въздишка на облекчение, което изненада и самия него, тъй като досега не бе забелязал, че бе спрял да диша. Дотук това беше единствената издънка. А всичко останало, помисли си той, вървеше като по вода. Въпреки това все още изпотените му длани показваха, че действието на тази

неочаквана вълна адреналин не бе отшумяло напълно. Току-що им бе напомнено, че твърде много неща можеха да се объркат. Едно наистина неприятно усещане, от което не беше лесно да се освободи човек.

Той продължи да гледа с внимание надолу, към Залата за управление на полетите, и се запита дали Ранди Карпентър, най-добрият сред най-добрите, също изпитваше подобни зловещи предчувствия.

4 август

Като че ли вътрешният му биологичен часовник се бе пренастроил. Джак лежеше в леглото си с широко отворени очи. От нощното шкафче тлееха луминесцентните цифри на часовника. И аз, като „Дискавъри“, се опитвам да настигна Международната космическа станция, мина му през ума. Да настигна Ема. Значи неговото тяло вече бе започнало да влиза в синхрон с нейното. Само след час и тя щеше да се събуди и да започне работния ден.

Не се опита да заспи отново — направо стана и се облече.

В един и половина сутринта в Сградата за контрол на мисиите се чуваше само тихият шум от работата на дежурния екип. Първо надникна в командната зала — там, където зад всеки пулт стоеше дежурният специалист. До този момент полетът на „Дискавъри“ протичаше гладко.

Продължи надолу по коридора, към Залата за контрол на полета на Международната космическа станция. Тя бе доста по-малка от другата зала, но и тя разполагаше с няколко реда командни пултове и свои специалисти. Джак се запъти право към дежурния лекар и седна на стола, до бившия си колега Рой Блуумфелд.

— Здравей Джак. Ама ти наистина да си се върнал при нас!

— Е, че мога ли да остана настрана?

— Ами не знам, но едва ли е заради парите. Явно ще е другото — тръпката от работата, а? — И той се облегна назад, прозявайки се.

— Тази нощ обаче не е от най-вълнуващите.

— Пациентът се е стабилизирал?

— Поне беше през последните дванадесет часа. — Блуумфелд кимна към биотелеметричните данни, които отразяваха състоянието на

болния астронавт. Електрокардиограмата и кръвното налягане пробягваха по екрана. — Ритъмът му е стабилен като скала.

— Никакви нови усложнения?

— Последният доклад за състоянието му е от преди четири часа. Главоболието му става все по-лошо и все така го тресе. Антибиотиците изглежда изобщо не вършат работа. Всички тука си чешем главите с тая негова дяволска болест.

— Ема няма ли някаква идея по въпроса?

— Тя вече е доста преуморена, за да мисли правилно. Казах ѝ да поспи малко, така и така ние си наблюдаваме мониторите оттука. — Блуумфелд отново се прозя. — Слушай, аз ще ида да пусна една вода. Нали ще наглеждаш пулта за две-три минути?

— Нямах проблеми.

Блуумфелд излезе от залата, а Джак си сложи слушалките. Почувства се като риба във вода, щом седна на познатото място зад командния пулт. Отново чуваше приглушения разговор на колегите си от другите пултове, отново можеше да наблюдава местоположението на космическата станция, чиято траектория на полета следваше своята колосална синусоида върху разгънатата карта на земното кълбо на предния екран. Да, вярно, че не беше в совалката, но пък бе възможно най-близо до мечтата си. „Може никога да не полетя до звездите, но поне мога да бъда тук и да наблюдавам как другите го правят.“ Тази мисъл го сепна — значи той вече бе приел и преглътнал горчивия хап на своята съдба. Бе се примирил, че ще стои на ръба на старата си мечта, като се задоволяваше със съзерцанието на гледката отдалеч.

Изведнъж погледът му попадна върху кардиограмата на Кеничи Хирай и той се наведе по-близо до контролния екран. Назъбената линия, оставяна от ритъма на сърцето му, бе потреперила в областта на горните и долните пикове в продължение на няколко учестени и трескави удара. След това изведнъж се превърна в идеално гладка линия, в горната част на екрана.

Джак се успокои. Това не беше повод за тревога — най-вероятно бе електрическа аномалия — някой от електродите се бе откачил. Ето например следата, отчитаща кръвното налягане, продължаваше своя нормален ход. Може би пациентът бе мръднал или се бе обърнал настрана и случайно бе откачил някой от електродите. А възможно бе и Ема да е изключила единия от мониторите, за да може болният да

облекчи отделителната си система необезпокояван от нищо. В този момент обаче и следата от кръвното налягане внезапно секна — още един признак, че Кеничи е изключен от мониторите. Джак се взря настойчиво в екрана, в очакване на някакво раздвижване.

Но тъй като нищо не се промени дори след секунда-две, той се намеси в общия комуникационен канал.

— Капком, говори лекарят. Електрокардиограмата на пациента изчезна, вероятно се е откачил някой от електродите.

— Откачен електрод ли?

— Да, сякаш някой го откачи от монитора. При мен няма отчитане на сърдечна дейност. Бихте ли проверили какво става — нека и Ема потвърди.

— Прието. Ей сега ще я вдигнем.

Слаб вой изтръгна Ема от безпаметния ѝ сън и тя се събуди от студената целувка на някаква мокрота по лицето си. Не бе имала намерение да заспива. Макар че в контролната зала на Земята непрестанно наблюдаваха кардиограмата по биотелеметричния способ и щяха да я уведомят, в случай на промяна в състоянието на пациента, тя за себе си бе решила да не заспива. През последните два дни обаче тя бе успяла да дремне само два-три пъти, през които другите често я будеха с въпроси относно състоянието на болния. Но умората и липсата на натоварване на тялото при условията на безтегловност в крайна сметка бяха надвили твърдото ѝ решение да не затваря очи. Последното нещо, което си спомняше, бе хипнотично пробягващата назъбена линия от сърдечната дейност на Кеничи, която накрая се бе превърнала размиваща се пред погледа ѝ мъглявина в светлозелен цвят. И после всичко потъна в мрак.

Усетила студенината на някаква течност, залепила се за бузата ѝ, тя отвори очи и видя как право към нея се носеше една прозрачна сфера, в центъра на която се извиваше вихрушка от многоцветни отражения. Трябваша ѝ няколко секунди, докато все още замаяна от съня тя изведнъж осъзна какво беше това. После още няколко, за да забележи и останалите плуващи във въздуха сфери, които танцуваха край нея и из цялото помещение като красиви коледни топки за украса.

В ушите ѝ пропука нещо, след това един глас забоботи в слушалките ѝ.

— Ъ-ъ, Уотсън, говори Капкома. Не искахме да ви будим, но трябва да потвърдите състоянието на пациента и по-специално дали всички електроди от кардиографа са си на мястото.

С все още дрезгав от съня глас Ема отвърна:

— Будна съм, Хюстън, или поне така мисля.

— Биотелеметрията при нас отчита аномалия в кардиограмата на болния. Дежурният лекар смята, че може би някой от електродите се е откачил.

Докато бе спала се бе обърнала с гръб към пациента. Сега тя се извъртя обратно и погледна в посоката, където трябваше да бъде Кеничи.

Леглото му беше празно. Шлауфката с иглата от системата се рееше свободна, а от върха на интравенозния катетър се процеждаха малки блестящи сферички физиологичен разтвор. Електродите и кабелите на кардиографа се бяха сплели на топка и също се носеха свободни във въздуха.

С едно движение тя спря системата и бързо се огледа наоколо.

— Капком, Кеничи го няма. Напуснал е модула! Тръгвам да го потърся, край.

Тя отмести вратата и се стрелна към второ шлюзово уширение, което водеше към лабораториите на японската и европейската агенция. Достатъчен ѝ бе един бърз поглед през отворените врати, за да се увери, че Кеничи не беше там.

— Открихте ли го?

— Не. Продължавам да търся.

Може да се е объркал, да не е разбрал къде се намира и да е тръгнал напосоки? Тя се върна обратно през американската лаборатория и мина през вратата в другия отсек. Една от сферичките се блъсна в лицето ѝ. Тя избърса с ръка ситната капчица и погледна към пръста си, който този път бе изцапан с кръв.

— Капком, минал е през шлюзово уширение 1. Кърви от мястото, където е била системата.

— Предлагам да спрете обмена на въздуха между модулите.

— Прието.

Тя се плъзна през вратата на спалния модул. Осветлението тук беше умишлено намалено и в полумрака тя успя да различи Григс и Лутър, и двамата дълбоко заспали в закопчаните догоре спални чували. Нямахше и следа от Кеничи.

„Не се паникьосвай, каза си тя, докато спираше обмена на въздух между модулите. Мисли. Къде може да е отишъл?“

Може би се е върнал в своя спален модул, в руската част на станцията.

Без да буди Григс или Лутър, тя напусна модула и отново се понесе през лабиринтите, свързващи отделните отсеци и модули, а очите ѝ непрестанно се стрелкаха вляво и вдясно в очакване да зърне някъде избягалия си пациент.

— Капком, все още не мога да го намеря. В момента минавам край „Заря“ и навлизам в руската част.

Тя влезе в руския сервизен модул, където Кеничи обикновено спеше. На дрезгавата светлина тя видя Дайана и Николай, и двамата заспали и плуващи във въздуха с разперени ръце, извадени от спалните им чували. Заприличаха ѝ на двама удавника. Но мястото на Кеничи беше празно.

Безпокойството ѝ взе да се превръща в истински страх.

Тя разтърси Николай. Той се пробуди бавно и след като отвори очи, му трябваша няколко секунди, докато схване какво му казваше Ема.

— Не мога да открия Кеничи — повтори тя. — Ще се наложи да претърсим всеки модул поотделно.

— Уотсън — обади се дежурният в Хюстън, — инженерният ни специалист докладва за непостоянна аномалия във външния шлюз. Би ли проверила какво става там?

— Каква аномалия?

— Според показанията на нашите датчици люкът между шлюза и останалите помещения може да не е напълно херметизиран.

„Кеничи. Там е, във външния шлюз.“

Следвана неотлъчно от Николай, тя се стрелна през коридорите на станцията и се мушна в шлюзово уширение 1. Още с първия поглед през полуотворената врата на камерата, Ема успя да зърне трите силуета. Двата бяха на скафандрите и специалните терморегулиращи гащеризони — твърди, полуподвижни черупки с човешки очертания,

окачени на една от стените на помещението за екипировка, за удобство при обличане.

А третият силует бе на Кеничи, чието тяло бе извито дъгообразно назад, явно в някакъв конвулсивен спазъм.

— Помогни ми да го изкараме оттук! — обърна се Ема към Николай.

Тя го заобиколи, хвана го за краката и като се отблъсна от външния шлюз насочи тялото на Кеничи към Николай, който стоеше на входа. После заедно те го пренесоха обратно в лабораторния модул, където беше медицинското оборудване.

— Хюстън, открихме пациента — докладва Ема. — Изглежда е получил някакъв паралитичен или епилептичен спазъм. Свържете ме с дежурния лекар!

— Един момент, Уотсън. Ето.

В слушалките ѝ прозвуча един удивително познат глас.

— Здравсти, Ем. Чувам, че нещо се е объркало при тебе?

— Джак! Какво правиш...

— И как е пациентът ти?

Все още изненадана, тя се опита да се концентрира върху състоянието на Кеничи. Но дори след като отново го бе свързала към системата с физиологичния разтвор и му бе закачила електродите на кардиографа, Ема още се чудеше какво прави Джак зад командния пулт на дежурния лекар в контролната зала на Земята. Не беше сядал зад команден пулт вече повече от година, а сега, виж го, говореше си с нея по служба, гласът му бе спокоен, дори на моменти съвсем делови.

— Все още ли е в гърч?

— Не. Не, сега вече движенията му са съвсем целенасочени — бори се да не го връзваме...

— Жизнените функции?

— Пулсът му е ускорен — сто и двадесет, сто и тридесет. Размахва ръце, задъхал се е.

— Добре. Значи диша.

— Току-що му закачихме електродите. — Тя хвърли един поглед към монитора, където препускаше сърдечният ритъм на болния. — Синусов ритъм, съвсем нормален, пулс — сто двадесет и четири.

— Да, виждам го вече при мен на екрана.

— Сега ще му премеря кръвното налягане... — Тя запретна яката му и напипа раменната вена и се заслуша в сърдечния ритъм. — Деветдесет и пет на шестдесет. Не е особено...

Ударът я завари съвсем неподготвена. Тя извика, колкото от болка, толкова и от изненада, когато едната ръка на Кеничи се стрелна във въздуха и я цапна през устата. Силата на удара я завъртя наполовина около оста ѝ. Тя отхвъркна през целия модул и се тресна в отсрещната стена.

— Ема? — извика Джак. — Ема!?

Все още зашеметена тя посегна към разтрепераната си устна.

— Ема, ти кървиш! — възкликна Николай.

В слушалките ѝ се разнесе разтревоженият глас на Джак:

— Какво, по дяволите, правите?

— Добре съм, Джак — промърмори тя. И повтори, вече пораздразнена: — Добре съм, нищо ми няма. Стига си вдигал пара!

Но главата ѝ още бучеше от силния удар. Докато Николай се мъчеше да привърже Кеничи с предпазните колани към масата, тя реши да постои далеч от болния, докато ѝ преминеше замайването. Отначало тя дори не схвана точно какво бе казал Николай.

След това забеляза удивлението в очите му, които бяха вперени в Кеничи с невярващ поглед.

— Виж му стомаха — прошепна отново Николай. — Гледай!

Ема се приближи.

— Господи, какво е това? — едва успя да промълви тя.

— Кажи, Ема — обади се Джак. — Кажи ми най-после какво става при вас?

Тя бе вперила смаян поглед към стомаха на Кеничи, където кожата му се издигаше и спадаше в малки отвратителни вълнички.

— Нещо сякаш се движи... под кожата му...

— Какво искаш да кажеш, как така се движи?

— Прилича на неконтролируеми мускулни спазми. Но не е същото, защото това се мести от корема нагоре...

— Да не е нормалната перисталтика?

— Не. Не, това се движи нагоре. Изобщо няма общо с нормалния стомашно-чревен тракт. — Тя млъкна изведнъж. Гърченето бе спряло неочаквано и сега пред нея беше само неподвижната повърхност на стомаха на Кеничи.

„Неконтролируеми спазми“, мина ѝ отново през ума. Некоординирани съкращения на мускулните влакна. Това наистина беше най-вероятното обяснение, с изключение на един съвсем дребен детайл: спазмите не се придвижваха на вълни.

Изведнъж Кеничи разтвори широко очи и той втренчи поглед в Ема.

Алармата на кардиографа запищя. Ема обърна поглед към монитора, където електровълните от сърдечната дейност на болния се замятаха по целия екран с големи амплитуди.

— Изпадна в камерно трептене! — извика Джак.

— Видях, видях! — отвърна му Ема и удари бутона за включване на зарядното устройство на дефибрилатора, след което посегна и се опита да напипа сънната артерия на Кеничи.

Имаше пулс. Но слаб, едва осезаем.

Очите му се бяха обърнали нагоре и сега се виждаха само червените от кръвоизливи склери. Все още дишаше.

Плесна лопатките на фибрилатора, постави ги на гърдите му и натисна бутоните за разряд. През тялото на Кеничи премина електрически разряд със сила сто джаула.

Всичките му мускули се съкратиха в едновременен и яростен спазъм. Краката му изтрещяха о плота на масата. Единствено кожените колани го задържаха да не отхвъркне към едната от стените на модула.

— Сърцето му все още не може да изпомпи кръв! — рече Ема.

Дайана влетя в помещението.

— С какво да помогна? — извика тя.

— Пригответи лидокаина! — кресна Ема. — Там, в чекмеджето, отдясно!

— Намерих го.

— Не диша! — обади се Николай.

Ема сграбчи апарата за обдишване и извика:

— Николай, хвани ме!

Той се придвижи зад нея в удобна позиция и подпрял крака в отсрещната стена, опря гръб о Ема, за да може тя да се задържи в неподвижно положение, докато постави кислородната маска. На Земята самият процес на сърдечно-белодробна реанимация беше доста сложен, а в условията на безтегловност си беше истински кошмар от сложни акробатически упражнения, докато цялото оборудване лети

наоколо. Най-обикновеното действие, да притиснеш ръце о гръдния кош на пациента, за да му направиш сърдечен масаж, можеше да те запрати през глава в най-отдалечения ъгъл на модула. Макар всяка ситуация да бе многократно отработвана по време на наземната подготовка от целия екипаж, никоя тренировка не би могла да възпроизведе истинския хаос от трескаво мятаци се във всички страни крайници, в тясно помещение, в борбата за едно умиращо сърце.

Щом най-после успя да притисне плътно кислородната маска към устата и носа на Кеничи, Ема стисна мехчето на обдишващия апарат, като по този начин започна да вкарва насила кислород в дробовете на Кеничи. Линията от електрокардиограмата му продължаваше да описва невероятни траектории по екрана.

— Една ампула лидокаин, интравенозно, инжектирам — докладва Дайана.

— Николай, електрошок! — нареди Ема.

След като се поколеба за част от секундата, той сграбчи лопатките на фибрилятора, постави ги върху гърдите на Кеничи и натисна двата бутона. Този път двеста джаула огънаха дъгообразно тялото на болния и се разрешиха в сърдечния му мускул.

Ема отново хвърли поглед към монитора.

— Сърцето му все още не може да преодолее камерното мъждене! Николай, сърдечен масаж. Аз ще интубирам! — Николай пусна фибрираторните лопатки и те заплуваха във въздуха, привързани към апарата единствено посредством спираловидните си кабели. Отново застопори крака о близката стена на модула и тъкмо щеше да постави длани върху гръдната кост на Кеничи, когато изведнъж отдръпна уплашен ръцете си.

Ема го погледна.

— Какво?

— Гърдите му! Виж какво става в гърдите му!

Всички погледнаха натам.

Кожата по гърдите на Кеничи кипеше и се гърчеше яростно. На местата, където двете лопатки на фибрилятора бяха разрешили електрическия си заряд сега се бяха образували две вълнички, които сега се разрастваха, досущ като вълните, които се образуваха от хвърлен във вода камък.

— Асистола! — извика гласът на Джак в слушалките Ема.

Николай все още стоеше вцепенен и вперил поглед в гърдния кош на Кеничи.

Този път Ема зае необходимата позиция и подпря гръб о Николай.

„Асистола. Сърцето му беше спряло. Той щеше да умре въпреки сърдечния масаж.“

Когато натисна, тя не усети нищо необичайно, нищо не се раздвижи под дланите ѝ. Само кожата, която бе леко разтеглена по очертанията на ребрата и гърдната му кост. „Неконтролируеми мускулни спазми, мина ѝ отново през ума. Това трябва да е. Няма друго логично обяснение.“ Осигурила си неподвижна позиция, тя започна външните сърдечни масажи, като се надяваше с ръцете си да накара сърцето на Кеничи да изпомпи кръв към всички жизненоважни вътрешни органи.

— Дайана, една ампула епинефрин, интравенозно! — разпореди се тя.

Дайана инжектира незабавно адреналина направо в системата, малко над иглата, забита в една от вените на Кеничи.

Всички впериха поглед в монитора с надеждата нещо да раздвижи правата фатална линия на сърцето.

[1] Маргарита — слабоалкохолен коктейл от текила и лимонов сок. — Б.пр. ↑

[2] Мариачи — малък оркестър от улични музиканти в Мексико. — Б.пр. ↑

11.

— Трябва да бъде аутопсиран — рече Тод Катлър.

Гордън Оуби, директорът на наземна подготовка на екипажите, му хвърли гневен поглед. Някои от другите присъстващи в залата за конференции също поклатиха неодобрително глави към Катлър, тъй като той просто бе повторил очевидното. Естествено, че Кеничи щеше да бъде аутопсиран.

Повече от дузина човека се бяха събрали на това спешно събрание. Аутопсията беше най-малката им грижа. Точно в онзи момент мислите на Оуби бяха заети с далеч по-важни и неотложни въпроси. Той обикновено беше мълчалив човек и сега изведнъж се бе озовал в твърде неизгодна позиция, тъй като винаги щом се появяше на публично място пред лицето му биваха подлагани стотици микрофони от жадните за сензации репортери. Беше започнал грозния и изтощителен процес по хвърляне на вината върху някого.

Оуби трябваше да поеме част от отговорността за разигралата се трагедия, тъй като той бе човекът, от когото зависеше избора на всеки един от членовете на екипажите. Ако някой от тях оплескаше нещата, на практика именно той бе сгафилият. А с всеки изминал час изборът му Ема Уотсън да замести лекаря на космическата станция започваше да се очертава като основна негова грешка.

Такова поне бе негласното мнение на всички присъстващи в залата. Като единствено медицинско лице на борда на станцията, Ема Уотсън беше длъжна да установи навреме, че Кеничи Хирай умира. Може би незабавната му евакуация с управляемата аварийна капсула щеше да спаси живота му. А сега, след като спасителната совалка вече беше изстреляна, за което бяха изхарчени няколко милиона долара, изведнъж тя се бе превърнала в най-обикновена катафалка. Във Вашингтон очакваха да им посочат изкупителната жертва, а чуждестранната преса непрестанно задаваше политически неуместния въпрос: Дали, ако астронавтът беше американец, щеше да се стигне до неговата смърт?

Общественият отзвук от нещастieto беше всъщност основната причина за тази среща.

Гретен Лиу каза:

— Сенаторът Париш влезе в анализите на историята с ново свое изказване.

Директорът на Космическия център „Джонсън“ Кен Бланкеншип изстена:

— Мисля, че не искам да знам какво точно е казал.

— Изпратиха ни копие от речта му по факса от CNN в Атланта. В която се казва, цитирам: „Милиони долари от джоба на данъкоплатците бяха изразходвани за развитието на проекта за управляема аварийна капсула като средство за спасение на екипажа на Международната космическа станция, в случай на авария. Въпреки това НАСА предпочете да не използва тази възможност. Всички са знаели, че на борда на станцията има тежко болен астронавт, чийто живот би могъл да бъде спасен. Днес, след като смелият изследовател на космоса е вече мъртъв, за всички става очевидна ужасната грешка. Една смърт в космоса е вече твърде много. Разбира се, на дневен ред е подробно разследване на случая“. — Гретен вдигна поглед и огледа останалите с мрачно изражение. — Ето, това са думите на нашия любим сенатор.

— Чудя се само дали някой си спомня, с какво усърдие се опитваше да убие нашия проект за аварийната капсула? — отвърна ѝ Бланкеншип. — С такова удоволствие бих му натрил носа с тази малка подробност.

— Не можеш — обади се Лерой Корнел. Като административен секретар на НАСА, за него бе станало почти втора природа да предугажда и избягва всяко политическо усложнение. Той беше тяхната връзка с Конгреса и Белия дом, и като такъв никога не губеше ясната си представа какъв точно обрат биха взели определени събития, щом стигнат до Вашингтон. — Само се опитай да атакуваш сенатора и ще видиш тогава в каква каша ще забъркаш всички ни.

— По дяволите, не аз, а той ни атакува!

— Нищо ново под слънцето. Някой да е изненадан?

— Да, но обществото не го знае — обади се Гретен. — С тези атаки срещу нас той влиза в пресата с огромни заглавия на първа страница.

— Ами в това е цялата работа — сенаторът иска тлъсти заглавия — продължи мисълта ѝ Корнел. — Ако и ние отвърнем на удара, просто ще нахраним царски медийното чудовище. Вижте какво, сенаторът Париш никога не е бил на наша страна. Той винаги се е противопоставял ожесточено срещу всяко наше искане за увеличаване на бюджета. За него са по-важни оръжията, а не космическите кораби и ние никога няма да го променим. — Корнел си пое дълбоко въздух и се огледа. — Така че не ни остава нищо друго, освен да погледнем по-сериозно на жестоките му нападки и критика. И да се запитаме, доколко оправдани са те.

В залата настъпи мълчание.

— Явно е, че става дума за грешка — започна Бланкеншип. — Грешка в лекарската преценка. Защо не успяхме да разберем, че Кеничи е толкова сериозно болен?

Оуби видя как двамата присъстващи лекари си размениха смутени погледи. Вниманието на всички вече се насочи върху работата на медицинския екип. И разбира се, върху тази на Ема Уотсън.

Тя не присъстваше в залата, не можеше да се защити; налагаше се Оуби да се застъпи за нея.

Тод Катлър го изпревари:

— Уотсън е била в доста неудобно положение, горе, в орбита. Това би се случило с всеки от нас — рече той. — Без рентгенов апарат и операционна стая. Истината е, че никой от нас не знаеше, че Хирай умира. Ето защо ни е нужна спешна аутопсия. Просто нямаме представа от какво се е разболял. Възможно е липсата на гравитация да е допринесла за развитието на болестта му.

— Никой не оспорва, че е необходима аутопсия — отвърна му Бланкеншип. — Няма две мнения по този въпрос.

— Не, причината, поради която споменавам това е заради... — гласът на Катлър заглъхна, — проблема със съхранението.

Отново настъпи мълчание. Оуби забеляза как повечето присъстващи сведоха смутени погледи и потънаха в догадки какво можеха да означават тези думи.

— Той говори за липсата на хладилна камера на станцията — поясни Оуби. — Или поне достатъчно голяма, за да побере човешки труп.

Директорът на мисиите за Международната космическа станция Ууди Елис се намеси:

— Скачването със совалката е предвидено за след седемнадесет часа. Колко може да се разложи тялото за това време?

— Но на борда на совалката също няма хладилник — напомни Катлър. — Смъртта е настъпила преди седем часа. Като прибавим към това и времето за скачване, пренос на трупа, обмен на останалите товари и отделяне от станцията, се получават приблизително три дни, през които тялото ще се намира при стайна температура. И тези прогнози са в случай, че всичко върви по часовник. Кое то, както на всички е известно, не можем да считаме за даденост.

Три дни. Оуби си спомни какво се случи веднъж с един труп, престоял само два дни.

— Искате да кажете, че „Дискавъри“ не може да забави завръщането си, дори с един-единствен ден? — каза Елис. — Надявахме се, че ще разполагаме с време за някои допълнителни задачи. Все пак има толкова много експерименти на борда на станцията, които са завършени и резултатите могат да бъдат прибрани обратно. Учените ги очакват с нетърпение.

— Ако трупът е в напреднала степен на разложение, просто няма никакъв смисъл да си правим труда да го аутопсираме — отвърна му Катлър.

— Няма ли някакъв друг начин да го съхраним? Чрез балсамация, например?

— Не и без да нарушим химизма на тялото. Нужно ни е небалсамирано тяло. При това колкото може по-скоро.

Елис въздъхна.

— Тогава трябва да достигнем до някакво компромисно решение. Трябва да се измисли някакъв начин, по който да посвършим някоя и друга работа, докато са скачени.

Гретен се намеси:

— От гледна точка на общественото мнение, доста неприятен е фактът да вършиш работата си, докато край теб е трупът на някой твой колега. Освен това дали не съществува някаква, искам да кажа, дали няма опасност за здравето? И после, с тази... така де, миризмата.

— Тялото ще се намира в запечатан херметически полиетиленов чувал — отвърна й Катлър. — Могат да го оставят някъде зад някоя

завеса в спалното отделение, поне да не го виждат.

Темата на разговора бе започнала да става толкова зловеща, че лицата на повечето присъстващи в залата бяха пребледнели. Всички те можеха да обсъждат медийния отзвук на дадено събитие и неизгодната си позиция, можеха да говорят за враждебно настроени сенатори и механични аномалии, но трупите и вонята от тях определено не бяха от най-любимите им теми на размисъл.

Този път Лерой Корнел наруши неловкото мълчание:

— Разбирам наложителността, когато настоявате за спешното връщане на трупа за аутопсия, доктор Катлър. Мога да си представя и важността на общественото мнение. Липсата, на пръв поглед... на човешко отношение, ако продължим да си вършим работата, все едно нищо не се е случило. Но съществуват неща, които просто трябва да направим, дори и в случаите, когато ще загубим нещо повече от доброто си име. — Той огледа всички седнали на масата. — В края на краищата това е основната ни цел и задача, нали така? Един от главните ни стремежи като организация. Ние винаги сме се старали да вършим работата си докрай, независимо от многобройните и неблагоприятни обстоятелства, пречки или грешки, не е ли така?

В този момент Оуби усети как общото настроение в залата внезапно се промени. Мислите на всички заседаващи бяха обременени от тежестта на случилото се и предстоящия отзвук в медиите. Лицата им бяха мрачни и сконфузени, сякаш бяха загубили най-важната битка в живота си. Сега изведнъж оловният покров от душите им се вдигаше. Той улови погледа на Корнел и усети как част от презрението му към този човек сякаш се разтвори във въздуха. Оуби никога не бе имал доверие в словоохотливи оратори като него. За Оуби всички видове директори и цялата администрация представляваха едно необходимо зло, което той толерираше дотолкова, доколкото те не си пъхаха носа в решенията, засягащи конкретните мисии на астронавтите.

Имаше моменти, в които Корнел се отклоняваше от тази своя политика. Днес обаче той бе направил голяма услуга на всички, като ги бе накарал да отстъпят крачка назад и да видят отдалеч цялата картина. Всеки един от тях бе дошъл на това събрание със своите собствени грижи. Катлър искаше трупа за спешна аутопсия. Гретен Лиу се бореше за едно благоприятно за НАСА развитие на събитията в

медиите. Екипът, отговарящ за мисиите на совалките, искаше полетът на „Дискавъри“ да бъде възможно най-целесъобразен.

Корнел просто им беше напомнил, че трябва да погледнат по-далеч от смъртта на един астронавт, по-далеч от собствената си гледна точка и да видят кое ще бъде най-добро за цялостното развитие на космическата програма.

Оуби кимна одобрително с глава. Жест, който бе забелязан от всеки един от присъстващите. Сфинксът най-последно бе оповестил своето мнение.

— Всеки успешен старт ни е дар от Бога — рече той. — Добре е да не пропиляваме този.

МЪРТЪВ

5 август

Гуменките на Ема тежко и ритмично се стоварваха по бягащата пътечка на уреда за вибромасаж. Всеки плясък на подметките ѝ върху движещата се лента, всяка измината стъпка, която разтърсваше костите, ставите и мускулите ѝ, бе за нея като ударите на свистящия бич на изкуплението, чиято дръжка бе в собствената ѝ ръка.

„Мъртъв.

Изпуснах го. Издъних се и го изпуснах.

Трябваше по-рано да осъзная колко тежко е било състоянието му. Трябваше да го изпратя на Земята с аварийната капсула. Но не, аз отлагах, защото си мислех, че ще мога и сама да се справя, че ще успея да го задържа жив.“

Всички мускули я боляха, челото ѝ бе изпъстрено с капчици пот, но тя не спираше да се самонаказва, вбесена до крайност от себе си, от собствения си провал. От три дни не беше пускала бягащата пътечка, понеже времето ѝ бе запълнено от грижите за Кеничи. Сега вече щеше да си навакса. Влезе в помещението, закопча ограничителните колани около бедрата си, пусна уреда на максимум и се впусна в своя изкупителен маратон.

На Земята тя често и с удоволствие бягаше. Не беше от най-бързите, но бе тренирала издръжливостта си и се бе приучила да изпада в онзи хипнотичен транс, в който изпадаха бегачите на дълги разстояния, докато под краката им се стопяваше километър след километър, а умората на мускулите се превръщаше в еуфория. Дни

наред тя бе тренирала тази издръжливост, бе се насилвала от чист инат да измине всеки път все по-голямо разстояние, да стигне по-далеч, в непрестанно съревнование с последното си постижение. Тя винаги бе постъпвала така, още от съвсем малка — бе по-дребна от останалите, но пък по-упорита от другите. Упорството беше водеща сила в живота ѝ и този принцип важеше с двойна сила, когато ставаше дума за нея самата.

„Допуснах грешки, фатални. И сега моят пациент е мъртъв.“

Блузата ѝ бе вече напоена с пот, едно голямо мокро петно растеше между гърдите ѝ. Прасците и бедрата ѝ отдавна горяха. Мускулите ѝ се съкращаваха вече почти неконтролируемо, на границата на припадъка от непрекъснатото напрежение на ограничителните колани.

Една ръка се протегна и натисна копчето за изключване на уреда. Движещата се лента внезапно потрепери и спря. Тя вдигна поглед и срещна очите на Лутър.

— Мисля, че ти е повече от достатъчно, Уотсън — тихо ѝ каза той.

— Още не.

— Тук си от повече от три часа.

— Да, тъкмо започвах — сърдито измърмори тя. Включи отново пътечката и гуменките ѝ отново заплющяха о бягащата лента.

Лутър не преставаше да я гледа, очите му впити в нейните, тялото му увиснало във въздуха на нивото на нейния поглед. Тя мразеше да я разглеждат по този начин, дори в този момент мразеше и самия Лутър, понеже усещаше, че очите му проникваха през нея и достигаха до нейната болка и самосъжаление.

— Няма ли да бъде по-бързо, ако просто си размажеш главата в ей оня ръб, а? — попита той.

— По-бързо — да, но не и по-болезнено.

— Ясно. За да е истинско наказание, трябва да боли, така ли?

— Точно така.

— А какво ще кажеш, ако ти кажа, че всичко това са глупости? Защото е точно така. Губиш си времето и силите. Кеничи умря, защото беше болен.

— Ами нали точно това ми е работата? За това съм изпратена.

— И не можа да го спасиш. Което автоматично те превръща в издънката на НАСА, а?

— Така е.

— Е, не е така. Защото тази титла принадлежи на мен.

— Да не би да има някакво състезание за това?

Той отново се пресегна и изключи уреда. Бягащата пътечка отново престърга и спря. Той я гледаше право в очите, а погледът му беше повече от гневен. Нейният също.

— Случайно да си спомняш моята издънка? На „Колумбия“?

Тя не отвърна; нямаше нужда. Всички в НАСА я помнеха. Бе се случила преди четири години, по време на един полет, чиято мисия беше поправката на един от информационните сателити. Лутър бе назначен като специалист, който трябваше да задейства отново сателита след приключването на ремонтните и профилактични работи по него. Екипажът бе изстрелял сателита в космоса от външния товарен шлюз. Малките ракетни двигатели се бяха включили тъкмо навреме и успешно бяха коригирали височината на орбитата му.

След което изведнъж сателитът бе спрял да се подчинява на каквито и да било команди. Бе се превърнал в мъртво парче метал, в струващ няколко милиона долара боклук, безполезно кръжащ около Земята. Кой бе отговорен за това?

Почти незабавно отговорността падна върху плещите на Лутър Еймис. В бързината си да го изведе в орбита, той бе пропуснал да въведе няколко важни софтуерни кода — или поне така твърдеше частният предприемач, извършил ремонта. Лутър настояваше, че напротив, той бе въвел кодовете и че сега искат да го превърнат в изкупителна жертва за грешка, вероятно допусната от самия производител на сателита. Макар широката публика да не бе много запозната с тези спорове, те бяха добре известни на всеки служител на НАСА. Лутър бе изваден от всички списъци за предстоящи полети. Бе му отредена незавидната роля на астронавт — призрак. Макар да се числеше към астронавтите, той сякаш бе станал невидим за онези, които определяха екипажите на изстрелваните совалки.

Допълнително усложняващо ситуацията обстоятелство бе и фактът, че Лутър бе чернокож.

В продължение на три години той бе обречен на страданията на забвението, в резултат на което страданието му непрестанно растеше.

Единствено подкрепата на близките му приятели сред останалите астронавти — и най-вече на Ема — го бе задържала в редиците им. За себе си той бе сигурен, че не бе допуснал никаква грешка, но много малко бяха онези, които му вярваха. Известно му беше, че хората говореха зад гърба му. Лутър бе човекът, когото предубедените сочеха като жив пример за малкото случаи, в които НАСА не бе избрала „подходящия човек“. През тези години той упорито се бе борил да запази достойнството си, въпреки че често бе усещал хищните нокти на отчаянието.

После истината излезе наяве. Сателитът действително е бил изстрелян с дефект. От Лутър Еймис официално бе свалена вината за случилото се. Само седмица по-късно Гордън Оуби му предложи полет — четиримесечна мисия на борда на Международната космическа станция.

Дори сега той често усещаше, че петното върху репутацията му все още не бе напълно изтрито. И прекрасно разбираше какво точно изпитваше Ема в този момент.

Той доближи още повече лицето си до нейното и я принуди да го погледне в очите.

— Слушай, ти не си съвършена, ясно ли ти е? Всички сме хора и грешим. — За момент той замълча, после сухо добави: — С единственото изключение може би на Дайана Естес.

Против волята си тя се засмя.

— Така че — край на наказанието. Време е да се поразмърдаш вече, Уотсън.

Дишането ѝ се успокои, макар че сърцето ѝ продължаваше да бие тежко. Все още бе ядосана на себе си. Но Лутър беше прав — тя имаше още доста работа пред себе си. Бе време да поправи бъркотията от грешките си. Не бе изпратен официален доклад в Хюстън. Трябваше да се посочат медицинските съображения, да се отбележи развитието на болестта. Диагнозата. Причината за смъртта.

„Докторска грешка.“

— „Дискавъри“ се скачва с нас след два часа — припомни ѝ Лутър. — Запрятай ръкави.

Секунда по-късно тя кимна и откопча ограничителните колани край бедрата си. Наистина беше време да се захваща за работа — катафалката пристигаше.

7 август

Привързаният с въже труп на Кеничи, закопчан плътно в черния чувал, бавно се въртеше около оста си в мрака. Обграден от хаоса от излишни уреди и оборудване и резервни литиеви батерии, мъртвецът приличаше на още една ненужна част от станцията, захвърлена в отдавна изоставената капсула „Союз“. „Союз“ не функционираше вече повече от година и екипажът на Международната космическа станция го използваше за склад за ненужни предмети. Наистина, беше ужасно неуважение да държат тялото на Кеничи тук, но всички бяха доста разстроени от неговата смърт. И ако трябваше да се разминават непрестанно с неговите тленни останки, носещи се из модулите, в които те живееха и работеха, би било непоносимо за тях.

Ема се обърна към командира Китридж и медицинското лице на „Дискавъри“ — О’Лиъри.

— Запечатах тялото му веднага след настъпването на смъртта — рече тя. — Оттогава не сме го пипали. — Тя млъкна и отново обърна поглед към трупа. Черната материя на чувала бе издута на места, очертавайки формата на човешкото тяло.

— Всички системи са по местата си, нали? — попита О’Лиъри.

— Да. Два интравенозни катетъра, белодробната и стомашната сонда. — Тя не бе пипала нито една от тях. Знаеше, че това бе необходимо изискване от екипа, който щеше да извършва аутопсията. — Запазила съм и всички кръвни култури и всички проби взети от него за изследване. Всичко.

Китридж мрачно кимна с глава.

— Хайде, да приключваме с това.

Ема откачи въжето и посегна към трупа. Той й се стори твърд, и набъбнал, като че ли мъртвите тъкани вече бяха подложени на анаеробно гниене. Не искаше да си представи какво представляваше Кеничи под черното покривало.

Всички бяха потънали в мълчание, лицата им бяха мрачни като всеки погребален кортеж. Опечалените се носеха като венци за последно сбогом, докато плуваха след трупа по дългите тунели, свързващи модулите на станцията. Китридж и О’Лиъри бяха начело и насочваха трупа през шлюзовите врати. След тях бяха Джил Хюит и

Анди Мърсър, които също мълчаха. Когато совалката се бе скачила със станцията преди едно и половина денонощие, Китридж и неговият екипаж донесоха на колегите си усмивки и прегръдки, пресни ябълки и лимони, както разбира се, и дългоочаквания брой на неделния „Ню Йорк Таймс“. Те бяха старият екипаж на Ема, хората, с които се бе подготвяла в продължение на цяла година и сега за нея тази среща имаше сладко-горчивия вкус на семейно събиране. След като вече бе приключила тяхната среща, те бяха пристъпили към последната си задача — да пренесат тленните останки на техния колега през лабиринта от коридори до скачващия модул.

Китридж и О'Лиъри насочиха трупа през шлюзовата врата, откъдето трябваше да мине към средната палуба на „Дискавъри“. Там където екипажът на совалката се хранеше и спеше, щеше да бъде и мъртвото тяло на Кеничи, докато се приземят. О'Лиъри завъртя черния чувал към една от хоризонталните спални платформи. Преди старта им тази платформа бе оборудвана и предназначена да служи като болнично легло за пациента. Сега тя щеше да бъде временен ковчег за пътуващия към Земята труп.

— Нещо не влиза — обади се О'Лиъри. — Май тялото е в доста напреднал стадий на разложение. Да не е било изложено на топлина? — Въпросът беше отправен към Ема.

— Не. Температурата в „Союз“ се поддържа постоянна.

— Ето къде е проблемът — рече Джил. — Чувалът се е закачил в единия ъгъл. — Тя се пресегна и го откачи. — Опитайте сега.

Този път трупът си влезе на мястото. О'Лиъри затвори преградата, така че никой повече да не може да види обитателя на това спално отделение.

След това дойде ред на ритуалната раздяла между екипажите. Китридж придърпа Ема и я прегърна, при което прошепна:

— При следващата мисия, Уотсън, ти ще си първата в моя екипаж.

Когато се разделиха, от очите ѝ се стичаха сълзи.

Накрая командирите на двата екипажа, Китридж и Григс, по традиция си стиснаха ръце. Малко преди да затворят шлюзовата врата на скачващия модул Ема успя за последно да зърне хората на совалката — нейният екипаж — които ѝ махнаха за сбогом и вратата се затвори. Макар че „Дискавъри“ щеше да остане скачена за Международната

космическа станция в продължение на още двадесет и четири часа, докато екипажът си починеше и се подготвеше за процеса на разкачване, затварянето на херметичния шлюз на практика слагаше край на всякакъв човешки контакт помежду им. Те отново се бяха превърнали в два отделни обекта, временно свързани, като две огромни водни кончета, които летяха с невероятна скорост през космическото пространство, опиянени от любовния си танц.

Първи пилот Джил Хюит не можеше да заспи. Безсънието беше нещо съвсем ново за нея. Дори в нощта преди старта тя спа спокойно, с твърдата вяра, че късметът ѝ, който цял живот не я беше предавал нито веднъж, щеше и на следващия ден да ѝ помогне да се справи с всички трудности. Винаги се бе гордяла и хвалила с факта, че никога не ѝ се бе налагало да използва хапче за сън. Хапчетата са за истеричните невротички, които ежесекундно се тормозеха над хилядите ужасни опасности, които ги дебнеха отвсякъде. За невротичите и манияците. Когато беше пилот във военноморските сили, Джил бе взела доста повече от полагащия ѝ се дял от смъртоносни опасности. Бе изпълнявала въздушни мисии над Ирак, бе приземявала улучен реактивен самолет върху палубата на самолетоносач в океана, бе катапултирала в бурен океан и какво ли още не. Оттогава тя смяташе, че бе надхитрила дявола толкова много пъти, че на него сигурно му бе омръзнало да се занимава с нея и се бе прибрал обратно в ада победен. Така че тя обикновено имаше много здрав сън.

Тази нощ обаче сънят нещо не идваше. Причината беше, разбира се, в трупа.

Никой не искаше да бъде близо до него. Въпреки че преградата бе спусната и тялото се намираше на отделна платформа, скрито от погледите на екипажа, всички усещаха присъствието му. Смъртта бе заела своето място в жизненото им пространство, бе хвърлила сянка върху вечерята им, бе вгорчила обичайните им шеги. Бе се превърнала в нежелания пети член на техния екипаж.

Сякаш да избягат от нея, Китридж, О'Лиъри и Мърсър се бяха преместили на командната кабина и бяха зарязали спалните си отделения. Единствена Джил бе останала в спалното помещение,

сякаш за да докаже на мъжете, че тя бе по-малко гнуслива от тях, че тя, жената, не бе позволила да я притесни някакъв мъртвец.

Но сега, в приглушеното осветление на палубата, тя изведнъж откри, че сънят нещо ѝ убягваше. Все си мислеше за онова, което лежеше отвъд преградата, в спалната платформа. Мислеше си за Кеничи Хирай, когато беше още жив.

Спомни си го съвсем ясно — блед, с тих глас и твърда като медни жици черна коса. Веднъж, по време на наземните тренировки по движение и ориентация в безтегловност, тя неволно се бе допряла до косата му и с изненада откри, че тя бе твърда като свинска четина. Запита се какво ли представляваше той сега. Усети как в нея внезапно се надигна едно болезнено любопитство, което я глождеше и тя се питаше какво ли бе станало с лицето му, какви ли отпечатъци бе оставила по него смъртта. Същото това любопитство я бе подтиквало като дете да мушка с клончета труповете на мъртвите животни, които понякога откриваше по време на разходките си в гората.

Реши, че е по-добре да се премести по-далеч от тялото.

Завлече спалния си чувал в единия край на помещението и го застопори зад стълбата към командната зала. Вече се намираще възможно най-далеч от трупа, но все пак в същото помещение. Отново се мушна в чувала и закопча ципа догоре. Утре щеше да ѝ е нужен всеки рефлекс, всяка мозъчна клетка, която да напрегне до краен предел, за да се справи със сложния процес на навлизането в земната атмосфера и приземяването. С тези мисли в главата и твърдата воля да заспи, тя накрая успя да потъне в бездната на съня.

Вече бе заспала дълбоко, когато от чувала на Кеничи започнаха да се процеждат първите ситни капчици, които се завихряха в красиви малки сферички от блестяща течност.

Отначало няколко блестящи капчици се откъснаха от малката дупчица в полиетиленовия чувал, която се бе получила от закачането в ръба на платформата. С течение на часовете налягането от вътрешната страна на черния чувал растеше и го издуваше отвътре навън, понеже съдържанието му се разширяваше. Сега малката дупчица се разшири и една тънка лентичка с меки отблясъци изтичаше навън. Намерила изход през вентилационните отвори на спалното отделение, лентичката

се разпадна на множество синьо-зелени капчици. Те за кратко се понасяха във вихрен танц, а после се сливаха в по-големи идеални сфери, които се рееха вече сред мъждивото осветление на средната палуба. Опалесциращата течност продължаваше да изтича от дупката, която все повече се разширяваше. Сферите се разпръснаха навсякъде, понесени от полъха на циркулиращия въздух. Така те стигнаха до спящия силует на Джил Хюит, която, потънала в дълбок сън, изобщо нямаше и представа, че едно нежно сияние от ситни капчици я обгръщаше от всички страни. Една фина мъгла навлизаше в гърдите ѝ с всяко нейно вдишване, а други малки сферички полягаха като фин конденз върху кожата на лицето ѝ. Тя се размърда насън и почеса бузата си, където току-що се бе стекла една от капките опал и се бе вляла в едното ѝ око.

Понесени от въздушните течения, танцуващите капки минаха през шлюза на средната палуба и започнаха да се разпръсват из полумрака на командната зала, където спяха тримата мъже, потънали в успокоителните прегръдки на безтегловния си сън.

12.

8 август

Зловещият вихър бе започнал да се оформя над източното Карибие още преди няколко дни. Отначало той бе една малка област с ниско атмосферно налягане между други две с високо, намираща се високо в небето, едно леко раздвижване сред облаците, образувани от изпаренията на екваториалните води на океана. Срещайки преградата на студените въздушни маси, дошли от север, тези облаци бяха започнали да се завихрят около един спокоен център от сух въздух, наречен още на циклона. Сега те се бяха оформили като правилна спирала, която растеше с всяка нова снимка, изпратена от метеорологичния геостационарен спътник. Националната служба по метеорология следеше развитието на този циклон от момента на неговото зараждане. Наблюдаваше го как променяше посоката си уж на пръв поглед безцелно, а после изведнъж се бе откъснал от източния край на Куба. Току-що бяха пристигнали и последните данни за него от сателита, в които се отбелязваха средната му температура, скорост на вятъра и посока на движение. Тази информация потвърди онова, което метеоролозите виждаха на своите компютърни екрани.

Тропически циклон. Движеше се на северозапад, право към най-южния край на Флорида.

Точно от такъв вид новини се страхуваше най-много директорът на полетите Ранди Карпентър. Специалистите можеха да се справят с всеки инженерен проблем. Можеха да отстраняват дефекти и аварии във всяка система на совалката или в наземния контрол. Но срещу силите на майката природа, те просто бяха безпомощни. Поводът за сутрешното събиране на управленския екип, ръководещ полетите на совалките, бе да се вземе решение за или против прибирането на совалката „Дискавъри“ от орбита. По предварителен план разкачването ѝ от Международната космическа станция и навлизането в земната

атмосфера трябваше да стане след шест часа. Но прогнозата за времето бе променила всичко.

— Според последните данни тропическият ураган се придвижва в посока север-северозапад, и се е насочил точно към езерата на Флорида — каза метеорологът. — Радарът от Въздушната база „Патрик“ и показанията на приборите в Националната метеорологична служба в Мелбърн са засекали скоростта на завихрянията, която достига до сто и двадесет километра в час с непрестанно усиливащ се валеж. Радиосондата също потвърждава тези прогнози. Край Канаверал е отчетена повишена активност на електрически разряди. Това състояние на времето най-вероятно ще се задържи през следващите четиридесет и осем часа. Поне.

— С други думи — рече Карпентър — „Кенеди“ е извън плановете.

— О, „Кенеди“ определено е извън играта. Поне за следващите три или четири дни.

Карпентър въздъхна.

— Е, поне знаем какво ни очаква. Сега да видим как стоят нещата с „Едуардс“.

Въздушната база „Едуардс“, разположена в една котловина край Сиера Невада в Калифорния, едва ли бе най-подходящото място за приземяване на совалката. Ако все пак се стигнеше до решение за използването ѝ, това щеше да доведе до допълнително забавяне за профилактика при подготовката ѝ за следващия старт, понеже тя трябваше да бъде транспортирана обратно до „Кенеди“, на гърба на някой „Боинг 747“.

— За нещастие — продължи метеорологът — с базата „Едуардс“ също имаме известен проблем.

В стомаха на Карпентър започна да се образува един твърд възел. Това бе началото. Така започваха неговите лоши предчувствия. Така ставаше винаги, когато после върху им се изсипваше цял водопад от нещастия. Като ръководител на космическите полети със совалки, той си бе поставил за задача да анализира основно всеки един провал, авария или нещастие. Обикновено лесно успяваше да разнищи проблема от неговото възникване до няколко грешни, макар и на пръв поглед невинни и незначителни решения. Понякога проблемът идваше от завода производител, от разсеяността на някой от Механиците,

който, примерно, бе неправилно запоил връзките на някой от контролните панели. Дори нещо толкова колосално и баснословно скъпо като телескопа „Хъбъл“ имаше в началото дефектни лещи.

Така че в този момент той не можеше да се отърси от чувството, че някой ден щеше да си спомня точно това събиране и да се пита: „Какво друго трябваше да направя? Какво можех да направя, за да предотвратя катастрофата?“.

Вместо това зададе въпроса:

— Какви са условията над базата „Едуардс“?

— В този момент над тях виси плътна облачна покривка на височина малко повече от две хиляди метра.

— Което автоматично ги изключва като възможност.

— Точно така. Дотук бяхме със слънчевата Калифорния. Но пък съществува една вероятност за частично разсейване на облаците в рамките на следващите двадесет и четири до тридесет и шест часа. Може би ще ни се усмихнат поносими условия за приземяване, ако решим да поизчакаме. В противен случай, тръгваме направо към Мексико. Току-що прегледах информацията в метеорологичната база данни и мисля, че базата Уайт Сандс изглежда е идеалното място. Чисто небе, скорост на приземния вятър два и половина до пет метра в секунда. Без лоши метеорологични прогнози за следващите дни.

— Значи от нас зависи кое ще изберем — рече Карпентър. — Да изчакаме докато над „Едуардс“ се разчисти небето. Или направо да заминаваме за Уайт Сандс. — Той огледа залата, като търсеше други мнения.

Един от ръководителите на програми се обади:

— Мисля, че совалката може да изчака горе. Да ги оставим скачени с Международната космическа станция толкова, колкото е необходимо. Докато времето се оправи. Аз лично не виждам належащи причини, които да ни притискат толкова, че да сме готови да ги приземим на място, което е далеч от оптималното.

Далеч от оптималното беше твърде меко казано. Уайт Сандс не беше нищо повече от една равна ивица земя, твърде отдалечена от каквото и да било, чието оборудване се свеждаше почти само до очертаващите пистата метални цилиндри.

— Нали ставаше дума за възможно най-бързото прибиране на трупа на земята — обади се Тод Катлър. — Поне за да има някакъв

смисъл от аутопсията.

— Да, имам предвид това обстоятелство — отвърна ръководителят на програмата. — Но нали претегляме възможностите си. Уайт Сандс доста ни ограничава в това отношение. Наблизо няма никаква болница или оборудване, в случай на проблеми при кацането. Всъщност като се вземат предвид всички обстоятелства, аз лично предлагам да изчакаме дори повече, докато времето над „Кенеди“ се оправи. Логично погледнато, това е най-доброто за програмата. Тук и по-бързо ще придвижим совалката за следващия старт, и по-бързо ще я подготвим. Междувременно екипажът ѝ може да използва Международната космическа станция като хотел за следващите няколко дни.

Още няколко ръководители на програми кимнаха одобрително с глава. Всички те се придържаха към най-консервативния подход. Екипажът беше в безопасност, докато се намираше в орбита. Спешното прибиране на трупа на Кеничи Хирай бе избледняло на фона на проблемите, които биха възникнали, ако използваха Уайт Сандс за площадка за приземяване. Карпентър си представи всички въпроси, ако не дай боже, кацането на площадката в Уайт Сандс завършеше с катастрофа. Представи си и въпросите, които той самият би задал, в случай, че обсъждаше решението на друг директор на полетите в подобна ситуация. „Защо не изчакахте да се оправи времето? Каква беше причината за това бързане?“

Правилното решение беше онова, което предполагаше най-малко рискове, като при това изпълняваше и най-важните цели на мисията.

И така, той реши да избере златната среда.

— Три дни са прекалено много време — започна той. — Така че предлагам да изключим напълно „Кенеди“ от плановете. Нека изберем „Едуардс“. Може би утре ще се прочисти небето над Калифорния. — Той погледна към метеоролога. — Накарайте тези облаци да си отидат.

— Дадено. Ще ги накараме да си изплачат насъбрания дъжд.

Карпентър погледна часовника на стената.

— Така, точно след четири часа ще събудим екипажа. Тогава ще им съобщим новината, че ще трябва да отложат прибирането си.

9 август

Джил Хюит се събуди задъхана. Първата ѝ мисъл беше, че се дави, че с всяко свое следващо вдишване вместо въздух тя поема вода.

Отвори очи и с ужас установи, че към нея се носеше цяло ято опалесциращи медузи, или нещо подобно. Задави се, после си пое дълбоко въздух, но отново се закашля. Внезапното раздвижване на въздуха от кашлицата ѝ накара медузите да се разбягат в противоположна посока.

С мъка се измъкна от спалния си чувал и запали лампите. С безкрайно удивление видя, че пред очите ѝ танцуваха хиляди прозрачни сфери, хвърлящи меки отблясъци.

— Боб! — извика тя. — Ела, отнякъде имаме теч!

Горе, откъм командната зала се чу гласът на О'Лиъри:

— Господи, какво, дявол го взел е това?

— Вади маските! — нареди Китридж. — Всички с маски, докато не сме сигурни, че това не е нещо отровно.

Джил отвори шкафа, извади чантата за предпазване от биологична зараза и разхвърля към Китридж, Мърсър и О'Лиъри маски и очила поотделно, докато слизаха по стълбата към средната палуба. Всички бяха по бельо, както бяха спали, никой не бе имал време да се облече.

След като си поставиха маските, отново насочиха вниманието си към плуващите прозрачни сфери.

Мърсър се пресегна и хвана една от тях с ръка.

— Хм, странно — каза той, — не е много меко. Обаче е лигаво. Като лигавица или силикон.

След това О'Лиъри, като лекар на борда, също хвана една от сферичките и я доближи до очите си да я разгледа по-подробно.

— Това дори не е течност.

— Но пък много прилича — обади се Джил — и така се държи.

— Но е повече със свойствата на желатин. Почти като...

Всички се стреснаха, щом от високоговорителите се разнесе високата музика от Хюстън. Беше кадифеният глас на Елвис Пресли, който пеше „Сини велурени обувки“, мелодията, с която Хюстън обикновено ги събуждаше.

— Добро утро на всички на борда на „Дискавъри“ — долетя до тях бодрият глас на Капкома. — Време е за събуждане, момчета и момичета.

Китридж отвърна:

— Вече всички сме будни, Хюстън. Само че тук горе имаме, ъ-ъ, един необясним проблем.

— Проблем ли?

— Ами става дума за някакъв разлив или теч. Опитваме се да определим какво е точно. Представява някаква лигава материя. С млечен синьо-зелен цвят. Много напомня на малки топченца опал, които обаче летят навсякъде около нас. Разпространили са се вече и на двете палуби.

— Сложихте ли си маските?

— Да.

— А намерихте ли източника?

— Нямаме и най-малка представа.

— Добре, ей сега ще се допитам до контрола на животоподдържащите системи и околната среда. Може би те ще се сетят за какво става въпрос.

— Каквото и да е, не ми изглежда отровно. Всички ние сме спали, докато то си е текло и се е носило из въздуха. Но никой не изглежда болен. — Китридж погледна към екипажа си, който все още носеше маските и те всички закимаха отрицателно с глава.

— Има ли някакъв мирис? — попита Капкома. — Животоподдържащите системи питат дали разливът не е от някои от отходните контейнери.

Изведнъж Джил усети, че ѝ се догади. Дали това, което дишаха и в което плуваха не бе наистина разлив от тоалетната?

— Ъ-ъ, мисля, че някой от нас трябва да го помирише — обади се Китридж. Отново огледа екипажа си, но те отвърнаха погледи. — Е-е, момчета, не всичките наведнъж, един по един, ако обичате — промърмори той и вдигна маската си. Размаза една от сферите между пръстите си и я помириша. — Едва ли е от отходния контейнер. Не ми помирише и на някакво химическо вещество. Поне не е с петролен произход.

— Не ти ли напомня нещо мирисът му? — попита Капкома.

— Ами... май че на нещо рибешко. Като слуз от пъстърва. Може да идва някъде от хранителните продукти.

— Може да е теч от контейнерите с научните експерименти. Нали сте взели на борда си някои от тях от Международната

космическа станция? Не ги ли поставихте в стъклените аквариуми?

— Това нещо ми напомня по някакъв начин на жабешки яйца. Ей сега ще проверим полезния товар с експериментите — каза Китридж. Той отново огледа помещението и видя как блестящите сфери залепваха по стените. — Тези летящи топки вече започнаха да се лепят по всичко. Ще се наложи да ги изчистим. Иначе може да причинят куп проблеми, докато влизаме в атмосферата.

— Ъ-ъ, „Дискавъри“, с неудоволствие трябва да ви съобщя — обади се Капкома, — че прибирането ви на Земята се отлага засега. Налага се да останете скачени.

— Защо, какъв е проблемът?

— Тук долу ни връхлетя ужасно време... В „Кенеди“ си имаме ветрове със скорост над седемдесет километра в час и повишена гръмотевична активност в околността. Един тропически циклон се движи насам от югоизток. Опустошил е вече Доминиканската република и сега идва към нас.

— Ами „Едуардс“?

— Там пък има плътна облачна покривка на височина две хиляди метра. Очаква се да се разсее през следващите два дни. Така че, освен ако не държите да кацате в Уайт Сандс, ще трябва да забавим прибирането ви с поне тридесет и шест часа. А може и да ви се наложи да отворите шлюза и да погостувате отново на Международната космическа станция.

Китридж отново погледна към плуващите навсякъде сфери.

— Не. Категорично съм против това, Хюстън. Ако отворим шлюза, ще замърсим въздуха и на станцията с този наш неизвестен разлив. Както казах, ще трябва да поразчистим тук.

— Прието. Тук, до мен е дежурният лекар и иска да знае дали всички се чувствате добре. Някакви оплаквания?

— Не, течът изглежда е съвсем безобиден. Никой не се оплаква от нищо. — Той отблъсна една групичка сфери, които се разбягаха във всички посоки, като разпилени по пода перлени зърна. — Дори има някаква красота в тях. Но изобщо не искам да си мисля какви проблеми биха ни създали, ако попаднат в отсека с електрониката ни, така че по-добре да се захващаме с чистенето.

— Прието, „Дискавъри“, ще ви държим в течение, ако нещо в метеорологията се промени. Ами хайде, вадете метлите и кофите,

приятна работа.

— Ха така — засмя се Китридж, — сега остава да ни лепнете прозвището Космическа служба по хигиената. Ама, разбира се — ние и прозорците ви ще избършем. — Той свали маската си. — Мисля, че вече няма проблем да ги свалим.

Джил също свали маската и очилата си и се плъзна към шкафа. Тъкмо бе прибрала оборудването си, когато забеляза, че Мърсър я наблюдава с разширени очи.

— Какво?

— Окоето ти — какво му се е случило?

— Какво му е на окоето ми?

— По-добре виж сама.

Тя се понесе към хигиенния отсек. Когато за първи път видя отражението си в огледалото, се уплаши. Склерата на едното ѝ око бе с кървавочервен цвят. Не просто набраздена от кръвоизливи тук-там, а изцяло и наситеночервена.

— Господи — измърмори тя, ужасена от собственото си отражение. „Аз съм пилот. Очите са ми нужни. А ето че едното от тях прилича повече на торбичка пълна с кръв.“

О'Лиъри я хвана за раменете и я извъртя към себе си да я разгледа по-отблизо.

— Мисля, че няма за какво да се тревожиш — каза ѝ той. — Това е обикновен кръвоизлив от капилярите в склерата ти.

— Обикновен?

— Да, нали ти казвам, малко кръв по бялото на окоето ти. Просто изглежда много по-страшно, отколкото всъщност е. Ще ти мине, без изобщо да го усетиш, няма да пречи на зрението ти.

— Но откъде се е взело?

— Дължи се на внезапни промени във вътрешното налягане на черепно-мозъчните кръвоносни съдове. Понякога по-силна кашлица или напъни при повръщане могат да пукнат някои от по-слабите капиляри в склерата.

Тя въздъхна облекчено.

— Това трябва да е. Аз се събудих с кашлица от тези плуващи измишльотини.

— Видя ли? Няма за какво да се тревожиш. — Той я потупа по рамото. — Ще ви струва петдесет долара. Следващият пациент!

Вече по-уверена, тя се обърна отново към огледалото. „Някакъв си дребен кръвоизлив, помисли си тя. Няма за какво да се тормозя.“ Въпреки това обаче образът от огледалото отново я стресна. Едно нормално око, а другото в зловещо яркочервено. Като нещо извънземно, нечовешко. Дяволско.

10 август

— Те са като гости от ада — обади се Лутър. — Затваряме им вратата пред носа, но те упорито отказват да си тръгнат.

Всички в така наречената трапезария се засмяха, дори Ема. През последните няколко дни на хората на борда на Международната космическа станция не им бе останало време за шеги, така че сега всички с облекчение приеха смеха. Откакто бяха пренесли трупа на Кеничи на борда на „Дискавъри“, настроението им осезаемо се бе повишило. Макар и напъхан в черния чувал, трупът бе едно мрачно и неизбежно свидетелство за присъствието на смъртта, а за Ема бе истинско облекчение, че вече не се срещаше непрестанно с доказателството за своя провал като лекар. Вече можеше отново да се концентрира върху конкретната си работа.

Тя също се засмя на шегата на Лутър, въпреки че онова, с което той се шегуваше — това, че совалката нямаше скоро да се прибере на Земята — всъщност не беше чак толкова смешно. Дори усложняваше ежедневието им график. Според техните очаквания „Дискавъри“ трябваше да се разкачи от тях още вчера сутринта. Беше изминало вече цяло денонощие, а тя все още бе част от станцията и не се очакваше да потегли за Земята поне в следващите двадесет часа. Несигурният час на заминаването ѝ объркваше работния график на станцията. Разкачването не беше толкова просто нещо като разделянето на двете превозни средства едно от друго и отлитането обратно на совалката. Това бе един сложен танц на два масивни обекта, които на всичко отгоре се носеха със скорост близо тридесет хиляди километра в час и поради тази причина изискваха вниманието и на двата екипажа. По време на разкачването програмната поддръжка на орбиталната станция трябваше временно да се преустрои за извършване на необходимите операции, нужно бе вниманието на целия екипаж, който за тази цел изоставяше ежедневието си работа по научните експерименти. С други

думи при отделянето на совалката от станцията бе необходимо участието на всеки един член на двата екипажа.

За да се избегнат катастрофи.

Един облачен ден над въздушната база в Калифорния бе объркал работния график на борда на станцията. Но в края на краищата това бе същността на космическите полети — единственото нещо, което можеше да се предскаже, бе непредсказуемостта.

Край главата на Ема прелетя една сферичка гроздов сок и я стресна. Ето ти още непредсказуемост, помисли си тя и се засмя отново, докато край нея мина и Лутър, който в пристъп на детинско веселие гонеше гроздовия си сок със сламка в уста. Само да се разсееш за секунда и всеки материален обект — инструмент или капка гроздов сок, избягва в непредвидима посока. Без гравитацията всеки незавързан предмет можеше да се озове на най-невероятни места.

Именно с това се бореше в момента и екипажът на „Дискавъри“.

— Парчета от това странно вещество са полепнали навсякъде по контролните уреди на цифровия автопилот — чу се гласът на Китридж по радиовръзката. Командирът на „Дискавъри“ говореше в момента с Григс по радиоканала космос — космос. — Все още се опитваме да изчистим ръчките и превключвателите, но това чудо като засъхне се държи точно като силикон, няма отлепяне. Само се моля да не е запушило някой от информационните портове.

— Открихте ли откъде идва? — попита Григс.

— Намерихме една съвсем малка дупчица в аквариума с жабешките ларви. Но едва ли оттам е изтекло толкова много — ами той целия команден отсек плува в тези прозрачни сфери.

— Тогава откъде другаде може да идва?

— Сега проверяваме кухнята и шкафовете. Досега бяхме заети с почистването му и затова нямахме време да открием източника. Но не мога да си представя какво ли може да представлява това. Напомня ми на нещо като жабешки яйца. Събира се на гроздове с този зеленикав полупрозрачен цвят. Да ни видиш всички — все едно са ни олигавили с оная гадост от „Ловци на духове“. А и Хюит с това нейно дяволски червено око. Човече, направо сме страховита гледка.

„Дяволски червено око?“ Ема се обърна към Григс.

— Какво се е случило с окото на Джил? — попита тя. — Никой нищо не ми е казвал досега.

Григс предаде въпроса ѝ на командира на „Дискавъри“.

— О, обикновен кръвоизлив в склерата — отвърна Китридж. — Нищо сериозно, според О’Лиъри.

— Дай да говоря с Китридж — рече Ема.

— Ето.

— Боб, аз съм Ема — започна тя. — Как е получила Джил кръвоизлива си в окото?

— Вчера сутринта се е събудила с кашлица. Смятаме, че това е причината.

— А случайно да се оплаква от болки в стомаха? Или в главата?

— Ами да, оплака се от главоболие преди малко. А иначе всички имаме болки в мускулите. Но вероятно е от чистенето — направо се претрепахме от работа.

— Някой да се оплаква от гадене? Да е повръщал?

— Мърсър се оплака от стомах. Защо?

— Кеничи също имаше кръвоизлив в окото.

— Но това не може да е нещо сериозно — възрази Китридж. — Поне така каза О’Лиъри.

— Не, но точно тази съвкупност от симптоми ме безпокои — рече Ема. — Болестта на Кеничи започна с повръщане и кръвоизлив в склерата. Болки в стомаха. И главоболие.

— Да не искаш да кажеш, че сме се заразили по някакъв начин? Тогава ти защо не си прихванала? Нали ти си се грижила за него?

Добър въпрос. Да можеше и да му отговори.

— Чакай, чакай, за каква болест става дума? — попита Китридж.

— Не зная. Онова, което зная, е, че едно денонощие след първите си симптоми Кеничи бе вече на легло. Момчета, мисля, че трябва незабавно да се отделите от нас и да се прибирате вкъщи. Преди някой от вас да се е разболял.

— Няма как. Над „Едуардс“ все още има плътни облаци.

— Тогава Уайт Сандс.

— Едва ли е най-подходящата възможност точно сега. Имат проблеми с единия от уредите за въздушно насочване. Хей, добре сме си тука. Просто ще изчакаме да се проясни времето. Най-много още двадесет и четири часа.

Ема погледна Григс.

— Искам да говоря с Хюстън.

— Едва ли ще тръгнат към Уайт Сандс само заради червеното око на Хюит.

— Ами ако е нещо повече от обикновен кръвоизлив?

— Но как са прихванали болестта на Кеничи? Нали не са имали допир с него?

„Трупът, мина ѝ през ума. Нали трупът беше в совалката.“

— Боб — каза тя, — пак съм аз, Ема. Искам да проверите чувала с трупа.

— Какво?

— Проверете дали по чувала, където е Кеничи, няма някоя дупка.

— Нали и ти видя, че е добре запечатан?

— А сигурни ли сте, че все още е?

— Окей — въздъхна той. — Признавам, че наистина не сме проверявали трупа от момента, в който го внесохме на борда. Сигурно защото всички сме малко притеснени от присъствието му. Затворихме отделението, където го поставихме, за да не ни се налага да го виждаме отново.

— Как ти се струва чувала сега?

— Опитвам се да вдигна преградата още. Изглежда нещо е заяла, но... — последва мълчание. После някой промърмори: — Господи!

— Боб?

— Разливът идва от чувала!

— Какво представлява? Кръв? Серум?

Какво изтичаше от чувала?

До нея долетяха приглушените гласове на останалите астронавти от „Дискавъри“. Няколко вика на отвращение и звук от повръщане.

— Запечатайте го! Запечатайте чувала! — викна тя.

Никой не ѝ отговори.

Джил Хюит се обади:

— Тялото му се е превърнало в някаква каша. Сякаш се... разтваря. Трябва да разберем какво се е случило с него.

— Не! — изкрещя Ема. — „Дискавъри“, не отваряйте чувала!

За нейно облекчение Китридж най-после проговори:

— Разбрано, Уотсън. О’Лиъри, запечатай пробива. Трябва да спрем разлива на това... на тази гадост.

— Не е ли по-добре да се отървем от тялото — обади се Джил.

— Не — отвърна Китридж. — Нали им трябва за аутопсия.

— Какво точно представлява течността? — попита Ема. — Боб, отговори ми!

Отново мълчание. После той каза:

— Не зная. Но каквото и да е това, се надявам да не е заразно, понеже всички бяхме изложени на въздействието му.

Тринадесет килограма мързел и козина. Това беше Хъмфри, проснат като тлъст бей върху гърдите на Джак. „Тази котка се опитва да ме убие“, мислеше си Джак, втренчил поглед в зловещо зелените очи на животното. Бе задрямал на кушетката и следващото нещо, което помнеше, бе как цял тон котешка мас се бе стоварила върху ребрата на гръдния му кош, затруднявайки дишането му.

Мъркайки блажено, Хъмфри заби ноктите на едната си предна лапа в гърдите на Джак.

Той извика, хвърли животното от себе си и Хъмфри се приземи на четирите си крака, като тежко тупна на пода.

— Иди да ловиш мишки — измърмори Джак и се обърна на другата страна в опит да заспи отново, който обаче се оказа безполезен.

Хъмфри замаяка високо, тъй като бе огладнял. Отново. С огромна прозявка Джак се свлече от кушетката и се затътри до кухнята. Щом отвори шкафа, където държеше котешката храна, Хъмфри зави още по-силно. Джак напълни котешката купичка с малките хрускавелчета и загледа отворен как техният бог на отмъщението ги лапаше цели. Бе едва три следобед, а Джак все още не бе успял да поспи като хората. Бе будувал цяла нощ зад командния пулт на дежурния лекар за космическата станция, след което се бе прибрал вкъщи и се бе проснал на кушетката да прегледа ръководствата за някои от животоподдържащите системи на борда на станцията. Беше отново в играта и се чувстваше много добре. Приятно му беше дори безкрайно сухото ръководство на директора на мисиите. Но в крайна сметка умората бе надделяла и той бе задрямал към обяд, заринат в цяла купчина летателни ръководства.

Купичката на Хъмфри бе вече преполовена. Да не повярва човек!

Джак тъкмо се обръщаше да излезе от кухнята, когато телефонът иззвъня. Беше Тод Катлър.

— Събираме медицински персонал да посрещне „Дискавъри“ в Уайт Сандс — рече той. — Самолетът за там излита от Елингтън след тридесет минути.

— Но защо Уайт Сандс? Нали „Дискавъри“ щеше да чака да се разчисти небето над „Едуардс“.

— На борда на совалката е възникнала сложна ситуация с опасност за здравето на екипажа. Не можем да чакаме времето. След час те ще излязат от орбита. Готвим се за борба с инфекция.

— Каква е инфекцията?

— Все още не е идентифицирана. Просто вземаме предпазни мерки. Идваш ли?

— Естествено, че идвам — отвърна Джак, без дори за миг да се поколебае.

— В такъв случай се размърдай по-живо, иначе ще изпуснеш самолета.

— Чакай, кой е пациентът? Кой е болен?

— Всички — отвърна Катлър. — Целият екипаж.

13.

„Предпазни мерки за борба с инфекция. Аварийно излизане от орбита. За какво става дума, по дяволите!“

Вятърът духаше яростно и вдигаше във въздуха облаци от прах срещу Джак, който с мъка напредваше по асфалтовата настилка към очакващия го реактивен самолет. Присвил очи, за да не влиза прах в очите му, той изкачи стъпалата на подвижната рампа, приведе се на две и влезе в самолета. Той беше „Гълфстрийм“ четвърто поколение, предназначен за петнадесет пътника, един от флотата здрави и надеждни работни коне, които НАСА използваше за превоз на персонал между многобройните си и твърде разпръснати из цялата страна оперативни центрове. На борда вече имаше около дузина човека, включително сестрите и лекарите от Клиниката по въздушна медицина. Няколко от тях поздравиха Джак с кимване.

— Трябва да тръгваме, сър — обърна се към него помощник-пилотът. — Така че ако обичате, закопчайте коланите си.

Джак седна на едно от местата до прозореца, в предната част на самолета.

Рой Блуумфелд беше последният, който се качи на борда. Светлочервената му коса стърчеше във всички посоки, разрошена от вятъра. Щом и той зае мястото си, помощник-пилотът затвори вратата.

— Тод няма ли да идва? — попита Джак.

— Той ще стои зад командния пулт в залата по време на приземяването. Както изглежда ние ще сме групата за спешна помощ.

Самолетът потегли бавно към пистата. Нямаха никакво време за губене. До Уайт Сандс имаха около цял час и половина полет.

— Знаеш ли какво става? — попита Джак. — Защото на мен ми дойде като гръм от ясно небе.

— И мен набързо ми стовариха информацията. Нали помниш онзи разлив на „Дискавъри“ от вчера сутринта? Дето не можеха да разберат откъде идва? Оказало се, че течността изтича от чувала на Кеничи Хирай.

— Но нали чувалът е херметически запечатан? Как може да изтича оттам?

— Малка дупчица от разкъсване. Според екипажа съдържанието му се намира под налягане. Явно става дума за някакъв вид скоростно разлагане на трупа.

— Да, но според Китридж течността е зелена и леко намирисва на риба. Това съвсем не ми прилича на течност от гниещ човешки труп.

— Загадката е за всички нас. Запечатали са отново чувала. Налага се да изчакаме, докато се приземят, за да разберем какво всъщност става. Все пак, не забравяй, че за пръв път ни се случва да си имаме работа с човешки труп в условията на безтегловност. Може би това оказва влияние върху процесите на гниене. Може би анаеробните бактерии измират и затова липсва неприятният мирис.

— Ами хората в „Дискавъри“, те колко болни са?

— И Хюит и Китридж се оплакват от разкъсващо главоболие. Мърсър повръща като побъркан, а О’Лиъри се тръшка от стомах. Но пък не е сигурно доколко техните симптоми не се дължат на психологически причини. Все пак на никого няма да му стане весело, ако изведнъж разбере, че е дишал и гълтал останките на разлагащ се колега.

Психологическият фактор определено усложняваше ситуацията. Известно бе, че при епидемия от хранително отравяне един значителен процент от болните всъщност не са били заразени. Силата на самовнушението е толкова могъща, че е способна да предизвика повръщане толкова сериозно, колкото при истинската болест.

— На всичко отгоре трябваше да отложат малко разкачването със станцията. Оказа се, че в Уайт Сандс също имат проблем — един от техните въздушнонавигационни маяци е повреден и предава грешни координати. Нужни им бяха няколко часа да го поправят и да го пуснат отново в действие.

Въздушнонавигационният маяк представляваше серия от наземни предаватели, които непрестанно подсигурияха совалката с нужните координати за техния навигационен вектор на спускане. Една невярна координатна стойност можеше да промени курса на совалката дотолкова, че тя да пропусне пистата за приземяване.

— Решили са, че не могат да изчакват повече — продължи Блуумфелд. — През последния час състоянието на всички се е влошило значително. И Китридж, като Хюит, има кръвоизлив в очите. Така се започна и при Хирай.

Самолетът започна да набира скорост по пистата. Ревът на двигателите стана оглушителен, а земната твърд неусетно изчезна изпод колесника.

Джак изкрещя, за да надвика невъобразимия тътен:

— Ами Международната космическа станция? Там има ли някой болен?

— Не. Нали свързващият шлюз бе затворен, за да ограничат разлива.

— Значи заразата е само на борда на „Дискавъри“?

— Поне доколкото ни е известно.

„Значи Ема е добре, помисли си Джак и въздъхна облекчено. Ема е в безопасност.“ Но щом заразата е пренесена на борда на „Дискавъри“ с трупа на Кеничи Хирай, защо никой от екипажа на станцията не се е заразил?

— Кога се очаква да се приземи совалката?

— Ами в момента трябва да се разкачват. Навлизат в атмосферата след около четиридесет и пет минути и приземяването трябва да е около 17:00.

Което означаваше, че спешният екип по посрещането не разполагаше с много време за подготовка. Джак се загледа през илюминатора точно когато самолетът проби облачната покривка и навлезе в златния водопад от ярки слънчеви лъчи. „Всичко върви срещу нас, мислеше си той. Аварийно приземяване. Повреден навигационен маяк. Болен екипаж. И всичко това ще се стовари върху една писта, която се намира на забравено от Бога място.“

Болката в главата на Джил Хюит така се бе изострила, че тя едва успяваше да се концентрира върху необходимите действия при процеса на разкачването. За последния час болката бе достигнала всяко мускулче от тялото ѝ и сега като че ли нажежени стрели се забиваха в гръбнака, мозъка и краката ѝ. Вече и двете ѝ очи бяха почервенели, на Китридж също. Очните му ябълки приличаха на две

торбички с кръв. Леко проблясващи. Яркочервени. Болката бе пропълзяла и в неговото тяло — личеше си по начина, по който се движеше, как бавно и предпазливо обръщаше главата си. И двамата агонизираха, но въпреки това никой от тях не посмя да приеме обезболяващи лекарства. Процесите по отделянето от станцията и приземяването изискваха тяхното върхово внимание и концентрация и те не можеха да си позволят да изгубят контрол над тези процеси.

„Прибери ни вкъщи. Прибери ни вкъщи.“ Това бе мантрата, която непрекъснато звучеше в ушите на Джил, докато тя се опитваше да не изпуска от поглед главната цел, обилната пот мокреше ризата ѝ, а болката рушеше концентрацията ѝ.

Двамата препускаха през списъка с действия, които се изискваха при сложния процес на разделянето със станцията. Тя току-що бе мушнала информационния кабел на лаптопа в информационния порт на задния пулт, рестартира го и отвори програмата за скачване и близки операции.

— Нямаме информационен поток — съобщи тя.

— Какво?

— Вероятно портът е запушен и клеясал от онези летящи гадости. Ще опитам да се вържа от портовете на средната палуба. — Тя откачи кабела.

Всяка кост по лицето ѝ пищеше от болка, докато тя, понесла лаптопа, се спускаше през шлюза към другата палуба. Очите ѝ пулсираха толкова силно, сякаш всеки момент щяха да изхвъркнат от орбитите си. Вече на долната палуба, тя видя Мърсър, който вече бе надянал оранжевия костюм, който щеше да му осигури защита от натоварването при навлизането в атмосферата, както бе и при излитането, и бе закопчал коланите на седалката си. Беше в безсъзнание — вероятно от голямата доза успокоително. О’Лиъри, който също бе привързан с коланите, бе все още в съзнание, но изглеждаше зашеметен. Джил се насочи към информационния порт на средната палуба и наново включи кабела на компютъра.

И този път не получи желания поток от данни.

— По дяволите! По дяволите!

С неимоверно усилие на волята да не изгуби съзнание, тя пое обратно към командната кабина.

— Пак ли нямаме късмет? — попита Китридж.

— Ще взема да сменя входния кабел и ще пробвам отново този порт. — В главата ѝ сякаш къртеше масивна камбана, от ударите на която от очите ѝ потекоха сълзи. Стиснала неистово зъби, тя издърпа кабела и го смени с новия. Рестартира компютъра. Щом се зареди Windows, тя кликна два пъти върху иконата на програмата за скачване и близки операции.

На екрана най-после се изписа логото на програмата.

По горната ѝ устна избиха ситни капчици пот, докато започна да въвежда изтеклото време от мисията им. Дни, часове, минути, секунди. Пръстите не се подчиняваха на волята ѝ. Движеха се бавно и непохватно. Наложил се няколко пъти да се връща и коригира вярно цифрите. Най-после избра от менютата операции при отделяне и кликна върху ОК.

— Програмата стартирана — съобщи с облекчение тя. — Готови сме за обработка на информацията.

Китридж проговори:

— Хюстън, чакаме разрешение за отделяне.

— Изчакайте малко, „Дискавъри“.

Това чакане ги съсипваше. Джил погледна отново към ръката си и забеляза как пръстите ѝ започнаха неконтролируемо да потреперват, а всеки мускул от предмишницата ѝ започна да се съкращава поотделно, сякаш дузина гърчещи се червеи се бяха настанили под гладката ѝ кожа.

Сякаш нещо живо си проправяше път през тунелите и празнотите в тялото ѝ. Направи върховно усилие да успокои треперенето на ръката си, но пръстите ѝ не спряха да се гърчат в електрически спазми. „Прибери ни вкъщи, бързо. Поне докато можем да управляваме тази огромна птица.“

— „Дискавъри“ — обади се Капкама, — имате разрешение за разкачване.

— Прието. Цифровият автопилот е подготвен за изпращане на носа. Пристъпваме към разкачване. — Китридж хвърли към Джил пълен с облекчение поглед. — А сега да се прибираме вкъщи, по дяволите! — измърмори по-тихо той и сграбчи лоста за ръчно управление.

Директорът на полетите Ранди Карпентър бе застанал като статуята на Родоския колос, с поглед, вперен в огромния преден екран, а инженерният му разум хладнокръвно наблюдаваше едновременните потоци информация, които се изписваха пред очите му и следеше развитието на разговорите по радиовръзката. Както винаги, Карпентър мислеше с няколко стъпки напред. В момента се изпускаше въздушното налягане в свързващия шлюз. След това ще се откачат свързващите болтове между Международната космическа станция и совалката и накрая предварително натегнатите пружини, част от системата за скачване щяха бавно да разделят двата летящи обекта, като им дадат посока на раздалечаване един от друг. Едва когато празнината помежду им достигнеше повече от половин метър, тогава щяха да се включат малките ракетни двигатели на совалката, които щяха да отдалечат „Дискавъри“ на достатъчно безопасно разстояние от станцията. Във всеки един момент от тази твърде деликатна операция нещата можеха да приемат неблагоприятен обрат, но за всяко възможно нещастие Карпентър си имаше резервен план. В случай че скачващите болтове откажеха да се откачат от гнездата си, можеха да взривят няколкото пръчки взрив, чиято насочена ударна вълна щеше да пререже метала на болтовете. Ако и това не помогнеше, двама от членовете на екипажа на станцията трябваше да излязат в космоса и ръчно да отстранят болтовете. За всеки резервен план имаше друг резервен план, презастраховка в случай на провал.

Или поне на такъв, който можеха да предвидят. Онова, от което Карпентър най-много се страхуваше, бе гафът, за който никой не беше се сетил, че може да се случи. В този момент той отново си зададе въпроса, който си задаваше преди началото на всяка фаза от дадена мисия. „Какво ли сме пропуснали да очакваме?“

— Скачващата система на совалката успешно освободена — чу той гласа на Китридж. — Болтовете разкачени. Вече сме два различни обекта.

Дежурният на пулта вляво от Карпентър изстреля юмрука си нагоре във въздуха в знак на триумф.

Мислите на Карпентър летяха напред, към приземяването. Времето в Уайт Сандс се бе задържало постоянно, насрещният вятър бе със скорост близо осем метра в секунда. Навигационният маяк щеше да бъде пуснат до пристигането на совалката. Спешният екип в

момента сигурно заемаше позициите си на пистата. Наистина, не се виждаха издънки на хоризонта, но той бе сигурен, че все някоя щеше да се появи иззад някой ъгъл.

Това бяха мислите му, но по лицето му не се забелязваше дори трепването на едно-единствено мускулче. Нито един от дежурните специалисти зад всеки пулт не можеше дори да заподозре, че в онзи момент той изпитваше истински ужас, който горчеше в устата му и пареше гърлото му.

На борда на Международната космическа станция Ема и нейните колеги също гледаха със затаен дъх и чакаха. Всички научни експерименти бяха временно прекратени. Всички се бяха събрали край прозрачния купол на първо шлюзово уширение и наблюдаваха как огромната совалка се отделяше от станцията. Григс също наблюдаваше операцията върху екрана на един лаптоп, върху който бе отворен абсолютно същият програмен прозорец, който в момента бе наблюдаван и от специалистите в командната зала в Хюстън.

През стъклото на купола Ема видя как масивното туловище на совалката се отдели бавно от тях и въздъхна облекчена. Совалката вече беше свободна и можеше да поеме пътя към Земята.

Лекарят на совалката О'Лиъри плуваше в шеметния лабиринт на наркозата. Той си бе инжектирал петдесет милиграма „Демерол“ в ръката, което му бе съвсем достатъчно да не усеща болката, да успее да закопчее Мърсър с предпазните колани и да се подготви за навлизане в земната атмосфера. Но дори тази незначителна доза упойващо вещество му бе повлияла и доста бе замъглила мисловните му процеси.

Готов за предстоящото изпитание, той вече седеше на мястото си и чакаше. От време на време помещението се размиваше пред очите му, но после предметите отново приемаха ясните си очертания. Все едно гледаше под вода. Светлината предизвикваше остра болка в очите му и той се видя принуден да ги затвори. Само преди няколко секунди му се бе сторило, че вижда Джил да преминава край него с лаптопа, но сега нея я нямаше, макар да чуваше напрегнатия ѝ глас в слушалките

си, както и този на Китридж и на Капкома. Бяха извършили успешно разкачването.

Макар съзнанието му да бе замъглено, той се чувстваше отмалял и неспособен да помогне с нещо. Хвана го срам, че стои овързан с коланите като някой инвалид, докато неговите колеги горе в командната кабина напънаха сетни сили да приберат всички им къщи. Гордостта бе силата, която го накара да отхвърли приятната прегръдка на съня и да отвори очи право срещу силните светлини на средната палуба. Пипнешком намери катарамата и откопча коланите, след което се изниза от мястото си. Изведнъж цялата палуба като че ли се завъртя около него и се наложи отново да зажуми, за да потисне новия пристъп на гадене. „Не се предавай, казваше си той. Постави разума над материята. Аз винаги съм бил човекът с железния стомах.“ Но не успя да набере сили отново да се изправи срещу въртящата се във всички посоки стая.

Докато не чу онзи звук. Бе някакво стържене, толкова близо до него, че той реши, че това вероятно беше Мърсър, който се бе размърдал в съня си. О’Лиъри се обърна по посока на звука — и откри, че той не идваше от Мърсър. Всъщност пред него бе черният чувал на Кеничи Хирай.

Той се издуваше. Разширяваше се.

„Не е вярно, мина му през ума. Сигурно виждам халюцинации.“

Премигна и се опита да фокусира обекта отново. Да, чувалът беше все така раздут, полиетиленът се бе издул най-много на мястото, където трябваше да се намира коремът на Кеничи. Бяха изминали няколко часа откакто те бяха запечатали плътно дупката, откъдето изтичаше странната материя. Сега обаче явно налягането отвътре отново бе нараснало и продължаваше да се увеличава.

Сякаш носещ се в нереален сън, той прекоси разстоянието до спалните отделения. Постави ръка върху издутия чувал с трупа.

В следващия момент я отдръпна ужасен. Дори за този съвсем кратък контакт с мъртвеца той бе усетил как трупът му се издува и отдръпва, и после пак се издува.

Той пулсираше.

Докато по горната ѝ устна потта не спираше да избива на ситни капчици, Джил Хюит наблюдаваше през стъклото над главата си как „Дискавъри“ бавно се отдалечаваше от Международната космическа станция. Много бавно пролуката между тях нарастваше и тя хвърли бърз поглед към лаптопа, през чийто екран течеше обработваната информация. Разстоянието между тях нарасна до един фут. Два фута. „Хайде, прибираме се вкъщи.“ Внезапно болката разряза като с нож мозъка ѝ, острието ѝ се бе забило толкова дълбоко, че тя почувства, че ще припадне. Противопостави му се, вкопчила се в съзнателното и будно състояние с цялата си упоритост на булдог.

— Скачващата система на совалката е освободена — едва процеди през зъби тя.

Китридж ѝ отвърна с:

— Включвам системата за маневриране на совалката, изправлям носа.

Системата за маневри в орбита представляваше няколко малки ракетни двигатели, които щяха внимателно да ги отдалечат от станцията, докато разстоянието помежду им станеше хиляда метра. Тяхната по-ниска орбита щеше автоматично да продължи да ги раздалечава един от друг.

Джил чу глухият плясък, с който се запалиха двигателите и усети как совалката потрепери, щом Китридж, застанал пред контролния панел в задната част на командната зала, бавно я придвижи в обратната посока на вектора за скачване.

Ръката му потрепери, а лицето му сякаш се вкамени от нечовешкото усилие да не изпусне от контрол лоста на ръчното управление. Сега той, а не компютрите, управляваше совалката и бе достатъчно само едно неконтролирано трепване, за да ги запрати без всякакъв курс в открития космос.

Пет фута просвет. Десет. Бяха преминали критичната фаза вече и сега се отдалечаваха все повече и повече от орбиталната станция.

Джил започна да се успокоява.

В този момент откъм средната палуба долетя някакъв страховит крясък, зареден с ужас. О’Лиъри.

Тя се обърна тъкмо в момента, в който злоещият фонтан от човешки останки нахлу в командната кабина и обсипа лицето и цялото ѝ тяло.

Китридж, който бе най-близо до входа за средната палуба, пое основната ударна вълна и полетя право към лоста, който контролираше кръговото движение на совалката. Джил се преметна през глава назад, слушалките ѝ изхвъркнаха от главата ѝ, а тялото ѝ се смеси с потока от вонящи парчета от човешки вътрешности, кожа и кичури остра черна коса, все още прикачени към парчетата скалп. „Косата на Кеничи.“ Отново до слуха ѝ долетя внезапния тласък на ракетните минидвигатели, след което командната кабина се завъртя около нея. Облакът от разлагащи се човешки органи се разпиля из цялото помещение, пред очите ѝ се завъртя кошмарната галактика от разлетели се късове от черния чувал, разкъсани органи и онези странни зеленикави гроздове. Движеха се на групички, прелитаха край нея и се разбиваха в отсрещната стена.

Когато обикновени капки течност се сблъскаха или прилепяха о плоските повърхности в условията на безтегловност, те обикновено потреперваха за кратко от удара и после замираха. Сферичните капки от зеленикавия разлив обаче не спираха да трептят.

Невярваща на очите си, тя продължи да ги наблюдава внимателно и видя как трептенето даже се усилваше щом капката се удареше о някаква преграда. Едва тогава тя забеляза, че вътре в центъра на желатинообразната маса се гърчеше ядрото на нещо черно, нещо живо. Извиваше се като ларвата на комар.

Изведнъж нова, още по-ужасяваща гледка привлече погледа ѝ. Очите ѝ бяха вперени в прозрачния купол над командната зала, където се виждаше как орбиталната станция бързо се уголемяваше пред погледа ѝ. Бяха толкова близо до нея, че тя можеше да различи отделните клетки по панелите със слънчевите батерии.

Обзета от паника, Джил се отблъсна от стената и се гмурна във вонящия облак от експлодирала човешка плът с протегнати напред ръце, търсеци отчаяно контролния лост за ръчно управление на совалката.

— Курс на сблъсък! — изкрещя Григс по аудиовръзката. — „Дискавъри“, поели сте курс на сблъсък!

Нямаше кой да му отговори.

— „Дискавъри“! Дайте назад!

Ема ужасена наблюдаваше как смъртта летеше към тях. През стъкления купол на орбиталната станция тя видя как совалката се бе преметнала едновременно в задно салто и през дясната си страна. После делтовидното крило на „Дискавъри“ се бе понесло твърде бързо към тях и разбра, че скоростта им бе достатъчна, за да разреже алуминиевия корпус на станцията. Заедно с предстоящата неизбежна катастрофа тя видя и собствената си смърт.

Ярките езици на единия от запалените ракетни двигатели за маневри в орбита внезапно блеснаха откъм носа на совалката. „Дискавъри“ започна да навежда носа си надолу и да се движи назад. Едновременно с това делтовидното крило откъм десния борд се вдигна нагоре, но не достатъчно бързо, за да освободи място на главния панел със слънчеви батерии на станцията. Сърцето на Ема замря в очакване на най-лошото.

Лутър прошепна:

— Мили боже!

— Аварийната капсула! — изкрещя Григс, обзет от паника. — Всички бързо в аварийната капсула.

Във въздуха се замятаха ръце и крака във всички посоки, докато всеки от екипажа на станцията се опитваше по-бързо да се измъкне от шлюзовото уширение. Николай и Лутър бяха първите, които минаха през вратата. Ема тъкмо бе стиснала дръжката ѝ и се опитваше да се придърпа напред, когато в ушите ѝ нахлу оглушителният звук от стърженето на два масивни метални предмета и пукането на алуминия при усукването и деформацията му по време на сблъсъка.

Космическата станция потрепери и при последвалия трус тя успя да зърне как стените на шлюза се раздалечиха една от друга, лаптопа на Григс се преметна още веднъж във въздуха, а по ужасеното лице на Дайана се стичаше пот.

Светлините премигнаха и угаснаха. В мрака на пресекулки тревожно замига червената предупредителна светлина.

После се чу и писъкът на сирената.

14.

Ръководителят на полетите Ранди Карпентър наблюдаваше катастрофата на големия преден екран.

В момента на сблъсъка той усети удара толкова силно, сякаш някой действително бе стоварил юмрук в гръдната му кост и несъзнателно, сякаш да се защити, бе вдигнал ръката си и я бе притиснал до гърдите си.

В продължение на няколко секунди в Залата за управление на полетите настъпи мъртвешка тишина. Няколко десетки смаяни лица бяха вперили погледи в стената пред себе си. На централния екран се виждаше картата на Земята и траекторията на совалката. Вдясно бяха замрелите графики на програмата за скачване и близки операции. „Дискавъри“ и Международната космическа станция бяха представени като две неподвижни диаграми. На фона на очертаванията на станцията совалката приличаше на малка детска играчка.

В Залата за управление на полетите изведнъж избухна хаос.

— Шефе, нямаме връзка — обади се пръв Капкама. — „Дискавъри“ не отговаря.

— Шефе, все още получаваме данни от терморегулиращите системи.

— Шефе, няма спад в налягането на кабината на совалката. Няма данни за кислороден теч...

— Ами станцията? — прекъсна ги Карпентър. — Имаме ли връзка със станцията?

— Не може да установим връзка. Но налягането в ударения модул пада...

— Какво е нивото?

— Ами сега е седемстотин и десет... шестстотин и деветдесет. По дяволите! Прекалено бързо е.

„Пробив в корпуса на станцията!“ — мина през ума на Карпентър. Но това не беше техен проблем. С него щяха да се оправят хората от контрола на станцията в съседната зала.

Инженерът, отговарящ за задвижващите системи изведнъж се намеси в радиовръзката.

— Шефе, получавам данни от запалване на маневрената система на совалката, F2 U, F3 U, F1 U. Някой се опитва да я подкара.

Главата на Карпентър се изправи рязко. На екрана графиките на програмата за близки операции все още не помръдваха, но докладът на инженера по задвижването му бе достатъчен, за да знае, че маневрените минидвигатели на „Дискавъри“ току-що бяха запалени. Едва ли беше просто случайна детонация; екипажът се опитваше да отдалечи совалката от станцията. Но докато не се възстанови радиовръзката с тях, никой не можеше да каже със сигурност какво е състояние на хората в совалката. Дори не знаеха дали са живи.

Това бе най-ужасният сценарий, онзи от който той най-много се бе страхувал. Мъртъв екипаж в совалка, която обикаля в орбита около Земята. Въпреки че Хюстън можеше да контролира повечето от маневрите ѝ от Земята, никой не можеше да я приземи успешно без помощта на екипажа. Поне едно живо човешко същество бе необходимо, за да контролира навлизането в атмосферата и самото кацане. Без този някой зад контролния пулт, „Дискавъри“ щеше да си остане в орбита, един призрачен кораб, който мълчаливо кръжи около Земята, докато накрая орбитата му паднеше толкова ниско, няколко месеца по-късно, че една нощ да изгори в атмосферата като падаща звезда. Това бяха кошмарните картини, които прелитаха през въображението на Карпентър, докато се нижеха секундите, а в Залата за управление на полетите паниката растеше с всяка от тях. Не можеше да мисли какво ставаше в момента на космическата станция, чийто екипаж може би в този момент се мятеше в агония вследствие главоломната декомпресия. Неговата основна задача бе „Дискавъри“. Нейният екипаж, чието оцеляване изглеждаше все по-малко вероятно с всяка изтекла секунда мълчание.

После внезапно се разнесе глас. Слаб, на пресекулки.

— Център, тук „Дискавъри“. Хюстън, Хюстън...

— Това е Хюит! — викна Капкома. — Чуваме те, „Дискавъри“.

— ... сериозен проблем... не можах да предотвратя сблъсъка. Совалката изглежда няма сериозни повреди...

— „Дискавъри“, трябва ни картина от Международната космическа станция.

— Не мога да пусна Ку-антената — някъде е дала на късо...

— Знаеш ли кои участъци са повредени?

— Сблъсъкът раздра един от панелите на слънчевите батерии. Мисля, че дори има пробив в корпуса...

Карпентър усети как нещо в стомаха му се разбунтува. Все още не бяха чули и дума от екипажа на Международната космическа станция. Никакво потвърждение, че са оцелели.

— Какво е състоянието на вашия екипаж? — попита Капкома.

— Китридж едва се държи. Ударил си е главата в задния контролен панел. Що се отнася до останалите на средната палуба — ами не знам нищо за тях...

— А ти как си, Хюит?

— Опитвам се да... о, боже, главата ми... — чу се тих стон. След това тя каза: — То е живо.

— Не разбрах.

— Онази гадост, която лети наоколо — разливът от чувала с трупа. Движи се навсякъде край мен. Дори е вътре в мен. Мога да го видя как се движи под кожата ми. То е живо.

Ледена тръпка пропълзя нагоре по гръбнака на Карпентър. Халюцинации. Черепно-мозъчна травма. Те я губеха, губеха единствения си шанс да приберат совалката обратно вкъщи непокътната.

— Шефе, приближават мястото, където трябва да се пуснат двигателите, преди да навлязат в атмосферата — предупреди Динамиката. — Не можем да си позволим да го пропуснем.

— Кажи й да се подготви за излизане от орбита — разпореди се Карпентър.

— „Дискавъри“ — обърна се към Джил Капкома, — готови ли сте да задействате помощните генератори?

Отговор не последва.

— „Дискавъри“? — повтори той. — Ще пропуснете мястото за пускане на двигателите и навлизане в атмосферата!

Докато секундите се разтеглиха в минути, мускулите на Карпентър се напрегнаха, а по нервите му сякаш потече високо напрежение. Когато Хюит най-после проговори, той изпусна дълго задържаната въздишка на облекчение.

— Екипажът на средната палуба е в готовност за приземяване. Но и двамата са в безсъзнание. Закопчах коланите им. Само не можах да облека защитния костюм на Китридж.

— Зарежи го костюма! — рече Карпентър. — Нека не изпусκαме целта си! Просто смъкни човката на птичката надолу към Земята и пусни двигателите!

— „Дискавъри“, мисля, че трябва да пуснете помощните генератори. Привържете Китридж към дясното място и сте готови за навлизане в атмосферата.

По радиовръзката се разнесе накъсана от болка въздишка. После Хюит се обади:

— Главата ми... не мога да се концентрирам...

— Прието, Хюит. — Гласът на Капкама стана по-мек. Почти успокоителен. — Виж, Джил, знаем, че сега ти си на командирското място. Знаем, че много те боли. Но можем да ти помагаме през целия път, чак докато се приземите. Просто трябва да те чуваме.

Чу се сподавен и болезнен хлип.

— Помощните генератори пуснати — прошепна тя. — Зареждам програмата ОПС в режим 3-0-2. Кажете кога, Хюстън.

— Пускай двигателите за излизане от орбита — каза Карпентър.

Капкама предаде заповедта:

— Пускай двигателите за излизане от орбита, „Дискавъри“. — После добави меко: — А сега да те приберем у дома.

Във внезапно настъпилия пълен мрак Ема се подготви за шока от декомпресията. Знаеше точно какво я очаква. Как точно щеше да умре. Щеше да се чуе оглушителното свистене на въздуха, който щеше да изтече от шлюза в космоса. Изведнъж тъпанчетата ѝ щяха да изпукат. Безпомощни пред препускащото кресчендо на болката, белите ѝ дробове и алвеолите щяха да се пръснат в гърдите ѝ. А щом въздушното налягане спаднеше до нивото на вакуума, температурата на кипене на течностите също щеше да падне, докато се изравни с тази на замръзване. В една част от секундата кръвта ѝ щеше да закипи, а в следващата да се вкамени във вените ѝ.

Червената предупредителна светлина и сирената оправдаха най-лошите ѝ страхове. Аварийната опасност беше от клас 1. Пробив в

корпуса, въздухът им изтичаше в космоса.

Усети как нещо изпука в ушите ѝ. „Евакуирайте се веднага!“

Тя и Дайана се гмурнаха в жилищния отсек, понесли се през полумрака, осветяван само от червените аварийни светлини. Сирената пищеше толкова силно, че се налагаше да крещят, за да се чуят един друг. В паниката си Ема се блъсна в Лутър, който я сграбчи точно преди тя да рикошира в противоположната посока.

— Николай вече е в аварийната капсула. Ти и Дайана сте следващите! — изкрещя им той.

— Чакай. Къде е Григс? — обади се Дайана.

— Влизайте!

Ема се обърна. В кошмарните отблясъци на червената светлина, тя не видя никого в жилищния отсек. Григс не беше тръгнал след тях. Сред полумрака висеше странна, фина мъглица, но липсваше ураганното свистене на изтичащия в космоса въздух, който да ги повлича след себе си към пробива.

„Липсваше и болката“, изведнъж осъзна тя. Бе усетила как изпукаха ушите ѝ, но след това не последва острата болка в гърдите, нито никакви други симптоми на експлозивна декомпресия.

„Можем да спасим станцията. Имаме достатъчно време да изолираме теча.“

Тя чевръсто се извъртя, с все сила се отблъсна от стената и се отпрати назад, към шлюза.

— Хей! Какво, по дяволите... Уотсън? — извика след нея Лутър.

— Не мога да предам кораба!

Тя се движеше толкова бързо, че се тресна право в ръба на люка, който ожули лакътя ѝ. Ето, ето ти я болката, само че не от декомпресията, а от собствената ѝ глупост и непохватност. Ръката ѝ туптеше тежко, когато тя отново се отблъсна от стената, напред към шлюза.

Григс не беше тук, само лаптопът му все още висеше във въздуха, закачен на информационния си кабел. На екрана му с яркочервени букви бе изписано предупреждението „Декомпресия“. Въздушното налягане беше паднало до шестстотин и петдесет милиметра живачен стълб и продължаваше да пада. Разполагаха с броени минути за действие, само няколко минути преди да спрат да функционират мозъците им.

„Трябва да е тръгнал да търси теча, мислеше си тя. Сигурно е решил да изолира повредения модул, като затвори шлюзовата врата.“

Мушна се в американската лаборатория, към сгъстяващата се бяла мъгла. Дали наистина беше мъгла или зрението ѝ се бе замъглило, поради недостига на кислород? Което означаваше, че от безсъзнанието я делеше съвсем малко. Тя отново се стрелна през мрака и за момент помисли, че се е изгубила поради непрестанно проблясващите червени светлини, които светваха и изгасваха като в дискотека. Отново се удари в отсрещната врата. Координацията ѝ започваше да се влошава. Успя все пак да се мушне през вратата във второ шлюзово уширение.

Григс беше тук. Опитваше се да разкачи някакви кабели, които свързваха японския и европейския модул.

— Пробивът е в японската част! — изкрещя той, надвиквайки воя на сирената. — Ако успеем да разкачим тези проводници, ще можем да затворим вратата и да изолираме модула.

Тя се наведе да му помогне с кабелите. Единият от тях обаче не можеше да бъде разкачен, тъй като нямаше куплунг.

— Какво, по дяволите е това? — изруга тя. Всички проводници, които минаваха през отделните модули и шлюзови връзки, трябваше да могат да се разкачат лесно, в случай на необходимост. Този обаче бе непрекъснат, което си беше нарушение на правилата за безопасност. — Този няма куплунг, не може да се разкачи! — изкрещя тя.

— Дай ми нож, аз ще го срежа!

Тя се извъртя обратно и се гмурна в американската лаборатория. „Нож. Къде, по дяволите има нож?!“ Червените отблясъци осветиха шкафа с медикаменти. „Скалпел!“ С един замах тя издърпа чекмеджето и бръкна в отделението с инструментите, напипа скалпела и веднага се стрелна обратно.

Григс сграбчи скалпела и започна да реже кабела.

— С какво можем да помогнем? — долетя до тях гласът на Лутър.

Ема се обърна и го видя заедно с Дайана и Николай.

— Пробивът е в японския модул! — извика тя. — Трябва да затворим вратата и да го изолираме!

Изведнъж се разхвърчаха сноп искри, като празнични фойерверки. Григс извика и отскочи назад.

— По дяволите! Това било високо напрежение!

— Трябва да го срежем, няма начин! — рече Ема.

— Да-да! И да получа внезапно катранен тен! Няма да стане!

— Тогава как ще затворим вратата?

Лутър се обади:

— Дръпнете се назад! Бързо в лабораторията! Ще изолираме целия отсек! Ще затворим този край на станцията.

Григс отново погледна към искрящия кабел. Не му се искаше да затваря второто шлюзово уширение, тъй като това означаваше да жертват както японския, така и европейския модул, от които щеше да изтече всичкия въздух и да станат напълно недостъпни. Освен това така щяха да се простят и със скачващия модул, който също се намираще тук.

— Налягането пада, момчета! — извика Дайана, възряла се в ръчния барометър. — В момента е шестстотин двадесет и пет милиметра! По-добре идвайте всички тук и да затваряме проклетия модул!

Ема вече дишаше учестено в опита си да поеме липсващия въздух. Хипоксия. Всички щяха да припаднат след броени секунди, ако спешно не предприемеха нещо. Тя дръпна Григс за ръката:

— Идвай! Това е единственият начин да спасим станцията!

Той кимна отнесено и тръгна с Ема към американската лаборатория.

Лутър се опита да издърпа шлюзовата врата, но дори не успя да я помръдне. Сега, след като бяха от другата страна на уширението, им се налагаше да дърпат, а не да бутат вратата, което значително усложняваше задачата им. Освен това трябваше да преодолеят налягането на изтичащия въздух, при това в помещение, чието налягане бързо спадаше.

— Мисля, че ще се наложи да зарежем и този модул! — извика Лутър. — Оттегляйте се към шлюзовото уширение и се помъчете да затворите следващата врата!

— По дяволите, не! — викна Григс. — Няма да оставя и този модул!

— Григс, нямаме избор. Не мога да издърпам вратата!

— Тогава дай на мен! — Григс сграбчи дръжката и с всички сили се опита да издърпа вратата. Тя се помръдна едва няколко сантиметра, преди той да я пусне изтощен.

— Ще убиеш всички ни, заради шибания модул! — изкрещя отново Лутър.

Изведнъж Николай закрепця решението на проблема:

— „Мир“! Ще захраним теча! Чувате ли, ще захраним теча! — И се изстреля през вратата на лабораторията към руската част на станцията.

„Мир“. Всички незабавно разбраха за какво говореше той. За 1997 година. Когато „Прогрес“ се сблъска с модула „Спектър“ на станцията „Мир“. И тогава имаше пробив в корпуса, в резултат на който „Мир“ започна да губи скъпоценните си запаси от въздух. Но руснаците, които имаха много по-голям опит в управлението на пилотирани космически станции, имаха готов отговор на аварийната ситуация — захраниха теча. Отвиха вентилите на резервните бутилки кислород, за да вдигнат налягането в модула. Не само че това им осигуряваше време за работа, но и така се намаляваше разликата в наляганята, така че по-лесно да могат да затворят шлюзовата врата.

Николай се появи отново в лабораторията, понесъл две големи кислородни бутилки. Трескаво той отвъртя крановете на вентилите докрай. Въпреки воя на сирените, всички чуха оглушителното съскане на изтичащия от бутилките въздух. Николай хвърли и двете бутилки в уширението. Така щеше да захрани теча. Налягането щеше да се вдигне и от другата страна на шлюзовата врата.

Да, но в момента изливаха кислород в помещение с оголен проводник, по който течеше ток, помисли си Ема, при спомена за искрите. Дали това нямаше да причини експлозия.

— Сега! — извика Николай. — Хайде да се опитаме да затворим вратата!

Лутър и Григс сграбчиха дръжката и задърпаха с всички сили. Дали заради техните обединени усилия и отчаяние, или поради това, че кислородните бутилки бяха намалили разликата в наляганята в двете помещения, вратата малко по малко започна да се затваря. Най-после Григс я заключи.

За момент той и Лутър увиснаха неподвижни във въздуха, като нито един от тях не можа да промълви и дума от изтощение. Когато Григс се обърна, лицето му цялото проблясваше от потта на фона на премигващите червени отблясъци.

— А сега да вземем да поразчистим тази бъркотия тука.

Лаптопът все още се носеше във въздуха, там където го беше оставил в първо шлюзово уширение. Докато гледаше към светещия екран, той бързо написа няколко команди. За всеобщо облекчение сирените замлъкнаха. Проблясващите червени светлини също изгаснаха, но тяхното място зае едно меко жълтеникаво сияние откъм аварийните табла. Най-после можеха да разговарят, без да им се налага да крещят.

— Въздушното налягане вече е шестстотин и деветдесет и продължава да се покачва — каза Григс и се засмя с облекчение. — Май ни се размина.

— Но защо сме все още в аварийна опасност трета степен? — попита Ема и посочи жълтата светлина на екрана.

Трета степен означаваше едно от следните три неща: резервният или навигационният компютър бе извън строя, бе повреден единият от стабилизационните жирокопи или бяха изгубили късовълновата си радиовръзка с контролната зала в Хюстън.

Григс натисна още няколко клавиша.

— Връзката е. Няма я никаква. Вероятно „Дискавъри“ е ударила и панела с антената ни. А както изглежда и част от слънчевите ни батерии отядясно също са повредени. Тук липсва и единият фотомодул. Значи затова все още не ни достига електричество.

— В Хюстън сигурно са се побъркали да се чудят какво става с нас — рече Ема. — На всичко отгоре сега нямаме и връзка. Параноята е пълна. Ами какво става с „Дискавъри“? Те имат ли повреди?

Дайана вече се бе заела с радиовръзката космос — космос.

— „Дискавъри“ не отговаря. Може би са извън обсега на УКВ.

Или всички са мъртви и няма кой да отговори.

— Не можем ли да си върнем светлината? — обади се Лутър. — Нали можеше да се пренасочи захранването?

Григс отново защрака по клавишите. Част от елегантността и красотата на космическата станция се състоеше в множеството резервни варианти, с които човек разполагаше, за да извърши едно и също нещо. Всеки от захранващите проводници бе конструиран така, че да осигурява с електричество даден модул, но също така можеше и да се пренасочва, в случай на необходимост. Макар да бяха изгубили един от фотоелектрическите модули, те имаха на разположение три други, от които можеха да черпят енергия.

Григс се изправи и обяви:

— Колкото и изтъркано да ви звучи, ето: Нека бъде светлина! — С тези думи, той натисна един клавиш и светлините на модула леко се усилиха. Макар да не беше както преди, сега поне можеха да се движат из модулите без проблем. — Пренасочих енергията. За съжаление сега някои от по-маловажните участъци от товарния отсек останаха без електричество. — Той изпусна дълбока въздишка и погледна към Николай. — Трябва все пак да се свържем с Хюстън. Тук ти си наред, Николай.

Руснакът веднага разбра какво се искаше от него. Залата за управление на полета в Москва поддържаше собствена, отделна връзка със станцията. А сблъсъкът не бе засегнал руската част от станцията, нито антената за свързка.

Николай кимна отсечено с глава и рече:

— Да се надяваме, че Москва си е платила сметката за тока.

Точка 3–7 — изпълнена.

Точка 3–8 — изпълнена.

ОПС в режим 3-0-4, професионална версия.

Джил Хюит се задъхваше от болка. С всяко натискане на бутоните по контролния панел в пръстите ѝ сякаш се забиваха нажежени игли. Главата ѝ беше като зрял пъпеш, който всеки момент можеше да се пръсне. Полезрението ѝ така се бе стеснило, че сякаш гледаше през дълга и тясна черна тръба, а на всичко отгоре бутоните и другите превключватели сякаш нарочно се разбягваха във всички посоки, щом тя посегнеше към някой от тях. За да натисне някой клавиш, ѝ бе необходима цялата концентрация, на която бе способна, а той през това време се размиваше и се местеше под пръста ѝ. Сега се опитваше да различи показанията на уреда, отчитащ посоката и траекторията на полета, докато зрението ѝ сякаш нарочно караше екрана да се мята и върти. „Не мога да го видя, не мога да определя дали се отклоняваме встрани или се накланяме...“

— „Дискавъри“, вече навлизате в атмосферата — обади се Капкома. — Корпусните задкрилки на автомат.

Джил присви очи над панела и посегна към ключа, който отново се отдалечи извън обсега ѝ...

— „Дискавъри“?

Треперещият ѝ пръст най-после го достигна и включи на позицията автомат.

— Потвърждавам — прошепна тя и отпусна немощно рамене.

Вече компютрите управляваха совалката, от тях зависеше прибирането им на Земята. Тя не можеше да вярва на себе си, ако хванеше лоста. Дори не знаеше още колко време щеше да остане в съзнание. Черните тунели все повече се приближаваха пред очите ѝ и хищно поглъщаха светлината. За пръв път тя можа да чуе свистенето на въздуха, който се триеше о корпуса на совалката и усети как тялото ѝ изведнъж залепна за облегалката на командирското място.

Капкама млъкна. Совалката се намиреше в комуникационно затъмнение, тъй като докато се носеше с огромната си скорост през горните слоеве на земната атмосфера, космическият кораб избиваше електроните от въздушните молекули и създаваше йонизационно поле около себе си, през което не можеха да преминат никакви радиовълни. Тази миниелектромагнитна буря бе причината за прекъсването на всякаква радиовръзка. В продължение на следващите двадесет минути тя щеше да бъде само с кораба си и свистящия въздух.

Никога преди не беше се чувствала толкова сама.

Усети как автопилотът леко издигна носа нагоре, после го килна встрани, като така убиваше главоломната им скорост. Представи си как бе светнала външната част на корпуса и стъклата на пилотската кабина, дори усети топлината им, все едно слънцето грееше върху лицето ѝ.

Отвори очи. И видя мрака.

„Къде изчезнаха светлините? — запита се тя. — Къде е нежното сияние на стъклото?“

Премигна с очи. Отново и отново. Разтри очите си, сякаш за да насили ретината си да възприеме светлината, сякаш така можеше да прогледне. Посегна към контролния панел. Хюстън не можеше да приземи совалката, освен ако тя не щракнеше нужните превключватели в нужното време, трябваше да се извадят въздушните сонди и да се спусне колесникът. В противен случай те не можеха да я приземят жива. Пръстите ѝ пробягнаха по многобройните бутони, ключове и лостове. От устата ѝ се откъсна вой на отчаяние.

Бе ослепяла.

15.

На 1247 метра над морското равнище въздухът над въздушната база Уайт Сандс беше сух и разреден. Пистата се простираше по продължението на отдавна пресъхнало речно корито в пустинна долина, която се намираше между планинските вериги Сакраменто и Гваделупа на изток и планината Сан Андрес на запад. Най-близкият град беше Аламогордо в щата Ню Мексико. Почвата беше твърда и суха и затова тук бяха оцелели само най-устойчивите на суша представители на пустинната растителност.

Преди мястото бе служило за тренировъчна база на военни изтребители. През десетилетията то бе използвано и за много други цели. По време на Втората световна война тук е бил построен военнопленнически лагер за германците. Тук Съединените щати взривиха първата си атомна бомба, конструирана също недалеч от пистата, в Лос Аламос, Ню Мексико. Телени заграждения и немаркирани правителствени сгради бяха разпръснати навсякъде по долината, а тяхното предназначение и предмет на дейност бяха загадка дори за местните жители.

През бинокъла Джак можеше да види омарата, затрептяла над самолетната писта в далечината. Писта 16/34 бе ориентирана в посока север-юг, със съвсем малко отклонение. Бе с дължина пет километра и широчина сто метра — напълно достатъчно да се приземи и най-тежкотоварният реактивен самолет, дори в силно разреден въздух като местния, който изискваше доста по-дълги от обикновеното писти за излитане и кацане.

Джак и неговите колеги се намираха на запад от мястото, където щеше да се приземи совалката, заедно с малък конвой от автомобили на НАСА и Американската космическа агенция, в очакване на „Дискавъри“. Разполагаха с носилки, кислород и дифибрилаторен апарат, както и нужните материали, медикаменти и средства — всичко, което можеше да се побере в една съвременна линейка. При приземявания в Космическия център „Кенеди“, обикновено имаше над

сто и двадесет души специално подготвени за посрещане на совалката. Тук обаче, сред тази пустинна местност, те бяха малко повече от двадесет, едва осем от които медицински персонал. Някои от екипа по посрещане бяха вече облекли специалните предпазни костюми, които биха им осигурили защита в случай на възпламеняване на течове по двигателите на совалката. Те щяха първи да се приближат до космическия кораб и благодарение на атмосферните си сензори можеха да се справят с евентуалните опасности от експлозии, преди да допуснат лекари и сестри до екипажа.

Един далечен тътен накара Джак да премести бинокъла и да погледне на изток. Към тях летяха хеликоптери, толкова много, че приличаха на злокобен рояк от черни оси.

— Какво е това? — попита Блуумфелд, който също бе забелязал хеликоптерите.

Вече всички от групата по посрещане бяха обърнали погледи към небето на изток, а много от тях започнаха да мърморят.

— Да не би да е някакво подкрепление? — предположи Джак.

Ръководителят на конвоя, който следеше радиовръзката, поклати глава.

— От Управление на полета казаха, че не са техни.

— Но въздушното пространство трябва да е чисто за „Дискавъри“ — възмути се Блуумфелд.

— Опитваме се да влезем във връзка с тях, но те мълчат.

Невъобразимият грохот от перките им премина в кресчендо, което Джак вече чувстваше в стомаха и костите си. Мощни и непрекъснати вибрации, които разтърсваха гръдната му кост. Какво правят тези — ще нахлуят в летателното пространство на совалката! Само след петнадесет минути „Дискавъри“ щеше да се спусне от небето и да се натресе право на някакви си хеликоптери, които бяха застанали на пътя ѝ. Ръководителят на конвоя говореше нещо напрегнато в микрофона на слушалките си, а паниката се разпространи като вълна сред екипа по посрещането.

— Спряха на едно място — обади се Блуумфелд.

Джак отново вдигна бинокъла. Успя да преброи почти дузина хеликоптери. Те наистина бяха спрели наред пътя си и сега един по един кацаха като ято хищни лешояди на изток от мястото, където се очакваше да се приземи „Дискавъри“.

— Ти как мислиш, откъде се довлякоха тези? — попита пак Блуумфелд.

Оставаха още две минути от комуникационното затъмнение. Петнадесет минути до приземяването.

Ранди Карпентър усети свежестта на залялата го вълна оптимизъм. Беше сигурен, че ще успеят да приземят успешно „Дискавъри“. Единствено фатален срыв в компютърните системи можеше да им попречи да приземят птичката по всички правила. Но ключовата фигура беше Хюит. Тя трябваше да остане в съзнание, трябваше да успее да щракне двата превключвателя в правилното време. Съвсем незначителни задачи, но от изключителна важност. По време на последния им контакт, Хюит бе в съзнание, но явно болката много я мъчеше. Наистина, тя беше много добър пилот, жена със стоманен характер, кален в огъня на Американската флота. Но трябваше да остане в съзнание.

— Шефе, получихме добри новини от комуникационната мрежа на НАСА — съобщиха му от контролната зала. — Залата за управление на полетите в Москва е установила връзка с Международната космическа станция по тяхната късовълнова радиовръзка.

Тази радиовръзка бе съвсем отделна и независима от американската и се извършваше благодарение на руския сателит „Лукс“ и наземните руски ретранслаторни станции.

— Контактът е бил съвсем кратък, тъй като те са се намирали в далечния обсег на сателита „Лукс“. Но като цяло екипажът бил добре и нямало кой пострадал.

Оптимизмът на Карпентър се възвърна с още по-голяма сила и той сви тлъстите си пръсти в юмрук, като едва се удържа да не извади ръката си от джоба и да я размаха в знак на триумф.

— А какви повреди са претърпели?

— Получили са пробив в японската част на станцията и се е наложило да изолират модула, по-точно второ шлюзово уширение и всичко останало отвъд него. Повредени са поне два от панелите на слънчевите батерии и няколко сегмента от радиоантената. Няма пострадали обаче.

— Шефе, вече трябва да сме излезли от комуникационното затъмнение — съобщи му Капкома.

Веднага вниманието на Карпентър се върна обратно към „Дискавъри“. Наистина, новините от Международната космическа станция бяха радостни, но все пак неговата основна грижа бе совалката.

— „Дискавъри“, чувате ли? — опита да се свърже Капкома. — „Дискавъри“?

Изминаха десет минути. Прекалено много бяха. Изведнъж Карпентър се озова отново на ръба на паниката.

Траекторията се обади:

— Шефе, приключихме с втората S-образна маневра. Всички системи изглежда са наред.

Тогава защо Хюит не се обаждаше?

— „Дискавъри“? — повтори Капкома, този път по-настойчиво от останалите пъти. — Чувате ли ме?

— Навлизаме в третата S маневра — съобщи Траекторията.

„Изгубихме я“, мислеше си Карпентър.

Тогава се разнесе нейният глас. Тих и несигурен.

— Тук „Дискавъри“.

Капкома въздъхна облекчено, но толкова силно, че въздишката му се чу съвсем ясно по аудиовръзката.

— „Дискавъри“, добре дошла отново! Много се радваме да те чуем! Сега трябва да извадиш въздушните сонди.

— Ей с-сега, опитвам се да намеря ключа.

— Въздушните ти сонди — повтори Капкома.

— Зная, зная! Не мога да видя контролния панел!

Карпентър усети как кръвта му замръзна във вените.

„Мили боже, ослепяла е. Сляпа е и е на командирското място. Не на своето.“

— „Дискавъри“, трябва да извадите въздушните сонди! Веднага! — натърти Капкома. — Панел С-3...

— Много добре зная кой е панелът! — изкрещя тя.

После настъпи мълчание. След това всички чуха дъха ѝ, примесен с няколко сподавени болезнени стона.

— Сондите са извадени — съобщи Механиката. — Успя. Намерила е превключвателя!

Карпентър вече можеше да си разреши да диша отново. Да се надява.

— Четвърта S маневра — обади се Траекторията. — Насочва се вече към пистата.

— „Дискавъри“, как се чувствате?

Една минута и тридесет секунди до кацането. „Дискавъри“ се носеше със скорост деветстотин шестдесет и пет километра в час, намираще се на височина две хиляди четиристотин и четиридесет метра, която бързо намаляваше. Пилотите наричаха този етап „летящата тухла“, тежка, без двигатели, планираща само върху делтовидните си крилца от двете страни. Втори опит нямаше да има, совалката трябваше да се приземи сега или никога. По един или друг начин.

— „Дискавъри“? — обади се отново Капкома.

Джак вече я виждаше, малка блестяща точка в небето, а след нея оставаше димната следа от двата корекционни реактивни двигателя. Когато направи последния си завой, преди да се насочи към пистата, където щеше да се приземи, приличаше на сребърна стружка, блеснала на слънцето.

— Хайде рожбо! Страхотна си! — възкликна Блумфелд като я видя.

Всичките три дузини хора от екипа по посрещане споделиха неговия ентузиазъм. Всяко приземяване на совалка си бе истински повод за празненство, една победа, толкова затрогваща, че в очите на много от наблюдаващите на земята се появяваха истински сълзи. Погледите на всеки от тях бе обърнат нагоре, към небето, всяко сърце биеше с ускорен ритъм, докато тази малка сребърна стружка, тяхната рожба, леко се плъзваше към пистата, за да кацне отново на Земята.

— Красавица е. Господи, истинска кралица!

— Така е!

— А как се насочва само! Браво миличка!

Ръководителят на конвоя, който внимателно слушаше радиовръзката с Хюстън, изведнъж изправи гръб и се напрегна целият.

— Проклятие! — извика той. — Колесникът не е спуснат!

Джак се обърна към него.

— Какво?

— Екипажът не е спуснал колесника!

Главата на Джак се отметна сякаш от само себе си към приближаващата се към пистата совалка. Сега тя се намираше едва на тридесет метра над земята и се движеше със скорост почти петстотин километра в час. Наистина, колесникът не се виждаше.

Сред всички присъстващи изведнъж настъпи мъртвешка тишина. Никой не можеше да повярва на очите си. Радостта им бе заместена от стъписване. И ужас.

„Спусни го! Спусни скапания колесник!“ Джак едва се удържаше да не изкрещи.

Височината ѝ беше около двадесет метра над пистата, насочването ѝ бе перфектно. Десет секунди до кацането.

Само някой от екипажа можеше да спусне колесника. Никой компютър не можеше да щракне ключа, не можеше да извърши нещо, което изискваше човешка ръка. Нито един компютър не можеше да ги спаси.

Петнадесет метра височина, а скоростта все още беше над триста и двадесет километра в час.

Джак не гореше от желание да види по-нататъшния развой на събитията, но просто нямаше как да затвори очи. Не можеше да се обърне. Видя как първа опашката на „Дискавъри“ се удари о земята и разпиля цял фонтан от искри, а по пистата захвърчаха откъснати от термоустойчивата обшивка плочки. От тълпата се изтръгнаха болезнени викове и стонове, щом и носът на тяхната рожба се разби о настилка на пистата. Совалката се завлачи по корем настрани, а след нея се разхвърча цял вихър от всякакви парчета и искри. Делтовидното крило се отчупи и изсвистя като черната коса на смъртта високо над главите на онемелия екип по посрещането. Корпусът на совалката продължи да се влачи по пистата с оглушително стържене.

После и другото крило се откъсна и се разхвърча във въздуха на парчета.

„Дискавъри“ напусна пистата и се плъзна по пустинния пясък. Високо във въздуха се издигна торнадо от пепел и пясък, което скри последните секунди от приземяването на совалката от погледа на всички. До ушите на Джак достигнаха крясъците на тълпата, но той самият не можа да произнесе и дума. Не можа и да помръдне от

мястото си. Шокът от видяното дотолкова бе вцепенил тялото му, че за миг му се стори, че той всъщност е извън него в някакво кошмарно измерение и се носи във въздуха като средновековен призрак.

После облакът от пепел започна да се разстила и той видя совалката, полегнала на една страна, като ранена птица, а край нея се валяха нейните купища отломки.

Изведнъж конвойт се раздвижи. Щом изръмжаха двигателите на автомобилите, Джак и Блуумфелд се метнаха отзад в една от линейките и потеглиха към мястото на катастрофата, подскачайки от дупките в пустинното поле. Въпреки рева на двигателите, Джак успя да чуе един друг звук — плътен, пулсиращ и злокобен.

Хеликоптерите също бяха във въздуха.

Линейката внезапно спря. Джак и Блуумфелд, стиснали чантичките за спешна помощ, скочиха на земята сред облак от пясък и прах. „Дискавъри“ се намираше на около стотина метра от тях. Хеликоптерите вече се приземяваха в кръг около совалката. Явно преграждаха пътя на конвоя.

Джак се втурна към „Дискавъри“, готов да се наведе под оглушителния плясък на винтовете на хеликоптерите. Преди обаче да стигне до тях, той бе принуден да спре.

— Какво, по дяволите, става? — извика Блуумфелд, щом видя как от хеликоптерите наскачаха униформени войници и незабавно образуваха жива стена срещу екипа на НАСА.

— Назад! Назад! — изкрещя един от войниците.

Ръководителят на конвоя излезе напред:

— Моят екип трябва да стигне до совалката!

— Всички назад!

— Кой сте вие? Нямате право да ни пречите! Това е операция на НАСА!

— Всички вие — назад! Веднага!

Изведнъж те насочиха дулата на пушките си към невъоръжения персонал на НАСА. Екипът по посрещането на совалката започна да отстъпва. Погледите на всички бяха вперени в насоченото срещу тях оръжие.

Джак се надигна на пръсти и видя как зад кордона от войници се издигна огромна бяла тента, която скри входния люк на „Дискавъри“ от външни погледи. Около дузина силуета, облечени в яркооранжеви

предпазни костюми и биоскафандри се появиха от два от хеликоптерите и се насочиха бързо към совалката.

— Тези костюми се използват за защита от биологична зараза — обади се Блуумфелд.

Вече никой не можеше да види входа на совалката, тъй като бе скрит от огромната тента. Никой не видя дали го отвори. Никой не видя дали облечените в защитни костюми влязоха вътре.

„Но вътре е нашият екипаж, мислеше си Джак. Нашите хора, които може би умират и имат нужда от помощ. А ние не можем да им помогнем. Толкова лекари и сестри сме се събрали тук, с толкова медицинско оборудване, а те не ни оставят да си вършим работата.“

Той тръгна напред към кордона от войници и застана точно пред онзи, който изглежда им беше командир.

— Моят медицински екип ще влезе в совалката — рече той.

Офицерът отвърна кратко:

— Едва ли ще стане така, сър.

— Слушайте, ние сме служители на НАСА. Ние сме лекари, натоварени с опазването на живота и здравето на екипажа на совалката. Щом желаете, можете да ни застреляте. Но ще ви се наложи да застреляте всички присъстващи, тъй като те са свидетели. Мисля, че няма да направите това.

Една от пушките се вдигна и цевта ѝ се насочи право към Джак. Гърлото му пресъхна, сърцето му заби тежко в гърдите му, но той просто заобиколи войника, наведе се под винта на хеликоптера и продължи напред. Дори не се обърна, нито забави ход, когато войникът извика:

— Спрете или ще стрелям!

Вървеше напред, с поглед право към извисилата се пред него бяла тента. Няколко от облечените в скафандри и костюми мъже се извърнаха и впериха в него изненадани погледи. Вятърът завихри малка купчинка прах и я издигна точно пред него. Почти бе стигнал до тентата, когато чу вика на Блуумфелд:

— Джак, внимавай!

Ударът попадна точно в основата на черепа му. Той падна на коленете си, а болката сякаш взриви стотици мълнии пред очите му. Следващият удар попадна в десния му хълбок и го просна по очи. По устните и лицето му полепна пясък и гореща пепел. Изтърколи се по

гръб и видя войника, който се бе надвесил над него с приклад, готов за нов удар.

— Достатъчно — обади се необичайно приглушен глас. — Оставете го.

Войникът отстъпи. Над Джак се надвеси друго лице. Иззад прозрачната предна част на шлема го наблюдаваха неподвижни сини очи.

— Кой сте вие? — попита мъжът.

— Доктор Джак Макелъм. — Думите излязоха от устата му като шепот. Той се изправи, зрението му внезапно се замъгли и пред очите му затанцуваха черни петна. Стисна главата си, борейки се да остане в съзнание. — В тази совалка има мои пациенти — успя да каже той. — Настоявам да ги прегледам.

— Това е невъзможно.

— Те имат нужда от медицински преглед и...

— Те са мъртви, доктор Макелъм. Всички са мъртви.

Джак замръзна. Бавно повдигна глава и срещна очите на мъжа, който го наблюдаваше иззад защитния си скафандър. Не успя да различи някакво изражение по лицето му, не забеляза и следа от каквато и да е емоция, която да отрази трагедията на четири изгубени човешки живота.

— Съжалявам за вашите астронавти, докторе — изрече мъжът, обърна се и се отдалечи.

Джак се насили да се изправи на крака. Макар и с мъка и залитане, той успя да се задържи прав.

— А кой, по дяволите, сте вие? — извика той след него.

Мъжът се спря и се обърна.

— Аз съм доктор Айзък Роман, ИИЗБА-САЩ — каза той. — Совалката в момента е огнище на биологична зараза. В тези случаи армията поема командването в свои ръце.

ИИЗБА-САЩ, доктор Айзък Роман го бе произнесъл като една дума, но Джак знаеше какво означава това съкращение. Институт за изследване на заразни болести към армията на САЩ. Но какво правеше армията тук? Откога „Дискавъри“ се бе превърнала във военна операция?

Джак присви очи срещу вятъра, който го бе засипал с цял облак прах. Черепът му още пулсираше от удара, а мозъкът му се опитваше да асимилира смайващата информация. Измина сякаш цяла вечност в непрестанно сменящите се в съзнанието му картини в забавен и почти сюрреалистичен каданс. Крачещите с твърда стъпка мъже към совалката, облечени в костюми за биологична защита. Военният, който го наблюдаваше с безизразно лице иззад скафандъра. Огромната тента, извисила се високо над входа на „Дискавъри“ и развявана от вятъра като някакъв жив, дишащ организъм. Погледна отново към кордона от войници, които препречваха пътя на неговия екип. После отново обърна поглед към совалката и видя как странните създания в оранжеви костюми изнесоха първата носилка изпод тентата. Тялото бе запечатано в черен чувал. По него бяха налепени няколко стикера със светлочервения знак за биологична опасност, които отдалеч приличаха на цветя, поникнали от трупа.

Точно носилката с трупа накара Джак отново да се върне в действителността.

— Чакайте, къде отнасяте телата?

Доктор Роман дори не го удостои с поглед, а просто посочи с ръка към единия от хеликоптерите. Джак тръгна към совалката и отново се озова срещу войника, който отново бе вдигнал приклада на пушката си, готов за нов удар.

— Хей! — долетя до тях вик откъм екипа на НАСА. — Само посмей да го удариш пак! Тук сме тридесет свидетеля.

Войникът се обърна към разгневените служители на НАСА и Американската космическа агенция, които бяха огънали напред военния кордон и надаваха гневни възгласи.

— Това да не ви е фашистка Германия?

— За кои, по дяволите, се мислите?

Изнервените войници се сближиха, за да заздравят кордона пред напиралите членове на екипа по посрещането. Те не спираха да викат и вдигат прахоляк, тропайки в знак на протест.

Внезапно във въздуха изтрещя изстрел. Тълпата потъна в гробна тишина.

„Има нещо много странно тук, мислеше си Джак. Нещо, което ние не разбрахме.“ Тези войници са дошли тук, готови да убиват.

Явно ръководителят на конвоя също разбра това, защото изкрещя:

— Слушайте, в момента имам директна радиовръзка с Хюстън! Всяка ваша дума или действие е достойние на стотици мъже и жени в Залата за управление на полетите.

Бавно, един по един войниците смъкнаха дулата на пушките си и погледнаха към командващия ги офицер. Последва дълго мълчание, нарушавано единствено от воя на вятъра.

Доктор Роман застана до едната страна на Джак.

— Вие изглежда не разбирате за какво става въпрос — рече той.

— Тогава ни обяснете.

— Опитваме се да овладеем сериозна опасност от биологична зараза. Съветът за сигурност към Белия дом е призовал Военния отдел за спешни действия при борба с биологични опасности — отдел, специално създаден със закон на Конгреса. Доктор Макелъм, тук сме по нареждане на Белия дом, разбирате ли сега?

— Каква биологична опасност?

Роман се поколеба. Хвърли поглед към разгневените служители на НАСА, които все така бяха огънали кордона от войници.

— Кой е причинителят?

Доктор Роман го погледна право в очите иззад прозрачния шлем.

— Тази информация е строго секретна.

— Всички ние сме лекари, задачата ни е да се грижим за живота и здравето на екипажа на совалката. Защо никой не ни е уведомил за такава опасност?

— НАСА дори няма представа за какво става въпрос.

— А вие откъде знаете? — Въпросът му, който бе толкова важен, остана без отговор.

Втора носилка се появи откъм тентата. „Чие ли тяло носеха сега?“ — запита се Джак. Лицата на четиримата от екипажа на „Дискавъри“ се появиха в съзнанието му. Всички те бяха мъртви. Все още не можеше да повярва. Не можеше да си представи как така тези живи и енергични хора изведнъж за миг се бяха превърнали в купчина потрошени кости и разкъсани органи.

— Къде отнасяте трупите? — попита отново той.

— В четвърто ниво за аутопсия.

— Кой ще извършва аутопсията?

— Аз.

— Като личен лекар на екипажа и аз трябва да присъствам.

— Защо? Да не сте патолог?

— Не.

— Тогава не виждам с какво бихте допринесли с присъствието си.

— Вие колко мъртви пилота сте аутопсирали? — възрази Джак. — Колко случая с катастрофирани летателни апарата сте разследвали? Моята специалност е аеротравматология. Аз съм експертът в тази област. Може би ще се намери с какво да помогна.

— Едва ли — отвърна Роман и се отдалечи.

Бесен от ярост и безсилие, Джак се отправи с големи крачки обратно към кордона и своите хора.

— Тук командва армията. Отнасят всички трупове — каза той към Блуумфелд.

— По чие нареждане?

— Каза, че били тук по нареждане на Белия дом. Били от някакъв си Военен отдел за спешни действия при борба с биологични опасности.

— Но това е антитерористична организация — взмути се Блуумфелд. — Чувал съм за тях. Създадени са за борба с тероризма.

Видяха как единият хеликоптер се издигна във въздуха и отнесе две от телата. „Какво наистина ставаше тук! — питаше се Джак. — Какво крият от нас?“

Обърна се към ръководителя на конвоя:

— Можеш ли да ме свържеш с Космическия център „Джонсън“?

— С кого по-точно?

Джак помисли на кого можеше да се довери и кой имаше достатъчно власт сред тежката бюрокрация на НАСА, за да доведе битката до най-висшите нива.

— Дай ми Гордън Оуби — рече накрая той.

16. АУТОПСИЯТА

Гордън Оуби влезе в конферентната зала с видеовръзка, подготвен за кървава битка, макар никой от официалните лица, насядали край масата да не заподозря истинските размери на неговия гняв. В това нямаше нищо необичайно; лицето на Оуби бе както винаги с каменно изражение, като древна статуя и той не промълви нито дума, преди да заеме мястото си, точно до Гретен Лиу с подпухнали от плач очи. Всички в залата бяха потресени от случилото се. Всъщност дори не забелязаха кога точно влезе Гордън.

Около масата бяха насядали административният секретар на НАСА Лерой Корнел, директорът на Космическия център „Джонсън“, Кен Бланкеншип и още половин дузина официални лица, заемащи ръководни длъжности в НАСА, всички вперили погледи в двата видеоекрана. На първия се виждаше полковник Лорънс Харисън от ИИЗБА-САЩ, който се намираще във военната база форт Детрик, в щата Мериленд. От другия екран гледаше тържествено чернокос мъж в цивилни дрехи, имаше и надпис „Джаред Профит, Съвет по сигурността към Белия дом“. Видът му нямаше нищо общо с общовалидният образ на бюрократа. Печалните му очи и мършавите, почти аскетични черти му придаваха облик по-скоро на средновековен монах, който насила е бил напъхан в съвременния свят на костюми и вратовръзки.

В момента говореше Бланкеншип и думите му бяха насочени към полковник Харисън.

— Не само че вашите войници са попречили на хората ми да си свършат работата, но и са ги заплашили с оръжие. Нещо повече — един от нашите лекари е бил нападнат и повален на земята с приклад. Разполагаме с над тридесет свидетеля на случая...

— Доктор Макелъм е преминал през военния кордон. Отказал е да се подчини при заповед — отвърна полковник Харисън. — Все пак става дума за изолацията на огнище на зараза.

— Значи американската армия в тези случаи е готова да атакува и дори да стреля по мирните граждани, така ли?

— Кен, нека погледнем на това от гледната точка на ИИЗБА-САЩ — намеси се Корнел, като постави помирително ръка върху рамото на Бланкеншип.

Ах, тези дипломатически жестове, помисли си с отвращение Гордън. Наистина Корнел беше лицето на НАСА пред Белия дом, беше незаменим, когато станеше въпрос да се изкопчат пари от Конгреса за развитието на проектите, но много от служителите в НАСА не можеха да му се доверят напълно. Как можеха да вярват на човек, който е в много по-голяма степен политик, отколкото инженер.

— Ограничаването на огнище на биологична зараза все пак е достатъчна причина да се приложи сила щом се наложи — продължи Корнел. — Пък и доктор Макелъм е преминал през кордона от войници.

— И резултатите можеха да бъдат катастрофални — допълни го Харисън по радиовръзката. — Според нашето разузнаване става дума за вируса „Марбург“, може да е бил нарочно поставен на борда на космическата станция. А да не забравяме, че този вирус е всъщност разновидност на вируса „Ебола“.

— Но как се е озовал на борда на станцията? — попита Бланкеншип. — Всеки протокол за научен експеримент е бил обстойно проверен. Всяко лабораторно животно се преглежда основно и само напълно здравите се изпращат в космоса. В края на краищата не бихме допуснали да изстрелваме заразени животни.

— Разбира се, такава е политиката на вашата агенция. Но съгласете се, че получавате различни други експерименти от учени в цялата страна. Може би преглеждате много от протоколите, но физически е невъзможно да изследвате всяка бактерия или тъканна посявка, преди да бъде изпратена в космоса. За да се запазят живи, повечето култури се товарят направо в совалката, нали така? Ами ако някоя от тези култури е била заразена? Съгласете се, че съвсем не е трудно да се подмени една проба с друга, съдържаща опасен организъм като вируса „Марбург“.

— Да не искате да кажете, че става въпрос за умишлен саботаж на космическата станция? — удиви се Бланкеншип. — Говорите ми за тероризъм, така ли?

— Точно това искам да кажа. Нека ви опиша точно какво се случва, когато се заразите с този вирус. Първо, получавате силни болки в мускулите и изпадате в треска. Болките са толкова непоносими, че вие агонизирате и трудно понасяте дори най-обикновено докосване. А една мускулна инжекция би ви накарала да обезумеете от болка. След това очите ви почервеняват. Получавате и силни стомашни болки, повръщате непрекъснато, без да можете да спрете. Скоро започвате да повръщате кръв. Отначало тя е черна, поради храносмилателните процеси. След като повръщането зачестява, цветът ѝ се избистря до яркочервено и количеството се увеличава дотолкова, че заприличвате на фонтан. Черният ви дроб се подува и пръсва. Бъбреците ви спират да функционират. Вътрешните ви органи се разрушават и се превръщат в отвратителна черна каша. И накрая кръвното ви налягане скача катастрофално. В следващия миг сте мъртъв. — Харисън млъкна. — Ето с какъв вирус си имаме работа, господа.

— Пълни глупости! — изстреля Гордън Оуби.

Всички на масата впериха в него слисани погледи. Сфинксът бе проговорил. Много рядко по време на други събирания той бе изказвал мнението си, но винаги с монотонен глас, използвайки думите единствено, за да съобщи някаква информация. Никога не бе влагал в изказванията си каквато и да било емоция. Ето защо сега този негов гневен изблик бе втрещил всички присъстващи.

— Може ли да запитам как се казва човекът, който току-що се изказа? — попита полковник Харисън.

— Казвам се Гордън Оуби, директор съм на Отдела за подготовка на астронавти.

— О! Церберът на астронавтите.

— Наричайте ме както сметнете за добре, за мен е без значение.

— И защо смятате, че това са глупости?

— Не вярвам, че става дума за вируса „Марбург“. Аз също не зная кой е вирусът, но съм сигурен, че вие грешите.

Лицето на полковник Харисън се вкамени в непроницаема маска. Той не отвърна.

Този, който заговори, бе Джаред Профит. Гласът му беше точно такъв, какъвто бе очаквал Гордън, тънък и писклив. Той не беше груб и нападателен като Харисън, а предпочиташе да предизвика интелекта и разума на събеседника си.

— Разбирам опасенията ви, мистър Оуби — рече Профит. — Действително съществуват доста факти, които не можем да ви съобщим, поради съображения за сигурност. Но вирусът „Марбург“ едва ли може да се причисли към нещата, на които човек би си позволил да не обърне внимание.

— Щом вече знаете, че това е „Марбург“, защо тогава не допускате нашите лекари до аутопсията? Според мен, защото се страхувате, че ще научим истината.

— Гордън — тихо се намеси Корнел, — защо първо не обсъдим това насаме?

Гордън не му обърна внимание и продължи да говори към екрана:

— Всъщност ще ни кажете ли за каква точно болест говорим в случая? За инфекциозна? За вид токсин, може би? Или за нещо, изпратено в космоса, като част от военен експеримент?

Настъпи гробно мълчание. После Харисън избухна:

— Ето, отново се сблъскваме с масовата параноя в НАСА. Вашата агенция често обича да хвърля вината върху военните за всички свои грешки.

— Отговорете ми защо не позволявате на аутопсията да присъства моят лекар специалист?

— Да не би да говорим за доктор Макелъм? — попита Профит.

— Точно така. Доктор Макелъм притежава образованието и подготовката на професионален аеротравматолог и патолог. Той е лекар на нашите астронавти, освен това доскоро той беше част от тях. Фактът, че вие отказвате не само той, но и който и да било друг от нашия медицински състав да присъства, дори в ролята си на наблюдател, ме кара да се запитам какво не трябва да вижда НАСА, според вас.

Полковник Харисън погледна встрани, сякаш за да се консултира с някой друг в стаята. Щом отново върна погледа си към камерата, лицето му бе моравочервено от ярост.

— Но това е абсурд! Нечувано! Та вие току-що съсипахте една совалка за милиони долари! Не можахте да я приземите невредима, убихте собствения си екипаж и на всичко отгоре сега имате наглостта да размахвате пръст към американската армия!

— По този въпрос работи целият ни екип от астронавти, инженери и специалисти — отвърна му Гордън. — Ние искаме да знаем какво се е случило с нашите колеги. Настояваме един от нашите лекари специалисти да присъства при аутопсията на телата.

Лерой Корнел отново се опита да се намеси:

— Гордън, мисля, че не можеш да отправяш необмислени искания като това — тихо каза той. — Те знаят какво правят.

— Аз също.

— Налага ми се да те помоля да оттеглиш думите си незабавно.

Гордън погледна Корнел право в очите. Корнел бе представителят на НАСА в Белия дом, асът на НАСА пред Конгреса на страната. Да му противоречи човек означаваше да рискува кариерата си изобщо като служител на НАСА.

Въпреки това той продължи.

— Говоря от името на всички наши астронавти — каза той. — От името на моите подчинени. — После се обърна към видеоекрана и впи поглед в каменното лице на полковник Харисън. — И трябва да ви уведомя, че не сме далеч от мисълта да се обърнем за съдействие към медиите. Разбира се, не е лесно да го направим — ние също не искаме да разискваме пред обществото поверителни и вътрешни въпроси. Винаги нашите астронавти са се придържали към дискретността. Но ако се видим принудени да го направим, уверявам ви, че лично аз ще инициирам публично разследване по случая.

Долната челюст на Гретен Лиу увисна.

— Гордън — прошепна тя, — какво, по дяволите, говориш?

— Онова, което трябва.

Тишината в залата се проточи повече от минута. После, за всеобщо удивление, Кен Бланкеншип рече:

— Аз заставам на страната на нашите астронавти.

— И аз — обади се друг глас.

— Аз също...

Гордън огледа колегите си на масата. По-голямата част от тези хора бяха инженери и оперативни ръководители, чиито имена рядко се появяваха в пресата. Всички те много често бяха в непрестанен конфликт с астронавтите и ги смятаха за фукльовци с голямо самочувствие. При всеки полет астронавтите обираха цялата слава, но в действителност именно тези мъже и жени, които вършеха

незабележимата за медиите работа, благодарение на която един космически полет се превръщаше в реалност, бяха сърцето и душата на НАСА. Днес всички те застанаха зад Гордън Оуби.

Лерой Корнел стоеше втрещен, като пълководец, изоставен от собствените си войски. Той бе изключително горд човек и за него това бе безкрайно унижителен публичен удар. Прочисти гърлото си и бавно изправи раменете. После се обърна към видеоизображението на полковник Харисън.

— Аз просто нямам друг избор, освен също да подкрепя нашите астронавти — каза той. — Настоявам един от нашите лекари специалисти да присъства на аутопсиите.

Полковник Харисън не отвърна. Онзи, който взе окончателното решение, беше Джаред Профит, който очевидно имаше по-големи правомощия. Той отклони погледа си встрани, за да се консултира с някого извън кадър. После отново погледна камерата и кимна отсечено.

И двата екрана изгаснаха. Видеоконференцията беше приключила.

— Е, поне успя да вбесиш армията — каза Гретен Лиу. — Видя ли лицето на полковник Харисън?

„Не, помисли си Гордън, и пред очите му отново застана изражението на полковника, точно преди да изгаснат екраните. Не гняв беше това, което изразяваше лицето му. А панически страх.“

Телата не бяха откарани в главния щаб на ИИЗБА-САЩ във форт Детрик, Мериленд, както Джак си мислеше. Те се намираха съвсем близо до Уайт Сандс, на около стотина километра от пистата, в една от онези бетонни сгради без прозорци, която по нищо не се различаваше от многобройните други правителствени обекти, разпръснати навсякъде из сухата пустинна долина. Все пак тази се различаваше по нещо от останалите: по покрива ѝ стърчаха множество вентилационни тръби. По продължение на горния край на оградата се виеше допълнително заграждение от бодлива тел. А когато преминаваха през охранявания от войници вход, Джак успя да дочуе жуженето на високото напрежение, което течеше по жиците.

Придружаван от двама войника, Джак се приближи към главния вход, който всъщност беше единствен. На вратата бе залепен смразяващо познатия стикер, обозначаващ огнище на биологична зараза. „Но какво правеше тази сграда тук, накрай света?“, питаше се Джак. Безличната местност наоколо криеше отговор на въпроса му. Сградата се намиреше точно тук, тъй като това място действително приличаше на края на света. Минаха през входа и продължиха напред през няколко писти коридора, които водеха все по-навътре, към центъра на постройката. После видя няколко мъже и жени във военни униформи и други в лабораторни престилки. Осветлението навсякъде беше изкуствено, а лицата, които срещна имаха синкав и нездрав цвят.

Неговата охрана спря пред една врата, на която пишеше: „Съблекални. Мъже“.

— Влезте — заповяда един от войниците. — Трябва да изпълните написаните инструкции абсолютно точно. После минете през следващата врата. Там ви очакват.

Джак влезе в помещението. Вътре имаше шкафчета, една количка за пране, в която имаше зелени хирургически престилки в различни размери, една лавица с книжни шапки, мивка и огледало. На стената бе закачен лист с инструкции, първото изречение от които гласеше: „Свалете всички цивилни дрехи от себе си, включително бельото“.

Той съблече дрехите, окачи ги в едно от шкафчетата, които не се заключваха, облече хирургическа престилка и мина през следващата врата, на която също бе залепен знакът за биологична опасност. Този път стаята бе осветена в ултравиолетова светлина. Той се поколеба какво се очаква от него. Изведнъж се разнесе глас откъм скрит говорител на радиоуредбата.

— До вас има рафт с чорапи. Обуйте един чифт и преминете през следващата врата.

Джак се подчини.

В другата стая го очакваше една жена също облечена в хирургическа престилка. С груб, рязък глас каза да си сложи стерилни ръкавици. След това ядно откъсна няколко ленти скоч, с които залепи плътно ръкавите и крачолите му. Армията се бе съгласила да допусне Джак да присъства на аутопсията, но никой не бе му дал обещание, че ще се отнасят с него любезно. Жената постави на главата му слушалки

с микрофон и му даде една смешна шапка, която повече приличаше на плувна, и с която той закрепил слушалките си неподвижно.

— А сега се обличайте — излая тя.

Бе дошло време за скафандъра — син на цвят, с прикачени ръкавици. Докато злобната жена му надяваше шлема на главата, Джак бе обзет от параноичното чувство, че тази жена иска да му навреди. В яда си тя можеше да обърка правилното обличане на защитното облекло, така че той да не бъде стопроцентово защитен от заразата.

След като запечати кожената пелерина на шлема му от всички страни, тя свърза костюма му с един маркуч, който излизаше от стената и той чу съскането на въздуха, нахлул в защитния скафандър. Вече бе твърде късно да се тормози за каквото и да било. Вече бе готов да влезе в огнището на заразата.

Жената откачи маркуча от него и му посочи следващата врата.

Той влезе в херметичната въздушна камера. Зад него вратата рязко се затвори. Там го очакваше мъж, също в защитен скафандър. Без да му проговори, той посочи към следващата врата и Джак го последва.

Излязоха от камерата и продължиха надолу по коридора към залата, където щяха да се извършат аутопсиите.

Вътре, върху широк плот от неръждаема стомана бе поставен първият труп, все още в запечатан черен чувал. Други двама мъже, също в защитни костюми, се бяха надвесили от двете страни на тялото. Единият бе доктор Роман. Той вдигна поглед и видя Джак.

— Не пипайте нищо. Не се месете. Тук сте единствено, за да наблюдавате, доктор Макелъм.

Добро посрещане.

Човекът, който го въведе в залата, отново закачи един от гофрираните маркучи към скафандъра на Джак и в ушите му пак нахлу съскането на въздуха в шлема му. Ако не носеше слушалки, той не би могъл да чуе какво си говорят тримата мъже пред него.

Доктор Роман и неговите двама помощници отвориха черния чувал.

Стомахът на Джак се сви. Трупът беше на Джил Хюит. Шлемът ѝ беше махнат, но тя все още бе облечена с оранжевия предпазен костюм, върху който бе изгравирано нейното име. Дори да го нямаше, той пак би познал Джил по косата ѝ. Тя бе копринена, с кестеняв цвят,

късо подстригана и с проблясващи тук-там сребърни нишки. Странно защо, но лицето ѝ беше непроменено. Очите ѝ бяха полуотворени. И двете ѝ склери бяха толкова яркочервени, че изглеждаха нечовешки.

Роман и двамата му колеги разкопчаха ципа на костюма ѝ и разсъблякоха тялото. Материята на костюма беше специална, огнеупорна и щеше да бъде трудно да я разрежат. Затова те предпочетоха да събличат тялото, дреха по дреха. Работеха бързо, коментарите им бяха строго делови, без най-малка следа от емоция. Когато я съблякоха напълно, отстрани тя заприлича на повредена кукла. И двете ѝ ръце бяха деформирани от множество фрактури. Краката ѝ също бяха счупени. Върховете на две строшени ребра бяха пробили кожата на гърдите ѝ, а дъгите черни следи от кръвонасядания свидетелстваха за мястото, където са били закопчани предпазните колани.

Джак усети как дишането му се учести и той трябваше с усилие на волята си да потисне напирания в гърдите му ужас. Бе присъствал на много аутопсии, на трупове в много по-лошо състояние. Бе виждал изгорелия труп на летец, от който бяха останали само въглини, бе виждал експлодирал череп от невъобразимото налягане на кипналия вътре мозък. Бе виждал труп, чието лице бе отрязано от задния вертикален винт на хеликоптер. Бе виждал един пилот с пречупен на две гръбнак и прегънат назад от катапултиране при неотворил се люк на реактивен самолет.

Това тук, днес, бе далеч, далеч по-ужасяващо, тъй като познаваше мъртвата. Той си я спомняше като жива, красива и енергична жена. Освен това днес ужасът му бе примесен с гняв, докато наблюдаваше как тримата мъже се отнасяха с разголеното тяло на Джил без капчица уважение. За тях тя бе парче месо, проснато на масата, нищо повече. Те сякаш не забелязваха раните ѝ, не виждаха гротескно разкривените ѝ и натрошени крайници. Причината за нейната смърт бе от второстепенна важност за тях. Те се интересуваха много повече от онзи микроорганизъм, който случайно се бе загнездил в тялото ѝ.

Роман пристъпи към Y-образния разрез. В едната си ръка той държеше скалпела, а другата бе мушната в армираната със стоманена мрежа ръкавица. Първият разрез тръгваше от дясното рамо, по диагонал през гърдата ѝ, към мечовидния израстък. Другият диагонал

срез започваше от лявото рамо и се срещаше с първия отново при мечовидния израстък. После скалпелът продължи право надолу през стомашната област, с леко кривване край пъпа, и спря чак пред срамната кост. След това докторът разряза ребрата, за да освободи гръдната кост, надигна триъгълния отрязък от плът и кости и разкри гръдната кухина.

С това действие причината за смъртта стана очевидна за всички.

Винаги, когато се разбива самолет или автомобил се удари в стена, или пък някой нещастно влюбен се хвърли от десетия етаж, силите на инерцията действат разрушително. Ако едно човешко тяло, което се движи с огромна скорост, внезапно спре, самото спиране може да стане причина ребрата му да се натрошат и малки късчета да продължат напред като костни шрапнели, забивайки се в жизненоважни органи. Дори когато пилотите са напълно обезопасени с предпазни колани, с шлем на главата, дори ако нито една част от тялото им не се удари, силата на инерцията при внезапно спиране може да бъде смъртоносна, тъй като въпреки че тялото е обездвижено, вътрешните органи не са. Сърцето, белите дробове и другите големи вътрешни органи се държат единствено на своите сухожилни или тъканни връзки. Щом тялото внезапно спре, сърцето продължава напред с такава скорост, че къса връзките, които го държат в гръдния кош и разкъсва аортата. Тогава кръвта експлодира в белодробната кухина.

Гръдната кухина на Джил Хюит приличаше на езеро, пълно с кръв.

Роман я изсмука със сондата и се намръщи при вида на белите дробове и сърцето.

— Не мога да видя откъде е дошъл кръвоизливът — рече той.

— Да разтворим напълно трупа — предложи единият от асистентите му. — Така ще имаме по-добра видимост.

— Най-вероятно е разкъсана възходящата вена — обади се Джак. — В шестдесет и пет процента от случаите пробивът е точно над входната клапа.

Роман му хвърли гневен поглед. До този момент той бе успял да се прави, че не забелязва Джак, но сега бе ядосан от неговата забележка. Без да каже и дума, той постави скалпела върху един от главните кръвоносни съдове, като се канеше да ги пререже.

— Мисля, че би било по-добре да огледате подробно сърцето на място — рече Джак, — преди да режете.

— Как и откъде точно е настъпил кръвоизливът не е от значение за мен — сухо му отвърна Роман.

„Те изобщо не се интересуват от причината за смъртта ѝ, помисли си Джак. Главното за тях е да открият организма, който се е развивал и се е разпространявал в тялото ѝ.“

Роман преряза трахеята, хранопровода и главните кръвоносни съдове, след което, хванал трахеята, извади сърцето и белите дробове наведнъж. Дробовете бяха осеяни с кръвоизливи. Но вследствие на травма ли бяха или на инфекция, Джак не можеше да каже. После Роман се насочи към коремната кухина и органите в нея. Малкият стомах, също като дробовете, беше изпъстрен с кръвоизливи в лигавицата, които прозираха отвън. Внимателно изряза, извади и постави в един метален леген блестящите намотани черва и останалите вътрешни органи. После отстристи стомаха, черния дроб и панкреаса. Всеки орган щеше по-късно да бъде изследван внимателно под микроскоп. Всяка тъкан щеше да бъде поставена в хранителна среда, за да се отгледат наличните бактерии и вируси.

От тялото вече бяха извадени почти всички органи. Джил Хюит, пилот-изпитател от военноморските сили, шампион по триатлон, фен на уискито „J & B“, на високите залози в покера и на филмите на Джим Кери, сега приличаше на празна мидена черупка.

Роман се изправи с известно облекчение в погледа. До този момент аутопсията не бе открила нещо необичайно. Явни следи от действието на вируса „Марбург“ не бяха открити или поне Джак не бе забелязал такива.

Роман заобиколи трупа и застана откъм главата.

От този момент Джак най-много се бе притеснявал. Сега му се наложи да призове на помощ цялата си воля, за да не извърне глава, докато Роман разряза кожата на скалпа от ухо до ухо, през темето. След това обели предната част на скалпа и прегъна кожата върху лицето, при което един кичур кестенява коса докосна брадичката. Със специалните клещи разтвориха черепа. Когато ставаше дума за четвърто ниво на стерилност при аутопсия, стружки или малки парчета кост бяха просто недопустими. Отместиха напълно костната плочка и откриха мозъка.

Върху масата пльосна голям колкото човешки юмрук съсирек от кръв и се пръсна на по-малки парчета.

— Огромен съсирек кръв в най-външната обвивка на мозъка — каза един от асистентите на Роман. — Дали е от травмата?

— Не мисля — отвърна му докторът. — Видяхте аортата, смъртта е настъпила почти мигновено при удара. Едва ли сърцето е продължило да бие достатъчно дълго, че да изтласка толкова кръв в черепната кухина. — След това той внимателно мушна двата си пръста в черепната кухина между гънките от сиво вещество.

На масата се свлече и разстла някаква желатиноподобна маса.

Роман слисан отскочи назад.

— Какво дявол го взел, е това? — възкликна единият асистент.

Роман не отвърна. Погледът му не се отместваше от непознатата материя, покрита със синьо-зелена мембрана. Под лъщящата обвивка не се виждаше нищо определено, просто парче безформена плът. Докторът тъкмо се канеше да разреже ципата, когато внезапно се спря и хвърли поглед към Джак.

— Това вероятно е някакъв вид тумор — рече той. — Или киста. Ето обяснението за главоболието, от което тя се оплакваше.

— Напротив — възрази Джак. — Главоболието ѝ се появи внезапно, за няколко часа. Един тумор се развива в продължение на месеци.

— Вие откъде сте сигурен, че не е крила симптомите през последните няколко месеца? — контрира го Роман. — Пазела го е в тайна, за да не я махнат от списъка за предстоящия старт.

Джак трябваше да се съгласи, че това бе едно твърде вероятно обяснение. Всички астронавти бяха толкова нетърпеливи да полетят, че спокойно можеха да прикрият симптомите на някоя болест, само и само да не ги изключат от стартовия списък.

Роман погледна към помощника си, който бе застанал от другата страна на масата. Другият кимна, бутна непознатата плът в специален съд за съхранение на тъкани и го изнесе от помещението.

— Ще го разрежете ли? — попита Джак.

— Трябва първо да го фиксираме и да го изследваме за реакция на дразнителни. Ако сега започна да режа, съществува голяма вероятност да наруша клетъчната структура.

— Но вие не сте сигурен, че това е тумор.

— А какво друго?

Джак не отговори. Никога преди не бе виждал нещо подобно.

Роман продължи да изследва черепната кухня на Джил Хюит.

Явно беше, че тази материя, каквото и да представляваше, бе оказала натиск върху мозъка и го бе деформирала. Но откога беше тя там? От месеци или от години? И как беше възможно Джил да се държи нормално, след като в черепа ѝ се бе загнездило това нещо, още повече да пилотира толкова сложно превозно средство като совалката? Всички тези въпроси препусаха през главата на Джак, докато гледаше как доктор Роман изважда мозъка на Джил и го поставя в друг стоманен леген.

— Няколко минути по-късно мозъкът ѝ е щял да изтече през всички отвори на черепа — каза Роман.

Нищо чудно, че тя бе ослепяла. Нищо чудно, че не бе успяла да спусне колесника. Та тя е била вече в безсъзнание, мозъкът ѝ скоро е щял да стане на пюре, което да изтече през основата на черепа.

Трупът на Джил или поне онова, което остана от него, бе запечатан в нов полиетиленов чувал и изкаран от помещението на количка, заедно със специалните контейнери с надпис „Биологична зараза“, където бяха нейните вътрешности.

Вкараха втория труп. Този път това беше Анди Мърсър.

С нови ръкавици, надянати върху ръкавиците от костюма му и чист скалпел, Роман се зае с Y-образния разрез. Този път движенията му бяха по-бързи, като че ли с Джил само се бе разгрял и сега вече можеше да набере скорост.

Мърсър се бе оплаквал от болки в стомаха, бе повръщал често, спомни си Джак, докато скалпелът разрязваше кожата и подкожната мазнина. За разлика от Джил, той не бе имал болки в главата, но пък имаше сериозна треска и на няколко пъти бе изкашлял кръв. Дали белите му дробове щяха да покажат някакви следи от вируса „Марбург“?

И отново двата разреза на Роман се срещнаха точно под мечовидния израстък и скалпелът продължи вече по плитко през корема до срамната кост. Отново бяха прерязани ребрата, при което се образува триъгълен участък, който бе освободен и повдигнат пред лицето на трупа.

Изведнъж доктор Роман се задъха, отстъпи крачка назад и изпусна скалпела си. Той издрънча върху масата. Асистентите бяха вперили втрещени погледи в тялото, без да помръдват.

В гръдната кухня на Мърсър имаше цял грозд от синьо-зелени кисти, подобни на тези в черепа на Джил Хюит. Тези бяха струпани около сърцето и приличаха на малки прозрачни яйца.

Роман продължаваше да стои като вкаменен, а очите му не се отделяха от зейналия пред него труп. После погледът му се измести към лъсналата външна обвивка на перитонеума. Тя беше раздута, цялата окървавена и вече се бе надигнала над нивото на коремния срез.

Роман направи крачка към трупа, без да откъсва поглед от все още надигания се перитонеум. Докато бе разрязвал корема, върхът на скалпела му бе леко одраскал най-външната обвивка на стомаха. Сега оттам потече тънка струйка от обагрена с кръв течност. След това пред изумените им погледи струйката се превърна в поток. Изведнъж малката резка се пръсна и от зейналия отвор с неравни краища избухна право нагоре фонтан от кръв, примесен с множество лъщящи синьо-зелени кисти.

Роман извика ужасен, щом кистите заплюяха върху пода и се разбиваха на безформени парчета сред пръски от съсиреци, слюз и кръв.

Една от синьо-зелените кисти се плъзна по идеално гладкия стерилен под и се удари о гумения ботуш на Джак. Той се наведе и посегна да я докосне с ръка. Един от помощниците на доктор Роман грубо го изблъска към стената.

— Изведете го оттук! — почти изкрещя Роман. — Незабавно го изведете от стаята!

Двамата асистенти заблъскаха Джак към вратата. Той се съпротивляваше и успя да се освободи от ръката, която го бе стиснала за рамото. Мъжът залитна назад, удари се в легена с хирургически инструменти и се просна върху хлъзгавия от кръвта и зеленикавите кисти под.

Другият помощник прегъна въздухопровода на Джак близо до връзката му в стената и вдигна нагоре прегънатия край.

— Предлагам ви да излезете доброволно с нас, доктор Макелъм — рече той. — Докато все още можете да дишате.

— Костюмът ми! Господи, срязан е! — Това бе мъжът, който се бе ударил о легена с инструменти. Той гледаше с разширени от ужас очи петсантиметровия разрез в ръкава на защитния си костюм. По целия му ръкав се стичаха телесните течности от трупа на Мърсър.

— Мокро. Усещам го. Дори и другият ми ръкав е мокър.

— Бързо! — излая Роман. — Бързо под душа.

Мъжът разкачи гофрирания маркуч от стената и се втурна панически навън. Джак го последва и двамата влязоха в херметичната камера, където ги обляха силни струи. Водата се лееше от няколко душа над главите им и плющеше по раменете им като пороен дъжд. След това пуснаха дезинфектиращия разтвор, който също се изсипа върху им като зеленикав порой, който барабанеше оглушително върху шлемовете на скафандрите им.

Когато всичко свърши, те минаха през следващата врата и свалиха костюмите си. Мъжът незабавно нави ръкава над мокрото петно върху хирургическата си престилка и пъхна ръката си под течащата вода в мивката в единия край на стаята в панически опит да измие всяка случайно останала частица от телесните течности на Мърсър, която може да е проникнала през разкъсания ръкав.

— Имаш ли някакви рани по кожата? — попита го Джак. — Порезни рани, одраскано?

— Котката на дъщеря ми ме одра снощи.

Джак погледна към ръката на мъжа и видя назъбените следи от котешките нокти, които се виеха нагоре по вътрешната страна на предмишницата му. Погледна човека в очите и видя страх.

— Сега какво? — попита Джак.

— Карантина. Ще ме държат в изолятора. По дяволите...

— Вече знам, че не е „Марбург“ — обади се Джак.

Мъжът изпусна шумно въздуха си.

— Не, не е.

— Тогава какво е? Кажи, с какво си имаме работа? Какво е това?

Мъжът се подпря на мивката с двете си ръце и се загледа в прозрачната струя вода, клокочеща в канала. После тихо каза:

— Не знаем.

17.

Съливан Оуби се носеше с шеметна скорост върху своя Харли на Марс.

Бе полунощ и пълнолунието осветяваше на светли и тъмни петна неравностите на пустинята, разпростряла се пред него и той почти повярва, че марсиански вятър развява косите му, а червената марсианска пръст се издига в пращен облак след него. Това бе една от старите му детски мечти, останала жива от дните, когато двете необичайно умни момчета, братята Оуби, бяха изстреляли първата си сглобена с подръчни материали ракета, бяха построили от картон всъдеход за Марс и бяха облекли космически скафандри от алуминиево фолио. Тогава той и Горди разбраха, просто бяха сигурни, че тяхното бъдеще бе посветено на небето.

„А какво стана с тези големи мечти, помисли си той. Удавени в текила, въртят гуми из пустинята.“ Щял да ходи до Марс — ха-ха — или пък до Луната! Друг път! Та той можеше изобщо да не успее да се отдели от проклетата ракетна площадка, дявол го взел, можеше за част от секундата да бъде разпрашен на невидими атоми. Една бърза и зрелищна смърт. Голяма работа — къде-къде по-добре, отколкото да си пукне кротко на седемдесет и пет от рак.

Натисна спирачките и се унесе в пясъка, вдигайки нови облаци прах. Впери поглед напред през осветените от лунната светлина пясъчни вълни, към „Апогей II“, блеснала като сребърен прът с нос, възправен право към звездите.

Бяха я транспортирали предния ден до ракетната площадка. Бе бавна и тържествена процесия през пустинята — дузината техни работници, всеки от които надуваше клаксона с пълна сила и удряше по покрива на колата си зад огромната платформа на влекача с плода на техния труд. Когато най-последно издигнаха совалката на място и вдигнаха погледи нагоре, присвили очи срещу яркото слънце, изведнъж потънаха в гробно мълчание. Всеки от тях знаеше, че това бе последното хвърляне на заровете. След три седмици, когато „Апогей

II“ се издигнеше, със себе си тя щеше да понесе всички техни мечти и надежди.

„Както и моят жалък задник“, помисли си Съливан.

През цялото му тяло премина ледена тръпка, щом изведнъж му дойде наум, че в момента може би гледа право към своя ковчег.

Отново пришпори мотора си и се отправи обратно към асфалтовия път, като подскачаше през дюните и прелиташе над копките. Караше безразсъдно, с пълна газ, смелостта му бе подхранена от изпитата текила и от внезапната и непоклатима увереност в неизбежната си смърт. След три седмици той щеше да се качи в ракетата, която щеше да го отнесе в забвението. До този момент нищо не можеше да достигне до него, нищо не можеше да му причини болка.

Увереността в собствената му смърт го бе направила непобедим.

Той форсира още мотора и полетя през пустинния пейзаж на момчешките си мечти. „Ето сега съм на Луната със своя «Харли Дейвидсън» и карам с пълна газ през Морето на спокойствието. След малко ще изкача ей онзи лунен хълм. Ще излетя нагоре и плавно ще се приземя...“

Земята се изгуби под гумите. Той се издигна в нощта, мощта на мотора ръмжеше между краката му, а Луната проблясваше в очите му. Все още летеше. Но колко, докога?

Земята се върна с такава сила, че той изгуби контрол и падна настрана, а моторът го затисна. За секунда остана да лежи зашеметен, прикован между мотора и плоската скала. „Хм, това май е доста глупаво положение“, помисли си той.

В този момент болката го връхлетя. Мощна и смазваща, сякаш хълбоците му бяха натрошени на дребни късчета.

Извика болезнено и се отпусна назад с лице, обърнато право към звездното небе.

— Тазът му е счупен на три места — каза Бриджит. — Лекарите го наместили миналата нощ. Казаха, че трябва остане в леглото поне три седмици.

Каспър Мълхоланд почти чу как сапунените мехурчета на мечтите му се пукаха като детски балони.

— Шест... седмици?

— Освен това трябвало да остане на раздвижване три или четири месеца.

— Четири месеца?

— За бога, Каспър, ще престанеш ли повтаряш като папагал?

— Провалихме се. — Той плесна челото си длан, сякаш да се накаже за това, че изобщо си бе позволил да мечтае за успех.

Това бе отново старото проклятие на „Апогей“, което точно на финалната права им отрязваше крилете до дъно. Ракетата се взриви. Първият офис се подпали. А сега им отнемаше единствения пилот и го поставяше в гипсово корито. Той тръгна бавно през чакалнята като си мислеше: „Никога не ни е вървяло“. Бяха инвестирали всичките си спестени пари, професионалните си репутации и тринадесет години от живота си. Но явно това бе волята божия, която им казваше, че е по-добре да се откажат. Да спрат да губят, пред да се случи нещо наистина лошо.

— Бил е пиан — обади се Бриджит.

Каспър се спря и се обърна към нея. Тя стоеше с ръце, ядно поставени на хълбоците, а червената ѝ коса се спускаше край лицето ѝ като ореола на ангела на отмъщението.

— Лекарите ми казаха — продължи тя. — Ниво на алкохол в кръвта — едно цяло и девет промила. Насмукан като пиявица. Не е само лошият ни късмет. Това си е нашата мила издънка Съли, който пак е оплескал нещата. Единственото ми успокоение е, че през следващите шест седмици в оная му работа ще има забучен голям и, надявам се, ръбест катетър.

Без дума да каже Каспър излезе от чакалнята, тръгна по коридора и с гръм отвори вратата на болничната стая.

— Кретен! — каза му той.

Съли го погледна със замъглен от морфина поглед.

— Благодаря за съчувствието.

— Изобщо не заслужаваш съчувствие. Три седмици преди старта и ти ще ми се правиш на каскадьор наред пустинята! Защо поне не стигна докрай, а? Можеше да си пръснеш мозъка, щом като си се захванал! Така и така нямаше да разберем какво ти се е случило!

Съли затвори очи.

— Съжалявам.

— Ти винаги съжаляваш.

— Издъних се. Зная...

— Обеща на онези да полетиш. Не аз, а ти настояваше. Те обещаха да дойдат. Сигурно тръпнат в очакване. А помниш кога за последно сме карали инвеститори да тръпнат в очакване от нашата работа. Този полет можеше да успее. При единственото условие, да не се наливаш като прасе...

— Дотраша ме.

Съли бе произнесъл думите толкова тихо, че Каспър не беше сигурен дали правилно е чул.

— Какво? — попита той.

— Заради старта. Имах... имах лошо предчувствие.

Лошо предчувствие. Каспър бавно седна на стола край болничното легло и целият му гняв се изпари на секундата. Страхът не е от нещата, които един мъж признава с охота. Фактът, че Съли, който непрекъснато се движеше по ръба и се отдаваше на какви ли не безумни и крайно рисковани хрумвания, сега бе признал, че се страхува, разтърси Каспър не на шега.

И в него най-после се зароди съчувствие.

— Нямах нужда от мен, за да изстреляш совалката — каза Съли.

— Онези очакват да видят човек да се качва в пилотската кабина.

— На мое място можеш да сложиш някоя маймуна, изобщо няма да се усетят. Знаеш, че ще стане, ще минеш и без пилот. Можеш спокойно да си я командваш от земята.

Каспър въздъхна. Вече нямаха избор; стартът щеше да бъде без екипаж. Явно вече имаха достатъчно основателна причина да не пуснат Съли да лети, но дали инвеститорите щяха да я приемат? Или може би щяха да си помислят, че в „Апогей“ не са достатъчно уверени в себе си, за да качат пилот на борда си?

— Мисля, че просто изпуснах нервите си — меко каза Съли. — Понапих се снощи. Не ми се спираше...

Каспър разбираше страховете на партньора си — при това прекрасно — едно поражение водеше неизбежно до друго, а то пък на свой ред до трето, докато единственото сигурно в живота на човек станеше неговият провал. Нищо чудно, че Съли се бе уплашил; той бе изгубил вяра в своята мечта. В „Апогей“.

Може би всички те бяха изгубили вяра.

Каспър обобщи:

— Въпреки всичко можем да стартираме навреме. Даже и без маймуна в пилотската кабина.

— Разбира се. Можеш да качиш вътре Бриджит.

— Да, да, а кой ще ми вдига телефоните?

— Маймуната, естествено.

Двамата мъже се засмяха. Приличаха на двама войника, които разделяха последната си цигара преди битката, в която най-вероятно щяха да загинат.

— Значи ще го направим, а? — каза Съли. — Ще летим?

— Нали затова се строят ракетите, за да летят.

— Е, тогава... — Съли си пое дълбоко въздух и на лицето му отново се появи изражението на пакостника. — Трябва всичко да бъде като хората. Ще извикаме и вестниците и кабелните канали. Един огромен сенник с шведска маса и море от шампанско. Дяволите да го вземат, покани и моето свято братче, заедно с всичките му дружки в НАСА. Ако е писано да се взриви по време на старта, поне ще имаме възможността да се оттеглим от бранша със стил.

— Да бе. Ние винаги сме правили нещата със стил.

Двамата отново се ухилиха.

Каспър се изправи.

— Оздравявай бързо, Съли — рече той. — Ще ни трябваш за „Апогей III“.

Бриджит все още стоеше в чакалнята.

— Е, какво става? — попита го тя.

— Стартираме по график.

— Без екипаж?

Той кимна.

— Ще си я управляваме от контролната кула.

За негова изненада, тя изпусна шумна въздишка на облекчение.

— Алилуя!

— За какво толкова си се зарадвала? Нашият човек остава в болницата и ще пази леглото доста време.

— Тъкмо затова. — Тя преметна малката си дамска чантичка през рамо и се обърна към изхода. — Значи няма да се качи горе, за да оплеска пак нещата.

11 август

Николай Руденко доплува до външния шлюз, докато Лутър се гърчеше като червей в опитите си да се намъкне в долната част от космическия скафандър. До дребничкия Николай Лутър беше като някакъв екзотичен великан с огромните си рамене и крака като антични колони. Докато Николай бе избледнял като чаршаф от прекараните месеци на борда на Международната космическа станция, кожата на Лутър дори бе задълбочила още кафявия си блясък. Той беше един доста стряскащ контраст на фона на бледите лица, които населяваха техния луминесцентен свят. Тъй като Николай вече бе облечен в скафандъра, сега се носеше край колегата си, готов да му помогне с обличането на горната част от екипировката за работа в открития космос. Говореха малко — просто никой от тях не бе в настроение за глупави шеги.

Двамата бяха прекарвали най-мълчаливата си нощ на станцията, докато спяха в камерата на външния шлюз, за да могат телата им да се нагодят на по-ниското атмосферно налягане от петстотин двадесет и осем милиметра живачен стълб — приблизително две трети от това в орбиталната станция. В скафандрите им налягането щеше да бъде дори още по-ниско, към двеста двадесет и два милиметра. Просто скафандрите не можеха да бъдат надуты повече, тъй като крайниците на костюма също щяха да се подуят и втвърдят, и щеше да им бъде невъзможно да ги местят или свиват. Но да минат направо от нормалното за човека налягане, което се поддържаше на борда на станцията, в ниското налягане на космическия скафандър би било също като да изплуват твърде бързо на повърхността от дълбините на океана. Всеки астронавт бе достатъчно трениран, за да издържи на натоварванията. Азотните балончета, които биха се оформили в кръвния им поток, щяха да запушат малките кръвоносни съдове и капиллярите, като щяха да лишат мозъка от така необходимия му кислород. Последниците щяха да бъдат фатални — парализа и сърдечен удар. Подобно на тежководолазите, астронавтите също трябваше да дадат на телата си време за адаптация към променящото се въздушно налягане. Една нощ преди излизането им в открития космос, двамата бяха промили дробовете си със стопроцентов кислород и се бяха затворили в камерата на външния шлюз, за да се подготвят за „излета на открито“. В продължение на часове те бяха останали в тясната

камера, която едва ги побираше, тъй като вече беше претъпкана с всякакво оборудване. Определено мястото не беше за хора, страдащи от клаустрофобия.

Вдигнал ръце над главата си, Лутър продължаваше да се гърчи като червей, докато облече и горната армирана част от скафандъра си, която бе окачена на една от стените на херметичната камера. Танцът му беше доста изтощителен. Най-накрая главата му се промуши през вратния отвор на костюма и Николай му помогна да намести поясната свързка, като по този начин се съединяваха горната и долната част от скафандъра.

След това те сложиха шлемовете си. Когато Николай погледна надолу към мястото, където трябваше да влезе пръстенът на шлема му в жлеба на горната част на скафандъра, той забеляза нещо блестящо по вътрешния метален ръб на жлеба. Конденз, най-вероятно, помисли си той и намести шлема на мястото му. Поставиха си ръкавиците. Опаковани изцяло в скафандрите си, те отвориха люка и преминаха в съседното помещение, след което го изолираха херметически. Сега се намираха в още по-тясна стаичка, в която едва имаше място за двама им, заедно с издутите раници с животоподдържащите им уреди.

Предстоеше им тридесетминутна настройка на дишането. Докато вдишваха чист кислород и прочистваха кръвта си от последните остатъци от азот, Николай бе затворил очи и мислено се подготвяше за предстоящото му излизане в космоса. Пред себе си имаха сериозна работа трябваше да освободят карданното съединение на панелите със слънчеви батерии и да ги насочат към слънцето, в противен случай щяха да почувстват остър недостиг на електричество. От онова, което Николай и Лутър щяха да свършат през следващите шест часа, зависеше изцяло съдбата на цялата станция.

Въпреки че цялата тази отговорност тегнеше върху уморените му рамене, Николай с нетърпение очакваше да излезе през външния люк. Да излезеш в открития космос бе нещо като второ рождение, все едно плодът отново се показваше от утробата на майката, която в този случай представляваше тесния люк на херметичната камера, а след него се виеше пъпната връв, чийто край оставаше в станцията и която осигуряваше астронавта да не полети през безкрайния космос, в случай на злополука. Ако ситуацията не беше толкова сериозна, той дори щеше с радостно вълнение да очаква полета в открития космос —

там където нямаше стени и където под краката си щеше да вижда ослепителната синева на Земята.

Но образите, които изпълниха мислите му, докато със затворени очи чакаше да изтекат тридесетте минути, съвсем не бяха радостни. Онова, което той виждаше в съзнанието си, бяха лицата на мъртвите вече астронавти. Представяше си как „Дискавъри“ се бе стоварила от небето, как едва не се бе взривила при кацането. Представяше си екипажа ѝ, привързан към седалките, с уродливо разкривени крайници, като манекени, представи си как изпукваха гръбнаците им от неимоверното натоварване, а сърцата им експлодираха.

— Вашите тридесет минути изтекоха, момчета — долетя в ушите им гласът на Ема. — Време е за декомпресията.

С лепкави от потта ръце Николай отвори очи и видя как Лутър отвъртя крана на помпата, която щеше да изкара всичкия въздух от камерата. Докато той със съскане излиташе навън, стрелката на налягането бавно се движеше надолу. Ако някъде по костюмите им имаше пробив или бяха недобре херметизирани, сега щеше да проличи най-добре.

— Всичко наред ли е? — попита Лутър и провери скобите, където се захващаха въжетата, които щяха да ги предпазват от пропадане в глъбините на безкрайността.

— Аз съм готов.

Тогава Лутър отвъртя люка и последният въздух излетя в космоса.

За момент и двамата останаха неподвижни, вперили погледи в стряскащата чернота на космоса. После Николай изплува навън и се скри от погледа на камерите.

— Виждам ги да излизат — каза Ема, която следеше внимателно движенията им на телевизионните екрани, чийто сигнал идваше от монтирани по външния скелет на станцията камери. Зад тях се влачеха осигурителните въжета.

Извадиха сандъците с инструменти от една кутия от външната страна на корпуса и после, придържачи се към специалните стъпала с ръце, поеха нагоре, към повредения от совалката участък. Когато

минаваха край едната от камерите, точно под масивния корпус на станцията, Лутър им махна с ръка.

— Гледате ли шоуто, а? — долетя до тях гласа му.

— Виждаме ви идеално по външните камери — каза им Григс. — Но за сметка на това камерите на скафандрите ви не работят.

— И тази на Николай ли?

— Нито една от двете. Ще се опитаме да открием проблема.

— Добре, тогава ние продължаваме да лазим напред по корпуса, докато открием повредата.

Двамата изчезнаха от обхвата на първата външна камера. Измина доста време, през което не се виждаха на нито един монитор. После Григс ги посочи.

— Ето ги. — На втория монитор се виждаше как двамата мъже, облечени в трудноподвижните скафандри бавно напредваха нагоре, като се захващаха с ръце за специалната стълба по външния скелет на орбиталната станция. После отново се скриха от погледа, тъй като попаднаха в обхвата на повредената трета камера.

— Наближавате ли, момчета? — попита Ема.

— Почти... почти стигнахме — отвърна ѝ Лутър, задъхан от усилията.

„Не бързайте, искаше ѝ се да им каже тя. Пазете си силите.“

Измина почти цяла вечност, през която от двамата астронавти в открития космос не се чу нито дума. Ема усети как пулсът ѝ се ускори, а тревогата ѝ нарасна. Станцията вече бе достатъчно повредена, не им достигаше електроенергия. Нищо не биваше да се случи по време на тази ремонтна акция. „Ех, ако Джак беше тук“, мина ѝ през ума. Джак беше голям спец по поправката на всякакви джунджурии, можеше да открие повредата и поправи за отрицателно време всеки двигател на моторна лодка или да скалпи някое късовълново радио от стари части. А в орбита най-ценните инструменти бяха чифт умели ръце.

— Лутър? — повика го Григс.

Отговор не последва.

— Николай? Лутър? Моля, обадете се.

— Мамка му! — прозвуча гласът на Лутър.

— Какво? Какво виждате, кажете? — попита Григс.

— Застанал съм точно на мястото и, човече, тука е истинска каша. Целият участък Р-6 от главния корпус е усукан. „Дискавъри“

явно е отсякла секция 2-B от слънчевите панели и от сблъсъка корпусът се е усукал нагоре. Явно после се е завъртяла и е отрязала антената на късовълновата радиовръзка.

— Как смяташ? Ще можете ли да поправите всичко?

— Антената не е проблем. В сандъчето има резервна, така че просто ще я подменим с нова. Но панелите на слънчевите батерии от лявата страна — просто можем да забравим за тях. Ще ни трябва чисто нов корпус, за да се справим.

— Добре. — Григс уморено разтри лицето си. — Окей, значи ще ни се наложи да се справяме без един от фотоенергийните модули. Мисля, че не е голям проблем. Но трябва да преориентираме секция Р-4 от панелите, иначе сме загубени.

Последва пауза, през която Лутър и Николай продължиха напред, катерейки се по главния корпус на станцията. Изведнъж те изчезнаха от обхвата на камерите; след това Ема ги видя бавно да преминават край една от следващите камери с огромни раници по гърбовете, сякаш бяха тежководолази, движещи се при огромното налягане на океанските води. Спряха се край секция Р-4 на запазващите панели. Единият от тях се спусна от другата страна на главния корпус и се взря в механизма, който свързваше и насочваше огромните криле на слънчевите батерии за главния корпус.

— Карданната връзка също е усукана — рече Николай. — Не може да се изправи.

— Не можеш ли да я освободиш? — попита Григс.

Последва бърза размяна на реплики между двамата астронавти. После Лутър каза:

— Трябва ли да има естетичен вид, като свършим?

— Ами доколкото е възможно. Но помнете, че ако не ни докарате малко повече ток, наистина ще загазим здравата.

— В такъв случай, мисля, че ще можем да приложим подхода с активно участие на нашите мускули.

Ема погледна озадачена към Григс.

— Дано да е това, за което си мисля?

Лутър беше този, който й отговори на въпроса.

— Ей сега ще измъкнем най-тежкия чук и ще оправим скапаняка както ние си знаем.

Беше все още жив.

Доктор Айзък Роман погледна през прозорчето на вратата към нещастния си колега, който седеше на болничната койка и гледаше телевизия. Беше потънал в канала с анимационни филмчета. Пациентът го наблюдаваше с такова увлечение, че несъзнателно бе отворил уста. Дори не погледна към сестрата, облечена в защитен скафандър, която влезе в стаята, за да отнесе недокоснатия от обяд поднос с храна.

Роман натисна комутатора.

— Как се чувстваш днес, Натан?

Доктор Натан Хелзингер се стресна и обърна поглед към прозореца на вратата, където видя Роман, който бе от външната страна.

— Добре съм. Просто се чувствам напълно здрав.

— Никакви симптоми до този момент, така ли?

— Казах ви вече, нищо ми няма, здрав съм.

Роман го изглежда изпитателно. Мъжът наистина изглеждаше здрав, макар лицето му да бе малко бледо и напрегнато. Беше го страх.

— Кога ще мога да изляза оттук? — попита Хелзингер.

— Изминали са едва тридесет часа.

— При астронавтите симптомите се появиха най-рано на осемнадесетия час.

— Да, но това беше в условията на безтегловност. Не знаем какво да очакваме тук, така че по-добре да не рискуваме. Знаете това, колега.

Хелзингер рязко се обърна отново към телевизионния екран, но не толкова бързо, че Роман да не успее да види блесналите в очите му сълзи.

— Днес е рожденият ден на дъщеря ми.

— Изпратихме ѝ подарък от твое име. Съобщихме на жена ви, че няма да можете да присъствате, тъй като в момента летите за Кения.

Хелзингер горчиво се изсмя.

— Всичко сте обмислили, а? Таланти сте в това отношение. Ами ако умра? Какво ще ѝ кажете?

— Че се е случило на път за Кения.

— Да, какво ли значение би имало къде ще е. — Той въздъхна. — И какво ѝ пратихте?

— На малката? Мисля, че беше кукла, доктор Барби.

— Ами тя точно това искаше. Как се досетихте?

Клетъчният телефон на Роман иззвъня.

— Ще се видим по-късно — рече той и се обърна с гръб към прозореца, за да се обади.

— Доктор Роман, обажда се Карлос. Получихме известни резултати от анализа на ДНК. По-добре елате да ги видите.

— Идвам.

Доктор Карлос Микстал седеше пред лабораторния компютър. По монитора течеше непрекъснатата информация като водопад.

„ГТГАТТАААГТГГТТААААГТТАААГТТАЦТЦАТГ
ТТЦААТТАТГЦАГТТГТТГЦГТТГЦТТАГТГТЦТТАГЦА
ГАЦАЦАТАГТГТЦТТТАГЦАГАЦАЦАТАТААААГЦТТ
ТТАГАТГТТТТГААТТЦААТТГАГТГТТТАТТГТЦАААЦ
ТТТАГЦАГАТГЦААГАГАААТТЦЦТГААТГЦГАТАТТГЦТ
ТТАГТТГААГЦТЦТГТ...“

Потоъкът от данни се състоеше от четири букви Г, Т, А и Ц. Това беше последователността при свързване на нуклеотидите, а всяка от буквите представляваше съставните блокове, които образуваха ДНК, геномът на всеки жив организъм.

Карлос се обърна, щом чу звука от приближаващите стъпки на Роман, а изражението на лицето му беше много ясно. Карлос беше изплашен. „Точно като Хелзингер, помисли си Роман. Всички се страхуват.“

Роман седна до него.

— Това ли е? — попита той и посочи към екрана.

— Това е от организма, инфектирал Кеничи Хирай. Взехме го от останките, които успяхме да... изстържем от стените на „Дискавър“.

Останки беше точната дума за онова, което бе останало от тялото на Хирай. Малки парчета плът с неправилна форма, разпръснати и полепнали навсякъде по стените на совалката.

— По-голямата част от ДНК-то остава загадка за нас. Нямаме представа кои части контролира. Но ето този конкретен отрязък тук на екрана, можем със сигурност да кажем от какво е. Това е генът на коензима F420.

— Който е?

— Ензим, специфичен за вида Archaeon.

Роман се облегна назад, при което усети как леко му се догади.

— Значи потвърди се, а? — промърмори той.

— Да. Организмът определено съдържа част от ДНК-то на вида Archaeon. — Карлос млъкна. — Страхувам се, че имам лоши новини за вас.

— Лоши новини? Това не беше ли достатъчно лошо?

Карлос написа нещо на клавиатурата и последователността от нуклеотиди се пренесе на друг сегмент.

— Това тук е друг отрязък от гена, който открихме. Отначало мислех, че е някаква грешка, но го проверих няколко пъти. Този участък е от вида *Rana ripiens*. Северна леопардова жаба.

— Какво?

— Точно така. Един бог знае как е попаднал тук генът на жаба. А от тук нататък започва да става наистина страшно. — Карлос смъкна екрана с няколко страници и намери следващия сегмент. — Ето другият ни познат ген — посочи го той.

Роман усети как една ледена тръпка пролази в основата на гръбнака му.

— И чии са тези гени?

— Тази част от ДНК-то е характерна за *Mus Musculus*. Обикновена мишка.

Роман гледаше втрещен монитора.

— Но това е невъзможно.

— Проверих и него няколко пъти. Тази наша форма на живот по някакъв начин инкорпорира в генома си части от ДНК-то на бозайници. Което означава, че е прибавила към свойствата си и нови ензимни способности. Тя се променя. Еволюира.

„В какво еволюира?“ — запита се Роман.

— Има още. — Карлос отново смъкна екрана с няколко страници и сега на монитора се появи нов порядък от нуклеотиди. — Този участък също не принадлежи на вида Archaeon.

— А какво е? ДНК от друг вид мишки?

— Не. Тази част е от ДНК-то на човек.

Ледът се стрелна нагоре и скова целия гръбнак на Роман. Косъмчетата по врата му настръхнаха. Като в сън той посегна към телефона и вдигна слушалката.

— Свържете ме с Белия дом — каза той. — Трябва да говоря с Джаред Профит.

На второто извъняване отсреща вдигнаха.

— Говори Профит.

— Анализирахме ДНК-то — съобщи му Роман.

— И?

— Положението е много по-сериозно, отколкото мислехме.

18.

Николай спря да си почине, ръцете му трепереха от умора. След месеците, прекарани в космическата станция, тялото му бе отслабнало и бе отвикнало от физически труд. В условията на безтегловност, където на човек не се налагаше да вдига тежести, мускулите му просто нямаха нужда да се натоварват. През изминалите пет часа той и Лутър работиха без почивка и поправиха антената за късовълнова радиовръзка със Земята и бяха демонтирали и поправили карданното съединение на панелите със слънчеви батерии. Ето защо сега той почувства умора. Дори най-простите операции като например да си сгъне ръката в лакътя, при условие че бе облечен в твърдия от армировката и въздушното налягане космически скафандър, превръщаха задачата в истинско изпитание.

Действително скафандърът усложняваше много нещата. Понеже бе конструиран така, че да осигури изолация на човешкото тяло от огромните температурни амплитуди, които варираха между -120 и $+120$ градуса по Целзий, както и да се поддържа постоянно въздушно налягане при условията на почти абсолютния вакуум в космоса, скафандърът бе съставен от няколко изолационни слоя — алуминизиран слой, найлонова обшивка, слой фибростъкло и вътрешна риза, поддържаща налягането. Под скафандъра астронавтът трябваше да облече отделен комбинезон с вградена термopоддържаща система. Освен това в раницата на гърба имаше резервоар с вода, кислород, самостоятелен турбодвигател и оборудване за радиовръзка. Всъщност космическият скафандър си беше индивидуален космически кораб, голям и трудноподвижен, поради което дори едно обикновено завиване на винт се превръщаше в действие, изискващо максимални усилия и концентрация.

Работата действително бе изтощила Николай. Ръцете му се бяха схванали в мъчно подвижните ръкавици и той целият беше плувнал в пот.

Беше и гладен.

Отпи малко вода от специално монтираната в шлема му сламка, свързана с резервоара в раницата и си отдъхна. Макар че водата му се стори странна на вкус, дори му лъхна на жабуняк, той не ѝ обърна внимание. В безтегловност всичко му се струваше някак безвкусно. Отпи още веднъж и усети как някаква мокрота се разля по челюстта му. Нямаше как да посегне през шлема и да я избърше, така че се опита да я забрави и погледна надолу, към Земята. Нейният вид, простряла се в краката му в цялото си великолепие, го накара да почувства известно замайване, дори сякаш му се догади. Затвори очи и зачака да отmine неприятното чувство. Това бе нормално, често му се случваше, когато ненадейно погледнеше към Земята, нищо повече. Щом стомахът му се успокои, го обзе ново усещане: разлятата вода сякаш се стичаше по бузата към ухото му. Той изкриви лице като се опитваше да изтръска капката, но тя продължи да се движи по кожата му.

„Но нали съм в безтегловност, нали няма горе и долу. Значи водата не би трябвало да се стича.“

Той разтърси глава и удари няколко пъти с ръкавицата си по шлема.

Въпреки това обаче капката не спираше да се движи по лицето му и оставяше съвсем осезаема мокра следа от ъгълчето на устата му нагоре, към ухото. Достигна до слушалките на радиовръзката. Сигурно мекият тампон на слушалката ще попие течността и ще я възпре да не влезе в ухото...

Изведнъж тялото му се скова. Капката се бе стекла край слушалката. Проправяше си път към вътрешността на ухото му. Той вече не я усещаше като капка вода, нито като случайна струйка, а като нещо, което се движеше целенасочено. Като нещо живо.

Той се метна вляво, после вдясно като по този начин се опита да я отхвърли от себе си. Удари силно шлема си с ръка. Въпреки всичко тя се движеше напред, като леко се промушваше край слушалките.

Пред очите му в зашеметяващ вихър се сменяха картината на Земята, на черния космос, после пак Земята, а той не преставаше да размахва ръце и крака в някакъв трескав и странен танц.

Течността навлезе дълбоко в ухото му.

— Николай? Николай, моля обади се! — призова го Ема, докато го наблюдаваше на единия от мониторите. Той се въртеше във всички посоки, ръцете му непрестанно удряха по шлема. — Лутър, той изглежда изпада в гърч.

Лутър се появи пред камерата, забързан да помогне на колегата си. Николай продължаваше да се мята, клатеше и въртеше главата си във всички посоки. След малко Ема ги чу да си говорят по УКВ връзката.

— Какво е? Какво става? — питаше разтревожен Лутър.

— Ухото ми — то е в ухото ми...

— Боли ли те? Ухото ли те боли? Хей! Погледни ме!

Николай отново цапна с все сила шлема си.

— Влиза все по-навътре! — изпищя той. — Извади го! Махни го от мен!

— Какво му стана? — извика Ема.

— Не зная! Господи, той се е паникьосал...

— Приближава се до сандъка с инструменти. Махни го оттам, преди да е повредил скафандъра си!

На монитора се видя как Лутър сграбчи партньора си за ръката.

— Хайде, Николай! Прибираме се обратно в камерата.

Изведнъж Николай сграбчи с две ръце шлема си, сякаш се канеше да го свали.

— Не! Недей! — изкрещя Лутър и стисна и двете му ръце в отчаян опит да го предпази от самия себе си. Мъжете се сборичкаха, а осигурителните въжета се преплетоха зад тях.

Григс и Дайана също дойдоха и впериха безмълвни и ужасени погледи в мониторите, където се разиграваше драмата непосредствено отвъд стените на станцията.

— Лутър, сандъка с инструменти! — извика Григс. — Пазете си скафандрите!

Още не беше го доизрекъл, когато Николай внезапно се изви като змия в ръцете на Лутър и се отскубна от хватката му. После залитна и удари шлема си о сандъка с инструменти. Откъм прозрачната част на шлема му се изви една много фина струйка от нещо, което наподобяваше мъглица.

— Лутър! — изкрещя Ема. — Провери му шлема! Чу ли, шлема!

Лутър се вгледа в Николай.

— По дяволите! Пукнат е! — викна той. — Направо се вижда как изтича въздуха. Ще остане без кислород!

— Пусни му веднага аварийния запас от кислород и го прибирай вътре. Бързо!

Лутър се надвеси над него и щракна аварийния кислород на Николай. Допълнителният кислород можеше да задържи налягането в скафандъра му достатъчно дълго, за да успее Лутър да го прибере обратно в камерата. Макар че с мъка успяваше да го удържи, той го повлече надолу към отвора на херметичната камера.

— Побързайте — измърмори Григс. — За бога, бързайте!

Изминаха няколко безценни минути, докато Лутър успя да го довлече до входния отвор на станцията. После затвори люка и пусна крановете на кислородните бутилки, за да възстанови налягането. Решиха да не спират както обикновено потока на въздух за изравняване на наляганията, а направо вдигнаха налягането до една атмосфера.

Отвориха вътрешния люк и Ема се гмурна вътре.

Лутър вече бе махнал шлема на Николай и сега трескаво се опитваше да освободи тялото му от горната част на скафандъра. Тя се зае да му помогне и с взаимни усилия успяха да освободят гърчещия се астронавт от останалата част от неговия защитен костюм. Ема и Григс го повлякоха през цялата станция към руския сервизен модул, където хранването бе непокътнато и осветлението бе достатъчно. През целия път той крещеше и се държеше за лявото ухо, където бе слушалката на радиовръзката му. И двете му очи бяха затворени, но стояха някак изпъкнали или клепачите му се бяха раздули. Ема докосна страните му и усети как изпука кожата под пръстите ѝ — от скоростната декомпресия в подкожните му тъкани се бе насъбрал въздух. В единия ъгъл на челюстта му проблясваше струйка слюнка.

— Николай, успокой се! — опита се да го успокои тя. — Вече си добре, чуваш ли ме? Ще се оправяш!

Той изкрещя и изтръгна слушалките от главата си. Те изхвърчаха встрани.

— Помогнете ми да го сложим на плота! — каза Ема.

Всички се включиха, докато успеят да го поставят върху медицинската маса, да му свалят вътрешната термopоддържача риза, и да го завържат с коланите. След като го бяха обездвижили напълно

върху плота, Ема преслуша сърцето и белите му дробове, а докато преглеждаше корема, той отново заскимтя и замята главата си наляво и надясно.

— В ухото му — обади се Лутър. Той бе събличал от Николай обемистия и трудноподвижен скафандър и бе видял болката и страха в очите му. — Каза ми, че имало нещо в ухото му.

Тя включи лампичката на отоскопа и мушна тънката тръбичка в ухото на Николай.

Първото нещо, което видя, бе кръв. Една светлочервена капка, проблясваща на слабата светлина на лампичката на отоскопа. После тя забеляза тъпанчето.

Беше перфорирано. На мястото на лъскавата мембрана на тъпанчето, зееше черна дупка. Баротравма, бе първото ѝ предположение. Но дали наистина внезапната декомпресия бе пръснала тъпанчето на Николай? Тя провери другото му тъпанче, но то бе непокътнато.

Смаяна, тя изгаси лампичката на отоскопа и погледна към Лутър.

— Какво се случи, докато бяхте отвън?

— Не зная. Тъкмо и двамата си почивахме. После щяхме да прибираме инструментите. Просто изведнъж го прихванаха.

— Я да погледнем шлема му.

Тя излезе от руския сервизен модул и се отправи към външния шлюз. Отвори люка и надникна вътре, към двата скафандъра, които Лутър бе успял да окачи обратно на стената.

— Какво правиш, Уотсън? — попита Григс, който я бе последвал.

— Искях да видя колко е голяма цепнатината по шлема му. С каква скорост е изтичал въздухът от скафандъра.

Тя се приближи до по-малкия костюм, на който бе избродирано „Руденко“ и повдигна шлема. Когато надникна в него, видя някаква течност, която бе залепнала от вътрешната страна на пукнатия визьор. Извади парче памук от един от страничните си джобове и докосна с него течността. Тя се оказа плътна и желеобразна. Синьо-зелена.

Ледена тръпка пролази нагоре по гръбнака ѝ.

„Кеничи бе тук, внезапно си спомни тя. Нощта, преди да умре го заварихме точно тук, във външния шлюз. Явно бе успял да замърси въздуха по някакъв начин.“

В следващата секунда тя вече панически отстъпваше назад и връхлетя с гръб в Григс, който стоеше на входа.

— Изчезвай! — изкрещя тя. — Да се махаме оттук, веднага!

— Какво става?

— Огнище на биологична зараза! Затваряй люка! Затвори го!

И двамата се втурнаха навън и се озоваха в шлюзовото уширение. Заедно затвориха люка и го заключиха. Размениха си напрегнати погледи.

— Мислиш, че отнякъде нещо е изтекло? — попита Григс.

Ема огледа шлюза и потърси някъде по стените или във въздуха плуващи капчици. Отначало нищо не видя. После сякаш нещо лъскаво проблесна, почти невидима искрица, която затанцува в периферията на зрението ѝ.

Тя рязко се обърна, за да я види. Слава богу, нямаше нищо.

Джак седна зад пулта на дежурния лекар в залата за управление на Международната космическа станция и усети как напрежението в него растеше с всяка измината минута, отбелязвана от часовника на големия екран насреща му. Гласовете, които чуваше в слушалките си, бяха пълни с тревога, репликите бяха бързи и насечени. Всеки специалист докладваше състоянието на нещата в неговата област на ръководителя на полета на космическата станция, Ууди Елис. Вътрешното разположение твърде много напомняше на това в залата за управление на полетите на совалките, но тук помещението беше по-малко. През последните тридесет и шест часа, от момента, в който „Дискавъри“ се бе сблъскала с единия модул на станцията, в тази зала неумолимо бе нараствало напрежението, а в отделни моменти достигаше до истинска паника. Присъствието на толкова хора в малката зала и дългите часове постоянен стрес бяха заредили въздуха в стаята с мириса на страх, пот и престоляло кафе.

Николай Руденко бе преживял увреждания от скоростна декомпресия и незабавната му евакуация бе неотложна. Тъй като на борда на станцията имаше само една спасителна капсула — това означаваше, че целият екипаж трябваше да се прибере обратно на Земята. Евакуацията щеше да бъде напълно контролирана от центъра за управление на полетите. Нямаше да има къси съединения, нямаше

да бъдат допускани грешки. И никаква паника. Тази симулация бе многократно провеждана от екипите при подготовката им в НАСА, въпреки това никога не се бе налагало да я приложат на практика, с пет живи, дишащи човешки същества на борда на аварийната капсула.

„Не и с човек, когото обичам на борда.“

Джак също обилно се потеше и почти му се повдигаше от ужас.

Продължи да наблюдава трескаво часовника и непрестанно поглеждаше към своя за сверка. Трябваше да изчакат Международната космическа станция да достигне до онази точка на траекторията си, от която да може да се отдели аварийната капсула, за да навлезе под правилен ъгъл на атака в атмосферата на Земята и да се приземи най-бързо на място, достъпно за медицински персонал и удобно за бърза евакуация в спешни медицински центрове, в случай на нужда. Ясно бе вече, че целият екипаж щеше да има нужда от помощ. След като бяха прекарали седмици наред в безтегловност, всички те щяха да бъдат като новородени котенца, тъй като мускулите им бяха прекалено отслабнали, за да носят тежестта на телата им.

Часът на отделянето приближаваше. Щеше да им отнеме двадесет и пет минути, за да се отдалечат достатъчно от орбиталната станция, да получат точни координати на вектора от GPS^[1], после петнадесет минути, докато се насочат с двигателите към правилното място за навлизане в атмосферата и забавят огромната си скорост. И един час, докато кацнат на Земята.

След по-малко от два часа Ема щеше да се прибере. „По един или друг начин.“ Тази мисъл мина през ума му, преди да успее да я потисне. Преди да успее да възпре спомена за ужасяващата гледка на отвореното и изпразнено от съдържание тяло на Джил Хюит върху масата за аутопсии.

Той стисна дланите си в юмруци и се насили да се концентрира върху биотелеметричните данни на Николай Руденко. Пулсът му бе ускорен, но стабилен; кръвното му налягане също бе стабилно. „Хайде, хайде. Да ги прибираме най-после у дома.“

От Международната космическа станция командирът Григс докладва:

— Капком, екипажът ми се намира в аварийната спасителна капсула, люкът е затворен. Не е толкова уютно тук, но сме готови за действие, щом подадете сигнал.

— Всеки момент очаквайте заповед за запалване на двигателите.

— Прието.

— Как се чувства нашият болен?

Сърцето на Джак прескочи два удара, когато чу как от високоговорителите се разнесе гласът на Ема:

— Вътрешните му органи остават стабилни, но има дезориентация трета степен. Подкожната подутина се придвижи към шията му и горната част на гърдите, от което той явно не се чувства добре. Дадох му още една доза морфин.

Ууди Елис каза:

— Готови за запалване на двигателите.

— Станцията — повика ги Капком, — имате разрешение за...

— Прекратете това! — намеси се изведнъж един глас.

Джак неразбиращо погледна към директора на полетите, Елис. Той също изглеждаше смутен. Обърна се назад и видя насреща си Кен Бланкеншип, който току-що бе влязъл в залата, придружен от чернокос мъж в костюм и половин дузина служители на въздушните сили.

— Съжалявам, Ууди — каза Бланкеншип. — Но вярвай ми, решението не е мое.

— Какво решение?

— Евакуацията се отменя.

— Но горе има болен астронавт! Аварийната капсула е готова да се отдели...

— Не можете да го приберете на Земята.

— Кой е разпоредил това?

Чернокосият мъж пристъпи напред. Думите, които излязоха от устата му, бяха тихи и прозвучаха почти като извинение.

— Решението е мое. Казвам се Джаред Профит и ръководя Съвета по сигурността към Белия дом. Моля, кажете на вашия екипаж да разхерметизира отново люковете и да се върне на борда на космическата станция.

— Моят екипаж е в опасност — отвърна Елис. — Възнамерявам да ги прибера на Земята.

В този момент се намеси Траекторията:

— Шефе, трябва незабавно да се отделят от станцията, иначе може да пропуснем мястото за навлизане в атмосферата.

Елис кимна към Капкома.

— Пристъпете към пускане на двигателите на капсулата. Да ви отделим от станцията.

Преди Капкома да успее да каже нещо друго, слушалките му бяха изтръгнати от главата, той бе издърпан от стола си и избутан встрани. Един офицер от въздушните сили бе заел мястото на Капкома зад пулта.

— Хей! — изкрещя Елис. — Хей!

Всички специалисти замръзнаха по местата си зад пултовете, когато останалите офицери от въздушните сили се разпръснаха в залата. Никой не бе извадил оръжие, но заплахата беше явна.

— Станцията, не палете двигателите — разпореди се новият Капком. — Евакуацията се отменя. Разхерметизирайте люковете и се върнете обратно на борда.

По радиовръзката долетя смаяният глас на Григс:

— Не съм сигурен, че разбрах това, Хюстън.

— Евакуацията се отменя. Напуснете аварийната капсула. Имаме сериозен проблем с компютрите, определящи траекторията ви и навигационните вектори. Ръководителят на полета реши, че е най-добре да се отложи евакуацията.

— За какъв срок?

— Неопределен.

Джак се изправи на крака, готов да издърпа слушалките от новия Капком. Джаред Профит изведнъж изникна на пътя му и се изправи срещу него.

— Мисля, че не разбирате правилно ситуацията, сър.

— Спускайте, жена ми е на станцията и смятам да си я прибера обратно на Земята.

— Никой от тях не може да се върне на Земята. Твърде голяма е вероятността да са заразени.

— С какво?

Профит не му отговори. Джак се хвърли към него, но двама от офицерите от въздушните сили го хванаха и го повлякоха в обратна посока.

— Заразени с какво? — изкрещя Джак.

— С нов вирус — отвърна тихо Профит. — С „Химера“.

Джак погледна към втрещената физиономия на Бланкеншип. Той бе вперил поглед към офицерите от въздушните сили, които бяха явно

заели позиции да вземат под контрол командните пултове. После той забеляза още едно познато лице — това на Лерой Корнел, който също току-що бе влязъл в залата. Корнел изглеждаше блед и потресен. Тогава Джак разбра, че решението бе взето на най-високо ниво. Че нищо, което той или Бланкеншип, или Ууди Елис кажеха или направеха, нямаше да има значение.

Контролът вече не беше в ръцете на НАСА.

[1] Global Positioning System — глобална система за позициониране, определяне на точните координати на местоположението на човек, както географска ширина и дължина, така и височина над морското равнище, осъществявана чрез система от няколко сателита. — Б.пр. ↑

19.

ВИРУСЪТ „ХИМЕРА“

13 август

Срещнаха се в дома на Джак, където всички завеси бяха спуснати. Не посмяха да направят срещата в Космическия център „Джонсън“, тъй като там срещата им едва ли би минала незабелязана. Всички бяха толкова поразени от внезапния обрат, който приега събитията в НАСА, че просто не знаеха какво да предприемат. За подобна криза те нямаша резервен план. Джак бе поканил съвсем ограничен кръг от хора, но всичките бяха свързани с вътрешните операции на НАСА: Тод Катлър, Гордън Оуби, директорите на полети Ууди Елис и Ранди Карпентър, както и Лиз Джани от Управление на полезния товар.

Звънецът иззвъня и всички замлъкнаха.

— Идва — рече Джак и отиде да отвори вратата.

Доктор Ели Петрович от Управлението по естествени науки към НАСА влезе в стаята, стиснал пред гърдите си лаптопа. Той беше слаб и болнав човек, който вече две години се бореше упорито със своята лимфома. По всичко личеше обаче, че губи битката. По-голямата част от косата му бе опадала и по главата му бяха останали само няколко стърчащи бели кичури. Кожата му приличаше на пожълтял пергамент и бе опъната до скъсване над изпъкналите скули на лицето му.

— Донесе ли го? — попита го Джак.

Петрович кимна и потупа чантата си. Върху изпитото лице на мъртвец, усмивката му придаваше гримаса на зъл демон.

— ИИЗБА се съгласиха да ни дадат част от информацията за вируса.

— Само част ли?

— Не всичко. По-голямата част от генома остава военна тайна. Разполагаме само с част от строежа, с големи пропуски. Но дори онова, което са ни дали, е достатъчно, за да разберем, че ситуацията е много сериозна. — Той отнесе лаптопа до кухненската маса и го

отвори. Докато всички се скупчиха край него, той го включи и мушна една дискета във флопидисковото устройство.

На екрана потече информацията, ред след ред от на пръв поглед случайно подбрани букви, които се сменяха със зашеметяваща бързина. Но буквите не оформяха някакъв смислен текст, те изобщо не образуваха думи — това беше код. Едни и същи букви се повтаряха отново и отново, всеки път в различна подредба: А, Т, Г и Ц. Те представляваха отделните нуклеотиди — аденин, тимин, гуанин и цитозин. Основните градивни единици на ДНК. Този поток от букви образуваше геном, химическото представяне на живия организъм.

— Това — рече Петрович — е тяхната „Химера“. Организмът, който уби Кеничи Хирай.

— Ама каква е тази „Химера“, за която напоследък непрекъснато слушам? — попита Ранди Карпентър. — Бихте ли дали подробно обяснение за нас, невежите инженери?

— Разбира се — отвърна Петрович. — Но няма нужда да се чувствате невежи по този въпрос. Този термин твърде рядко се използва извън пределите на молекулярната биология. Думата идва от древна Гърция. Химера е митологичен звяр, който е бил непобедим. Огнедишащо създание с глава на лъв, тяло на коза и опашка на змия. В края на краищата е бил победен и убит от митичния герой, наречен Белерофонт. Всъщност битката не е била напълно справедлива, тъй като победителят е използвал измама. Качил се на крилатия кон Пегас и обстрелвал със стрели чудовището отвисоко.

— Тази митологична случка е много интересна — прекъсна го Ранди Карпентър нетърпеливо, — но все пак каква е връзката?

— Гръцката Химера е била невиджано чудовище, съставено от три отделни животни. Лъв, коза и змия. Точно това е изписано и тук, на екрана в тази хромозома. Едно създание толкова странно, колкото и звярът, убит от Белерофонт. Ние говорим за един вид биологическа химера, чиято ДНК е съставена от поне три несвързани помежду си биологични вида.

— Можете ли да идентифицирате видовете? — попита Карпентър.

Петрович кимна.

— С годините учените от цял свят са трупали информация за гените на множество организми, като започнем с вирусите и свършим

със слоновете. Но натрупването на подобен вид информация е бавен и тягостен процес. Само за анализа на човешкия геном изминаха няколко десетилетия. Така че, както вероятно се досещате, съществуват още много видове, чийто геном изобщо не е изследван и описан. Огромни участъци от строежа на ДНК на вируса „Химера“ просто не може да бъде идентифициран; за неговата последователност на свързване няма никаква информация в хромозомните база данни по света. Но ето какво може да се каже със сигурност към настоящия момент. — И той кликна върху иконката с надпис „Видови съответствия“.

Върху екрана се изписа:

„Mus Musculus (обикновена мишка)
Rana pipiens (северна леопардова жаба)
Homo sapiens“

— Този организъм е отчасти мишка, отчасти земноводно. И една част от него е човешка. — Той замълча за момент. — В известен смисъл — продължи той, — врагът сме самите ние.

В стаята настъпи гробна тишина.

— Колко от нашите гени притежава тази хромозома? — тихо попита Джак. — Каква част от „Химера“ е човешка?

— Интересен въпрос — отвърна Петрович и закима одобрително с глава. — На такъв въпрос подхожда и интересен отговор. Вие и доктор Катлър със сигурност ще оцените значимостта на следния списък. — И той отново се наведе над клавиатурата.

Този път върху екрана се изписа:

„Амилаза
Липаза
Фосфолипаза А
Трипсин
Химотрипсин
Еластаза
Ентерокиназа“

— Мили боже — измърмори Тод Катлър, — всички тези са храносмилателни ензими.

„Вирусът е програмиран да изяде гостоприемника си, мислеше си Джак. С помощта на тези ензими той ни изяжда отвътре и превръща мускулите, органите и съединителната тъкан в нещо като топла супа за закуска.“

— Джил Хюит докладва, че тялото на Хирай се разпадало — обади се Ранди Карпентър. — А аз си помислих, че халюцинира.

Изведнъж Джак заговори:

— Това трябва да е продукт на биоинженерна дейност! Някой сигурно го е създал в лаборатория. Взел е за основа бактерия или вирус и е вградил в генома му гени от други видове, ей така, за да го направи по-ефективна машина за убиване.

— Но коя бактерия? Или кой вирус? — попита Петрович. — Ето тук лежи загадката. Без останалата част от генотипа, който да изследваме, не можем да идентифицираме първоначалния вид. ИИЗБА отказва да ни покаже най-важната част от хромозомата на организма. Онази част, която ще ни посочи кой е убиецът. — Той погледна към Джак. — Вие сте единственият човек, който е видял с очите си патологията му по време на аутопсиите.

— Аз бях по-скоро свидетел. Държаха ме на разстояние и после ме избутаха от помещението, преди да успея да го разгледам подробно. Онова, което видях, приличаше на кисти. С размерите на перли, обвити в синьо-зелена прозрачна ципа. Намираха се в гръдния кош и корема на Мърсър. И в черепа на Хюит. Определено обаче никога преди не бях виждал подобно нещо.

— А дали не може да бъдат тенийни ембриони? — попита Петрович.

— Какво? — обади се Ууди.

— Инфекция на ниво ларва при един вид паразитен плосък червей, наречен ехинокок. Създава малки кистовидни образувания в черния дроб и белите дробове. А следователно и във всеки орган.

— Мислите ли, че може да става дума за паразит?

Джак поклати глава.

— Тенийните ембриони се развиват с години, а не с дни. Не, едва ли е вид паразит.

— Тогава може би изобщо не са били кисти — намеси се Тод. — Може да са били спори. Дехидратирана гъбична форма. *Aspergillus* или *cryptococcus*.

Лиз Джани от Дирекцията по полезния товар се обади:

— Нали екипажът докладва за някакво гъбично замърсяване. Един от експериментите трябваше да бъде унищожен, заради замърсяване с гъбички.

— Кой експеримент? — попита Тод.

— Ще трябва да проверя. Помня само, че беше една от клетъчните култури.

— Но едно обикновено гъбично замърсяване не може да предизвика такива смъртоносни резултати — възрази Петрович. — Нали помните, че през цялото време „Мир“ беше покрит с гъбички, но тогава никой не умря от това. — Той погледна към компютърния екран. — Този генотип ни показва, че имаме работа с абсолютно нова форма на живот. Мисля, че трябва да се съглася с Джак. Според мен той е бил създаден в лаборатория.

— Значи тероризъм, така ли? — попита Елис. — Някой е искал да саботира нашата станция. И е изпратил вируса с някой от експериментите в полезния товар.

Лиз Джани категорично разтърси глава. Пряма и енергична, тя винаги имаше мнение. И този път щом заговори, гласът ѝ излъчваше увереност.

— Всяка пратка, включена в полезния товар минава през внимателен преглед. За всяка се издава сертификат за биологична безопасност, всеки експеримент, който ще отиде в орбита минава през тристепенна проверка. Повярвайте ми, няма никакъв начин да допуснем нещо толкова опасно.

— Да, ако познаете, че е опасно.

— Разбира се, че ще познаем!

— Ами ако се е получил пробив в сигурността? — попита Джак. — Много от експериментите пристигат направо от учените. Не можем да знаем на какво ниво е тяхната сигурност. Няма как да разберем дали в лабораторията им не работи някой терорист. Така че ако в последния момент просто подменят петриевите панички с културите, едва ли някой от нас ще научи за това.

За пръв път Лиз показа несигурност.

— Това... това е твърде малко вероятно.

— Но може да се случи, нали?

Макар да не можеше да приеме тази вероятност, изглеждаше леко смутена.

— Тогава ще разпитаме щателно всеки учен — отвърна тя. — Всеки, който е изпрацал свой експеримент в космоса. Ако имат пропуски в мерките за безопасност, мога да ви уверя, че лично ще ги открия.

„Със сигурност“, помисли си Джак. Като всички в стаята и той малко се страхуваше от Лиз Джани.

— Има един въпрос, който все още не сме поставили — намеси се Гордън Оуби за първи път от началото на разговора. Както винаги до сега само бе слушал, без да коментира и мълчаливо бе обмислял фактите. — И той е: Защо? Защо някой ще иска да саботира нашата станция? Имаме ли врагове, които искат да ни отмъстят за нещо? Или говорим за фанатик, който просто иска да спре развитието на науката?

— Биологичният еквивалент на водородната бомба — каза Тод Катлър.

— В такъв случай защо просто не пусне вируса в Космическия център „Джонсън“ и не ни изтреби до крак? Хем е по-лесно, хем по-логично.

— Едва ли можем да прилагаме законите на логиката към някой фанатик — отбеляза Катлър.

— Напротив, логика има в действията на всеки, дори на фанатиците — възрази Гордън. — Стига да познаваме контекста, в който те се движат. И точно това най-много ме притеснява. Затова силно се съмнявам, че действително става дума за саботаж.

— Тогава какво друго би могло да бъде? — попита Джак. — Щом не е саботаж...

— Има още една възможност. Която, разбира се, е не по-малко опасна — отвърна Гордън и погледна уморено към Джак. — Може да е грешка.

Доктор Айзък Роман тичаше по коридора, а пейджърът му пищеше, закачен на колана и придаваше на цялата ситуация още по-зловещ оттенък. Той се пресегна и го накара да млъкне, преди да

отвори вратата към изолатора на ниво четвърто. Не посмя да влезе в стаята на пациента, а застана на безопасно разстояние пред прозореца на вратата му и с ужас видя онова, което ставаше вътре.

Стените бяха опръскани с кръв, а по пода тя се бе събрала в локва, където доктор Натан Хелзингер се гърчеше в мъчителни неконтролируеми спазми. Две сестри и един лекар, облечени в защитни костюми се опитваха да предотвратят самоубийствените му гърчове, които бяха толкова мощни и енергични, че те просто не можеха да го удържат. Внезапно кракът му се изпъна с такава сила, че една от сестрите изхвърча към стената над мокрия от кръвта под.

Роман натисна комутатора.

— Скафандърът! Проверете за пробив!

Докато бавно се изправяше на крака, в погледа ѝ се четеше неподправен ужас. Огледа внимателно ръкавиците си, ръкавите и накрая мястото, откъдето през гофрирания маркуч навлизаше стерилният въздух в скафандъра ѝ.

— Не — изрече тя. Думите ѝ прозвучаха като облекчен хлип. — Нямам пробив.

Прозорецът се покри с едри пръски кръв. Роман отскочи назад, докато яркочервените капки се застичаха по стъклото. Хелзингер удряше главата си в пода, а гръбнакът му ту се отпускаше, ту се огъваше силно назад. Роман бе наблюдавал само веднъж тази неестествена позиция на тялото, характерна при жертви на отравяне със стрихнин — гръбнакът опънат силно назад като лък с опъната тетива. Спазъмът отново връхлетя Хелзингер и задната част на черепа му се тресна отново в циментовия под. Този път кръвта изпръска обилно шлемовете на двете сестри.

— Излизайте! — заповяда Роман по микрофона на комутатора.

— Но той ще се самоубие така! — възрази лекарят.

— Не искам някой от вас да бъде следващия.

— Да се опитаме да овладеем спазмите му...

— Вече с нищо не можете да му помогнете. Излизайте веднага, преди някой да е пострадал.

Двете сестри неохотно се оттеглиха навън. След известна пауза и лекарят ги последва. Застанаха пред прозореца и мълчаливо загледаха ужасната драма, която се разиграваше пред очите им.

Нови конвулсии разтърсиха Хелзингер и той отново удари главата си о пода. Скалпът му се разцепи, сякаш някой разпра шева на парче плат. Локвата кръв се уголеми и се превърна в малко езеро.

— О, господи, вижте очите му! — извика една от сестрите.

Очните му ябълки бяха силно изпъкнали и приличаха на две огромни мраморни топки, които сякаш напиреха да изскочат извън орбитите си. Доктор Роман бе виждал и това. При случаите на катастрофално нарастване на вътрешното черепно налягане очните ябълки изпъкваха силно напред, клепачите се отдръпваха встрани и погледът придобиваше изключително зловещ вид.

Спазмите продължиха с неотслабваща мощ да удрят тила му в циментовия под. Парчета кост се разхвърчаха и затропаха по стъклото на прозореца. Отстрани изглеждаше така, сякаш той целенасочено се опитваше да си разбие черепа, за да освободи онова, което се бе загнездило във вътрешността му.

Поредният удар. Поредният дъжд от кръв и фини костици.

Вече трябваше да е мъртъв. Защо продължаваха спазмите?

Но както обезглавеното пиле продължава да се мята във всички посоки, така и предсмъртните конвулсии на Хелзингер все още не бяха свършили. Главата му се вдигна от пода, а гръбнакът се сви напред като струна, акумулирала непоносимото напрежение, в момента, преди да го освободи взривообразно. Вратът му мигновено се огъна назад, а тялото му подскочи във въздуха и падайки се огъна рязко назад. Чу се пукот и черепът му се отвори като яйце. Отново се разлетяха едри парчета кост. Парче сиво вещество се стрелна и се размаза о стъклото на вратата.

Роман се задъха и отстъпи крачка назад. В гърлото му напираше стомашното напрежение. Той наведе глава и се опита да се овладее. Опита се да се пребори с мрака, който заплашваше всеки момент да го обгърне и да отнеме зрението му.

Изпотен обилно и целият разтреперан, той все пак успя да вдигне глава. За да погледне отново през прозореца.

Натан Хелзингер най-последно лежеше на пода неподвижен. Онова, което бе останало от главата му, плуваше в езеро от кръв. Всъщност кръвта беше навсякъде, дори за момент Роман не можа да види нищо друго, освен ширналия се аленеещ басейн. После погледът изведнъж

попадна върху лицето на мъртвия. Върху синьо-зелената гърчеща се маса, която се бе вкопчила в челото на жертвата си. Малките кисти. Вирусът „Химера“.

14 август

— Ухото ми — то е в ухото ми...

— Боли ли те? Кажу ми ухото ли те боли? Хей! Погледни ме!

— Влиза все по-навътре! — изпищя той. — Извади го! Махни го...

Научният съветник на Съвета по сигурност към Белия дом Джаред Профит спря касетофона и внимателно огледа всички мъже и жени, насядали край кръглата маса. По лицата на всички се четеше един и същи ужас.

— Онова, което се е случило с Николай Руденко, не е било единствено травма от бърза декомпресия — каза той. — Тъкмо по тази причина предприехме действията, които са ви вече известни. По тази причина ви моля всички да ме изслушате внимателно. Залогът е твърде висок. Докато не научим повече за този нов вид организъм — като например как се размножава, как става заразата — смятам, че не можем да допуснем тези астронавти да се приберат на Земята.

Настъпи гробно мълчание. Дори административният секретар на НАСА Лерой Корнел, който бе открил срещата с яростни нападки срещу отнемането на пълномощията на неговата агенция, сега стоеше напълно безмълвен на мястото си. Първият въпрос дойде от страна на президента:

— Какво знаем за този вирус?

— Доктор Айзък Роман от ИИЗБА-САЩ може да отговори попълно на въпроса ви от мен — каза Профит и кимна към Роман, който не беше седнал на масата, а на един от столовете край стената, където никой досега не го бе забелязал.

Доктор Роман се изправи. Личеше си, че е прекарал няколко безсънни нощи.

— Страхувам се, че новините, които имам да ви съобща съвсем не са добри — започна той. — Инжектирахме вируса „Химера“ на различни бозайници, включително кучета и маймуни. В рамките на

деветдесет и шест часа всички бяха мъртви. Нивото на смъртността за този вирус е сто процента.

— Няма ли някакво лечение? Нищо ли не действа? — попита секретарят по отбраната.

— Нищо. Кое е достатъчно плашещо. Но нещата са още по-сериозни.

В стаята отново настъпи пълна тишина, по лицата на присъстващите премина вълна на ужас. Колко по-сериозни от това?

— Повторихме неколkokратно анализа на ДНК от последните поколения яйца, взета от мъртвите маймуни. Оказа се, че „Химера“ е придобил съвсем нов сегмент от гени, характерни за вида на майmunата, с която извършихме опитите.

Президентът пребледня като платно. Погледна към Профит.

— Това е невероятно!

— Действително е опустошителен — отвърна Профит. — Всеки път, когато тази форма на живот премине цикъла си в тялото на нов организъм, поколението ѝ е съвсем ново, прибавя към своето ДНК участъци от генотипа на гостоприемника. С други думи, вирусът притежава способността винаги да върви с няколко стъпки пред нас, тъй като той се видоизменя и придобива нови способности, каквито преди не е имал.

— Но как, дявол да го вземе, е възможно да прави това? — попита генерал Морей от Сдружението на ръководните кадри. — Вирус, който прибавя към себе си нови гени? Който непрестанно се видоизменя? Това ми звучи направо невероятно.

Роман отговори на въпросите му:

— Не е невероятно, сър. Всъщност, в природата съществува подобно явление. Бактериите често обменят гени една с друга, така да се каже, „търгуват“ с тях като използват вирусите за преносители. Това е механизмът, по който се създава поносимост към даден вид антибиотик. Разпространяват помежду си устойчивостта си на антибиотиците, като прибавят към своя хромозомен набор напълно нови гадивни елементи. Като всяко нещо в природата, те използват всяко оръжие в името на оцеляването. На продължаването на рода. Същото нещо прави и „Химера“. — Той се приближи до масата и посочи увеличеното изображение, което светеше на екрана на електронния микрограф. — Ето тук, на тази микроснимка се вижда как

в клетката има нещо като микрогранули. Това са гроздове от вируса помощник. Някои от тях ще достигнат до клетката на гостоприемника и ще атакуват неговата ДНК. На връщане ще носят със себе си сегменти от нея, за да обогатят с тях генетичния строеж на „Химера“. За да прибавят към нейната ДНК нови гени, нови оръжия към нейния арсенал. — Роман вдигна поглед към президента. — Този вирус е в състояние да оцелее при всякакви условия на околната среда. Просто трябва да атакува местната фауна и да си набави необходимите способности.

Президентът сякаш щеше всеки момент да припадне.

— Значи постоянно се променя. Непрекъснато еволюира.

Откъм масата се разнесе нервен шепот. Размениха се ужасени погледи, заскърцаха столове.

— А какво стана с лекаря, който се е заразил? — попита една жена от Пентагона. — Когато държат в изолатора на четвърто ниво в ИИЗБА? Жив ли е още?

Роман замълча и наведе глава, за да скрие болката в очите си.

— Доктор Хелзингер почина късно миналата нощ. Бях свидетел на последните му мигове и мога да кажа, че те... бяха ужасяващи. Изпадна в жестоки неконтролируеми спазми, които предпочетохме да не се опитваме да овладеем, тъй като рискът да бъде разкъсан защитният костюм на някой от персонала ни и той да бъде изложен на заразата, бе прекалено голям. Но гърчове с подобна сила аз лично никога през живота си не бях виждал. С голи ръце прекърши стоманената рамка на болничното си легло. Просто така — хвана я и я строши. После се изтърколи на земята и започна... да си разбива главата в пода. С такава сила, че можехме... — той преглътна, — да чуем как се пукаше черепът му. Цялото помещение бе опръскано с кръв, а после заедно с кръвта се разлетяха и ситни костици. Той продължи да удря яростно главата си в пода, сякаш нарочно искаше да си отвори черепа. Да освободи налягането, което се бе насъбрало вътре. Тези травми само влошиха нещата, тъй като той явно бе получил и вътрешночерепни кръвоизливи. Накрая налягането в черепната кухина стана толкова голямо, че очите му бяха почти изхвъркнали от орбитите си. — Той си пое дълбоко въздух. — Това — тихо завърши той — бяха последните му мигове.

— Сега вече разбирате сериозността на епидемията, която евентуално ни очаква — каза Профит. — Ето поради тези причини не можем да си позволим да проявяваме слабост или безотговорност. Или чувства.

Настъпи ново тягостно мълчание. Всички погледи бяха вперени в президента. Всеки очакваше недвусмислено решение.

Вместо това той извъртя стола си към прозореца и се загледа навън.

— Някога исках да стана астронавт — печално изрече той.

„Та не сме ли искали всички? — мислено му възрази Профит. — Кое дете на тази страна не е мечтало някога да се качи на ракетата и да полети в космоса?“

— Бях на ракетната площадка, когато Джон Глен излетя в небето със совалката — продължи президентът. — И плаках. Всички плакаха. Точно така, разплаках се като бебе. Защото бях горд с него. Гордеех се със своята страна. Гордеех се, че съм част от човешката раса... — Той замълча. Пое си дълбоко въздух и прекара ръка през очите си. — Как сега да взема решение, което ще обрече на сигурна смърт тези астронавти?

Профит и Роман се спогледаха разочаровани.

— Нямаме избор, сър — обади се Профит. — Става дума за живота на петима срещу живота на един бог знае колко точно е населението на Земята.

— Те са герои. Честна дума, те са истински герои. А ние просто ще ги оставим там да си умрат.

— Съществува сериозна опасност, господин президент, да не успеем изобщо да ги спасим, дори да са тук, на Земята — рече Роман. — Твърде вероятно е всички те вече да са заразени. Или в най-скоро време ще се заразят.

— Но все пак, съществува вероятност някои от тях да не са заразени, нали?

— Не знаем. Засега със сигурност знаем, че Руденко е. Според нас се е заразил, докато е бил в скафандъра в открития космос. Ако си спомняте, Кеничи Хирай бе изпаднал в предсмъртни спазми в херметичната камера, при скафандрите, преди десет дена. Това обяснява как е бил замърсен скафандърът.

— Тогава защо и другите не са болни? Защо само Руденко?

— Според онова, което знаем за вируса, на него му трябва известно време за инкубация, преди да достигне активната си фаза. Смятаме, че опасността от зараза е максимална около часа на смъртта или след това, когато той напусне тялото. Но не сме напълно сигурни. Не можем да си позволим да допускаме грешки. Налага се да приемем, че всеки от тях е носител.

— Тогава ги затворете в изолатора на четвърто ниво, докато ситуацията се проясни. Но поне ги приберете на Земята.

— Сър, именно тук е най-голямата част от риска — обясни Профит. — В самото им прибиране на Земята. Управляемата аварийна капсула не е като совалката, която можем спокойно да насочим където си поискаме. Те ще се приберат на Земята в едно много по-трудно управляемо превозно средство — с други думи нещо като тенджера с парашути. Ами ако нещо се обърка? Ами ако аварийната капсула избухне в атмосферата или се разбие при приземяването? Вирусът ще се озове във въздуха. А вятърът ще го разнесе по цялата земя! И тогава той ще има толкова много части от човешката ДНК, че ние просто няма никога да успеем да го преборим. Ще заприлича прекалено много на нас. Всяко лекарство, което бихме използвали срещу него, би убивало и човека носител. — Профит отново замълча, за да даде време на думите си да достигнат желаната дълбочина. — Нямаме право да позволяваме на емоциите да диктуват решенията ни. Не и при такъв огромен залог.

— Господин президент — намеси се Лерой Корнел, — при цялото си уважение към вас, бихте ли ми позволили да отбележа, че подобно ваше решение би било равнозначно на политическо самоубийство. Обществото не би допуснало петима национални герои да бъдат оставени да умрат в орбита.

— Политиката трябва да бъде последната ни грижа в този момент! — възрази Профит. — Първата е здравето на населението на планетата!

— Тогава защо е тази потайност? Защо изключвате НАСА от разговора? Показахте ни само части от генома на вируса. Нашите учени са готови да допринесат с всичко, за да се преборим със заразата. Ние искаме да открием лекарството срещу „Химера“ точно толкова, дори, според мен повече от вас. Ако ИИЗБА-САЩ благоволи

да ни разкрие цялата информация, с която разполага, ние сме готови да работим заедно за намиране на изход от ситуацията.

— Грижим се за сигурността — намеси се генерал Морей, — тъй като една злонамерена държава би превърнала вируса във всепомитащо биологично оръжие. Да огласим генетичния код на „Химера“ би било все едно да публикуваме във вестника подробното описание на това опустошително оръжие.

— С други думи, вие просто не можете да доверите подобна информация на НАСА.

Генерал Морей спокойно издържа на гневния поглед на Корнел.

— Просто се опасявам, че разбиранията на НАСА относно споделянето на нови технологии с всяка забутана държавица по целия свят не превръщат вашата агенция в основен стълб на сигурността в държавата.

Корнел се изчерви от ярост, но не отвърна нищо.

Профит погледна към президента.

— Сър, аз също смятам, че е истинска трагедия за страната да оставим петима астронавта да умрат в космоса. Но трябва да погледнем по-далеч, към евентуалната перспектива на още по-голямата трагедия. Към епидемия със световни мащаби, причинена от вирус, който тепърва започваме да опознаваме. Хората в ИИЗБА работят без почивка, за да разберат неговата същност. Призовавам ви да изчакаме този момент. В НАСА не могат да се борят с биологична зараза. В агенцията има един-единствен служител, чиито задължения са защита на планетата от всякакви катастрофи. Един! Военният отдел за спешни действия при борба с биологични опасности е напълно подготвен за реакция при точно такива условия. Що се отнася до операциите на НАСА, можем да прехвърлим техния контрол върху Американското космическо командване, подпомагано от четиринадесета база на Въздушните сили. В НАСА съществуват прекалено много колегиални и емоционални връзки с астронавтите. А за да се справим със ситуацията имаме нужда от твърда ръка. И желязна дисциплина. — Профит бавно огледа всички присъстващи, всеки поотделно. От всички тях той изпитваше уважение едва към двама-трима човека. Някои се интересуваха единствено от престижа и властта си. Други бяха тук заради политическите си познанства. А трети лесно се влияеха от промяната в обществените настроения. Малко,

действително малко бяха онези, чиито подбуди не бяха усложнени от допълнителни фактори.

Малко бяха хората, които бяха преживели неговите кошмари, бяха се събуждали през нощта плувнали в пот, разтърсени из основи от онова, което би могло да им се случи.

— Значи според вас, нашите астронавти никога повече няма да видят Земята? — каза Корнел.

Профит вдигна поглед към административния секретар на НАСА и почувства истинско съжаление към него.

— Когато открием начин да се преборим с вируса, когато със сигурност знаем как да го убием, едва тогава можем да говорим за тяхното завръщане.

— Ако все още има някой жив — промърмори президентът.

Профит и Роман отново се спогледаха, но никой не му отговори. Вече и двамата бяха разбрали очевидното. Не, нямаше да открият лек за вируса. Поне не навреме. Астронавтите никога нямаше да се приберат на Земята живи.

* * *

Джаред Профит бе облечен със сако и вратовръзка, докато се разхождаше в горещия ден, но той сякаш не усещаше жегата. Всеки друг на негово място би се оплакал от високите температури през лятото в окръг Вашингтон, за него обаче те нямаха никакво значение. Онова, от което той се ужасяваше, беше зимата, понеже беше толкова чувствителен към студа, че през мразовитите дни устните му посиняваха и той не преставаше да трепери, макар да бе навлечен с топли дрехи и шалове. Дори през лятото той държеше в кабинета си един пуловер, за да се спаси от хладината на климатичната си инсталация. Днес температурата беше малко над тридесет градуса по Целзий. Лицата на всички минувачи, които той срещаше на улицата, лъщяха от пот, но въпреки това той нямаше никакво намерение да свали сакоето или да разхлаби вратовръзката си.

След срещата при президента в душата и тялото му се бе настанил хлад.

Носеше обяда си в кафяв книжен плик, обяд, който сам поставяше всяка сутрин, преди да излезе за работа и винаги бе един и същ. Маршрутът на разходката му беше също неизменен — отначало тръгваше на запад, към Потомак, а Огледалното езеро оставаше вляво от него. Рутината винаги му бе носила успокоение и уют. Напоследък нещата, от които той черпеше увереност в живота бяха твърде малко и, колкото повече остаряваше, все повече се придържаше към определени ритуали, като монах, който упорито се придържа към ежедневната си работа, молитва и усамотение с Бога. В много отношения той приличаше на древен аскет, ядеше колкото да дава на тялото си необходимата му енергия и се обличаше в костюми, понеже такова бе изискването. Човек, за когото богатството не означаваше абсолютно нищо.

Дори името му Профит^[1] сякаш бе в пълно противоречие с характера на притежателя си.

Той забави крачка, докато се спускаше по затревения хълм край Мемориала на героите от Виетнам и се загледа към тържествената процесия от посетители, които се точеха край стената, където бяха гравирани имената на загиналите. Знаеше какво си мисли всеки от тях, докато гледаше безкрайните плочи от черен гранит, как възприема ужасите на войната: „Толкова много имена. Толкова много загинали“.

Искаше му се да им отвърне: „Нищо не знаете вие!“.

Откри една сенчеста пейка, на която нямаше никой и седна да изяде обяда си. Извади от кафявия плик една ябълка, едно триъгълно парче сирене чедър и бутилка вода. Не беше минерална, бе я налял направо от чешмата. Хранеше се бавно и не откъсваше поглед от туристите, което обикаляха от мемориал на мемориал. „Ето така почитаме ние героите си“, мислеше си той. Обществото им издигаше паметници, гравираше плочи от мрамор, развяваше флагове. Студена тръпка премина през тялото му, когато си помисли за безбройните жертви, паднали в кланицата на войните. Два милиона души, войници и цивилни лица, загинали във Виетнам. Петдесет милиона жертви от Втората световна война. Двадесет и един милиона трупа в Първата световна. Цифрите бяха ужасяващи. Хората може би се задаваха въпроса: Има ли човекът по-опасен враг от самия себе си?

Отговорът беше да.

Въпреки че оставаше незабележим от хората, този враг бе навсякъде около тях. В самите тях. Във въздуха, който дишаха, в храната и водата, която пиеха. През цялата история на човечеството той бе вземал своите жертви и бе оцелявал хилядолетия, след като дори споменът за отделния човек избледнееше. Този враг беше светът на микробите, и през вековете той бе отнел живота на повече хора, отколкото загиналите във всички войни, взети заедно.

От 542 до 767 година от нашата ера — четиридесет милиона жертви на чумата по време на Юстиниановата пандемия.

През четиринадесети век двадесет и пет милиона са намерили смъртта си, когато Черната смърт се е завърнала.

За две години — 1918 и 1919, инфлуенцата е взела живота на тридесет милиона души.

И през 1997 година Ейми Соренсен Профит на четиридесет и три годишна възраст, почина от пневмония.

Той довърши ябълката си, постави огризката в кафявия плик и внимателно смачка хартията на топка. Макар обядът му да беше оскъден, той се бе почувствал много добре и остана още малко на пейката, докато допи последната глътка вода.

Край него мина една посетителка, жена със светлокафява коса. Тя се обърна встрани и по начина, по който върху лицето ѝ падаше слънчевата светлина, тя изведнъж му напомни за Ейми. Тъй като той настойчиво бе вперил в нея поглед и не го отместваше, тя също погледна към него. Погледите им се срещнаха за една дълга секунда, в нейния се четеше умора, а в неговия мълчаливо извинение. После тя отмина, а той все пак реши, че тя в края на краищата не приличаше на неговата мъртва съпруга. Никоя не приличаше на нея. Не можеше да прилича на нея.

Изправи се, хвърли кафявата хартия в едно кошче наблизко и пое обратно по пътя, по който беше дошъл. Покрай стената. Покрай ветераните в униформи, вече измършавели и с побелели коси, застанали неподвижно пред мемориалите. Почитащи паметта на мъртвите.

„Но дори и спомените избледняват“, мина му през ума. Как се усмихваше, застанала от другата страна на масата в кухнята, как звучеше смехът ѝ — с годините всичко това си отиваше и потъваше в мъгла. Единствено болезнените спомени оставаха. Хотелската стая в

Сан Франциско. Онова телефонно обаждане много късно през нощта. Трескавите кадри от различни летища, таксита, телефонни кабинни, докато той бе препускал през цялата страна, за да стигне до болницата „Бетесда“ навреме.

Но смъртоносните стрептококи имаха свой собствен план за действие, свое собствено разписание, по което отнемаха човешкия живот. „Като вируса «Химера».“

Той си пое въздух и се запита колко ли вируси, бактерии или гъбички току-що бяха нахлули в белите му дробове. И колко от тях можеха да го убият на място.

[1] Profit (англ.) — печалба, изгода. — Б.пр. ↑

20.

15 август

— Казвам ви, майната им! — каза Лутър. Радиовръзката им със Земята беше изключена, така че разговорът им не можеше да бъде чул от контролната зала в Хюстън. — Просто си влизаме в аварийната капсула, пускаме си двигателите и се прибираме. Не могат да ни накарат да обърнем обратно.

Щом веднъж напуснеха станцията, те действително не можеха да се върнат. Аварийната капсула представляваше всъщност безмоторен самолет със спирачни парашути. След отделянето ѝ от Международната космическа станция, тя можеше да направи най-много четири обиколки на Земята, след което щеше сама да излезе от орбита и да се приземи.

— Казаха ни да останем тук — обади се Григс. — Според мен точно това и трябва да направим.

— Какво, да им слушаме глупостите? Николай ще умре, ако не го приберем на Земята!

Григс погледна към Ема.

— Твоето мнение, Уотсън?

През последните двадесет и четири часа тя непрекъснато се бе грижила за пациента си и наблюдаваше състоянието му. Всички виждаха колко критично бе то. Привързан към масата с колани, Николай продължаваше да се извива в неконтролируеми конвулсии, а крайниците му понякога се удряха о плота с такава сила, че Ема се опасяваше, да не би да си счупи някоя кост. Приличаше на боксьор, когото бяха пребили безмилостно на ринга. Подкожната емфизема бе издула меките тъкани по лицето му, а клепачите му така се бяха подули, че не можеха да се отворят. През тесните процепи все пак прозираше демоничният им кървавочервен цвят.

Не беше сигурна доколко Николай е в състояние да чува и разбира, така че не смееше да изкаже на глас онова, което мислеше.

Направи жест към останалите и всички излязоха от руския сервизен модул.

Събраха се в жилищните помещения, там където Николай не можеше да ги чуе и където можеха спокойно да си свалят маските и очилата.

— Хюстън трябва незабавно да ни даде разрешение за евакуация — рече Ема. — В противен случай ще го изпуснем.

— Те много добре знаят каква е ситуацията — отвърна Григс. — Но не могат да дадат разрешение за евакуация, щом Белия дом не им позволява.

— Значи просто ще си стоим тука и ще се гледаме един друг как умираме, така ли? — беснееше Лутър. — Ами ако се качим на аварийната капсула и си тръгнем? Какво ще ни направят? Ще ни застрелят?

Дайана тихо каза:

— Могат да го направят.

Истината в думите ѝ ги накара да потънат в мълчание. Всеки астронавт, който някога се бе изкачвал по стълбата на готовата за старт совалка и бе преживял обратното броене знаеше, че в един бункер в Космическия център „Джонсън“ седеше офицер от въздушните сили, чиято единствена работа бе да взриви с торпедо совалката и да изпепели целия ѝ екипаж. В случай на сериозна повреда в управлението или в случай, че совалката застрашително се отклони от курса си над някой гъсто населен район, задължението на този офицер бе да натисне бутона и така да обезопаси района. Той вероятно се бе срещал с всеки един от астронавтите, вероятно бе виждал снимки с техните семейства. Може би дори знаеха точно кого ще убият. Отговорността им действително беше ужасна, въпреки това той не се съмняваше, че дежурният офицер в бункера ще изпълни задължението си.

Така че нямаше да се поколебаят да взривят и аварийната капсула, ако им бъде наредено. На фона на страховития призрак на нова смъртоносна епидемия, животът на петима астронавти изглеждаше направо смешен.

Лутър възрази:

— Готов съм да се обзаложа, че ще ни оставят да се приберем. Ами да, защо не? Четирима от нас са напълно здрави. Никой от нас не

е заразен, нали така?

— Но всички сме били изложени на въздействието на вируса — отвърна Дайана. — Дишали сме същия въздух, спали сме в едни и същи помещения. Лутър, не забравяй, че вие двамата с Николай прекарахте цяла нощ в херметичната камера.

— Е, и? Аз се чувствам напълно здрав.

— Аз също. Както и Григс и Уотсън. Но ако става дума за вирус, може да се намираме в инкубационния му период.

— Ето защо трябва да се подчиним на заповедта — подкрепи я Григс. — Оставаме тук.

Лутър се обърна към Ема.

— И ти ли държиш да се правиш на мъченица?

— Не — отвърна тя. — Нямам подобни намерения.

Григс я погледна удивен.

— Не за себе си мисля — продължи Ема. — Мисля за пациента си. Николай не може да говори, така че аз ще говоря от негово име. Искам да го видя в болница, Григс.

— Нали чу какво каза Хюстън?

— Онова, което чух, бе паника и объркване. Отначало ни дадоха разрешение за евакуация, после я отмениха. Първо ни казаха, че е вируса „Марбург“. После пък, че не било изобщо вирус, а някакъв нов организъм, скалъпен от терористи. Онова, което знам със сигурност е, че моят пациент... — тя внезапно сниши гласа си — ... умира. А моето задължение е, да го закарам жив на Земята.

— А моето, да командвам екипажа на тази станция — рече Григс. — Аз вярвам, че Хюстън ще направят всичко, на което са способни за нас. Не биха ни изложили на опасност, ако действително ситуацията не беше толкова сериозна.

Ема не можеше да му възрази. Зад командните пултове в Залата за управление на полетите седяха хора, които тя познаваше и на които вярваше. „Освен това и Джак е там“, помисли си тя. Нямахте друго човешко същество, на което тя да вярваше повече, отколкото на него.

— Май ни изпратиха някаква информация — каза Дайана и погледна към компютъра. — За Уотсън е.

Ема се отправи към далечния край на модула и зачете съобщението, което светеше на екрана. Беше от отдела по естествени науки на НАСА.

„Доктор Уотсън,
Смятаме за необходимо да ви уведомим с какво точно си имате работа — тоест, с какво всички ние си имаме работа. Изпращаме ви ДНК анализа на организма, заразил Кеничи Хирай.“

Ема отвори прикрепения файл.

Отне ѝ няколко секунди да асимилира последователността от нуклеотиди, които потекоха по екрана. И още няколко минути да осъзнае направените заключения.

В хромозомата на вируса имаше гени от три различни животински вида. От леопардова жаба. От мишка. И от човек.

— Какъв е този организъм? — попита Дайана.

Ема тихо каза:

— Нова форма на живот.

Това беше като чудовището на Франкенщайн. Най-отвратителното създание на природата. Изведнъж тя обърна внимание на думата „мишка“. „Мишките! Те първи се разболяха.“ През последната седмица и половина те продължаваха да измират. Последния път, когато бе проверила клетката им, беше останала само една мишка, женска.

Тя излезе от модула и се отправи към слабо осветената част от станцията.

Американската лаборатория беше потънала в мрак. Тя преплува разстоянието до шкафа, където се намираха животинските клетки. Дали мишките бяха първоначалните носители на организма, дали чрез техните тела „Химера“ се бе озовала на борда на орбиталната станция? Или те просто бяха случайни жертви, заразени при съприкосновение с нещо друго?

Дали последната мишка бе все още жива?

Тя издърпа чекмеджето и надникна в клетката, където трябваше да бъде единствената ѝ обитателка.

Сърцето ѝ замря. Мишката бе мъртва.

Тя почти възприемаше тази мишка като герой, който макар и сам, бе успял да оцелее, който от чиста проклетия бе надживял съкафезниците си. Сега тя се натъжи при вида на безжизненото телце,

което се носеше в далечния край на клетката. Коремът ѝ вече беше подут. „Трябва незабавно да махна трупа и да го изолирам при заразените отпадъци.“

Тя постави клетката в камерата с ръкавиците, мушна вътре ръцете си и посегна към мишката. В мига, в който склочи пръсти около нея, телцето внезапно подскочи и оживя. Ема извика от изненада и пусна мишката.

Тя се преметна през глава във въздуха и впери в нея гневен поглед, а мустачките ѝ мърдаха нервно.

Ема нервно се засмя.

— Значи все пак си жива, а? — промърмори тя.

— Уотсън!

Тя се обърна към радиоуредбата, откъдето току-що я бяха повикали по име.

— В лабораторията съм.

— Веднага идвай тук! В руския модул! Николай изпадна в гърчове!

Тя изхвърча от лабораторията и като се удряше о стените като билиардна топка, се отправи към руската част на станцията. Първото нещо, което видя щом влетя в модула, бяха лицата на нейните колеги, ужасът сякаш се стичаше изпод стъклата на очилата им. После те се отдръпнаха и тя видя Николай.

Мускулите на лявата му ръка се съкращаваха спорадично и с такава сила, че цялата маса подскачаше от мощта на гърча. После спазмите се пренесоха към цялата лява страна на тялото му, в резултат на което и кракът му започна да се удря в масата. После конвулсиите преминаха към таза, хълбоците — скоро цялото му тяло се удряше със страшна сила о плота на масата. Гърчът се усили толкова, че край двата ръба на коланите около китките му вече имаше кървави ивици. Изведнъж се разнесе ужасният пукот, с който костите на лявата му ръка се строшиха. Коланът, който държеше дясната му китка отхвъркна и ръката му вече се мяташе, свиваше и разгъваше, сякаш някаква неземна сила си играеше с тялото на Николай като с марионетка. После опаката страна на китката се удари няколко пъти о ръба на масата, от което из модула се разхвърчаха парченца кости, кръв и късчета плът.

— Опитайте да го задържите неподвижен! Ще пробвам да го напомя с валиум! — изкрещя Ема и трескаво зарови из чантата с медикаменти.

Григс и Лутър хванаха по една от ръцете на Николай, но се оказа, че дори Лутър не беше достатъчно силен, за да задържи неподвижна мятащата се в бесни конвулсии ръка. Така че дясната ръка на Николай се стрелна нагоре като камшик, а Лутър отхвъркна встрани. Докато падаше, единият му крак перна Дайана по бузата и измести нагоре предпазните ѝ очила.

След това главата на Николай внезапно се тресна назад в масата. Той се задави, от устата му излизаха гъргорещи звуци, докато гръдният му кош се издуваше, а той се опитваше да си поеме дъх. Накрая от гърлото му изхвърча тлъста хрчка.

Разпръсна се във въздуха и част от нея попадна върху лицето на Дайана. Тя едва не се задави от отвращение, пусна се от рамката, където се бе хванала, за да поддържа неподвижно положение и се оттегли в далечния край на модула като бършеше лицето си и засегнатото си око.

Една сферичка от синьо-зелена лигавична маса прелетя край Ема. В центъра на тази желатинообразна капка се виждаше малко ядърце, прилично на перла. Тъй като, докато минаваше край погледа ѝ, сферата бе осветена от изкуствената светлина на неоновите лампи, Ема успя да осъзнае какво всъщност бе видяла. Като дете бе видяла кокоше яйце, поставено пред пламъка на запалена свещ. Нещо подобно се бе случило току-що — на фона на неоновите лампи ясно се бе видяло съдържанието под мътната външна обвивка на сферата.

Вътре нещо мърдаше. Нещо живо.

Мониторът, който отчиташе сърдечната дейност изпищя. Ема рязко се обърна към Николай и видя, че той бе престанал да диша. На монитора се виждаше само неподвижната права линия.

16 август

Джак нахлузи слушалките на главата си. Беше сам в празната зала за контрол на полетите и този разговор се предполагаше, че трябва да бъде личен, но му беше ясно, че каквото и да си кажат днес с Ема, едва ли щеше да остане само между тях. Дори бе почти уверен, че

в момента всички комуникации с орбиталната станция щяха да бъдат подслушвани от Въздушните сили и Американското космическо командване.

— Капком, говори Лекаря. Готов съм за началото на личния семеен разговор.

— Прието, докторе — отвърна му той. — Колега, осигурете връзка за личен разговор. — Последва пауза, след която: — Докторе, можете да говорите.

Сърцето на Джак заби тежко в гърдите му, той си пое дълбоко въздух и рече:

— Ема, аз съм.

— Той можеше да живее, ако го бяхме прибрали на Земята — отвърна му тя. — Отнехме му шанса.

— Не ние спряхме евакуацията! Решението не е на НАСА. Но продължаваме да се борим да се върнете вкъщи, възможно най-скоро. Просто се налага да изчакате мал...

— Няма да успеете навреме, Джак — тихо каза Ема. Гласът ѝ прозвуча сухо, почти делово. От думите ѝ повя леден полъх. — Дайана е заразена — допълни тя.

— Сигурна ли си?

— Току-що излязоха резултатите от нивото на амилаза в кръвта ѝ. Повишава се. Сега е под наблюдение. Чакаме първите симптоми. Оная гадост се разлетя из целия модул. Поизчистихме, доколкото можахме, но не мога да съм сигурна, че само тя е заразената. — Тя изведнъж млъкна и в слушалките долетя нервното ѝ дишане. — Нали се сещаш за онова, което си видял в Анди и Джил? Онези кисти, както ги нарече? Направих срез на една от тях и го сложих под микроскопа. Малко преди да се обадиш изпратих снимките им на природонаучния отдел. Не са кисти, Джак. Не са и спори.

— Че какво е тогава?

— Яйца. В ядрото им има нещо. Нещо, което расте и се развива.

— Расте ли? Да не искаш да кажеш, че това е многоклетъчно?

— Да. Точно така.

Той бе смаян. До този момент бе смятал, че става въпрос за някакъв микроб, за нещо не по-голямо от едноклетъчна бактерия. Най-смъртоносните врагове на човечеството винаги са били бактериите, вирусите и простите организми, които бяха толкова дребни, че не

могат да се видят с просто око. Щом „Химера“ бе многоклетъчен организъм, значи той бе много по-съвършен и по-развит от обикновена бактерия.

— Онова, което видях под микроскопа, бе още неоформено — продължи Ема. — Приличаше повече на... на грозд от клетки, нищо повече. Но се виждаха съдови каналчета. И се движеше. То цялото пулсираше, като посята култура от миокардни клетки.

— Може би наистина е култура. Скупчване на клетки на едно място.

— Не. Не мисля, че е един организъм. Освен това беше още съвсем младо, още се развиваше.

— В какво ли ще се превърне?

— Това може би е известно на ИИЗБА — рече тя. — Тези яйца са се развивали в тялото на Кеничи. Изяждали са му вътрешните органи. А когато трупът се е разложил, са се пръснали из цялата совалка.

„Която военните незабавно поставиха под карантина“, помисли си Джак и си спомни за хеликоптерите. И за облечените в скафандри мъже.

— Същите организми са се развивали и в тялото на Николай.

— Трябва да изхвърлите трупа в космоса, Ема! Незабавно, не губете време!

— Това смятаме да правим. Лутър отиде да се облича и ще изхвърли трупа навън през херметичната камера. Остава ни да се надяваме, че вакуумът в космоса ще убие „Химера“. Това ще влезе в историята, Джак — това е първото погребение на човек в космоса. — Тя късо и нервно се изсмя, но изведнъж млъкна, сякаш се задави.

— Слушай — рече той, — ще те прибера на Земята. Ако ще да ми се наложи сам да подкарам някоя совалка. Ще дойда и ще те взема.

— Никой няма да ни пусне да се приберем, Джак. Вече нямам никакви съмнения за това. Нито пък надежди.

Той никога преди не бе чувал подобни нотки на отчаяние в гласа ѝ. Ядоса се. После го обзе отчаяние.

— Ей, стегни се, Ема!

— Просто съм реалист. Видях срещу какво сме изправени, Джак. „Химера“ е сложен многоклетъчен жив организъм. Движи се. Размножава се. Използва нашата ДНК, нашите гени, срещу нас. Ако е

дело на някой терорист, то този човек трябва да се поздрави с изнамирането на перфектното оръжие.

— Ако наистина е така, трябва да има и защита от него. Никой не би пуснал в употреба ново оръжие, без да знае как самият той да се защити от него.

— Ако е откачен фанатик, мисля, че може да го направи. Ако е терорист, който просто иска да убива хора, много хора наведнъж. Това е — „Химера“ е идеална за тази цел. Не само че убива, тя се и размножава. Разпространява се. — Тя млъкна. Когато заговори отново, в гласа ѝ се усещаше умора. — При това положение е съвсем ясно, че ние никога няма да се приберем вкъщи.

Джак изхлузи слушалките и подпря главата си с ръце. Остана дълго време така, сам в залата, а в ушите му продължаваше да звучи гласът на Ема, сякаш още говореше с нея. „Не зная как да те спася, мислеше си той. Не зная дори откъде да започна.“

Изобщо не чу как някой отвори вратата. Едва когато Лиз Джани от Дирекцията по полезния товар го извика по име, той вдигна глава.

— Имаме име — съобщи му тя.

Той поклати глава с неразбиране.

— Какво имаме?

— Нали ти казах, че ще проверя кой точно експеримент е трябвало да бъде унищожен заради зараза с гъбични организми. Оказа се, че е клетъчна култура. Ученият, изпратил експеримента в космоса, е доктор Хелън Кьоних, океански биолог от Калифорния.

— Е, какво за нея?

— Изчезнала е. Напуснала е преди две седмици лабораторията по изследване на океана, където е работила преди. Никой нищо не е чувал за нея оттогава. И, Джак, идва най-интересното. Току-що говорих с някаква жена от нейната лаборатория. Тя ми каза, че федерални следователи са нахлули в лабораторията на доктор Кьоних на девети август и са иззели всичките ѝ файлове, записки и материали.

Джак се изправи на крака.

— С какво се е занимавала Кьоних? Каква култура е изпратила в космоса?

— Едноклетъчен океански организъм. Нарича се Arachaeons.

21.

— По начало експериментът е бил планиран за тримесечен престой в космоса — продължи Лиз. — Целта е била да се изучи поведението и по-специално размножаването на организмите *Agachaeons* в безтегловност. Културата обаче започнала да се изражда. Настъпил светкавично бърз растеж, образуване на скупчвания. Размножаването се извършвало с невиджана бързина.

Двамата вървяха по една от алеите между сградите в Космическия център „Джонсън“ и минаха край един от фонтаните, който се бореше сам с жегата. Денят бе необичайно горещ и задушен, но според тях бе много по-безопасно да си говорят навън, където поне щяха да бъдат сигурни, че не ги подслушват.

— Клетките се държат по различен начин в космоса — съгласи се с думите ѝ Джак.

Всъщност именно това бе причината за скоростното размножаване на клетъчните култури в орбита. На Земята тъканта се развива и расте като лист хартия и покрива цялата плоскост на съда, в който е поставена. В космоса, при отсъствието на гравитацията на Земята, тъканите започват да растат в трите измерения и заемат форми, каквито на Земята никога не биха могли.

— Като се има предвид колко интересни са подобен вид експерименти, действително е удивително, че експериментът е бил внезапно прекратен на средата на шестата седмица.

— Кой го е прекратил? — попита Джак.

— Наредждането е било направо от Хелън Кьоних. Явно тя е анализирала образците от културата, които са ѝ били доставени при обратния курс на „Атлантис“ и е открила, че са заразени с гъбички. Според думите ѝ, културата на борда на Международната космическа станция е трябвало да бъде разрушена.

— А била ли е?

— Да. Но забележи кое е необичайното — начинът. Не просто да я поставят в отпадъчна кесия и да я пуснат в контейнера с отпадъци,

както се прави с обикновените, незаразни боклуци. Не, Кьоних изрично е указала начина — да бъде изгорена. А прахът да се разпръсне навън, в космоса.

Джак се спря напред пътеката и погледна Лиз с недоумение.

— Ако доктор Кьоних е терористка, защо ѝ е било нужно да унищожава новоизнамереното перфектно оръжие?

— Ти ми кажи.

Той се замисли за момент, докато се опитваше да намери смисъл в действията на изследователката, но отговорът му убягна.

— Я ми разкажи повече за този неин експеримент — рече накрая той. — Какво всъщност са тези Arachaeons?

— Петрович и аз седнахме и прегледахме научната литература по въпроса. Arachaeons принадлежат към една странна разновидност еноклетъчни организми, наречени екстремофили — любители на екстремните условия на живот. Открити са били преди около двадесет години на огромна дълбочина в горещите води край вулканични кратери на океанското дъно, където не само са успели да оцелеят, но и направо процъфтявали. От вида им са били открити също така и в ледовете на Антарктика и Антарктида, както и в скали, извадени дълбоко от недрата на земната кора. Все места, където според нас животът не може да съществува.

— Значи са доста издръжливи бактерии?

— Не, те са просто съвсем отделен клон от дървото на живота. Името им, буквално преведено от гръцки, означава „Древните“. И действително, те са толкова древни, че вероятно съществуват на Земята още от самото зараждане на първите форми на живот на нея. Тогава дори най-простите бактерии не са съществували. Arachaeons са едни от първите обитатели на нашата планета и, както по всичко личи, вероятно ще бъдат и последните. Каквото и да се случи — термоядрена война, астероиден дъжд — те ще оцелеят, ние може и да загинем, но те — едва ли. — Тя млъкна. — В известен смисъл, те са най-великите завоеватели на Земята.

— Заразни ли са?

— Не. Напълно безобидни са за човека.

— Тогава те нямат общо с нашия вирус убиец.

— Ами ако вместо тази култура наистина е било поставено нещо друго. Ами ако тя е пустила друг организъм Arachaeons, в последния

момент, преди експериментът ѝ да отлети за космоса? За мен представлява жив интерес как така Хелън Кьоних изчезва точно когато събитията приемат трагичен обрат.

Известно време Джак не отвърна нищо, понеже мислите му бяха заети с предположения относно причините, подтикнали Хелън Кьоних да разпореди изгарянето на собствения си експеримент. Спомни са какво беше казал Гордън Оуби по време на неотдавнашната среща по случай трагедията с „Дискавъри“. Че може би изобщо не става дума за саботаж, а за нещо също толкова страховито. За грешка.

— Има още нещо — обади се Лиз, — което ме кара да се тревожа за този експеримент.

— Какво?

— Кой е платил за него. Всички научни експерименти извън НАСА трябва да се борят за място на борда на станцията. Учените попълват официален документ, в който се посочват евентуалните комерсиални ползи от експеримента. После ние преглеждаме тези документи, които след нас минават и през одобрението на един куп комисиии, преди окончателното им одобрение. Целият този процес отнема доста време — поне година, а може и повече.

— А молбата за тези *Arachaeons* колко време е отнела?

— Шест месеца.

Той се намръщи.

— Доста набързо.

Лиз кимна.

— По най-бързия начин. Не е трябвало изобщо да се бори за място, като повечето други експерименти. Била е със стабилно финансово покритие. С други думи, някой е платил, за да се изпрати изследването в космоса.

Това всъщност беше един от начините да се поддържа финансовото обезпечение на Международната космическа станция — като се продава свободното пространство за полезния товар на борда на станцията за солидни суми на платежоспособни лица.

— И другият въпрос — защо една компания ще даде толкова пари — имам предвид наистина огромна сума пари — за да отглежда в една епруветка напълно безобиден организъм? Само от научен интерес? — Тя скептично поклати глава. — Едва ли е това!

— А коя е компанията, която така се е изръсила?

— Фирмата, за която доктор Кьоних е работила. „Океански изследвания“ в Ла Джола, Калифорния. Разработват комерсиални продукти от океана.

Отчаянието, което бе обзело Джак от известно време насам, най-после започна да се разсейва. Той вече имаше някаква информация, нещо, с което да започне. План за действие.

— Трябват ми адресът и телефонният номер на „Океански изследвания“. И името на жената, с която си говорила.

Лиз енергично кимна с глава.

— Имаш ги, Джак.

17 август

Дайана се събуди от неспокойния си сън, главата я болеше жестоко, а картините от съня ѝ още не се бяха разсеяли напълно от съзнанието ѝ. Бе сънувала Англия, родната си къща в Корнуел. Тя вървеше по спретната тухлена пътека, която водеше към входната врата на къщата, обрасла с пълзящи рози. В съня си тя бе бутнала малката външна портичка, пантите ѝ бяха изскърцали, тъй като никой не ги бе смазвал дълго време. После бе тръгнала по пътеката към каменната къща. Оставаха ѝ само още пет-шест крачки и щеше да стъпи на невисокото стъпало и да отвори вратата. После щеше да викне, че се е прибрала, че най-после си беше вкъщи. Копнееше да бъде отново в прегръдките на майка си, да разбере, че ѝ е простила. Но половин дузината крачки се бяха превърнали в дузина. Две дузини. И въпреки това тя бе все още далеч от къщата, пътеката сякаш се беше удължила, и ставаше все по-дълга, докато накрая къщата се смали толкова, че заприлича на детска играчка.

Дайана се бе събудила с протегнати напред ръце и надигащ се от гърлото ѝ вик на отчаяние.

Отвори очи и видя пред себе си Майкъл Григс, който не откъсваше поглед от нея. Въпреки че лицето му бе отчасти скрито зад защитната маска с въздушен филтър и очилата, тя ясно видя уплахата в очите му.

Отвори ципа на спалния си чувал и се отправи към руския сервизен модул. Още преди да бе погледнала в огледалото, знаеше какво щеше да види.

Белотата на склерата в единия край на лявото ѝ око бе лизната от яркочервения пламък на кръвоизлива.

Ема и Лутър разговаряха помежду си с приглушени гласове, докато влизаха в дрезгавината на жилищния отсек. По-голямата част от станцията продължаваше да страда от недостиг на енергия; единствено в руския участък, който бе с автономно електрозахранване, всички системи функционираха нормално. Американският модул бе заприличал на злокобен лабиринт от сенчести тунели и в полумрака на жилищния отсек, най-яркият източник на светлина се оказа мониторът на компютъра, върху който бяха изписани данните и диаграмите, подавани от системите за поддържане на жизнените условия на борда на станцията. От безбройните тренировки и спецкурсове на Земята Ема и Лутър бяха вече запознати с нормите и параметрите на животоподдържащите системи в космоса. Сега те имаха основателна причина да се интересуват от стойностите на отделните компоненти на тази система. На борда имаше огнище на зараза, но не се знаеше дали то се бе разпространило във всички помещения на станцията. Когато Николай бе изкашлял храчката, с която яйцата на „Химера“ бяха заразили руския сервизен модул, шлюзовата врата беше отворена. Секунди по-късно вентилационната система на борда на станцията, която се грижеше за непрекъсната циркулация на въздуха, вероятно бе разпръснала този рояк от ситни капчици из всички останали помещения. Но дали животоподдържащата система бе филтрирала и съответно уловила малките частички, носители на заразата във филтрите си? Или яйцата на „Химера“ вече се намираха във въздуха на всеки един от отделните модули?

На компютърния екран бяха изписани диаграмите на входящия и изходящ въздушен поток в атмосферата на станцията. Кислородът постъпваше от няколко независими източника. Основният от тях бе руският генератор „Електрон“, в който се извършваше електролиза на вода, която се разпадаше на кислород и водород. Един от запасните източници беше генератор на твърдо гориво, при който се използваша патрони с химически вещества, а другата алтернатива бяха обикновените кислородни бутилки, които редовно се зареждаха при всеки курс на совалката. По въздухопроводите кислородът се смесваше

с азот и стигаше до всички помещения на станцията, а вентилаторите отговаряха за непрекъснатия въздухообмен във всеки модул. Разбира се, същите тези вентилатори насочваха въздушния поток през няколко филтъра, където се абсорбираше въглеродният двуокис, водните молекули и носените от въздуха частици.

— Тези филтри трябва да са погълнали всяко носено от въздуха яйце или ларва за по-малко от петнадесет минути — рече Лутър като посочи към високоефективните въздушни филтри за твърди частици, изобразени на диаграмата. — Тази система има деветдесет и девет цяло и девет процента сигурност. Всяка частица, по-голяма от една трета от микрона, трябва да е останала във филтрите.

— Това при положение, че яйцата са във въздуха — каза Ема. — Проблемът е, че залепват по всичко. И на всичко отгоре съм ги виждала как се придвижват. Така могат да се скрият в някоя пукнатина или зад някой панел, където да не ги видим.

— Ще ни отнеме месеци да отстраним всеки покривен панел и да почистим зад него. Дори тогава е твърде вероятно да пропуснем някое и друго яйце.

— Няма да чистим панелите. Това е безнадеждно. По-добре да сменим филтрите с нови. Утре ти ще ги подмениш. Да се надяваме, че това ще свърши работа за момента. Но ако някоя от тези ларви пропълзи из електропроводите, нямаме никакъв шанс да изчистим станцията. — Тя въздъхна дълбоко, умората толкова бе натежала на плещите ѝ, че ѝ бе трудно да мисли. — В общи линии каквото и да направим, няма да ни помогне. А и най-вероятно ще бъде твърде късно.

— За Дайана вече определено е така — меко каза Лутър.

Тази сутрин очните кръвоизливи се бяха появили в очите на Дайана. Сега тя бе изолирана в руския сервизен модул. Пред шлюзовата врата бе поставен пластмасов лист и никой не трябваше да влиза при нея без филтърна маска и очила. „Безсмислена мярка“, мислеше си Ема. Та те бяха дишали един и същ въздух, всички бяха докосвали Николай. Най-вероятно всички бяха заразени.

— Значи приемаме, че руският модул е изцяло замърсен, без шанс за дезинфекция — заключи Ема.

— Но това е единственият ни модул с цялостно електрозахранване. Не можем да го изолираме напълно.

— В такъв случай мисля, че се сещаш какво трябва да се направи.

Лутър въздъхна уморено.

— Пак ли ще излизам?

— Трябва да възстановим енергозахранването в нашата част — продължи тя. — Ако не се довърши ремонта на онези карданни съединения на слънчевите панели, ще бъдем изправени пред истинско бедствие. Случи ли се нещо с оскъдното ни електричество, онова, което ще изгубим, е животоподдържащата система. Или навигационните компютри.

На това руснаците му казаха „сценария с ковчега“. Без достатъчно електрозахранване за ориентация и навигация станцията щеше да изгуби контрол над положението си в пространството и никой не знаеше как би завършило това.

— Дори да възстановим пълната мощност на слънчевите панели — рече Лутър, — това не решава основния ни проблем. Биологичното замърсяване.

— Може би ще успеем да го ограничим в руската част...

— Но тя дори в момента е инкубатор на ларви! Като бомба, която всеки момент ще избухне.

— Ще изхвърлим тялото ѝ незабавно след смъртта — отвърна Ема. — Преди да е разпръснала ларви или яйца във въздуха.

— И това не е своевременна мярка. Николай изкашля яйцата още докато беше жив. Ако чакаме Дайана да умре...

— Тогава какво предлагаш, Лутър? — Гласът на Григс ги стресна и двамата, и те се извъртяха към него. Той бе застанал на входа, откъдето бе впил поглед в тях, а лицето му светеше на фона на сумрачния коридор. — Да вземем да я изхвърлим навън, докато е още жива, така ли?

Лутър отстъпи навътре в мрака, сякаш да се предпази от думите му.

— Господи, не исках да кажа това.

— Тогава какво, по дяволите, искаше да кажеш?

— Това, че ларвите вече са вътре в нея. Че е въпрос на време да излязат.

— Ами ако са във всички нас? Ами ако дори ти си инкубатор на ларви? Които растат и се развиват в тебе, дори в този момент? Тогава

да вземем и теб да изхвърлим в космоса, а?

— Ако така ще се спре разпространението на заразата?... Виж какво, знаем, че тя ще умре. Нищо не можем да направим. Просто искам да кажа, че трябва да мислим напред...

— Млъквай! — Григс се хвърли напред, стремително премина цялата дължина на помещението и сграбчи Лутър за яката.

Двамата мъже се блъснаха в отсрещната стена и отново се озоваха в средата на стаята. Запремятаха се бясно във въздуха, докато Лутър се опитваше да се освободи от ръцете на Григс, който отказваше да го пусне.

— Спрете! — изкрещя им Ема. — Григс, пусни го!

Командирът вдигна ръце от Лутър. Двамата се раздалечиха един от друг и задишаха тежко. Ема застана помежду им като рефер между боксьори.

— Лутър е прав — обърна се тя към Григс, — трябва да мислим занапред. Може да не ни се иска, но нямаме никакъв избор.

— Ами ако си ти, Уотсън? — сръза я Григс. — Как би приела факта, че се налага да мислим какво да правим с трупа ти? Кога точно ще трябва да те закопчам в чувала и да се отървем от теб?

— Точно това очаквам от всички вас! Става дума за три живота срещу един и Дайана знае това. Опитвам се, доколкото мога да я поддържам жива, но добре знаеш, че нямам и най-малка идея кое би й помогнало. Онова, което мога да направя, е да я натъпча с антибиотици и да чакам Хюстън да отговори на въпросите ми. Ако питаш мен обаче, мога да ти кажа, че са ни оставили да се оправяме както можем. Така че трябва да се подготвим за най-лошото!

Григс поклати глава. Очите му бяха кървясали по краищата, лицето му бе изпито от мъката. Той тихо каза:

— Колко по-лошо може да стане?

Ема не отвърна. Погледна към Лутър и прочете собствените си мисли в очите му. „Лошото тепърва предстои.“

— Говори Хюстън, дежурният лекар ви очаква — обади се Капкома.

— Джак? — каза Ема.

За нейно разочарование отсреща се обади гласът на Тод Катлър.

— Аз съм, Ема. Джак ще отсъства от Центъра за целия ден. Той и Гордън излетяха за Калифорния.

„Проклет да си, Джак, ядоса му се тя. Къде ходиш, имам нужда от теб.“

— Всички тук долу сме съгласни относно техническия ремонт. Наистина трябва да бъде поправено всичко, при това бързо. Първият ми въпрос: как е Лутър Еймис? Физически и психически? Ще може ли да се справи със задачата?

— Изморен е. Всички сме изтощени. През последните двадесет и четири часа почти не сме мигнали. Това чистене ни взе здравето.

— Ако му осигурим един ден за почивка, ще успее ли да се справи с ремонта?

— Точно в този момент един цял ден ни изглежда като невъзможна мечта.

— Но ще му стигне ли да си почине?

Тя се замисли за момент.

— Да, мисля, че е достатъчно. Просто му е необходим малко сън.

— Добре. Ето втория ми въпрос. Ти чувстваш ли се готова да излезеш?

Ема се задъха от изненада.

— Искате аз да му помагам?

— Смятаме, че Григс е прекалено разстроен, за да свърши работата. Отказва да говори по всякакъв повод с нас. Според нашия психолог в момента той е емоционално нестабилен.

— Той страда, Тод. И то горчиво, за това, че не ни пускате да се приберем на Земята. Освен това може би не знаеш, но той и Дайана...

— Тя млъкна.

— Знаем. Именно тези емоции сериозно са повлияли на работоспособността му, а това може да бъде много опасно при излизане в открития космос. Затова те питам дали ще излезеш с Лутър.

— Ами скафандър? Другият е твърде голям за мен.

— В „Союз“ има един руски скафандър, „Орлан“. Бил е приготвен за Светлана Савицкая и е оставен на борда още преди години. Тя е горе-долу колкото тебе висока и теглото ѝ е било приблизително същото. Така че трябва да ти стане.

— Ще ми е за пръв път да излизам навън.

— Нали си минала през курса по безтегловност. Ще се справиш, няма проблеми. На Лутър просто му е нужен някой да му подава инструментите.

— Ами пациентката ми? Докато аз съм въвн, кой ще се грижи за нея?

— Григс ще ѝ сменя системите и ще се грижи за нея.

— Ами ако изпадне в криза? Ако започнат гърчовете?

Тод тихо каза:

— Тя умира, Ема. Никой от нас не смята, че можем с нещо да променим това положение на нещата.

— Това е защото не разполагам с никаква информация, с която да работя! Вие се интересувате единствено от скапаната станция! Сякаш проклетите слънчеви панели са много по-важни от нашия живот. Трябва ни лекарство, Тод, иначе всички ще измрем тук.

— Не разполагаме още с никакво лекарство. Поне засега...

— Тогава, дявол ви взел, ни приберете обратно!

— Да не мислиш, че искаме да ви държим затворени горе? Мислиш ли, че имаме някакъв избор? Тук нещата са като във върховното командване на фашистка Германия! Цялата сграда за управление на полетите бъка от онези кретени от Въздушните сили и...

Изведнъж настъпи тишина.

— Тод? — обади се Ема. — Тод?

Никакъв отговор.

— Капком, изгубих дежурния лекар — каза тя. — Моля възстановете аудиовръзката.

Мълчание. После изведнъж:

— Изчакайте, моля.

Тя зачака, стори ѝ се, че измина цяла вечност. Когато най-последно гласът на Тод се обади в слушалките, той звучеше доста равнодушен отпреди. Принудили са го, помисли си тя.

— Подслушват ни, така ли? — рече Ема.

— Отговорът е положителен.

— Но нали разговорът ни е поверителен! По дяволите, служебен разговор е!

— Нищо вече не е поверително. Запомни го.

Тя преглътна тежко надигащата се в гърлото ѝ ярост.

— Добре, добре, ще се опитам да не ги благославям толкова. Само ми кажи с какво разполагате, какво знаете за този организъм. Нещо, което мога да използвам срещу него.

— Страхувам се, че не мога да ти кажа нищо съществено. Току-що говорих с ИИЗБА. С някой си доктор Айзък Роман, който отговаря за случая „Химера“. Новините не са добри. Всичките им опити с антибиотици и противоглистни средства са дали отрицателни резултати. Каза, че в момента „Химера“ притежавала толкова много участъци от чужда ДНК, че била по-близо до човешкия геном, отколкото до всеки друг организъм. Кое то значи, че всяко лекарство, използвано срещу „Химера“, ще убие и човешките тъкани.

— Пробвали ли са с противоракови средства? Това чудо се размножава толкова бързо, че ми напомня някакъв тумор. Не можем ли да го атакуваме по този начин?

— ИИЗБА са изпробвали антимицитици с надеждата, че ще успеят да го убият във фазата му на клетъчно деление. Обаче са приложили твърде високи дози, в резултат на което са загинали и приемниците. На всичко отгоре, лигавичната структура в храносмилателната система била променена напълно, а животните кървели като заклани.

Най-лошата смърт, която можеше да си представи. Масивен кръвоизлив в стомаха и вътрешните органи, в резултат на което кръвта потича навън едновременно през устата и ректума. Само веднъж на Земята тя бе наблюдавала подобна смърт. В космоса щеше да бъде още по-ужасяващо, тъй като кръвта щеше да се разхвърчи под формата на гигантски яркочервени балони, които ще проникнат навсякъде и ще изпръскат контролните уреди и екипажа.

— Значи нищо не е подействало? — заключи тя.

Тод не отвърна нищо.

— Но не може да няма лечение. Трябва да има някакъв начин, който да не убива приемника.

— Има още нещо, което казаха. Но според Роман то било само временно спасение. Не убива „Химера“, а забавя действието ѝ.

— Какво е?

— Камера с високо налягане. Необходими са минимум десет атмосфери налягане. Еквивалентът на гмуркане на дълбочина над триста метра под морското равнище. Заразените животни, поставени

при подобни условия са все още живи, вече шести ден след заразяването.

— Трябва ли действително да бъде десет атмосфери?

— Да, опитвали са да намалят малко налягането, но тогава инфекцията си възстановявала темповете на развитие. И приемника умираше.

Ема нададе тих вик на отчаяние.

— Дори да успеем да свием нашия въздух до такова налягане, то е много повече, отколкото обшивката на станцията ще издържи.

— Даже две атмосфери ще пръснат корпуса като майска роза — съгласи се Тод. — Освен това ти е необходима хелиево-кислородна атмосфера. А това е невъзможно на орбиталната станция. Затова не искахме да споменаваме възможността пред вас. Вече имаше обсъждане за изпращане на барокамера при вас, но цялото оборудване е твърде обемисто и ще заеме целия товарен отсек на „Индевър“. А проблемът е, че тя изобщо не е подготвена за старт. Ще ни отнеме поне две седмици, докато натоварим камерата в трюма и я изстреляме. И още нещо — нали трябва да се скачи с вас, което значи да изложим совалката и екипажа на въздействието на заразата. — Той млъкна изведнъж. — Според ИИЗБА това изобщо не било алтернатива.

Тя мълчеше, а безсилието ѝ все повече се превръщаше в гняв. Единствената им надежда, барокамерата, не можеше да се използва, преди да се завърнат на Земята. А това, както вече ѝ беше ясно, също не бе алтернатива.

— Трябва да може да се направи нещо с тази информация — заговори отново тя. — Обясни ми. Защо високото налягане в барокамерата да действа? Защо изобщо ИИЗБА са се сетили да го изпробват?

— Зададох същия въпрос на доктор Роман.

— И той какво отговори?

— Че това бил нов и странен организъм. Че изисквал нестандартни средства за третиране.

— Не ти е отговорил на въпроса, измъкнал се е.

— Повече не пожела да ми каже.

Десет атмосфери налягане беше почти на границата на човешката издръжливост. Ема беше страстен леководолаз, но никога не бе посмяла да слезе по-надолу от четиридесет метра под морската

повърхност. Такива дълбочини от триста метра си бяха за истински манияци. И все пак, защо ИИЗБА бяха изпробвали лечение с високо налягане?

„Трябва да има причина, мислеше си тя. Има нещо, което те знаят за «Химера», което ги е накарало да си мислят, че това ще помогне. Нещо, което не искат да ни кажат.“

22.

Причината, поради която наричаха Гордън Оуби Сфинкса, никога не е била по-очевидна, отколкото по време на полета им до Сан Диего. Излетяха с един от малките самолети „Т-38“ от пистата „Елингтън“. Оуби бе седнал зад командните уреди и пилотираше самолета, а Джак бе изтикан отзад на единственото пасажерско място. Това, че те почти не разговаряха по време на полета не беше учудващо. „Т-38“ не предразполагаше към разговори по време на полет, тъй като мястото на пътника беше точно зад това на пилота и двамата бяха като две грахови зърна в шушулка. Но дори когато кацнаха в Ел Пасо да заредят с гориво и използваха почивката да се поразтъпчат след цял час и половина неподвижен седеж в тясната кабина, Оуби си остана все така мълчалив. Единствено когато си взе от газирания напитка от автомата в хангара, Оуби си позволи кратък коментар. Преди това погледна към небето, присви очи срещу силното слънце и рече:

— Ако тя беше моя жена, аз също щях да се треса от притеснения за нея.

След което метна празната метална кутия в кошчето и се отправи към реактивния самолет.

После, когато кацнаха на летище „Линдберг“, Джак седна зад волана на колата под наем и поеха по междущатско шосе №5 към Ла Джола. Гордън продължаваше да седи мълчаливо, загледан през стъклото навън. Джак винаги бе смятал Гордън повече за машина, отколкото за човек, представяше си как подобно на компютър мозъкът му отчиташе сменящите се картини от пейзажа като важна информация: *хълм, надлез, жилищни постройки*. Въпреки че Гордън някога е бил астронавт, никой сред останалите му колеги не можеше да твърди, че го познава. Той винаги прилежно присъстваше на всичките им сбирки, но винаги оставаше в своето уединение, едно мълчаливо и самотно присъствие, което никога не близваше нещо по-силно от любимата си газирания напитка. Отстрани той сякаш бе напълно доволен от самотното си мълчание, което приемаше като част от

личността си, така както бе приел и смехотворно клепналите си големи уши и правата си, четинеста коса. Причината никой да не го познава истински като човек бе, че той просто не бе пожелал да се разкрие пред някого.

Ето защо забележката му в Ел Пасо толкова бе удивила Джак. „Ако тя беше моя жена, аз също щях да се треса от притеснения за нея.“

Джак не можеше да си представи Сфинксът притеснен, нито пък женен. Доколкото му бе известно, Гордън винаги е бил заклет ерген.

Една лека следобедна мъгла запълзя откъм океана по времето, когато те излязоха на криволичещия път по крайбрежието на Ла Джола. За малко да пропуснат входа на „Океански изследвания“; отклонението бе маркирано с една неголяма табела, а пътят, който водеше натам, сякаш свършваше в една евкалиптова горичка. Едва когато изминаха към половин миля от този път, пред тях се изправи сградата — сюрреалистична постройка, твърде много прилична на крепост от бял бетон, обърната изцяло към океана.

На входа ги посрещна жена в бяла лабораторна престилка.

— Ребека Гулд — представи се тя и им стисна ръцете. — Работното ми място е точно до това на Хелън. Сутринта аз говорих с вас. — С късата си подстрижка и широкоплещестото си телосложение, Ребека можеше да мине както за мъж, така и за жена. А басовият ѝ глас само допълваше това впечатление.

Качиха се на асансьора и поеха към сутеренния етаж.

— Не знам всъщност защо толкова настоявахте да дойдете на място — продължи тя. — Както вече ви казах по телефона, ИИЗБА вече минаха през лабораторията на Хелън и почти нищо не остана след тях. — И тя посочи към една от вратите. — Ето вижте сами каквото е останало.

Джак и Гордън пристъпиха в помещението и се огледаха удивени. Отвсякъде стърчаха незатворени празни чекмеджета, всички лавици и работни плотове бяха също празни, явно цялото оборудване, епруветки и апарати бяха изнесени, не се виждаше дори и една стъклена паничка. Единствено украсата по стените бе на мястото си — няколко рекламни плакати за ваканции в тропиците, съблазнителни фотографии на лазурни плажове, палми и жени с приятно кафяв тен под палещия зной на тропическото слънце.

— Когато нахлуха тук, аз си бях в моята лаборатория, съседната врата. Чух гласове и после звук от счупване на стъкло. Надникнах от вратата и видях няколко войника да изнасят компютри и папки на една количка. Нали ви казвам, взеха всичко. Инкубаторите с нейните култури. Целите етажерки с образци от океанската флора. Взеха дори и жабите от онзи терариум, ей там. Моите помощници се опитаха да ги спрат, но те отвлякоха и тях, за разпит. Естествено, аз позвъних в кабинета на доктор Габриел.

— Габриел?

— Палмър Габриел. Президентът на нашата компания. Кабинетът му е нагоре по стълбите. Той слезе при тях заедно с адвокатата на „Океански изследвания“. Но не можаха да направят нищо, за да ги спрат. Войниците просто си влязоха с картонените кашони и изнесоха всичко. Дори отнесоха храната за обяд на другите служители! — Тя отвори хладилника и посочи към празните му рафтове. — Просто не мога да си представя какво толкова се надявах да открият. — След това тя се обърна към тях. — Не зная дори защо и вие сте дошли.

— Ами ние търсехме доктор Кьоних.

— Нали ви казах, тя напусна.

— А да знаете причината?

Ребека вдигна рамене.

— И от ИИЗБА все това ме питаха. Дали не била нещо сърдита на компанията, дали не са се скарали. Дали била умствено и психически устойчива. Аз лично не мисля, че нещо от това е вярно. Може би просто се е почувствала изморена. В крайна сметка тук работата беше почти без прекъсване, по седем дни в седмицата, без никаква почивка, а и един господ знае колко време ще е така.

— Но сега никой не знае къде се намира.

Брадичката Ребека се издаде напред, явно се бе ядосала.

— Ама вие какво искате, нали все още не е престъпление да излезеш извън града, а? Да не би и вие да смятате, че тя е терористка? Защото ИИЗБА се държаха така, сякаш нейната лаборатория е някакво свърталище на престъпници. Сякаш тя през цялото време е отглеждала тук я вируса „Ебола“, я кой знае какво друго! Казвам ви, Хелън се занимаваше с Arachaeons. Това са безвредни морски микроби.

— Сигурна ли сте, че това е бил единственият ѝ предмет на дейност тук?

— Сега да не искате да кажете, че е трябвало да я следя и да докладвам? Нямам представа. Имам си достатъчно моя работа, за да се занимавам с тази на другите. А и с какво друго би се занимавала Хелън? Та тя бе посветила години от живота си на изучаването на *Arachaeons*. Точно този вид бе изпратен на Международната космическа станция. А той бе нейно откритие. За нея това бе личен успех.

— Тези *Arachaeons* имат ли някаква комерсиална стойност?

Ребека се поколеба.

— Поне аз не съм чувала за подобно нещо.

— Тогава защо ще ги изпраща за изследване в космоса?

— Да сте чували някога за чиста наука, доктор Макелъм? Знание, заради самото знание? Това са много странни, необичайни организми. Хелън откри тази тяхна разновидност в процепа край островите Галапагос, в близост до вулканичен кратер на дъното на океана, на дълбочина повече от шест хиляди метра. При налягане от шестстотин атмосфери и температура на водата близка до кипенето, този организъм процъфтяваше. Това ни показва каква невероятна способност за оцеляване и адаптиране към всякакви условия може да имат живите организми. Мисля, че е напълно естествено да се запитаме какво ли би се случило, ако извадите тази невероятна форма на живот от екстремните условия на съществуване и я поставите в нормална жизнена среда. Без хилядите тонове смазващо налягане. Дори без гравитация, която да потиска растежа ѝ.

— Извинете — прекъсна я Гордън и те двамата се извъртяха към него.

До този момент той се бе разхождал безцелно из празното помещение, надникваше в празните чекмеджета и в кошчетата за боклук. Сега стоеше край един от рекламните плакати със знойни плажове. Посочи към някаква фотография, която бе залепена със скоч в единия ъгъл на плаката. На нея се виждаше огромен самолет, спрял в средата на самолетната писта. Точно под едното му крило бяха снимани двамата пилоти.

— Този снимка откъде е?

Ребека вдигна рамене.

— Откъде да зная? Това е лабораторията на Хелън.

— Това е „КС-135“ — рече Гордън.

Едва сега Джак разбра, защо Гордън толкова се интересуваше от тази фотография. „КС-135“ беше същият самолет, който НАСА използваше за тренировките на астронавтите в условията на безтегловност. Ако този самолет се караше по широки параболични траектории, той действаше като гигантско влакче на ужасите и по време на свободното си спускане надолу на борда му в продължение на тридесет секунди всички тела бяха в безтегловност.

— А да знаете дали доктор Кьоних е използвала този самолет в някой от научните си експерименти?

— Всичко, което знам, е, че тя прекара около месец на някакво летище в Ню Мексико. Нямам никаква представа какви самолети е имало там.

Джак и Гордън се спогледаха. Цял месец изследвания на борда на „КС-135“ струваха цяло състояние.

— Кой би одобрил разходите за подобни експерименти? — попита Джак.

— Ами сигурно е било одобрено лично от доктор Габриел.

— Ще може ли да говорим с него?

Ребека поклати глава.

— Човек не може просто така да се срещне с Палмър Габриел. Дори учените, които работят тук, рядко се виждат с него. Той притежава изследователски центрове, разпръснати из цялата страна, така че е твърде възможно в момента дори да е извън града.

— Още един въпрос — отново я прекъсна Гордън. Бе се приближил до празния терариум и надничаше към дребните камъни, покрити с мъх на дъното му. — Какво е предназначението на това съоръжение?

— За жабите. Нали ви казах за тях, не помните ли? Те бяха домашните любимци на Хелън. ИИЗБА ги прибра, заедно с всичко останало.

Гордън внезапно се изправи и я погледна право в очите.

— Какъв вид бяха жабите?

Тя нервно се изсмя.

— Всички ли от НАСА задават такива странни въпроси?

— Не, просто ми е любопитно какъв вид жаби се харчат като домашни любимци.

— Мисля, че бяха някакъв вид леопардови жаби. Ако мен питате обаче, аз бих ви препоръчала някой пудел. Поне не са толкова лигави на пипане. — Тя погледна встрани, после към часовника си. — И така, господа, други въпроси имате ли?

— Мисля, че засега приключихме, благодарим ви — рече Гордън.

След това се обърна и без да продума повече се отправи към изхода.

Седнаха в автомобила под наем, а тънката мъглица от морето тъкмо бе достигнала до тях и покрила предното стъкло с тънък слой ситни капчици. *Rana ripiens*, мислеше си Джак. Северна леопардова жаба. Един от трите вида в генома на „Химера“.

— Ето значи откъде е — рече той. — От лабораторията.

Гордън кимна.

— ИИЗБА е знаел за това място още преди седмица — продължи Джак. — Но откъде са разбрали? Откъде знаят, че „Химера“ е произлязла от „Океански изследвания“? Трябва да има някакъв начин да ги принудим да споделят информацията си с нас.

— Не и ако е от значение за националната сигурност.

— Да не би да воюват с НАСА?

— Може би така си мислят. Може би смятат, че заплахата идва от НАСА — отвърна Гордън.

Джак го погледна.

— Да е замесен някой от нашите?

— Това е едната причина Министерството на отбраната да ни държи в неведение.

— А другата причина?

— Понеже са кретени.

Джак се изсмя и се облегна назад. Известно време никой от двамата им не проговори. Денят ги беше изморил достатъчно, а и им предстоеше обратния полет до Хюстън.

— Все едно се бия със завързани очи — рече Джак и притисна ръка към очите си. — Не зная с кого или с какво се боря.

Единственото, в което съм сигурен е, че не мога да си позволя да спра.

— Аз също не бих я предал — рече Гордън.

Никой от тях не бе споменал името ѝ, но и двамата знаеха, че става дума за Ема.

— Спомням си първия ѝ ден в Космическия център „Джонсън“ — продължи Гордън. На слабата светлина, която проникваше през мъглата, обикновеното лице на Гордън бе сякаш изрисувано с бързи щрихи и сенки от сиво върху сиво. Той седеше неподвижен, с поглед вперен право напред и вид на сериозен и безцветен мъж. — Тъкмо изнасях лекция пред новоприетите астронавти. И междуременно оглеждах всички тези нови и непознати за мен лица. И тогава я видях. Седеше точно в средата, най-отпред. Не се страхуваше да бъде избрана. Не се страхуваше от унижения. Не се страхуваше от нищо. — Той замълча и едва забележимо поклати глава. — Изобщо не ми се искаше да я изпращам горе. Всеки път, когато я избираха за член на екипажа при някой от полетите, ми се е искало да задраскам името ѝ от списъка. Не защото не беше добра. Не, по дяволите! Просто не ми харесваше идеята да гледам как тя се отделя от ракетната площадка заедно със совалката и да знаая как във всеки един момент можеха да възникнат толкова много аварийни ситуации. — Той отново внезапно млъкна. За пръв път Джак го бе слушал да говори толкова дълго време, за пръв път чуваше Гордън да споделя чувствата си. Въпреки това нито една дума от онова, което чу, не го учуди. Той също си спомни безбройните случаи, в които бе обичал Ема. „А и кой мъж не би я обичал? — запита се той. — Ето, дори Гордън Оуби не може да остане безразличен.“

Той запали двигателя и пусна чистачките да почистят тънкия слой от ситни капчици, дошли с мъглата. Беше вече пет часа следобед; щеше да им се наложи да летят към Хюстън в мрака на вечерта. Измъкна се от мястото, където беше паркирал и се насочи към изхода на паркинга.

Не бяха изминали и половината разстояние, когато Гордън каза:

— Какво е това, по дяволите!

Джак скочи на спирачките, тъй като видя черния седан, който летеше право срещу тях през тънката мъгла. После изведнъж втора кола се вряза в паркинга с пицци гуми и със занасяне спря пред тях

като предната ѝ броня леко докосна тяхната. От автомобила излязоха четирима мъже.

Джак замръзна щом двете им врати се разтвориха рязко и един глас заповяда:

— Господа, моля освободете автомобила. И за двамата се отнася.

— Защо?

— Излезте от автомобила, веднага!

Гордън меко каза:

— Имам странното усещане, че дори не се интересуват от мнението ни.

Неохотно и двамата излязоха, след което бяха чевръсто претърсени и освободени от портфейлите си.

— Той иска да говори с вас. Влезте и седнете на задната седалка.

— И мъжът им посочи едната от черните коли.

Джак се огледа и видя враждебните погледи на четиримата мъже наоколо им. Всяка съпротива е безсмислена — с тази фраза се обобщаваше ситуацията, в която се намираха. Той и Гордън се отпавиха към черния автомобил и заеха двете места отзад.

На седалката до шофьора отпред седеше едър мъж. Онова, което виждаха от него, бе тилът и раменете му. Косата му бе гъста и посребрена, сресана назад, и носеше сив костюм. Прозорецът му се смъкна и му бяха подадени двата конфискувани портфейла. Той отново вдигна стъклото си, което бе с матирано фолио, защитна преграда срещу любопитни погледи. В продължение на няколко минути той изучаваше съдържанието на портфейлите. После се обърна и погледна седналите на задната седалка посетители. Очите му бяха черни като обсидиан, в тях незнайно защо липсваше отражението на образите, които наблюдаваше. Той хвърли портфейлите в скута на Джак.

— Доста сте се отдалечили от Хюстън, господа.

— Вероятно заради онази пресечка в Ел Пасо — отвърна му Джак.

— Какво търси НАСА по тези места?

— Искахме да разберем какво е толкова особеното на клетъчната култура, която сте изпратили за изследване в космоса.

— ИИЗБА вече бяха тук. Ометоха лабораторията като чистачка професионалистка. Вече всичко е у тях. Всички файлове и папки на

доктор Кьоних, всичките ѝ компютри. Ако имате някакви въпроси, предлагам ви да попитате тях.

— ИИЗБА не искат да ни дадат отговори.

— Това си е ваш проблем, не мой.

— Хелън Кьоних е работила за вас, доктор Габриел. Не знаете ли все пак какви изследвания се провеждат във вашите лаборатории? — По изражението на лицето му Джек разбра, че бе познал.

Това беше основателят на „Океански изследвания“ Палмър Габриел. Едно име на ангел, дадено на човек, чиито очи не излъчваха никаква светлина.

— За мен работят хиляди учени — отвърна Габриел. — Имам изследователски центрове във Флорида и в Масачузетс. Едва ли мога да зная какво става във всяка една от лабораториите там. Нито пък може някой да ми търси отговорност за престъпленията, които някой от служителите може да извърши.

— Това не е просто някакво си престъпление. Говорим за създадения в една от вашите лаборатории организъм с терористична цел, „Химера“ — организъм, които взе живота на цял екипаж на една от нашите совалки. И този вирус е произлязъл от ваша лаборатория.

— Моите учени ръководят сами своите изследвания. Аз не им се меса. Аз също съм учен, доктор Макелъм, и добре ми е известно, че един учен работи най-добре, когато разполага със своята независимост. Свободата да се посвети на своите научни интереси. Каквото и да е създала Хелън, това си е нейна работа, няма нищо общо с мен.

— А защо е изучавала тези Arachaeons? Какво се е надявала да открие?

Той извърна лице напред и те отново бяха изправени пред тила му, покрит със сребрилата му гъста коса.

— Знанието е винаги полезно. Отначало може да не оценим неговата стойност. Например, какво значение би имало, ако знаем какви точно са брачните навици на даден вид морски червеи? После обаче научваме, че от тези нискоразредни морски червеи човек може да извлече цял куп изключително ценни хормони. И внезапно откриваме, че брачните им навици и тяхното размножаване са от първостепенно значение.

— А какво точно е било първостепенното значение на Arachaeons?

— Това е въпросът, така ли? Ами това правим и ние тук. Изучаваме един организъм, докато открием някоя негова изключително полезна черта. — Той посочи към сградата на „Океански изследвания“, която сега бе забулена в мъгла. — Ще забележите, надявам се, че е срещу морето. Всички мои сгради са срещу морето. То е моята златна мина. Там аз се надявам да открива ново лекарство срещу рака, нова чудодейна панацея. Освен това имам всички основания да се надявам, че то е някъде там, тъй като всички ние сме произлезли оттам. Това е нашето лоно. Животът се е зародил във водата, в морето, в океаните.

— Не отговорихте на въпроса ми. Имат ли организмите Archaeaеons някакво комерсиално приложение?

— Това ще покаже единствено бъдещето.

— А защо сте ги изпратили в космоса? Тя открила ли е нещо по време на онези експерименти с КС-135? Нещо, което се случва с организмите в условията на безтегловност?

Габриел смъкна прозореца си и направи знак към мъжете отвън. Двете задни врати се отвориха рязко.

— Моля, излезте, незабавно.

— Чакайте — каза Джак. — Къде е Хелън Кьоних?

— Нямам никаква информация за нея от деня, в който ни напусна.

— Защо е наредила собствените ѝ клетъчни култури, нейният експеримент да бъде унищожен и изгорен в орбита?

Джак и Гордън бяха издърпани от задните седалки на седана и насила замъкнати до техния автомобил под наем.

— От кого се е страхувала? — изкрещя Джак.

Габриел не отвърна. Прозорецът му се вдигна догоре и лицето му изчезна зад матираното черно стъкло.

23.

18 август

Лутър изпомпи и последните останки от въздух в херметичната камера и отвори външния шлюз.

— Ти си първа — каза той. — Не бързай. Винаги е страшно първия път.

Когато за пръв път погледна навън, към празнотата на космоса, Ема се вкопчи в ръба на люка, обзета внезапно от ужас. Знаеше, че усещането е нормално и скоро щеше да премине. Подобен сковаващ ужас обземаше почти всеки, който за първи път излизаше в открития космос. Просто човешкото съзнание изведнъж се оказваше неспособно да обхване безкрайността на вселената и бе объркано от липсата на понятията горе и долу. Милионите години еволюция бяха винаги гравирани в човешкия мозък ужаса от падането, който сега Ема се опитваше да превъзмогне.

Всеки вътрешен нейн инстинкт ѝ подсказваше, че ако се пусне, ако поеме риска да излезе от шлюза, щеше премятайки се и крещейки да пада безкрайно дълго към земната твърд. Разумът ѝ разбира се, знаеше, че такова нещо не може да се случи. Все пак нали беше свързана с вътрешността на камерата посредством въжетото, закачено за скафандъра ѝ. Дори то да се скъсаше, на гърба си тя носеше нещо подобно на реактивен двигател, всъщност една бутилка със сгъстен въздух, който щеше в случай на нужда да я прибере обратно в станцията. За да се случи истинска катастрофа бяха необходими няколко последователни или едновременни повреди, които бяха твърде малко вероятни.

„И все пак, нали точно това се бе случило на нашата станция“, мислеше си тя. Нещастие след нещастие, авария след авария. Като „Титаник“, но в космоса. Не беше лесно да се отърси от лошите си предчувствия току-така. Като нищо и сега можеше да се случи кой знае какво.

Вече бяха се видели принудени да нарушат правилника. Вместо обичайната цяла нощ в камерата за адаптация на телата им с ниското въздушно налягане, те бяха прекарвали всичко на всичко само четири часа вътре. Теоретически това би било достатъчно време, за да не възникнат никакви проблеми, но всяка промяна в нормалната процедура предполагаше и известна доза риск.

Тя пое няколко пъти дълбоко въздух и усети как първоначалното сковаване започна да се стопява.

— Оправяш ли се? — долетя гласът на Лутър в шлемофона ѝ.

— Ами просто... се люблювам на гледката — довърши тя.

— Някакви проблеми?

— Не. Всичко е наред. — Тя се пусна и изплува изпод шлюза.

„Дайана умира.“

Григс с нарастваща горчивина в душата се загледа в телевизионните монитори, които показваха как Ема и Лутър работят, за да поправят слънчевите панели на станцията. Марионетки, мислеше си той. Послушни работи, които могат само да изпълняват каквото им заповяда Хюстън. Толкова години той също е бил техен робот. Но вече проумя каква роля му бяха отредили в машината на НАСА. Вече знаеше, че той и всички останали бяха просто колелца за еднократна употреба. Периодично ги извеждаха в орбита около Земята и ги подменяха, с оглед единствено поддържане в изправност на машина за слава на НАСА. „Да, всички ще измрем тук, но слушам, сър, ще поддържаме шибаната ви станция в изправност, ще я подготвим за новата смяна.“

Вече можеха спокойно да го задраскат от списъка. НАСА го бе предала, бе предала всеки от тях. Какво пък, нека Уотсън и Лутър да се правят на изпълнителните войници, за които заповедта на командващия бе закон за тях. Той вече няма да им се подчинява. Дотук. Без него.

Единственото, което го интересуваше в момента, беше Дайана.

Отплува от жилищния модул и се отправи към руската част на станцията. Мушна се под пластмасовия параван, който преграждаше шлюзовия вход и навлезе в модула. Дори не си направи труда да си

постави маската или очилата; какво значение имаше вече? Без друго всички бяха обречени.

Дайана бе привързана с предпазните колани към плота на масата. Очите ѝ бяха изпъкнали, клепачите — подпухнали. Коремът ѝ, някога гладък и твърд, сега също изглеждаше подут. „Пълна е с яйца“, мина му през ума. Представи си ги съвсем ясно как растяха в нея, увеличаваха се с такава бързина, че вече едва се побираха под бледия подслон на нейната кожа.

Той нежно докосна бузата ѝ. Тя отвори очите си, прорязани от нишките на многобройните кръвоизливи и се опита да го погледне, по-скоро да обърне поглед натам, където трябваше да бъде лицето му.

— Аз съм — прошепна той.

Погледът му се стрелна към ръката ѝ, която се опитваше да измъкне от коравата прегръдка на колана. Той посегна и обгърна с длани ръката ѝ.

— Не трябва да мърдаш ръката си, Дайана. Заради системата.

— Не мога да те видя — проплака тя. — Не мога да видя нищо.

— Тук съм. Ще бъда винаги до теб.

— Не искам да умирам така.

Той премигна няколко пъти, за да потули сълзите си, които напиреха. После се опита да каже нещо окуражително, макар и лъжа, нещо, като че тя няма да умре или че той няма да я пусне да умре така. Но думите просто не искаха да излязат от устата му. Винаги са били откровени един към друг; той нямаше да я лъже и сега. Ето защо просто замълча, не каза нищо.

Тя отново се обади:

— Никога не съм мислила...

— Какво? — нежно я попита той.

— Че това е... че така ще се случи. Без да имам шанса поне за малко да бъда герой. Вместо това просто се разболявам и ставам безполезна. — Тя късо се изсмя, после сбърчи лице от болка. — Жалко, не така исках да си ида... безславно.

Блясъкът на славата. Да, точно така си представяше всеки астронавт смъртта в космоса. Един кратък момент, изпълнен с ужас, а после светкавичен край. Внезапна декомпресия или взрив. Никой от тях не си бе и помислял, че може да умре от подобна смърт, бавно и мъчително изгасване, по време на което вътрешностите на тялото ти

биват консумирани и разграждани от някаква нова форма на живот. Предадени от командния център на Земята. Мълчаливо пожертвани в името на по-доброто бъдеще на човечеството.

Ненужни. За себе си можеше да приеме това определение, но умът му не можеше да възприеме, че Дайана може да бъде ненужна. Не можеше да се примири с факта, че съвсем скоро той щеше да я изгуби завинаги.

Бе му трудно да повярва, че когато се срещнаха за първи път, по време на една от тренировките в Космическия център „Джонсън“, той я бе взел за студена и недостъпна, за надута и безчувствена блондинка. Британският ѝ акцент го бе отблъснал допълнително, тъй като с него тя някак звучеше над него, сякаш бе от по-висша класа. Гласът ѝ беше отсечен и култивиран, в сравнение с провлечения му тексаски говор. По време на цялата първа седмица двамата толкова бяха отблъснати един от друг, че почти не си говореха, дори и по работа.

На третата седмица обаче, по настояване на Гордън Оуби, те обявиха примирие, макар и с неохота.

На осмата седмица Григс се бе появил в дома ѝ. Отначало беше само за по едно питие, колкото да обсъдят като двама зрели професионалисти предстоящия старт. После разговорите за работата им отстъпиха място на доста по-лични теми. Например, като несполучливия брак на Григс. И после хилядите общи интереси, които внезапно откриваха помежду си. Разбира се, всичко това доведе един ден до неизбежното.

Бяха успели да скрият връзката си от всички в Космическия център „Джонсън“. Едва тук, на орбиталната станция, стана ясно на всички, че те се обичаха. Знаеха, че ако преди това бяха дори с най-дребното нещо издали взаимоотношенията си, Бланкеншип щеше незабавно да ги задраска от списъка за предстоящите мисии. Дори и в едно толкова съвременно общество разводът за астронавта беше истинска дамба, която би го лишила от всякаква възможност да полети. А ако този развод бе факт, благодарение на връзка с друг астронавт — в такъв случай можеха да се простят завинаги с вероятността да попаднат сред списъците за предстоящи стартове. Григс щеше да се превърне в астронавт призрак, никой нито щеше да го слуша, нито пък щеше да го забелязва.

През последните две години той я бе обичал. Вече две години, всеки път щом легнеше до жена си, той бе копнял за Дайана и бе измислял всякакви планове как да заживеят заедно. Някой ден те наистина щяха да живеят заедно, но едва когато се оттегляха от НАСА. През всичките онези будни и нещастни нощи именно тази мечта го бе крепила. Дори след двата месеца, които прекараха в ограниченото пространство на станцията, дори и след моментните им гневни изблици, той винаги я бе обичал. Не бе престанал да вярва в мечтата си. До този миг.

— Какъв ден е днес? — прошепна тя.

— Петък — отвърна ѝ той и отново я погали по косата. — В Хюстън е пет и половина следобед. Часът на щастието.

Тя се усмихна.

— Вече са в бара.

— На маргарита и чипс. Боже, как добре би ми дошло едно твърдо питие. И красивия залез. Само двамата, край езерото...

Сълзите, които заблестяха по миглите ѝ, почти му разбиха сърцето. Вече не му пукаше нито за биологичната зараза, нито пък, че можеше да се зарази. Посегна и избърса сълзите ѝ.

— Боли ли те? — тихо я попита. — Искаш ли още малко морфин?

— Не. Пази го. — „Скоро някой друг ще има нужда от него“, бе онова, което тя премълча.

— Кажу ми, искаш ли нещо друго? Мога да направя всичко за теб.

— Жадна съм — рече тя. — С тези маргарити, ми се припи и на мен.

Той се засмя.

— Ей сегичка ще ти забъркам една. Само че ще бъде от безалкохолните.

— Да, ако обичаш.

Той преплува помещението на дължина и отвори шкафа с провизиите. Бяха в руския модул, така че вътре нямаше същите храни както в американския отсек. Зърна вакуумирана опаковка с маринована риба. Наденички. Цял куп още други руски национални храни, които не му изглеждаха добре. И водка — малка бутилка, изпратена от руснаците, очевидно за медицински цели.

Това може да е последното питие, което ще изпием заедно.

Изтръска малко водка в две торбички за пиене и остави бутилката на мястото ѝ. После добави вода, като разреди нейната повече, така че алкохолът едва да се усеща. Просто като нюанс, мина му през ума, колкото да си спомнят щастливите дни заедно. Вечерите, застанали в предния двор, огрени от огненочервените лъчи на залязващото слънце. Той разтърси силно двете торбички, за да се смесят хубаво двете течности. После се обърна към нея.

От устата ѝ изтичаше и се уголемяваше все повече един яркочервен балон.

Бе настъпило времето на спазмите. Очите ѝ се бяха изтъркаляли назад, зад клепачите, а зъбите ѝ стискаха езика ѝ. Едно малко сурово късче от него с неравни краища все още се държеше на тъничка нишка кървава плът.

— Дайана! — изкрещя той.

Кървавият балон се откъсна от устата ѝ и сатенено гладката му повърхност заблещука, отдалечавайки се. На негово място незабавно започна да се издува нов, захранван от кръвта, изтичаща от откъснатия език.

Григс сграбчи гумената захвапка, която се слагаше при електрошокове и се опита да я натъпче между зъбите ѝ, за да я предпази от други наранявания на меките ѝ органи. Не можа обаче да разтвори челюстите. Челюстните мускули бяха едни от най-силните мускули в човешкото тяло, а нейните наистина стискаха здраво. Хвана спринцовката с валиум, предварително подготвена за инжектиране и проби с иглата междинната торбичка на системата. Още не бе инжектирал цялото количество, когато конвулсията започна да отшумява. Натисна буталото и вкара цялата доза.

Лицето ѝ се успокои. Челюстта ѝ увисна, изтощена от усилието.

Нов балон започна да се процежда и да расте от устата ѝ. Трябваше да натисне върху раната и да спре кръвта.

Отвори чантичката с медикаменти, извади една стерилна марля и разкъса опаковката, макар че няколко квадратчета марля се разхвърчаха наоколо. Застана точно зад главата ѝ и нежно разтвори устните ѝ, за да види къде бе раната от отхапания език.

Тя се задави и опита да извърне лице. Задушаваше се в собствената си кръв. Вдишваше я направо в дробовете си.

— Не мърдай, Дайана. — С дясната китка натисна нежно долните ѝ зъби, за да задържи отворена устата, после сграби няколко пласта марля в лявата ръка и започна леко да попива кръвта.

Мускулите на врата ѝ внезапно се съкратиха яростно при настъпването на следващия спазъм и челюстта ѝ щракна като капан.

Той закрещя, месестата част от дланта му бе останала между зъбите ѝ и острата болка така изневиделица го връхлетя, че му причерня пред очите. Усети как по лицето му се разля и полепна мокротата на топлата кръв, а фонтана край ръката му сякаш нямаше намерение да спира. Неговата кръв се смеси с нейната. Опита да се дръпне, но зъбите ѝ бяха впити дълбоко в плътта му и стискаха с все сила. Кръвта продължаваше да блика нагоре, а балончето вече бе с размерите на баскетболна топка. „Сигурно е прерязала артерия!“ Отново опита, но не можеше дори да помръдне зъбите ѝ, конвулсията бе толкова мощна, че бе съкратила мускулите ѝ с невиждана, свръхчовешка сила.

Чернотата поглъщаше малко по малко зрението му.

Отчаян и ужасен той отпусна свободната си ръка, която се бе свила в юмрук и той се заби в зъбите ѝ. Челюстта не помръдна.

Отново я удари. Баскетболната топка се пръсна на хиляди малки сфери, които изпръскаха очите, дрехите и лицето му. Въпреки всичко, отново не можа да отвори зъбите ѝ. Навсякъде имаше толкова много кръв, сякаш плуваха в кърваво езеро, без да могат да си поемат въздух, тъй като вместо него имаше кръв.

Замахна отново слепешката и юмрукът му се стовари върху лицето ѝ, при което се разнесе звука от пропукването на кости. Въпреки това не успя да се освободи. Болката беше съкрушаваща, нетърпима. Пипалата на паниката достигнаха за миг всяка частица от тялото му и отнеха разсъдъка му. Единственото му желание в момента беше да спре непоносимата и разкъсваща болка. Вече едва ли съзнаваше какво прави, докато я удряше отново и отново. И отново.

Изкрещя повторно, щом най-после освободи ръката си и полетя назад, стиснал китката си, от която се точеше непрекъсната лента от неговата кръв. Измина още един дълъг миг преди да спре да се блъска неволно в стените и още един, преди да може отново да вижда ясно. Погледът му попадна върху размазаното лице на Дайана и върху

окървавените чукачетата от строшените ѝ зъби. Всичко това бе дело на неговия юмрук, на неговата ръка.

Нададе страшен вой от отчаяние, който отекна от стените на космическата станция и изпълни слуха му с писъка на собствената му болка. „Какво направих! Как можах да го направя!“

Той доплува до тялото ѝ и взе потрошеното ѝ лице в ръцете си. Вече не усещаше болката от своята рана; тя се бе изпарила, сякаш никога не я беше имало. На нейно място застана тежката сянка на ужаса от непростимостта на неговото деяние.

Отново нададе страховит вой, този път от ярост. С все сила удари стената на модула с юмрук. Изби пластмасовия параван, който преграждаше входа. „И без това всички сме обречени, всички ще умрем!“ После погледът му съзря разтворената чанта с медикаменти.

Мушна ръка и взе скалпела.

Дежурният лекар Тод Катлър бе вперил поглед в командния си пулт и по гръбнака му запълзяха тръпките на паниката. Единият от екраните показваше биотелеметричните показания на Дайана Естес. Линията на електрокардиограмата току-що бе преминала в назъбени като трион ситни и бързи трептения. За негово облекчение това състояние бе само моментно. Също така внезапно, както преди малко се бе назъбила, линията възвърна нормалният синусоидален ритъм.

— Шефе — каза Тод, — мисля, че пациентката има известни проблеми със сърдечния ритъм. Електрокардиограмата ѝ току-що отчете петсекундна вентрикуларна тахикардия.

— Сериозно ли е положението? — веднага попита Елис.

— Ако се повтори и потрети, това е предвестник на равната линия на смъртта. В момента тя възвърна нормалния си синусоидален ритъм — пулс около сто и тридесет. Доста по-ускорен, в сравнение с преди малко. Не е опасно, но все пак ме притеснява.

— Какво предлагате, докторе?

— Аз бих ѝ дал нещо против аритмия. Може да ѝ се инжектира лидокаин или амиодарон в системата. В чантата с медикаменти има и от двете.

— Еймис и Уотсън все още са навън, така че ще се наложи Григс да ѝ ги даде.

— Ей сега ще му съобщя.

— Добре, хайде да се свържем с Григс.

Докато очакваха отговора на Григс, Тод не откъсваше очи от мониторите. Онова, което виждаше го разтревожи още повече. Пулсът на Дайана се бе ускорил до сто тридесет и пет удара в минута. После изведнъж за кратко бе достигнал до сто и шестдесет, а пиковите на кардиограмата почти се изгубиха или поради електрически смущения, или понеже пациентката се бе размърдала. Но какво ставаше горе?

Капкама се обади:

— Не мога да се свържа с командир Григс — не отговаря.

— Господи, някой трябва да ѝ подаде проклетия лидокаин — рече Тод.

— Не можем да се свържем с него.

„Или не ни чува, или не иска да отговаря“, помисли си Тод. Всички се тревожеха за емоционалното здраве на Григс. Дали бе изпаднал в толкова дълбока депресия, че да отказва да реагира дори на спешни съобщения от Земята?

Изведнъж погледът на Тод замръзна върху екрана на командния пулт. Сърдечният ритъм на Дайана Естес ту навлизаше, ту излизаше от предсмъртното камерно трептене. Камерните мембрани се свиваха и отпускаха толкова бързо, че не можеха да изпомпват достатъчно количество кръв. Не бяха способни да осигурят необходимото кръвно налягане.

— Някой трябва да ѝ сложи лидокаина, веднага! — викна той.

— Григс не отговаря — каза Капкама.

— Тогава вкарай двамата вътре!

— Не — прекъсна ги ръководителят на полета. — Точно сега поправят най-важната част. Не можем да ги приберем набързо.

— Положението ѝ става критично!

— Ако сега приберем ремонтната група, това означава, че ще прекратим поправката на слънчевите панели за нови двадесет и четири часа. — Уотсън и Еймис не можеха просто така да влязат за малко вътре и после пак да излязат в открития космос. Нужно им беше време да се възстановят и допълнителни часове за повторение на пълния цикъл при декомпресията.

Въпреки че Ууди Елис не го каза на глас, той бе сигурен, че всички в контролната зала мислят едно и също: дори да успееш да

приберат ремонтната група отвън, това едва ли щеше да има някакво значение за Дайана Естес. Смъртта ѝ беше неизбежна.

За ужас на Тод, ЕКГ-линията вече бе навлязла във фаза на постоянно камерно трептене. Този път сърдечният ритъм не се възстанови от само себе си.

— Тя се влошава все повече! — каза той. — Приберете единия от групата вън. Нека Уотсън влезе!

Последва секунда колебание. После ръководителят на полета рече:

— Приберете я!

„Защо Григс не отговаряше?“

Ема трескаво се придвижваше напред, сграбчвайки ръкохватка след ръкохватка, които бяха заварени специално за тази цел от външната страна на орбиталната станция. Облечена в тромавия скафандър „Орлан-М“, тя едва успяваше да мърда крайниците си, ръцете я боляха от усилието да прегъне обемистите ръкавици. Освен това вече бе изморена от ремонтната работа, потта отново започна да се просмуква и напоява вътрешния комбинезон от костюма ѝ, а мускулите ѝ потрепераха от умора.

— Григс, обади се. Дявол да те вземе, обади се! — сопна се тя по шлемофона.

Международната космическа станция не отговаряше.

— Какво е състоянието на Дайана? — попита Ема, едва успяваща да си поеме дъх.

Гласът на Тод се обади:

— Още е в камерно трептене.

— По дяволите!

— Не бързай, Уотсън. Внимавай!

— Тя няма да издържи дълго. Къде ли се е запилял Григс?

Дишането ѝ вече беше толкова тежко, че едва успяваше да поддържа разговора. Насили се да се концентрира върху следващата ръкохватка, като същевременно внимаваше да не заплете въжето след себе си. Лазейки по този начин по главния корпус на станцията, тя най-после се пусна и се опита да се гмурне направо към стълбата на

външния люк, но нещо внезапно я спря. Ръкавът ѝ се бе закачил в ръба на последната ръкохватка.

„По-бавно. Така ще се погубиш.“

После внимателно откачи ръкава си и го огледа — нямаше дупка. Сърцето ѝ биеше като на маратонец, когато тя пое по стълбата и влезе във външния херметичен шлюз. После бързо затвори люка и развинти въздушния клапан.

— Казвай, Тод — подкани го тя, докато шлюзът се пълнеше с въздух. — Как е сърдечният ритъм?

— Груба линия на камерното мъждене. Още не можем да се свържем с Григс.

— Ще я изгубим.

— Зная, зная!

— Окей, вече съм на една трета атмосфера...

— Пауза за интеграция с налягането в шлюза. Не го пропускай.

— Нямам време.

— Уотсън, по дяволите, никакви съкратени процедури!

Тя замря и си пое дълбоко въздух. Тод беше прав. Във враждебния космос човек не можеше да си позволи съкращаване на процедурите. Изчака необходимото време за интеграция с вътрешното налягане и довърши изравняването на въздушното налягане с нормалното за човека. Отвори отсрещния люк и влезе в помещението за екипировка. Бързо свали ръкавиците си и продължи да съблича останалата част от скафандъра. Руският „Орлан-М“ доста по-бързо се сваляше, в сравнение с американските скафандри, но въпреки това измина сякаш цяла вечност, докато се освободи от животоподдържащите устройства по скафандъра и да махне от себе си горната му част. „Никога няма да успея“, помисли си тя, докато с два ядосани ритника се измъкна от долната половина на космическия костюм.

— Докторе, състоянието! — изляя тя в микрофона към слушалките си.

— Сега мина във фино мъждене.

„Предсмъртният ритъм“, мина ѝ през ума. Това бе последният им шанс да спасят Дайана.

Облечена само в термоподдържащия комбинезон, тя отвори люка към вътрешността на станцията. Тъй като бързаше да стигне до

пациентката си, тя светкавично се отблъсна с крака от пода на камерата и с главата напред се гмурна през шлюзовия отвор.

Изведнъж усети как по лицето ѝ се разля нещо мокро и замъгли погледа ѝ. Не успя да се хване за дръжката на люка и се цапна в отсрещната стена. Няколко секунди се носи объркана във въздуха и премигваше усилено, да премахне смъденето в очите ѝ. „Какво ми влезе в окото? — запита се тя. — Не и яйца. Господи, само да не са яйца...“ Погледът ѝ бавно се проясни, но дори сега тя не можа да определи онова, което виждаше.

Навсякъде край нея в сенчестия полутъмен коридор се носеха огромни сфери. Усети как по ръката ѝ се разля нещо мокро и погледна надолу към чернеещото петно върху ръкава си. Целият ѝ термopоддържач комбинезон бе изпъстрен с по-малки или по-големи черни петна. Вдигна ръкава си към мъждукащата светлина на една от лампите в коридора.

Петното беше от кръв.

С ужас тя отново погледна към огромните сфери, които видя по сенчестите ъгли. Толкова много кръв...

Тя се извърна и бързо затвори люка, за да не се замърси въздухът във външния шлюз със заразата, разпространила се вече из цялата станция. Сферите вече сигурно бяха проникнали навсякъде. Тя се отблъсна от пода и заплува напред, към жилищния модул, където отвори шкафа, откъдето измъкна маска и очила и си ги сложи. Надяваше се, че кръвта не носеше заразата. Дано все пак успее да се предпази.

— Уотсън? — повика я Катлър.

— Кръв... навсякъде е пълно с кръв!

— Ритъмът на Дайана е предсмъртен — едва ли вече може да се направи нещо!

— Бързам! — Тя чевръсто се отблъсна от стената и се гмурна в приличния на тунел модул „Заря“. След едва мъждукащото осветление в американската част, това в руския модул ѝ се видя ослепително. И тук във въздуха се носеха кървави балони, проблясващи на светлината като покрити с огледалца глобуси. Ема току се блъсваше в някоя стена, които сияеха в яркочервено от полепналите по повърхността им топки кръв. В далечния край на модула на пътя ѝ изведнъж се появи един огромен балон кръв, който тя видя твърде късно и не можа да избегне

навреме. По рефлекс стисна очи, докато кръвта оплиска очилата и лицето ѝ, поради което тя не можеше да види нищо. Без да знае накъде се носи, тя вдигна ръка и с ръкав избърса очилата си, за да може да види къде се намира.

Когато отвори очи, пред нея стоеше бледото като платно лице на Майкъл Григс.

Тя изпищя. Ужасена до мозъка на костите, тя яростно размаха ръце и крака във въздуха като се опитваше да се отдалечи от трупа, но не можеше да помръдне и сантиметър.

— Уотсън?

Очите ѝ не се отделяха от огромния балон кръв, който не преставаше да расте и все още се държеше за зейналата в шията на Григс рана. Ето откъде идваше кръвта — от прерязаната сънна артерия на техния командир. С мъка тя протегна ръка и опита да напипа пулс по невредимата страна на шията му. Пулс нямаше.

— Електрокардиограмата на Дайана е вече равна линия! — рече Тод.

Зашеметена, Ема извърна поглед към входа на руския сервизен модул, където трябваше да бъде Дайана. Пластмасовият параван бе отместен и вътрешността на модула бе отворена към останалата част от станцията.

Все още вцепенена от ужаса, тя влезе вътре.

Дайана все още лежеше върху масата. Лицето ѝ бе размазано до неузнаваемост, зъбите ѝ бяха строшени, от тях бяха останали само остри и неравни чукачетата. От устата ѝ извираше нов балон от кръв.

Писькът откъм монитора на кардиографа най-последно привлече вниманието ѝ. По екрана се бе изписала гладката линия. Тя посегна да изключи алармения сигнал, но ръката ѝ замръзна в средата на пътя си. Върху бутона за включване и изключване се бе настанил блестящ грозд от синьо-зелена желеобразна маса.

„Яйца. Дайана вече бе разпръснала яйцата навсякъде. «Химера» вече бе във въздуха.“

Алармата на кардиографа се изви до непоносимостта на ужасен писък, но Ема продължаваше да стои неподвижна, втрещена в неголемия грозд от яйца. После те сякаш затрепкаха и взеха да се размиват пред очите ѝ и да се отдалечават от нея. Тя премигна и щом зрението ѝ отново се проясни, си спомни за мокротата, която се бе

разляла по лицето ѝ и от нея я бяха засмъдели очите, когато бе излязла от херметичния шлюз. Тогава още не беше си сложила очила. Сега тази мокрота се разля надолу към шията, хладна и постоянна.

Вдигна ръка да докосне лицето си и видя яйцата, които трепкаха като мънички перлички по върховете на пръстите ѝ.

Писькът на алармата изведнъж стана непоносим. Тя се пресегна, изключи монитора и настъпи тишина. Тя ѝ се стори също толкова необичайна и изпълнена с напрежение, колкото и писъкът. Изведнъж разбра — не се чуваше шумът от вентилаторите за въздухообмена. Те трябваше да всмукват въздуха и да го прекарват през филтрите за пречистване. „Ами да, това огромно количество кръв във въздуха сигурно е задръстило филтрите.“ Повишаването на налягането в областта на филтрите е подало сигнал на сензорите и те са изключили автоматично прегрелите вентилатори.

— Уотсън, обади се! — извика в слушалките ѝ Тод.

— Мъртви са. — Тя се задави от напирания в гърлото ѝ хлип. — И двамата са мъртви!

Този път в аудиовръзката се намеси гласът на Лутър.

— Идвам.

— Не — рече тя. — Не...

— Стой там, Ема. Ей сега съм при тебе.

— Лутър, не можеш да влезеш тук! Навсякъде има само кръв и яйца. Цялата станция е вече негодна за употреба. Ще трябва да останеш във външния херметичен шлюз.

— Ема, това е само временно решение на въпроса.

— По дяволите, няма друго решение!

— Виж какво, вече съм в шлюза. Затварям люка и пускам крановете...

— Всичките вентилатори са изключени, филтрите са запушени.

Няма никакъв начин да почистим станцията.

— Стигнах до една трета атмосфера. Спирам за интеграция с вътрешното налягане.

— Ако влезеш тук, ще се заразиш!

— Продължавам до една атмосфера.

— Лутър, аз вече съм заразена! Изпръсках си очите. — Тя си пое дълбоко въздух. Думите излязоха от устата ѝ като хлип. — Само ти остана. Само ти имаш някакъв шанс да оцелееш.

Последва дълго мълчание и после:

— Господи, Ема — измърмори Лутър.

— Добре, а сега ме слушай. — Тя отново млъкна и се опита да се успокои. Да мисли логично. — Лутър, искам да влезеш в камерата с екипировката. Там трябва да е относително чисто, така че можеш да си свалиш шлема. След това изключи шлемофона си.

— Какво?

— Направи го! Аз тръгвам към шлюзово уширение 1. Ще те чакам точно от другата страна на шлюзовата врата и ще поговорим.

После Тод се намеси:

— Ема? Ема, не изключвай аудиовръзката...

— Съжалявам, докторе — измърмори тя и изключи слушалките си.

След няколко секунди Лутър се обади откъм камерата за екипиране:

— Тук съм.

Сега можеха да говорят свободно, без разговорът им да се подслушва от залата за управление на полета.

— За теб остава една-единствена възможност — рече Ема. — Тази, за която ти през цялото време настояваше. За мен тя не съществува, но за теб — да. Ти все още не си заразен. Няма да занесеш заразата на Земята.

— Вече се разбрахме по този въпрос. Няма да се разделяме.

— Имаш три часа незамърсен въздух в бутилките на скафандъра си. Ако останеш с шлема в аварийната капсула и се насочиш направо за навлизане в атмосферата, ще успееш да стигнеш навреме.

— Но ти ще останеш тук, без никакъв шанс.

— Аз вече нямам шансове! — Тя отново пое дълбоко въздух и заговори по-спокойно. — Виж сега, и двамата знаем, че това противоречи на заповедите. Може да се окаже неособено добра идея. Как ще реагират на това, никой не може да знае, но на това залагаме, може пък да успееш. Лутър, имаш право на избор.

— Но нали ти няма да можеш да се спасиш по никакъв начин, след като аз изчезна с аварийната капсула.

— Мен ме задраскай от списъка. Изобщо не мисли за мен. — После добави, по-меко: — Аз вече съм мъртва.

— Ема, не...

— Кажи какво ти искаш да направиш? Отговори си на този въпрос. Мисли единствено за себе си.

Тя чу как той си пое дълбоко въздух и после рече:

— Искам да си отида вкъщи.

„И аз искам, помисли си тя и премигна бързо няколко пъти, за да скрие сълзите. О, боже, и аз искам да се прибера у дома!“

— Сложи си шлема — успя да каже тя. — Отварям люка.

24.

Джак изкачи на един дъх стъпалата пред Сграда 30, показва пропуска си на охраната и се отправи директно към залата за контрол на операциите за Международната космическа станция.

Гордън Оуби го спря точно пред входа на залата.

— Джак, чакай. Ще влезеш вътре, ще вдигнеш пара и ще те изхвърлят навън. Задръж минутка, успокой се и мисли, иначе не й помагаш с нищо.

— Искам жена си обратно вкъщи!

— Всички искаме да ги приберем, но въпреки усилията ни, ситуацията се промени. Вече цялата станция е заразена, филтрите не работят. Не успяха да довършат докрай ремонта на слънчевите панели, така че остават с намалени енергоресурси. А сега и не искат да говорят с нас.

— Какво?

— Ема и Лутър изключиха шлемофоните си. Вече дори не знаем какво става горе. Затова те и повикаха — за да ги накараш да ни говорят.

Джак погледна през отворената врата на залата за управление на мисията за Международната космическа станция. Вътре мъже и жени бяха насядали зад пултовете и вършеха работата си както винаги. Внезапно той изпита гняв към всички тях, които можеха да останат невъзмутими и полезни за каузата. Как беше възможно смъртта на още двама от астронавтите изобщо да не беше променила хладния професионализъм, с който си вършеха работата! Безизразните лица на всички в залата само допринесоха за усилване на мъката и ужаса му.

Той влезе вътре. Двама униформени офицери от Въздушните сили стояха край директора на полетите Ууди Елис и наблюдаваха и подслушваха всичко, което се вършеше и казваше в контролния център. Тяхното присъствие напомняше, че вече не НАСА контролираше тази зала. Докато Джак се придвижваше към пулта на дежурния лекар, няколко от специалистите му хвърлиха съчувствени

погледи. Той не им отвърна, а просто мълчаливо седна на стола до Тод Катлър. Пределно ясно му беше, че зад него, в панорамната зала, стояха офицери от Въздушните сили и космическото командване на САЩ и наблюдаваха всичко, което се случваше тук.

— Чу ли последните новини? — меко го попита Тод.

Джак кимна. На монитора нямаше ЕКГ-синусоида, така че Дайана беше мъртва; както и Григс.

— Половината станция все още е с намалено захранване. Няма незаразен участък.

Джак можеше да си представи на какво приличаше станцията. Приглушено осветление. Мирис на смърт. Стени, изпръскани с кръв. Филтри, запушени от нея. Изобщо, истинска къща на ужасите, само че в орбита около Земята.

— Трябва да се свържем с нея, Джак. Опитай се да разбереш какво става?

— Защо са прекъснали връзката?

— Не знаем. Може би са ни сърдити. Не че нямат право. А може би са твърде шокирани от всичко това.

— Не, това не е причина. — Джак погледна към предния екран, където бе изписана траекторията на орбиталната станция на фона на разгънатата карта на Земята. „Какво си намислила, Ема?“ Той нахлузи слушалките и каза:

— Капком, говори Джак Макелъм. Готов съм.

— Прието, Докторе. Изчакайте, ще опитаме отново да се свържем.

Зачакаха. Международната космическа станция мълчеше.

Изведнъж двама от специалистите от третия ред се обърнаха и погледнаха към директора на полета Ууди Елис. Джак не чу нищо по аудиовръзката, но видя как специалистът, който отговаряше за информационните системи на борда на станцията, се надигна от мястото си, наведе се напред и прошепна нещо на седящия пред него специалист.

След малко същият, който се бе навел към съседа си от втория ред се изправи, свали си слушалките и се протегна. После тръгна по страничната пътека между редовете с небрежна походка, сякаш отиваше до тоалетната. Докато минаваше край пулта на дежурния

лекар, той изпусна листче хартия, сгънато на четири в скута на Тод Катлър и продължи към изхода.

Тод разгъна бележката и хвърли към Джак смаян поглед.

— Компютрите на станцията са преминали в режим контрол на безопасно приземяване на аварийната капсула — прошепна той. — Екипажът вече се е заел с необходимите операции по отделянето от станцията.

Джак не можеше да повярва на ушите си. Готвеха се да се приземят с аварийната капсула! Той бързо огледа цялата зала. Никой от седящите зад пултовете специалисти не бе изрекъл и дума. Пред себе си Джак виждаше само редици от изправени гърбове, погледите на всички бяха вперени в командните пултове. После погледна встрани, към Ууди Елис. Той стоеше напълно неподвижен. Езикът на тялото говореше вместо него. „Знае какво става, но също бе предпочел да си мълчи.“

Джак се изпоти. Значи ето защо мълчеше станцията. Бяха направили своя избор и сега го осъществяваха. Лошото бе, че Въздушните сили нямаше да останат в неведение за дълго. Тяхната система от радари и оптични сензори за наблюдение на космическото пространство можеше във всеки момент да засече обекти с големината на бейзболна топка, които навлизат в ниска орбита около Земята.

Почти незабавно, след като аварийната капсула се отдели от космическата станция и се превърне в отделен летящ обект, тя ще привлече вниманието в Контролния център на космическото командване във въздушната база в планината Шайен. Въпросът, който вълнуваше всички, беше: Как щяха да постъпят, след като разберат?

„За бога, надявам се, че знаеш какво правиш, Ема.“

След отделянето на аварийната капсула от орбиталната станция им бяха необходими двадесет и пет минути за прихващане на навигационния вектор и насочване към мястото на кацане, после петнадесет минути за подготовка и запалване на маневрените двигатели за излизане от орбита. И още цял час до момента на приземяването. Американското космическо командване щеше да ги засече и прихване на мушка много преди този момент.

От втория ред единият от специалистите протегна нагоре ръка, като уж случайно бе вдигнал палеца си. Жестът бе разбран от всички

негови колеги — аварийната капсула вече се бе отделила от станцията. За добро или за зло, екипажът бе поел пътя към дома.

„Купонът започна.“

Напрежението в залата растеше. Джак рискува да хвърли един поглед към двамата офицери от Въздушните сили, но за щастие те изобщо не подозираха какво ставаше — единият от тях постоянно поглеждаше към часовника си, сякаш бързаше за някъде.

Минутите се нижеха една след друга, а в залата бе настъпило необичайно мълчание. Джак се наведе напред, сърцето му щеше да изхвъркне от гърдите, а ризата му бе цялата мокра от пот. Сега капсулата вече трябва достатъчно да се е отдалечила от станцията, време беше за насочването към целта за приземяване, а GPS сателитите щяха да определят навигационният им вектор.

„Хайде, давайте, идваше му да изкрещи. Пускайте двигателите за излизане от орбита!“

Изведнъж тишината бе нарушена от звъна на телефон. Джак хвърли поглед встрани и видя как единият от офицерите вдигна слушалката. В следващата секунда той се изпъна като струна и се извърна към Елис.

— Какво, по дяволите, става тук?

Елис не отвърна.

Офицерът бързо натисна няколко клавиша от таблото пред Елис и впери невярващ поглед в монитора. После сграбчи слушалката.

— Тъй вярно, сър. Страхувам се, че отговорът е положителен. Аварийната капсула се е отделила от станцията. Съвсем не, сър, не зная как... Тъй вярно, сър, надзиравахме аудиовръзката, но... — Той се изчерви като домати и пот изби по лицето му, докато слушаше гневната тирада, която се стовари върху му от слушалката. Когато затвори, целият се тресеше от ярост. — Върнете я! — нареди той.

Ууди Елис му отвърна със зле прикрито презрение.

— Това не е капсулата на „Союз“! Не можем да я въртим както ни скимне, това да не е мотор!

— Тогава я спрете, не й позволявайте да се приземи!

— Не можем. Нищо не можем да направим, докато не се приземи.

В залата връхлетяха още трима офицери от Въздушните сили. Джак позна генерал Григориан от Американското космическо

командване — човекът, който бе поел командването на всички операции на НАСА.

— Какво е положението? — изляя той.

— Аварийната капсула е отделена, но все още е в орбита — отвърна незабавно офицерът с червеното лице.

— Колко време има, докато достигнат атмосферата?

— Ъ-ъ, не разполагаме с такава информация, сър.

Грегориан се обърна към ръководителя на полета.

— Колко, мистър Елис?

— Зависи. Съществуват немалък брой възможности.

— Слушайте, не ме интересуват вашите инженерни лекции. Искам отговор. Колко?

— Добре. — Елис се изправи и го прогледна право в очите. — Някъде между един и осем часа. Зависи от тях. Могат да останат в орбита в продължение на четири обиколки около Земята максимум. А може и да решат да излязат от орбита веднага и след час са тук.

Грегориан вдигна телефона.

— Господин президент, страхувам се, че не разполагаме с много време за обсъждане. Могат всеки момент да излязат от орбита. Да, сър, зная, че решението е трудно. Но моите препоръки са същите, както тези на господин Профит.

„Какви препоръки?“ — запита се Джак с нарастваща тревога.

Единият от офицерите, който се бе надвесил над един от пултовете, извика:

— Току-що пуснаха двигателите за излизане от орбита!

— Нямаме време, сър — рече Грегориан. — Нужен ни е вашият отговор незабавно. — Последва дълго мълчание. После той кимна облекчено. — Направихте правилното решение, сър. Благодаря ви. — Затвори и се обърна към подчинените си. — Имаме разрешение.

— За какво имате разрешение? — попита Елис. — Хей, какво се каните да правите?

Никой не отвърна на въпроса му. Другият офицер от Въздушните сили вдигна слушалката на телефона и отчетливо изрече заповедта:

— Подгответе ИРУ за изстрелване.

„Какво, дявол го взел, беше това ИРУ?“ — запита се Джак. Хвърли поглед към Тод и по изуменото му изражение разбра, че той също нямаше идея какво щеше да се изстрелва.

Специалистът по траекторията се приближи до тях и шепнешком даде отговор на въпроса му.

— Извънатмосферна ракета за унищожение — прошепна той. — Ще се намесят.

— Целта трябва да бъде поразена, преди да навлезе в атмосферните слоеве — разпореди се Грегориан.

Джак се изстреля на крака.

— Не!

Почти едновременно с него и останалите специалисти се изправиха пред пултовете си, протестирайки. Виковете им заглушиха Капкома, който трябваше да изкрещи и да надвика крясъците.

— Имам връзка с Международната космическа станция! Чухте ли, свързах се със станцията!

„Станцията! Значи някой е останал горе. Има човек на станцията.“

Джак притисна двете си ръце към слушалките си и се напрегна да чуе гласа, който долиташе от космоса.

Беше Ема.

— Хюстън, говори Уотсън от Международната космическа станция. Астронавтът Еймис не е заразен. Повтарям, не е носител на заразата. Той е единственият пасажер в аварийната капсула. Моля, осигурете безопасното му приземяване.

— Прието, Уотсън — отвърна й Капкома.

— Видяхте ли? Няма причина да го унищожаваме — обърна се Елис към Грегориан. — Прекратете изстрелването на ИРУ!

— Но как можем да сме сигурни, че тя говори истината? — контрира го генералът.

— Няма причина да лъже. Защо тогава е останала сама на станцията? В този случай за нея няма друг път към Земята. Аварийната капсула е единственото спасително средство, с което разполага цялата станция!

Истината в думите му накараха Джак да замръзне на мястото си. Разгорещената размяна на реплики между Елис и Грегориан остана на заден план. Джак вече не се интересуваше от съдбата на аварийната капсула. Мислите му се прехвърлиха моментално към Ема, която бе останала сама на станцията, без шанс да се върне на Земята. „Заразена е. И го знае. Затова е останала там, за да умре.“

— Аварийната капсула изключи двигателите за излизане от орбита. Навлиза в горните атмосферните слоеве. Траекторията ѝ е изписана на предния екран.

По разпънатата карта на земното кълбо върху централния екран се виждаше малка премигваща точка, която представляваше спасителната капсула и самотния ѝ пътник на борда. Той се включи в аудиовръзката.

— Говори астронавт Лутър Еймис. Наближавам височина за навлизане в атмосферните слоеве, всички системи работят нормално.

Единият от офицерите от Въздушните сили погледна към Грегориан.

— ИРУ е готова за изстрелване.

— Няма нужда от това — рече Ууди Елис. — Той не е заразен. Можем да го приземим!

— Самата капсула вероятно е заражена — отвърна Грегориан.

— Не можете да сте сигурни в това!

— Не мога да поемам никакъв риск. Не мога да рискувам живота на всички хора по Земята.

— По дяволите, това си е хладнокръвно убийство!

— Той не се подчини на заповедите. Знае много добре как ще реагираме ние. — С тези думи Грегориан кимна към подчинения си офицер.

— ИРУ е във въздуха, сър.

Внезапно в залата настъпи мъртвешка тишина. Ууди Елис, блед и разтреперан, бе вперил поглед в предния екран, към двете линии, които бързаха една към друга към пресечната си точка.

Минутите се нижеха в гробовно мълчание. В предната част на залата, една от жените специалистки захлипа тихичко.

— Хюстън, навлязох в атмосферата. — Всички подскочиха от местата си, когато внезапно пропука и се разнесе веселият глас на Лутър от високоговорителите. — Много ще съм ви задължен, ако някой ме посрещне долу, щото иначе не мога се измъкна от този дяволски скафандър.

Никой не му отговори. Никой не бе в състояние да говори.

— Хюстън? — обади се отново Лутър, след като изчака малко. — Хей, момчета, къде сте?

Най-после Капкама успя да му отвърне, макар и с неравен глас.

— Ъ-ъ, прието, Лутър. Подготвили сме ти една огромна халба бира, специално за тебе, приятелю. И мажоретки ще докараме. И всичко...

— Леле, момчета, отпуснахте му нещо края, браво на вас. Добре, мисля, че след малко ще изчезна от аудиовръзката. Ама вие хем да изстудите хубавичко бирата, че...

От високоговорителите се разнесе оглушителен шум. После връзката прекъсна.

Малката точица на предния екран избухна и се разпръсна на хиляди по-малки парчета, които се изобразиха като разпръснати по екрана пиксели.

Ууди Елис се стовари в стола си и отпусна глава в ръцете си.

19 август

— Поверителна аудиовръзка — рече Капкома. — Изчакайте, Ема. „Обади се, Джак. Моля те, обади се“, молеше се Ема наум в полумрака на жилищния отсек. След като вентилаторите бяха изключени, модулът бе толкова тих, че тя почти чуваше свистенето, с което кръвта ѝ се движеше във вените и движението на въздуха през дробовете си.

Тя подскочи от изненада, когато Капкома внезапно наруши тишината.

— Земя — космос, поверителна връзка. Можете да започнете личния разговор.

— Джак? — рече тя.

— Тук съм. Ето ме, мила.

— Той беше чист! Казах им, че не е заразен...

— Опитяхме се да им попречим! Заповедта дойде направо от Белия дом. Не искали да поемат никакви рискове.

— Аз съм виновна. — Изведнъж умората ѝ се превърна в сълзи. Тя бе сама там горе и изпитваше страх. А сега и вината за катастрофалното решение, с което бе изпратила на практика Лутър към смъртта му. — Мислех, че ще го пуснат да се приземи. Реших, че това е най-сигурният начин да остане жив.

— Защо остана, Ема?

— Трябваше. — Тя пое дълбоко въздух и рече: — Заразена съм.

— Била си само в модула с яйцата. Това не означава непременно, че си заразена.

— Току-що видях резултатите от кръвната си проба, Джак. Амилазата ми се повишава.

Той не отговори.

— Тече осмият час от момента на заразяването. Трябва да имам още двадесет и четири до четиридесет и осем часа преди... да спра да функционирам. — Гласът ѝ стана по-твърд. Звучеше удивително спокойна, сякаш говореше за предстоящата смърт на някой свой пациент. — Времето е достатъчно да свърша някои дребни нещица. Ще изхвърля трупове. Ще сменя някои от филтрите и ще опитам отново да пусна вентилаторите. Поне ще улесня до известна степен следващите, които ще се заемат с чистенето. Ако изобщо има такива...

Джак продължаваше да мълчи.

— Колкото до моите останки... — Гласът ѝ вече бе укрепнал и звучеше студено и безстрастно, в тембъра му не се долавяше и най-малката следа от емоция. — Когато настъпи моментът. Мисля, че най-доброто нещо, което мога да направя за станцията, е да се завлека до външния шлюз и да се поразходя навън. Там поне няма кого да заразя след смъртта си. След като тялото ми... — Тя замълча за миг. — Този скафандър „Орлан-М“ е лесен за обличане, ще се справя и сама. Имам достатъчно валиум и морфин под ръка. Ще се надрусам като хората, че да не усещам нищо. И поне ще сънувам някой сън, когато ми изтече въздуха. Знаеш ли, Джак, това не е чак толкова ужасна смърт, като се замисли човек. Ще си летя навън, ще гледам Земята отвисоко, звездите. И после просто ще си заспя...

Едва след като изговори последните си думи, тя го чу. Той плачеше.

— Джак — нежно каза тя. — Обичам те. Не знам защо нещата между нас не потръгнаха. Знам само, че част от вината е и моя.

Той си пое разтреперан дъх.

— Ема, недей!

— Толкова е глупаво от моя страна, че чаках толкова дълго да ти го кажа. Сигурно си мислиш, че така ти говоря, защото скоро ще умра. Но, Джак, истината, голата истина е...

— Ти няма да умреш! — Той го повтори още веднъж, този път в гласа му имаше ярост. — Ти няма да умреш! Разбра ли!

— Нали са ти известни резултатите от всички опити на доктор Роман. Нищо не е помогнало.

— Барокамерата е подействала.

— Няма начин да ми изпратят барокамера навреме. А сега, без спасителна капсула, не мога и да се прибера на Земята. Ако изобщо ме пуснат да се приземя.

— Трябва да има начин. Нещо, което да възпроизведе ефекта на барокамерата. Подействала е на заразени мишки. Те все още са живи, значи това нещо действа. Мишките са единствените оцелели.

„Не, изведнъж си спомни тя. Не са единствените.“

Тя бавно се извърна и погледна към люка на шлюзово уширение едно.

„Мишката, проблесна ѝ в съзнанието. Дали мишката е жива?“

— Ема?

— Изчакай малко. Отивам да проверя нещо в лабораторията.

Тя премина през шлюзово уширение 1 и се отправи към американската лаборатория. Мирисът на засъхнала кръв тук бе така непоносим, че дори в дрезгавия полумрак тя успя да различи тъмните петна, който бяха нашарили стените. Тя се отблъсна от пода и прелетя към шкафа с животинските клетки, извади клетката с мишките и светна вътре с фенерчето си.

Лъчът светлина прихвана тъжната картина. Подутото телце на мишката се разтърсваше от спазмите на агонията, крайниците ѝ се мятаха безполезни встрани, устата ѝ бе широко разтворена и поглъщаща жадно въздуха.

„Не можеш да умреш, помисли си тя. Ти си единствената оцеляла, ти си изключение от правилото. Ти си моето доказателство, че още има надежда за спасение.“

Мишката се изви назад в неестествена поза и се усуква по дължина. Измежду задните ѝ крачка се проточи една кървава нишка, която се скъса и се пръсна на няколко малки капчици кръв. Ема знаеше какво щеше да последва: няколко финални и яростни конвулсии, докато мозъкът най-последно се превърнеше в смяна протеинова каша и това щеше да бъде краят. Нова едра капка кръв набъбна и обагри бялата козина на задницата на животното. В следващия момент Ема видя нещо различно, нещо розово и крехко, което изникна измежду краката.

То се раздвижи.

Мишката отново се преметна в болезнен спазъм.

Розовото нещо се изхлузи напълно и се озова във въздуха, голичко и размахало безпомощно крайници. Коремчето му бе привързано все още с блестяща нишка. Пъпната връв.

— Джак — прошепна тя. — Джак!

— Тук съм.

— Мишката — женската...

— Какво мишката?

— През последните три седмици, тя е била изложена на въздействието на „Химера“ непрестанно. Но не се е разболяла. Тя е единствената, която е оцеляла.

— Жива ли е още?

— Да. И мисля, че мога да ти кажа защо. Беше бременна.

Мишката отново започна да се гърчи. Още едно мъниче се изхлузи във въздуха. Приличаше на бляскава прозрачна топчица от кръв и слюз.

— Трябва да се е случило онази нощ, когато Кеничи беше сбъркал и я бе сложил в клетката на мъжките — рече тя. — Аз не съм се занимавала с този случай. Никога не би ми дошло наум, че...

— Но защо точно бременността? Как така я е предпазила?

Ема се носеше в сумрака на лабораторията и се опитваше да си даде отговор на този въпрос. Неотдавнашното ѝ излизане в открития космос и смъртта на Лутър просто я бяха изтощили неимоверно. Знаеше, че и Джак е изморен. Равносметката беше немного окуражаваща — два изтощени мозъка, които се бяха нагърбили с тежката задача да се преборят с бомбата с часовников механизъм на нейната зараза.

— Добре, сега да помислим за бременността — започна тя. — Тя е сложен физиологичен процес. Много повече от едно обикновено износване и изхранване на плода. По време на бременност метаболизмът на цялото тяло се променя.

— Хормони. Бременните животни са пълни с хормони. Ако можем да имитираме това състояние, може би ще успеем да възстановим процесите, които са се случвали в тялото на мишката.

„Хормонална терапия.“ Тя се сети за безбройните химически вещества, които циркулираха в тялото на една бременна жена.

Естроген. Прогестерон. Пролактин. Човешки плацентен гонадотропин.

— Контрацептивни таблетки — рече Джак. — Можеш да възпроизведеш състоянието на бременността, ако използваш контрацептиви.

— Такова нещо няма на борда. Те не влизат в състава на нужните медикаменти.

— Иди провери в личното шкафче на Дайана.

— Тя не би вземала таблетки против забременяване без мое знание. Нали аз съм медицинското лице на борда. Щях да зная.

— Провери го, ти казвам. Хайде, Ема.

Тя се изниза от лабораторията. Щом достигна руския сервизен модул, тя бързо издърпа чекмеджетата в шкафа с личните вещи на Дайана. Беше й доста неприятно да се рови в нещата на друга жена. Сред прилежно сгънатите дрехи, тя откри малка кутийка с бонбонки. Не знаеше, че Дайана обичаше сладки неща. Колко ли още неща не знаеше за нея и никога нямаше да научи. В следващото чекмедже имаше шампоан, паста за зъби и тампони. Хапчета против забременяване обаче нямаше никъде.

Леко ядосана, тя затвори чекмеджето с трясък.

— На тази проклета станция няма нищо подобно!

— Ако изстреляме совалката утре, може би ще успеем да ти докараме хормони...

— Никой няма да се съгласи на това! А дори да успеете да натоварите две-три аптеки на совалката, докато стигне до мен, ще минат най-малко три дни!

След три дни тя почти сигурно щеше да бъде мъртва.

Тя стисна вратичката на шкафа и задиша тежко и бързо, мускулите й се напрегнаха от усилията да се справи с невидимата стена пред нея. Обзе я отчаяние.

— Тогава да погледнем на нещата от друг ъгъл — рече Джак. — Ема, стой тук, слушай ме, моля те. Нужна си ми, за да намерим заедно решението.

Тя бързо изпусна задържания в дробовете си въздух.

— Никъде не се каня да ходя.

— Така, защо според теб действат хормоните? Какво точно става? Знаем, че това са химически сигнали — нещо като вътрешна комуникационна връзка на клетъчно ниво. Действието им е да

активират или потискат проявяването на даден ген. Да променят предназначението на клетките... — Джак мислеше на глас и макар мислите му да звучаха несвързано, той се надяваше техния поток да го изведе на верния път. — За да работи един хормон, той трябва да се свърже със специфичния рецептор в целевата клетка. Нещо като ключ, който търси правилната ключалка, която да отключи. Може би ако разполагахме с данните от „Океански изследвания“, сигурно щяхме да разберем каква друга ДНК е вградила доктор Хелън Кьоних в генома на „Химера“, което може би ще ни подсказва как да спрем възпроизводството на вируса.

— Какво знаеш за тази доктор Кьоних? С какво друго се е занимавала? Може би така ще се сетим.

— Разполагаме с автобиографията ѝ. Има доста публикации за тези микроорганизми Archaeons. Но като махнем тези факти, тя си остава истинска загадка за нас. Както впрочем и „Океански изследвания“. Още се опитваме да изкопчим информация за тях.

„Което ще ни отнеме ценно време, помисли си тя. А на мен не ми остава много.“

Дланите я заболяха от стискането на шкафчето на Дайана. Тя се пусна и бавно се отправи към дъното на помещението, сякаш вълната на отчаянието я понесе на гребена си. Около нея се разлетяха вещите на Дайана, които вече нямаше кой да задържа на мястото им. Явно притежателката им обичаше да си угажда. Блокчета шоколад. Вафли. Една целофанова опаковка с кристална захар. Това бе последното нещо, което Ема видя. Захар на кристали.

Кристали!

— Джак — рече тя. — Имам идея.

Сърцето ѝ заби лудо, докато тя стремително се понесе обратно към американската част на станцията. Влезе в лабораторията и пусна компютъра, в който се съхраняваха данните за провежданите експерименти и резултатите от тях. В слабо осветения модул мониторът затрептя в зловеща кехлибарена светлина. Отвори папката с провежданите експерименти и избра поддиректорията с надпис ЕКА — Европейската космическа агенция. Тук бяха записани всички данни за изпратения от Европа полезен товар и опитни животни.

— Какво се сети, Ема? — долетя по интеркома гласът на Джак.

— Дайана работеше върху отглеждането на протеинови кристали в безтегловност, нали помниш? За някаква фармацевтична компания.

— Какви протеини? — веднага попита Джак, и тя разбра, че вече се бе досетил за какво става дума.

Имената на протеините пробягваха по екрана с голяма скорост. Тя спря движението им точно върху името, което търсеше: Човешки плацентен гонадотропин.

— Джак — меко каза тя, — мисля, че току-що си откупих малко живот в повече.

— Какво намери?

— Плацентен гонадотропин. Дайана е отглеждала кристали от него. Ще трябва обаче да си облека отново скафандъра, за да стигна до тях, понеже те са в европейския модул, а той е във вакуум. Ако веднага започна декомпресията, ще се добера до кристалите след около четири-пет часа.

— Колко гонадотропин има на борда?

— Сега ще видя. — Тя отвори файлът с данните за експеримента и бързо зачете цифрите, които сочеха количеството на експериментите.

— Ема?

— Чакай, чакай! Намерих последните данни. Сега търся какво е съдържанието на хормона в организма при нормална бременност.

— Мога веднага да ти ги кажа.

— Не, намерих ги. Добре, аха. Значи, ако разтворя тази кристална маса в обикновен физиологичен разтвор... към теглото на тялото, четиридесет и пет килограма... — Тя изписа цифрите на клавиатурата. Въпреки всичко беше й ясно, че в момента работеше на сляпо. Не знаеше нито за колко време се усвояваше гонадотропинът от организма, нито след колко време щеше да отслабне действието му, че да си сложи новата доза. Отговорът най-после премигна на екрана.

— Колко дози? — попита Джак.

Тя затвори очи. „Няма да изкарам дълго. Това нещо няма да ме спаси.“

— Ема?

Тя изпусна шумно въздуха си. Гласът й потрепери и заглъхна.

— Три дни.

25. ПРОИЗХОДЪТ

Беше 1 и 45 сутринта и очите на Джак се затваряха от умора, а буквите по екрана на компютъра се размазваха пред погледа му.

— Трябва да има още нещо — каза той. — Продължавай да търсиш.

Гретен Лиу, която бе седнала пред клавиатурата, хвърли към Джак и Гордън ядосан поглед. Тя спеше дълбоко, когато ѝ се обади да дойде и на всичко отгоре бе забравила винаги готовия си за снимки фотоапарат и контактните си лещи. Двамата никога не бях виждали елегантната и изискана тяхна коледжа, отговаряща за връзки с обществеността, толкова лишена от блясъка си, нито пък някога си я бяха представяли с очила. Тя бе сложила едни с дебела рамка и зад тях очите ѝ изглеждаха огромни.

— Нали ви казвам, момчета, това е всичко, което мога да намеря. И почти никаква информация за Хелън Кьоних. Опитах и с „Океански изследвания“, но там имаше само обичайните публикации и новини от света на науката. А пък що се отнася до Палмър Габриел, сами се уверихте, че той не обича много-много обществения живот и славата. За последните пет години единственото място, където се появява името му в медиите, е на финансовата страница на списанието „Уолстрийт“. В статиите се говори за бизнес, за „Океански изследвания“ и за продуктите, произведени в този филиал. Никакви биографични данни. Не можах да намеря дори негова снимка.

Джак се отпусна тежко в креслото и разтърка очите си. Тримата бяха прекарвали последните два часа в кабинета за връзки с обществеността в четене на всяка статия, открита в Интернет за Хелън Кьоних и „Океански изследвания“. Бяха прочели няколко дузини статии за компанията и нейните продукти, като се започне от шампоани, през лекарства, до естествени торове. Но за сметка на това при търсене на имената Кьоних или Габриел не излезе почти нищо.

— Пробвай пак с Кьоних — рече Джак.

— Вижте, нали вече опитахме с всички възможни варианти за изписване на името — възрази с досада Гретен. — Няма нищо.

— Тогава напиши Arachaeons.

Гретен въздъхна, написа името и натисна бутона „Търси“.

Върху екрана се изписа един обезкуражително дълъг списък със статии, написани по въпроса.

„Извънземни същества на Земята. Учените приветстват откритието на нова форма на живот.“ („Вашингтон Поуст“)

„Arachaeons предмет на нова международна конференция.“ („Маями Хералд“)

„Дълбоководни организми предлагат отговор на загадката на живота.“ („Филаделфия Инкуайърър“)

— Момчета, безнадеждно е — каза Гретен. — Ще ни отнеме цялата нощ докато прочетем всички статии в списъка. Предлагам да зарежем всичко и да поспим един-два часа, а?

— Чакай! — рече Гордън. — Смъкни надолу. — Той посочи към някакъв цитат в дъното на екрана: „Учен намира смъртта си при нещастен случай край островите Галапагос“. („Ню Йорк Таймс“)

— Островите Галапагос — повтори Джак. — Там, където доктор Кьоних е открила подвида Arachaeons. В цепнатината на огромна дълбочина.

Гретен кликна върху заглавието на статията и текстът се появи на монитора. Случката беше отпреди две години.

„ПРАВА: «Ню Йорк Таймс»

РАЗДЕЛ: Международни новини

ЗАГЛАВИЕ: «Учен намира смъртта си при нещастен случай край островите Галапагос»

ПОДЗАГЛАВИЕ: Хулио Перез, кореспондент на «Ню Йорк Таймс»

ТЯЛО: Един американски учен, който изучаваше дълбоководните организми от вида на Arachaeons, намери смъртта си вчера при нещастен случай, когато неговият едноместен батискаф бе заклещен в дълбоководен каньон на дъното на океана, наречен Процепа, край островите Галапагос. Тялото на доктор Стивън Ейхърн е било

извадено на повърхността едва тази сутрин, когато след цяла нощ неуспешни опити най-после батискафът е бил освободен от каньона и издърпан на повърхността от екипажа на изследователския плавателен съд «Габриела».

«Знаехме, че той е още жив там долу, но нищо не можеше да се направи — сподели съкрушен негов колега, който е бил на борда на кораба. — Той беше заклещен в тесния каньон на дълбочина повече от шест хиляди метра. Отне ни доста часове, докато освободим батискафа и го издърпаме на повърхността.»

Доктор Ейхърн е професор по геология към Калифорнийския университет в Сан Диего. Живее в Ла Джола, Калифорния.“

Джак рече:

— Името на кораба беше „Габриела“, нали?

Той и Гордън се спогледаха. Явно и двамата бяха забелязали съвпадението на имената Габриела, Палмър Габриел.

— Хващам се на бас, че корабът е собственост на „Океански изследвания“ и на борда е била Хелън Кьоних.

Погледът на Гордън се върна към монитора.

— Наистина интересно. А какво ти говори фактът, че Ейхърн е бил геолог?

— И какво от това? — попита Гретен и се прозя.

— Не ти ли се струва странно присъствието на геолог на борда на океански изследователски кораб?

— Ами, какво пък толкова, ще си проверява камъните на дъното на океана.

— Хайде да пуснем търсачката с неговото име.

Гретен въздъхна.

— Да знаете, заради вас изпуснах сладките си сънища тази нощ, ще трябва много да черпите. — Тя написа името Стивън Д. Ейхърн и натисна „Търси“.

На монитора излезе списъкът с документи, в които присъстваше името на учения, всичко на всичко седем на брой. Шест от тях бяха за смъртта му край островите Галапагос.

Седмата беше датирана една година преди нещастния случай.

„Професорът от Калифорнийския университет в Сан Диего скоро ще обяви последните си открития при изследването на тектитите. Освен това ще бъде един от най-важните говорители по време на международната геоложка конференция в Мадрид.“

„Сан Диего Юниън“

Двамата мъже не откъсваха удивени погледи от монитора и известно време никой от тях не проговори.

После Гордън тихо каза:

— Това е, Джак. Това са се опитвали да скрият от нас.

Ръцете на Джак се сковаха, а гърлото му пресъхна. Той все още не можеше да откъсне поглед от думата, която им бе разкрила истината.

Тектити.

Домът на директора на Космическия център „Джонсън“ Кен Бланкеншип с нищо не се различаваше от редицата еднакви къщи в предградието на Клиър Лейк, където живееха повечето служители на Космическия център. Къщата бе доста голяма за сам човек и Джак забеляза осветения от силните лампи безупречно почистен и поддържан преден двор, където храстите от живия плет бяха подрязани толкова ниско, че приличаха на особен вид лилипути. Дворът беше ярко осветен в три часа сутринта. Бланкеншип бе известен не само с перфекционизма си, но и с граничещата с параноя мания за сигурност. „Най-вероятно в момента към нас сочат обективите на една-две камери“, мислеше си Джак, докато чакаха с Гордън да им отворят вратата. Наложиха се да позвънят няколко пъти на звънеца, преди да забележат, че някъде от вътрешността на къщата светна лампа. Малко по-късно Бланкеншип се появи на вратата — един нов, дребен Наполеон, облечен в нощен халат.

— Момчета, три сутринта е — опита се да им се скара той. — Какво търсите тук?

— Трябва да говорим — рече Гордън.

— Да не би да ми се е повредил телефонът? Можехте поне да звъннете предварително.

— Не можем да си позволим да използваме телефон. Не и за това.

После всички влязоха вътре. Едва след като затвори вратата след себе си, Джак каза:

— Знаем какво е искал да скрие от нас Белия дом. Знаем откъде се е взела „Химера“.

Бланкеншип впери ококорен поглед в тях. От раздражението, че го бяха събудили посред нощ не бе останала и следа. Той премести погледа си върху Гордън, сякаш да потърси потвърждение на думите на Джак.

— Онова, което разбрахме обяснява всичко — рече Гордън. — И строго секретните операции на ИИЗБА. И параноята в Белия дом. И фактът, че този организъм се държи в противоречие с всичко, с което нашите лекари са се сблъскали в досегашната си практика.

— Какво разбрахте?

Този път Джак отговори на въпроса.

— Знаем, че в генома на „Химера“ има ДНК от човек, мишка и земноводно. Но ИИЗБА отказа да ни съобщи откъде идват останалите гени в генотипа на вируса. Отказаха да ни кажат какво всъщност е „Химера“ и откъде се е появила.

— Нали снощи ми казахте, че гадината е била изпратена в космоса като експеримент от „Океански изследвания“. И че била разновидност на Arachaeons.

— Точно това си и мислехме. Но Arachaeons са безвредни организми. Те не са способни да причинят заболяване у човека — ето защо експериментът е бил одобрен напълно от НАСА. Нещо обаче в тази разновидност на Arachaeons е било по-различно. Нещо, което „Океански изследвания“ отказаха да ни съобщят.

— Как така по-различно? Какво искате да кажете?

— Ами например откъде са били извадени тези Arachaeons. От Процепа край островите Галапагос.

Бланкеншип поклати глава.

— И каква е разликата?

— Тази разновидност Arachaeons е била открита от учените на борда на кораба „Габриела“, собственост на „Океански изследвания“. Един от тези учени, доктор Стивън Ейхърн, който също е участвал в експедицията на борда на „Габриела“ е бил взет в последния момент. Само седмица по-късно той е мъртъв. Едноместният му батискаф се заклешил на дъното на цепнатината и той се е задушил поради липса на кислород.

Бланкеншип нищо не каза, но очите му не се отделяха от Джак.

— Доктор Ейхърн е бил известен изследовател на тектити — продължи Джак. — Това са стъклоподобни парчета кристали, които се образуват при удара на метеорит в земната повърхност. Именно това е била и специалността на доктор Ейхърн. Геологията на метеорити и астероиди.

Бланкеншип продължаваше да мълчи. „Но защо не реагира? — питаше се Джак. — Не разбира ли какво означава това?“

— Компанията „Океански изследвания“ е взела доктор Ейхърн в експедицията до островите Галапагос, понеже е имала нужда от мнението на геолог — каза Джак. — Имали са нужда от потвърждение на това, което са открили на дъното на океана. Там е паднал астероид.

Лицето на Бланкеншип се изопна. Той се обърна и пое към кухнята.

Джак и Гордън го последваха.

— Ето защо Белия дом се е страхувал от „Химера“! — продължи Джак. — Знаели са откъде е дошла. Знаели са какво представлява.

Бланкеншип вдигна слушалката на телефона и набра някакъв номер. Секунда по-късно каза:

— Говори директорът на Космическия център „Джонсън“ Кенет Бланкеншип. Свържете ме моля с Джаред Профит. Да, зная колко е часът. Да, разговорът ми е от първостепенна важност, така че ако обичате, свържете ме с домашния му телефон... — Последва още няколко мига мълчание. След това той каза: — Те знаят. Не, не съм им казал аз. Разбрали са по други пътища. — Пауза. — Джак Макелъм и Гордън Оуби. Да, сър, тук са до мен, в кухнята ми. — Той подаде слушалката на Джак. — Искате да говори с теб.

Джак пое слушалката.

— Говори Джак Макелъм.

— Колко хора още знаят? — бе първото нещо, което го попита Джаред Профит.

Този въпрос подсказа на Джак колко важна и секретна бе информацията, която бяха открили.

— Нашите лекари. И няколко човека от природонаучния отдел. — Това беше неговият отговор, повече той нямаше да каже, не беше толкова глупав да назовава имена.

— Можете ли да го запазите в тайна? — попита Джаред.

— Зависи.

— От какво?

— От това дали ще се съгласите да ни съдействате. Да ни предоставите информацията, с която разполагате.

— Какво искате, доктор Макелъм?

— Пълни разкрития. Всичко, което сте научили за „Химера“. Резултатите от аутопсиите. Пълните данни от опитите ви.

— Ами ако откажем? Какво ще се случи?

— Тогава колегите ми в НАСА ще започнат да разпращат факсове на всяка от осведомителните агенции в страната.

— И какво точно ще им кажете?

— Истината. Че този организъм е с извънземен произход.

Последва дълго мълчание. Джак почти чуваше ударите на собственото си сърце в слушалката. „Дали бяхме уцелили? Действително това ли беше истината?“

Тогава Профит рече:

— Ще се разпоредя доктор Роман да ви каже всичко. Ще ви очаква в Уайт Сандс. — После линията прекъсна.

Джак затвори и погледна към Бланкеншип.

— Ти откога знаеш?

Мълчанието му допълнително подсили гнева на Джак. Той направи крачка напред, а Бланкеншип отстъпи към стената на кухнята.

— Попитах те, откога знаеш?

— Само от няколко дни. Заклех се да го пазя в тайна!

— Тези, които измряха горе бяха наши хора!

— Нямах избор! Всички бяха изпаднали в ужас. Белия дом. Военните. — Бланкеншип си пое дълбоко дъх и погледна Джак право в очите. — Ще разбереш за какво говоря, когато отидеш в Уайт Сандс.

20 август

Захапала единия край на турникета със зъби, Ема го притегна и вените на лявата ѝ ръка се очертаха ясно, подобно на странни сини червеи, които пълзяха под бледата ѝ кожа. После чевръсто бръсна лакътната подкожна вена два пъти с памука, напоен в спирт и премигна от убождането на иглата. Изпразни съдържанието на спринцовката наведнъж, като още преди да бе свършила освободи турникета от ръката си. Беше като някоя наркоманка, която едва бе дочакала да си удари дозата. Щом приключи с това, тя затвори очи и се отпусна, представяйки си как молекулите на гонадотропина като мънички звезди надежда поемаха нагоре по кръвния път към сърцето и белите ѝ дробове, а после потичаха и се разпръсваха по артерии и капиляри. Представяше си как вече усеща въздействието им, как главоболието ѝ отминаваше, а горещите пламъци на треската се уталожваха до тлеещи въглени.

„Още три дози, помисли си тя. Още три дни.“

След това си представи как се отделя от тялото си и се видя нейде отвисоко как се бе свила като мъртъв човешки зародиш, полегнал в ковчег. Едно балонче слюз се отдели от ъгълчето на устата ѝ и се разкъса на няколко гърчещи се нишки, които напомняха личинките на муха.

Изведнъж тя отвори очи и осъзна, че беше заспала. Сънувала. Ризата ѝ бе напоена с пот. Това бе добър знак. Означаваше, че треската ѝ отшумяваше.

Тя разтри слепоочията си, докато се опитваше да прогони образите, които бяха дошли в съня ѝ, но не успя; кошмарите и реалността се сляха в едно.

Съблече мократа от потта риза от себе си и си сложи една чиста, от шкафчето на Дайана. Въпреки кошмарните сънища, тази кратка дрямка я бе освежила, тя отново се чувстваше бодра и готова да се бори. Отплува към американската лаборатория и отвори всички файлове, в които имаше някаква информация за „Химера“. Вече знаеше, че това беше извънземен организъм. Тод я бе информирал за това, както и за всичко, което в момента НАСА знаеше за тази непозната форма на живот и бе прехвърлил всички файлове, в които се споменаваха за „Химера“ на бордовите компютри на станцията. Тя

отново прегледа всеки един от тях, с надеждата за нова идея, за нов подход към проблема. Но всичко, което прочете, ѝ се стори отчайващо познато.

Тогава отвори файла, където се съдържаше геномът на „Химера“. На екрана се разля безкрайната поредица от нуклеотиди, истинска бурна река, съставена от буквите А, Ц, Т, и Г. Ето го генетичният код на „Химера“ — или поне част от него. Онази част, която ИИЗБА бе решила, че може да предостави на НАСА. Тя не откъсваше поглед, като хипнотизирана, от редовете, които продължаваха да се изписват на екрана. Това беше същността на извънземната форма на живот, която растеше и се развиваше в тялото ѝ. Това беше оръжието, с което тя можеше да победи врага си. Това бяха смъртоносните стрели, които щяха да убият „Химера“. Тук някъде беше ключът.

Ключът.

Изведнъж тя си спомни какво ѝ бе говорил Джак при последния им разговор, когато бе размишлявал на глас за хормоните. „За да работи един хормон, той трябва да се свърже със специфичния рецептор в целевата клетка. Нещо като ключ, който търси правилната ключалка, която да отключи.“

„Но защо един хормон, произведен от бозайник, можеше да потисне репродукцията на една извънземна форма на живот? — питаше се тя. — Защо един извънземен организъм, толкова чужд на природните закони на Земята, ще притежава ключалките, където да могат да се мушнат нашите ключове?“

На монитора безкрайната поредица от нуклеотиди бе стигнала до края си. Тя гледаше премигващия екран и си мислеше за родените на Земята организми, чието ДНК е било атакувано от „Химера“. Чрез придобиването на нови гени тази форма на живот бе станала отчасти човек. Отчасти мишка. И отчасти земноводно.

Тогава тя реши да се свърже по интеркома с Хюстън.

— Трябва да говоря със специалист по естествените науки — рече тя.

— Тесен специалист ли трябва да е? — попита Капкома.

— Ами да, експерт по земноводните.

— Изчакай така, Уотсън.

Десет минути по-късно някой си доктор Уанг, специалист в отдела по естествени науки към НАСА, се включи в аудиовръзката.

— Добър ден, какъв е въпросът ви относно земноводните? — попита той.

— Да, искам да попитам за *Rana ripiens*, северната леопардова жаба.

— Какво точно ви интересува за нея?

— Какво се случва, когато приложите човешки хормони на леопардова жаба?

— Някой конкретен хормон ли имате предвид?

— Естроген, например. Или плацентен гонадотропин.

Доктор Уанг отвърна без секунда колебание.

— Земноводните като цяло са изключително чувствителни и фатално уязвими, когато се поставят в среда, богата на естрогени. Всъщност, доста оскъдни са изследванията на това тяхно поведение. Но според редица експерти, световната популация от жаби търпи определен упадък в потоци и езера, богати на естрогеноподобни субстанции.

— Какви по-точно естрогеноподобни субстанции?

— Някои пестициди например могат да имитират въздействието на естрогените. Те унищожават ендокринната система на жабите, като по този начин им отнемат възможността за възпроизводство и разпространение.

— Значи на практика те не умират?

— Не, просто не могат да се размножават.

— Жабите, конкретно, чувствителни ли са към тези вещества?

— О, да. В много по-голяма степен, отколкото бозайниците. Освен всичко друго, кожата на жабите е с висока водопропускателна способност, така че те като цяло са много чувствителни към токсини. Това всъщност е тяхната, ами да, тяхната ахилесова пета.

Ахилесовата им пета. Тя изведнъж замълча и се замисли за онова, което бе научила.

— Доктор Уотсън? — обади се Уанг. — Имате ли други въпроси?

— Да. Съществува ли болест или токсин, които да убият жаба, а да са напълно безвредни за човека?

— Мдаа, доста интересен въпрос. Когато нещата опрат до токсините, винаги дозата е от решаващо значение. Дайте малко арсеник на жаба и ще я убие. Но арсеникът може да убие и човек, ако му се даде в по-голяма доза. После, разбира се, съществуват

отделни болести, причинени от микроби, както и някои бактерии и вируси, които убиват само жабите. Не съм лекар, така че не мога да бъда напълно сигурен, че са безвредни за хората, но...

— Вируси ли? — прекъсна го тя. — Кои вируси?

— Ами, например ранавирусите.

— Никога не съм чувала за тях.

— Те са известни само на експертите по земноводни. Те се числят към така наречената група на ДНК вирусите. От семейството на иридовируса са. Смятаме, че те са причинителят на синдрома Едема^[1] при поповите лъжички. Жертвите му се подуват и умират от кръвоизливи.

— Значи изходът от болестта е фатален?

— И още как.

— А този вирус може ли да убие хора?

— Не зная. Не мисля, че някой може да ви отговори със сигурност. Зная само, че ранавирусът е изтребил цели популации от жаби по целия свят.

„Ахилесовата пета, помисли си тя. Открих я.“

Като е прибавила ДНК от леопардова жаба към генома си, „Химера“ е станала отчасти земноводно. Което означава, че е възприела и уязвимостта на земноводните организми.

Ема рече:

— Има ли някакъв начин да се сдобием с живи образци от този ранавирус? За да ги изпробваме срещу „Химера“?

Последва дълго мълчание.

— Разбрах — обади се накрая доктор Уанг. — Никой досега не го е пробвал. Никой дори не се беше сетил за...

— Вие можете ли да намерите вируса? — прекъсна го тя.

— Да. Знам два изследователски центъра в Калифорния, където работят с живи ранавируси.

— Тогава направете го. И се опитайте да се свържете с Джек Макелъм. Той трябва на всяка цена да узнае това.

— Той и Гордън Оуби току-що отлетяха за Уайт Сандс. Ще се опитам да се свържа с тях там.

Разпилените по пътя, изсушени от безмилостното слънце треви се издигаха в спираловидни стълбове, заедно с облаци бял пясък и пепел. Мъжете минаха покрай контролната будка, през телената мрежа, по която течеше високо напрежение и се отпавиха към необозначената военна сграда. Джак и Гордън излязоха от автомобила и присвиха очи към небето. Цветът на слънчевия диск беше тъмнооранжев, размит от извисилия се високо, носен от вятъра пращен облак. Цветът на залеза, а не на обедното слънце. Двамата мъже бяха успели да подремнат малко преди да излетят от летището в Елингтън и сега Джак усети остра болка в очите, причинена от светлината на деня.

— Натам, господа — упъти ги шофьорът им.

Те тръгнаха след съпровождащия ги войник към входа на постройката. Този път военният ескорт бе любезен и изпълнен с уважение. Този път доктор Роман ги очакваше още на главния вход, макар да не изглеждаше особено щастлив, че ги вижда.

— Само вие можете да ме последвате, доктор Макелъм — каза той. — Мистър Оуби ще трябва да ви изчака тук. Такава беше уговорката.

— Аз не съм правил подобна уговорка — възрази Джак.

— Мистър Профит я направи от ваше име. Той е единствената причина да се намирате в тази сграда в този момент. И така, тъй като не разполагам с неограничено количество от време, предлагам да свършваме по-бързо с това. — С тези думи той се обърна и пое към асансьора.

— Върви — рече Гордън. — Аз ще те изчакам тук.

Джак последва Роман в асансьора.

— Първата ни спирка ще бъде в подземно ниво две — започна Роман. — Там държим нашите опитни животни. — Вратата на асансьора се отвори и те се озоваха пред една стена от стъкло. Това беше панорамен прозорец.

Джак се приближи до него и надникна в лабораторията отвъд стъклото. Вътре имаше около дузина работници, облечени в скафандри за биологична защита. В клетките имаше маймуни и кучета. Точно до стъклената стена бяха наредени клетките с плъхове, чиито стени също бяха от стъкло.

Роман посочи към плъховете.

— Ще забележите, че над всяка клетка има етикет с датата и часа, в който са били заразени с „Химера“. Мисля, че не съществува по-красноречив начин да се опише смъртоносната природа на този вирус.

В клетката с надпис „Ден 1“ шестте плъха изглеждаха напълно здрави.

В клетката с надпис „Ден 2“ се наблюдаваха първите признаци на болестта. Два от шестте плъха се тресяха целите, а очите им бяха яркочервени от кръвоизливите. Останалите четири се бяха скупчили в един ъгъл и като че бяха изпаднали в летаргия.

— Първите два дни — каза Роман, — представляват фазата на възпроизводство на „Химера“. Както разбирате, това е абсолютно противоположно на онова, което става на Земята. Тук формите на живот обикновено първо достигат зрелост и едва тогава се възпроизвеждат. А „Химера“ първо се размножава и след това се развива. Делението се извършва с такава скорост, че през първите четиридесет и осем часа се образуват около стотина нейни копия. Отначало те са съвсем микроскопични и са невидими с невъоръжено око. Толкова малки, че човек обикновено ги вдишва или абсорбира през лигавичните си мембрани, без изобщо да разбере, че се е заразил.

— Значи те са заразни дори в този ранен стадий от развитието си?

— Заразни са през всеки стадий от развитието си. Единствено трябва да попаднат във въздуха. Обикновено това се случва около часа на смъртта на предната жертва или след като трупът се пръсне няколко дни след това. След като веднъж сте заразен с „Химера“, след като тя се е размножила в тялото на приемник, всяко отделно нейно копие започва да расте. Да се превръща в... — Той млъкна. — Не знаем всъщност как трябва да ги наричаме. Мисля, че яйчни торбички горе-долу покрива понятието. Тъй като в тях се съдържа жив организъм в ларвен стадий на развитие.

Джак премести поглед към клетката с надпис „Ден 3“. Там всички мишки се гърчеха в спазми, а крайниците им се мятаха безразборно във всички посоки, сякаш разтърсвани от непрестанни токови удари.

— По време на третия ден ларвите се развиват неимоверно бързо. Заемат мястото на мозъка по чисто физически причини —

изяждат го и го изместват. А щом настъпи ден четвърти...

Те се преместиха към четвъртата клетка. Всички плъхове, с изключение на един бяха мъртви. Трупите не бяха извадени — просто си лежаха с вкочанени крака и зейнали уста. Оставаха още три клетки, където бе изложен целият процес на разлагане на тялото.

На петия ден трупите започваха да се подуват.

На шестия коремните им области бяха толкова уголемени, че кожата, опъната като на барабан, едва удържаше съдържанието им в себе си. От отворените очи и ноздри се процеждаше слюзеста течност, която проблясваше на изкуствената светлина.

И през ден седми...

Джак се спря край стъклото, вперил поглед в клетката на седмия ден. Разкъсани останки от трупите се валяха по пода на клетката като сгърчена гума на пукнат балон — кожата на плъховете се бе пръснала от вътрешното напрежение и бе разкрила черния лигав бульон от смлени и разложени вътрешни органи. А върху муцуната на един от плъховете се бе настанила желатиноподобна маса от мътно прозрачни сферички, които трептяха.

— Това са яйчните торбички — рече Роман. — До този момент вътрешните кухини на трупа са били запълнени с тях. Те растат с удивителна скорост и се хранят с тъканите на приемника си. Храносмилат неговите мускули и органи. — Той погледна към Джак. — Запознат ли сте, докторе, с жизнения цикъл на осите паразити?

Джак поклати глава.

— Зрялата оса инжектира яйцата си в жива гъсеница. Ларвите се развиват и се хранят с кръвта и лимфата на своя приемник. И през цялото това време гъсеницата е жива. Отглежда като инкубатор чужда форма на живот, която я изяжда отвътре, докато накрая израсналите ларви пръснат своя умиращ инкубатор. — Роман отново погледна към мъртвите плъхове. — Тези ларви по същия начин се размножават и се развиват в тялото на жертвата, докато тя е още жива. И накрая убиват приемника. Множеството ларви, настанили се в черепната кухина и хранещи се със сивото вещество, увреждат капиляри и кръвоносни съдове и стават причина за мозъчни кръвоизливи. Тогава налягането отвътре нараства. Съдовете в очите се подуват и се пукат. Приемникът се оплаква от ослепяващо главоболие и цялостна дезориентация. Движи се залитайки, като пиян. И след три или четири дни е мъртъв. И

въпреки това този организъм продължава развитието си и доизяжда трупа. Атакува неговата ДНК. Използва я, за да ускори еволюцията си.

— И накрая?

Роман вдигна поглед към Джак.

— Не знаем коя е крайната фаза. С всяко ново поколение „Химера“ прибавя част от ДНК на приемника си към своята ДНК. Тази „Химера“, с която в момента работим не е същата, с която започнахме. Геномът ѝ стана по-сложен и комплексен. Организмът се усъвършенства.

„И се доближава все повече до човека“, помисли си Джак.

— Това е причината за високата степен на секретност по отношение на „Химера“ — продължи Роман. — В противен случай всеки терорист, всяка враждебно настроена държава ще може да иде до Процепа край Галапагос и да си вземе от тези неща. Този организъм в злонамерени ръце... — Гласът му заглъхна.

— Значи „Химера“ не е била създадена от човек, в лаборатория?

Роман поклати глава.

— Бе случайно открита в цепнатината. Извадена на повърхността на океана от екипажа на „Габриела“. Отначало доктор Кьоних е смятала, че е открила нов вид от *Archaeons*. Вместо това, тя бе открила това. — Той хвърли поглед към гърчещата се маса от живи яйца. — В продължение на хиляди години те са били в капана на астероида, който е паднал в океана и е потънал на дълбочина шест хиляди метра. И това е задържало тяхното развитие. Случайност е, че астероидът е паднал в океана, а не на сушата.

— Сега разбирам защо сте решили да използвате барокамерата.

— През всичките тези години „Химера“ си е съществувала и живяла съвсем добронамерено в дълбините на цепнатината. Решихме, че ако възпроизведем условията, в които е живяла, ще можем отново да я „опитомим“, така да се каже.

— И успяхте ли?

Роман отново поклати глава.

— Само временно. Тази форма на живот е била напълно променена под въздействието на безтегловността. По някакъв начин, след като се е озовала на борда на Международната космическа станция, сякаш нещо е задействало мощната ѝ репродуктивна способност. Може би тя е била изначално смъртоносна. Но просто е

имала нужда от отсъствието на гравитация, за да се задейства отново тази нейна заложба.

— Колко време продължи действието на барокамерата?

— Заразените мишки вече десет дни са си живи и здрави, но докато се намират вътре в камерата. Щом извадим някоя от тях навън, заразата продължава развитието си с пълен ход.

— Ами ранавирусите? — Само преди час доктор Уанг от отдела по естествени науки в НАСА бе информирал накратко Джак за това. В същия този момент една пратка с този смъртоносен за земноводните вирус се намираще във въздуха, на борда на един от реактивните самолети на Въздушните сили, на път за лабораторията на доктор Роман. — Според нашите учени има голяма вероятност това да подейства.

— Теоретично, да. Но е твърде рано да мислим за изстрелването на совалка за станцията. Първо трябва да докажем, че ранавирусите действат, в противен случай бихме жертвали живота на още един екипаж. Нужно ни е време за изпробване на вируса. Поне няколко седмици.

„Ема не разполага с няколко седмици, мислеше си Джак. Тя има само три дни, разчитайки на гонадотропина.“

Потънал в мълчание, той бе навел глава и гледаше труповете на мъртвите плъхове. И яйцата, които проблясваха в слузестата си обвивка. „Да можех отнякъде да спечеля време.“

Време. Внезапно една мисъл се загнезди в съзнанието му. Той си спомни нещо, което Роман бе споменал преди малко.

— Нали казахте, че тече десетият ден, през който мишките в барокамерата са живи?

— Точно така.

— Но от катастрофата на „Дискавъри“, са изминали девет дни.

Роман избегна пронизващия му поглед.

— Планирали сте опитите с барокамерата още от самото начало. Което означава, че вече сте знаели с какво си имате работа. Още преди аутопсиите.

Роман се извърна и тръгна към асансьора. Изведнъж той се задъха, когато Джак го хвана за яката и го извъртя към себе си.

— Не е бил платен частен експеримент, нали? — извика Джак. — Нали?

Роман се опита да го отблъсне и отстъпи назад към стената.

— Военните са използвали „Океански изследвания“ като прикритие — продължи Джак. — Платили сте, за да изпратят експеримента в космоса вместо вас. За да се потули фактът, че този жив организъм представлява интерес за армията.

Роман запристъпва странично към асансьора. Към изхода.

Джак сграбчи мъжа за самото.

— Не е било тероризъм. Всичко това е шибана, тъпа ваша грешка!

Лицето на Роман стана мораво.

— Не мога... не мога да дишам!

Джак го пусна и Роман се свлече край стената, тъй като краката му внезапно бяха омекнали. Секунда-две той не можа да проговори, а само стоеше отпуснат на пода и се опитваше да си поеме дъх. Когато най-после успя, онова, което излезе от устата му бе слаб шепот.

— Нямаше никакъв начин да разберем какви щяха да бъдат последиците. Нито как ще го промени безтегловността...

— Но сте знаели, че е извънземно.

— Да.

— И сте знаели, че това е „Химера“. Че вече има ДНК от земноводно.

— Не. Това не го знаехме.

— Не ми ги пробутвайте тия.

— Нямаме никаква представа откъде се появи жабешка ДНК в генома на вируса. Вероятно се е случило в лабораторията на доктор Кьоних. Може би е някаква грешка. Тя бе жената, която откри организма в Процепа и която в крайна сметка разбра какво всъщност бе открила. „Океански изследвания“ знаеха, че ще се заинтересуваме. Все пак ставаше въпрос за извънземен организъм — разбира се, че се интересувахме! Министерството на отбраната покри разноските за експериментите им с „КС-135“. Ние платихме мястото на борда на космическата станция. Не можеше да отиде горе като военна пратка. Щяха да възникнат твърде много въпроси, трябваше да минава през одобрението на доста комисии. НАСА също щеше да се запита защо военните се интересуват толкова от някакъв си безвреден океански организъм. Но никой не задава въпроси в частния сектор. Така че

„Химера“ замина като платен частен експеримент със спонсор „Океански изследвания“ и доктор Кьоних като главен изследовател.

— Къде е доктор Кьоних, между другото?

Роман бавно се изправи на крака.

— Тя е мъртва.

Тази информация стресна Джак.

— Как така? — меко попита той.

— Нещастен случай.

— И смятате, че ще ви повярвам?

— Това е истината.

Джак впи поглед за момент в Роман и после реши, че той наистина не лъжеше.

— Случи се преди повече от две седмици в Мексико — обясни Роман. — Малко след като тя напусна „Океански изследвания“. Таксито, в което се е возила, е катастрофирало. И тя, и шофьорът са загинали на място.

— Ами нахлуването на ИИЗБА в лабораторията ѝ? Не сте били там, за да разследвате случая, нали? Отишли сте, за да унищожите всички нейни книжа, документи и записки.

— Все пак става дума за извънземна форма на живот. Един организъм, който е много по-опасен, отколкото ние можем да си представим. Да, експериментът беше грешка. Катастрофа. Но представете си какво би се случило, ако тази информация изтечеше в света на терористите?

Ето защо и НАСА е била държана в неведение. И защо истината никога не можеше да бъде оповестена.

— А между другото не сте видели още най-лошото, доктор Макелъм — каза Роман.

— Какво искате да кажете?

— Искам да ви покажа още нещо.

Те се качиха в асансьора и слязоха на следващото ниво, на трети подземен етаж. Надолу, към царството на Хадес, помисли си Джак. Щом отново излязоха от асансьора, се озоваха пред стъклена стена, отвъд която се виждаше друга лаборатория, в която се разхождаха още служители в скафандри.

Роман натисна бутона на интеркома и каза:

— Бихте ли извадили образеца?

Една от лаборантките кимна. После прекоси пространството до един стоманен свод с метална врата, завъртя тежката топка, която отключваше шифъра на ключалката и изчезна зад нея. Когато отново се появи, тя тикаше неголяма количка, върху която лежеше стоманен контейнер. Жената спря пред тях.

Роман кимна с глава.

Тя отмести резето на стоманения контейнер и извади отвътре един плексигласов цилиндър, който постави върху плота на количката. Съдържанието на цилиндъра се носеше плавно нагоре-надолу в прозрачна формалинова баня.

— Открихме това в гръбначния стълб на Кеничи Хирай — обади се Роман. — Прешлените са го предпазили от силата на инерцията при аварийното приземяване на „Дискавъри“. Когато го извадихме, то все още беше живо — или поне отчасти.

Джак се опита да каже нещо, но откри, че не може да изговори и звук. В ушите му бучеше само шумът на вентилаторите и тътенът на собствения му пулс, докато не откъсваше ужасен поглед от съдържанието на плексигласовия цилиндър.

— В това се превръщат ларвите — рече Роман. — Това е следващата фаза.

Сега той разбра. Причината за секретността. Онова, което бе видял, онова, което бе съхранено във формалин, сгърченото в онзи цилиндър бе обяснението на всичко. Макар че по него си личаха някои следи от увреждане на тъканта, докато е било изваждано от гръбначния стълб, основните му черти бяха очевидни. Лъскавата кожа на земноводно. Опашката на попова лъжичка. И зародишната извивка на гръбнака — нещо, което не бе характерно за земноводните, а далеч по-ужасяващо, заради генетичния си произход, който бе ясно различим. Приличаше на бозайник, помисли си Джак. Може би дори на човек. Действително, вече бе започнало да наподобява на приемника си.

Ако това нещо атакуваше различни земни видове, то щеше отново да промени външния си вид. Щеше да атакува ДНК-то на всеки земен организъм и можеше да възприеме всяка форма. И може би в крайна сметка не би му бил необходим приемник, за да се развие и размножава. Може би щеше да се превърне в самостоятелен

организъм, способен да оцелява при всякакви условия. Може би дори щеше да притежава разум.

И Ема бе жив инкубатор на тези неща, тялото ѝ бе като майчин пашкул, в който растяха и от който се хранеха.

Джак потрепери, застанал на ръба на самолетната писта и загледан в голата пустиня наоколо. Военният джип, който ги беше докарал дотук с Гордън, сега представляваше малък пращен стълб далеч на хоризонта. Ярката бяла светлина на слънцето блесна, жегна очите му и те се насълзиха, в резултат на което за известно време пустинята се размаза пред погледа му, сякаш се намираще под водата.

Джак се обърна към Гордън.

— Няма друг начин. Трябва да го направим.

— Могат да се случат толкова неща.

— Винаги съществуват тези възможности. По време на всеки старт, винаги нещо може да се обърка. Пък и какво му е различното на този?

— Нямаме резервни планове. Нямаме варианти за действие. Зная с какво си имаме работа — с обикновена ракета, дело на каубои мераклии.

— Коего го прави напълно възможно. Какво им беше мотото? „По-малък, по-бърз, по-евтин“.

— Добре — рече Гордън, — да кажем, че не се взривиш още на ракетната площадка. Да кажем, че и Въздушните сили не те отстрелят във въздуха. Дори да успееш да се качиш горе, големият въпрос е: Ще подейства ли ранавирусът или не?

— От самото начало, Гордън, има едно нещо, на което не мога да си отговоря: Откъде се е взела ДНК на жаба в генома на „Химера“? Как така „Химера“ е усвоила гените на жаба? Според Роман това било случайност, грешка, която се е случила в лабораторията на доктор Кьоних. — Джак поклати глава. — Аз обаче изобщо не смятам, че е грешка. Мисля, че Кьоних нарочно е пхнала тези гени там. Нещо като предпазна мярка.

— Не разбирам.

— Може би жената е мислила за бъдещето, за възможните опасности. Какво би се случило, ако тази форма на живот се промени в

условията на безтегловност. Така че ако „Химера“ излезе от контрол, тя просто си е осигурила метод, с който да я убие. Нещо като странична вратичка, заобикаляща цялата устойчивост на организма на толкова много други лекарства. И така.

— Жабешки вирус.

— Ще подейства, Гордън. Ще видиш, че ще подейства, залагам си живота за това.

Един пращен стълб се издигна между тях и понесе със себе си пепел, пясък и стари хартии. Гордън се обърна и погледна към самолетната писта, където ги очакваше техният „Т-38“, с който бяха долетели от Хюстън. После въздъхна дълбоко.

— Знаех си, че ще кажеш това.

[1] Синдромът Едема — прекомерно натрупване на вода и други течности в междуклетъчните и вътрешноклетъчните пространства и тъкани. — Б.пр. ↑

26.

22 август

Каспър Мълхоланд бе изгълтал вече цяла опаковка таблетки против стомашни киселини, но въпреки това стомахът му сякаш бе врящ на огъня казан със солна киселина. В далечината, сред пустинния пясък „Апогей II“ блестеше на яркото слънце като чисто нов куршум с връх, насочен право нагоре. Всъщност тя не представляваше някоя внушителна гледка, особено за този род публика. Голяма част от тях бяха чували или по-скоро усещали под краката и в стомасите си тътена при изстрелването на совалка на НАСА, бяха наблюдавали с нямо страхопочитание величествената гледка на колосалните стълбове огън, които се издигаха все по нагоре и по-нагоре в небето. „Апогей II“ изобщо не можеше да се сравнява със совалка. Тя приличаше по-скоро на детска ракета за игра и Каспър виждаше разочарованието в очите на дузината пристигнали зрители, които сега се изкачваха по новопостроената платформа за наблюдение и сезираха в далечината отвъд голата пустиня, към стартовата площадка. Всички искаха нещо голямо. Всеки бе влюбен в размерите и мощта. А малките, елегантни и прости неща просто не интересуваха никого.

Пристигна още един микробус и от него се изсипа нова тълпа посетители, които вдигаха нагоре ръце, за да прикрият очи от лъчите на ослепителното утринно слънце. Той позна Марк Лукас и Хашеми Рашад, двамата бизнесмени, които бяха посетили „Апогей“ преди около три седмици. По лицата им пробягна същата вълна на разочарование, докато премигвайки те погледнаха към площадката.

— От толкова голямо разстояние ли ще наблюдаваме старта? — промърмори Лукас.

— Страхувам се, че да — отвърна Каспър. — Заради собствената ви безопасност е. Все пак ние работим с високоексплозивни горива.

— Но аз мислех, че ще ни предложите по-детайлен поглед върху операциите по старта.

— Ще имате пълен достъп до нашия наземен контрол — еквивалентът на Залата за управление на полетите в Хюстън. Веднага щом совалката излети, ще ви извозим до сградата, където ще ви покажем как точно я управляваме и извеждаме в орбита около Земята. Там е истинското изпитание на системата, мистър Лукас. Всеки завършил инженер може да ви изстреля ракета. Но да я изведе безопасно в орбита и после да я управлява толкова прецизно, че да прелети край орбиталната станция, както се казва на една ръка разстояние, това е доста по-сложна работа. Именно затова изтеглихме старта с четири дни напред — за да можем да се наместим в стартовия прозорец за Международната космическа станция. За да ви покажем, че системата ни вече е готова за скачване. „Апогей II“ е точно тази птичка, за която НАСА би дала парите си, без да съжалява.

— Но не планирате скачване, нали? — обади се Рашад. — Понеже чувам, че станцията е в карантина.

— Не, няма да се скачваме. „Апогей II“ е само прототип. Тя не разполага с физическата възможност за скачване, тъй като ѝ липсва орбитален скачващ модул. Ние просто ще прелетим с нея достатъчно близо до станцията, за да демонстрираме способностите ѝ. Знаете ли, самият факт, че можем да променяме датата на старта в съвсем къси срокове вече говори много. Когато говорим за полети в космоса, ключовата дума, според моето мнение, е гъвкавост. Непредвидени ситуации винаги могат да възникнат. Ето например нещастния случай с моя партньор. Но въпреки, че мистър Оуби е на легло в момента със счупен таз, може би забелязвате, че ние не отменяме полета. Можем да контролираме напълно всяка мисия от земята. Господа, мисля, че това се нарича гъвкавост.

— Разбирам, когато се отлага полет — рече Лукас. — Да кажем поради лошо време. Но защо ви трябваше да издърпате старта с цели четири дена напред? Ето, някои от нашите партньори не успяха да дойдат за демонстрацията.

Каспър усещаше как последната от таблетките против киселини се разтвори напълно в новоизригналия вулкан от стомашна киселина.

— Ами много е просто. — Той млькна за момент, извади една кърпичка, с която попи потта от челото си. — Всичко е заради онзи стартов прозорец, за който ви споменах. Орбитата на Международната космическа станция е с наклон петдесет и един градуса и шест десети.

Ако погледнете траекторията ѝ върху картата на Земята, тя представлява една синусоида, чиято вълна върви с петдесет и един градуса и шест десети на север и също толкова на юг. И тъй като Земята се върти около оста си, при всяка нова обиколка тя минава над различни точки от земната повърхност. Допълнително усложняващо нещата обстоятелство е, че Земята не е идеална сфера. Та когато тази траектория на орбитата премине над нашето място, това е най-подходящото време за изстрелване на нашата совалка. Но пък тук възниква въпросът с дневни и нощни стартове. Или пък с позволените ъгли на изстрелване. А според последните метеорологични данни...

Очите на слушателите му започнаха да блуждаят, погледите им помътняха, вече ги беше изгубил.

— Както и да е — довърши Каспър с чувство на пълно облекчение, — днес, в седем и десет сутринта се оказа най-подходящото време за старт. Разбирате за какво ви говоря, нали?

Лукас изведнъж се сепна и разтърси глава, като куче, което току-що се събужда от следобедна дрямка.

— Да. Напълно.

— Въпреки всичко на мен ми се иска да се приближа и да я разгледам отблизо — каза уж разсеяно мистър Рашад. После погледна към стартовата площадка, където се мъдреше чипоносата точица в далечината. — От това разстояние не се вижда кой знае какво. Изглежда твърде малка.

Каспър се усмихна, макар че едва издържаше.

— Е, нали сте чували какво казват хората, мистър Рашад? Не размерът има значение, а онова, което правите с него.

„Това е последната възможност“, мислеше си Джак, докато една капка пот се стичаше по дясното му слепоочие и попи в памучната подплата на шлема му. Той се опита да успокои бясно препускащия си пулс, но сърцето му се бе превърнало в ужасено животно, което упорито се блъскаше в стените на гръдния му кош в опитите си да излезе навън. Толкова много години той бе мечтал именно за това: за коланите на мястото на пилота, за затворения визьор на шлема и за съскащия в скафандъра му кислород. Обратното броене беше отдавна започнало и вече клонеше към нула. Но в онези мечти страхът никога

не бе влизал в сметките му, възбудата — да. Трескавото очакване. Но дори и през ум не бе му минало, че ще изпитва ужас.

— В момента си в Т минус пет минути. Времето да се откажеш е сега. — Това бе гласът на Гордън, който се разнесе по високоговорителите на интеркома.

На всяка важна стъпка той бе предлагал на Джак шансове да промени решението си. По време на полета им от Уайт Сандс до Невада. В ранните часове на утрото, когато Джак се облече в хангара на „Апогей II“. И накрая, докато пътуваха през черната пустиня към стартовата площадка. Това бе последната възможност за Джак.

— Можем да спрем обратното броене на секундата — рече Гордън. — Ще отменим изстрелването, ако трябва.

— Аз все още не съм се отказал.

— В такъв случай това вероятно е последната ни аудиовръзка. След това няма да осъществяваме никакъв контакт с теб. Никаква обратна връзка със Земята, нито със станцията или всичко ще се провали. В момента, в който чуем гласа ти, ще прекратим мисията и ще те приберем обратно. — „Ако можем“, бе онова, което Гордън премълча.

— Прието.

Последва мълчание.

— Няма нужда да правиш това. Никой не го очаква от теб.

— Виж какво, хайде да свършваме с всичко това, а? Пали проклетите двигатели и да се махам оттука!

Шумната въздишка на Гордън долетя съвсем отчетливо по интеркома.

— Добре. Печелиш. Сега си в Т минус три минути и намалява.

— Благодаря ти, Горди. За всичко.

— Късмет и попътен вятър, Джак Макелъм.

Интеркомът изпука и млъкна.

„Това сигурно е последният човешки глас, който чувам“, помисли си Джак. От този момент нататък единствената информация, която щеше да постъпва към „Апогей“ от наземния контрол, щяха да бъдат команди и данни към бордовите управляващи и навигационни компютри. Свалката щеше да си лети сама. Джак със същия успех можеше да бъде маймуна, настанила се на пилотското място.

Той затвори очи и се заслуша в ритъма на сърцето си. Пулсът му се беше забавил. Странно защо, той вече се чувстваше спокоен и напълно готов за неизбежното, каквото и да беше то. До слуха му долетя тихо бръмчене и припукване, с което бордовите компютри подготвиха совалката за старта. Джак си представи безоблачното небе, гъстата като вода атмосфера, която с нещо му заприлича на океан, от който той щеше да изплува на повърхността, за да достигне студения и чист вакуум на космоса.

Там, където Ема умираше.

Тълпата, изправена върху панорамния подиум изведнъж злоещо замлъкна. Часовникът, който отчиташе обратното броене се предаваше по видеосистемата към един монитор, изнесен навън, и току-що бе преминал Т минус шестдесет секунди. „Искат да хванат стартовия прозорец“, помисли си Каспър ужасен и по челото му заблестя нова пляда от капчици пот. Дълбоко в сърцето си той никога не бе вярвал, че някой ден ще се стигне дотук. Бе очаквал да има безкрайни отлагания, спиране на проекта за довършителни ремонти, дори отмяна. Той бе преживял толкова много разочарования, бе познал вкуса на лошия късмет, на вечните провали и всякакви неуспехи, че сега усети как в гърлото му загорча злъчният сок на истинския ужас. Той хвърли бърз поглед към лицата, изправени върху наблюдателната платформа и видя как повечето от тях вече изговаряха безгласно оставащите секунди. Отначало това бе започнало като шепот, като ритмичен полъх на вятъра.

Двадесет и девет, двадесет и осем, двадесет и седем...

После шепотът се засили в хор от тихо мърморене, който с всяка изговорена секунда ставаше все по-висок и по-висок.

Дванадесет, единадесет, десет...

Ръцете на Каспър се разтресоха толкова силно, че се наложи да се хване за перилата. Усещаше пулса си във върха на пръстите си.

Седем, шест, пет...

Той затвори очи. О, боже, какво направиха?

Три, две, едно...

Тълпата шумно си пое въздух и замря. В следващия миг в слуха му нахлу оглушителният тътен на буустерите и очите му се отвориха

като по команда. Той впери поглед в небето, където се извисяваше все по-нагоре една бяла следа, оставена от тяхната рожба. Сега можеше да се случи всеки момент. Първо беше ослепителният проблясък и после, изоставащ поради скоростта на звука и мощната звукова вълна на експлозията, която щеше временно да им отнеме слуха. Поне така беше с „Апогей I“.

Но огнената следа продължи да се издига, докато се превърна в малка топлийка, забита в тъмносиньото небе.

Една ръка го потупа по гърба доста силно. Той подскочи и се извърна. Насреща му се бе ухилил до уши Марк Лукас.

— Много по-добре, Мълхоланд! Наистина, великолепен старт!

Каспър рискува още един изпълнен с ужас бърз поглед към небето. Все още нямаше експлозия.

— Но вие, предполагам, никога не сте се съмнявали, че ще успеете, нали?

Каспър преглътна тежко.

— Никога.

Последната доза.

Ема натисна буталото и бавно вкара съдържанието на спринцовката във вената си. Извади иглата и притисна парче марля на мястото ѝ, след което сгъна ръката си в лакътя, докато махне използваната игла от спринцовката. Колко ли живот щеше да ѝ осигури тази последна доза гонадотропин?

Тя се обърна и погледна към клетката с мишките, която бе преместила в руския модул, където бе по-светло. Самотната женска сега представляваше гърчеща се топка косми, разтърсвана от спазмите на предсмъртната агония. Въздействието на хормоните не беше вечно. Малките бебета бяха умрели тази сутрин. „До утре сутринта, помисли си Ема, аз ще бъда единственото живо същество на борда на станцията.“

Не, не единственото. Онази форма на живот, която се развиваше и растеше в нея щеше да бъде другото. Стотиците ларви щяха да се пробудят и щяха да започнат да се хранят и растат.

Тя притисна ръка в корема си, като бременна жена, която опипва плода, който расте в нея. И като истинско нейно дете онова, което беше

в нея, щеше да отнесе със себе си и част от нейната ДНК. В този смисъл това бе нейната биологична рожба, макар тя да съдържаше в себе си и генетичната памет от всички предишни нейни приемници. От Кеничи Хирай. От Николай Руденко. От Дайана Естес. И сега от Ема.

Да, тя щеше да бъде последната. Нямахше да има нови приемници, нови жертви, тъй като нямаше да има спасителен отряд. Станцията вече бе една гробница и извор на зараза и бе толкова забранена и недостъпна, колкото са били някога колониите от прокажени за древните.

Ема се измъкна от руския сервизен модул и се отправи към слабо осветената част на станцията. Светлините вече едва мъждукаха и тя с мъка се ориентираше в лабиринта от коридори. С изключение на ритмичното ѝ дишане, тази част от орбиталната станция бе потънала в мъртвешка тишина. Тя се движеше през същите въздушни молекули, които някога бяха преминавали през дробовете на онези, които вече бяха мъртви. Дори в този момент Ема усещаше тяхното присъствие, присъствието на петимата, които си бяха заминали, чуваше ехото на техните гласове, които като отслабващ пулс замираха и отстъпваха мястото си на тишината. Това бе същият въздух, през който те се бяха движили и който още носеше присъствието им.

„А съвсем скоро, помисли си тя, и моето присъствие.“

24 август

Джаред Профит бе вдигнат от сън малко след полунощ. Телефонът бе извънрял само два пъти, което беше напълно достатъчно да го разбуди от дълбокия му сън и да накара мозъка му да заработи с пълна мощност. Той вдигна слушалката.

Гласът отсреща звучеше дрезгаво и отсечено.

— Говори генерал Грегориан. Току-що говорих с нашия контролен център в планината Шайен. Така нареченият демо старт от Невада продължава полета си по траектория, която е близка до тази на скачване с Международната космическа станция.

— Кой старт?

— На компанията „Апогей Инженеринг“.

Профит се намръщи и се опита да си спомни името. Всяка седмица в различни точки на планетата се извършваха доста

внушително количество изстрелвания на ракети. Поне двадесет търговски космически компании изпробваха буустерни двигатели или извеждаха в орбита някой сателит. Дори имаше няколко старта за разпръсване на човешки останки в космическото пространство след кремация. Космическото командване във всеки един момент следеше поведението на повече от девет хиляди създадени от човека обекти в орбита около Земята.

— Би ли освежил паметта ми относно този старт в Невада?

— „Апогей“ е компания, изпробваща совалки за многократна употреба. Стартът беше вчера сутринта в седем и десет. Информирали са Федералното управление по авиация според изискването, но ние научихме едва след старта. Полетът по план представлява демонстрация на извеждането в орбита на новата им совалка. Старт, ниска земна орбита, прелитане край Международната космическа станция и завръщане на Земята. Следим полета ѝ вече денонощие и половина и според последните корекции от маневрените двигатели, те се канят да прелетят край станцията доста по-близо, отколкото ни казаха.

— Колко близо?

— Зависи от следващата им корекция на курса.

— Какво, ще поемат курс към скачване ли?

— Не, при техния модел това е невъзможно. При нас е пълната спецификация на совалката им. Това е обикновен прототип и не разполага със скачващ модул. Най-много да минат край станцията и да помахат.

— Да помахат ли? — Профит се изправи в леглото. — Да не искаш да кажеш, че в совалката има човек?

— Не, сър. Просто така се изразих. Според компанията полетът е без човешко участие. На борда има само животни, включително маймуна, но няма пилот. Освен всичко друго, нямаме данни за комуникации между совалката и контролния център.

Маймуна, мислеше си Профит. Присъствието ѝ на борда означаваше, че не можеха с лека ръка да изключат възможността за човек. Контролните уреди на борда, датчиците, които отчитаха налягането на въздуха и количеството на издишания въглероден двуокис не можеха да направят разлика между човек и маймуна. Той се

почувства леко подразнен от тази липса на информация. Още повече го подразни часът на изстрелването.

— Всъщност това едва ли е повод за тревога — продължи Грегориан. — Но вие ни помолихте да ви уведомяваме при всяко доближаване до станцията.

— Разкажете ми повече за „Апогей“ — прекъсна го Профит.

Грегориан изсумтя презрително.

— Те са дребна риба. Инженерна компания от дванадесет човека в Невада. Досега не са отбелязали кой знае какви успехи. Преди година и половина двадесет секунди след старта първият им прототип се е взривил и всичките им инвеститори са се оттеглили от тях. Дори донякъде съм учуден, че в момента совалката им все още лети. Буустерът им е конструиран по руска технология. Самата совалка е малка, максимално опростена изработка с парашутно приземяване. Капацитетът на полезния им товар е триста килограма плюс теглото на пилота.

— Смятам незабавно да отида в Невада. Трябва да се запозная по-отблизо с това.

— Сър, ние наблюдаваме всеки ход на совалката. Точно в настоящия момент мисля, че не са необходими спешни действия. Те са просто малка компания, която се опитва да привлече инвеститори. В случай че летателния обект се превърне в действителна заплаха, можем да активираме нашите бази с ракети земя — космос и да свалим птичката.

Генерал Грегориан вероятно беше прав. Фактът, че няколко фукливи каубоя се бяха организирали и бяха изстреляли ракета с маймуна на борда в космоса, не представляваше заплаха за националната сигурност. Наистина трябваше да се действа внимателно. Смъртта на Лутър Еймис бе отприщила вълна на национални протести. Определено не му беше сега времето да взривяват още един космически кораб — още повече такъв, който бе създаден от американска частна фирма.

Но толкова неща го бяха подразнили в този „Апогей“. Времето на старта. Корекциите в курса, фактът, че не можеха нито да потвърдят, нито да отрекат присъствието на пилот.

„Какво друго би било, ако не спасителна мисия?“

Той рече:

— Заминавам за Невада.

Четиридесет и пет минути по-късно той беше в личния си автомобил и излизаше на шосето. Нощта беше ясна, звездите грееха като ярки пайети върху тъмносиньото кадифе на небето. Във вселената съществуваха сигурно стотици милиарди галактики, а във всяка от тях стотици милиарди звезди. Колко от тези звезди притежаваха планетна система, и на колко от тези планети имаше живот? Панспермията, теорията, че животът съществува и е разпространен навсякъде из Вселената, вече не беше извадка от научнофантастичен роман. Идеята, че животът съществува единствено на тази бледа синя точка, в тази незначителна и забутана в единия ръкав на галактиката слънчева система сега изглеждаше също толкова абсурдна, колкото и наивното схващане на древните, че слънцето се върти около Земята. Единственото неотменно изискване за съществуването на живота бе присъствието на сложни въглеродни съединения и вода, в което и да е нейно състояние. И двете изисквания можеха да бъдат открити в изобилие във всяка точка на Вселената. Което означаваше, че животът, колкото и примитивен да бъде, може също така да се среща в изобилие и нищо не пречи на междוזвездния прах, метеорити и астероиди да бъдат носители на бактерии и спори. Та нали от тези примитивни форми на живот бяха възникнали всички останали!

И какво се случваше, след като подобни бактерии и спори, носени от космическия прах, попаднат върху планета, където животът вече съществува и процъфтява?

Това беше кошмарът на Джаред Профит.

Някога той бе смятал, че звездите са красиви. Някога той бе поглеждал към Вселената с учудване и възхищение. Сега винаги щом вдигнеше поглед към нощното небе, той виждаше неизброими заплахи. Виждаше един биологичен Армагедон.

Покорителят на планетата, който щеше да се спусне от небесата.

Беше време за смъртта.

Ръцете на Ема трепереха, а пулсациите в главата ѝ бяха толкова силни, че трябваше да стисне зъби, за да не закрепси от болка. Последната инжекция морфин едва бе премахнала част от заслепяващата болка и сега, зашеметена от наркотика, тя едва

успяваше да фокусира екрана на компютъра. Насили се да погледне и към клавиатурата под пръстите си. Изчака пръстите ѝ да се успокоят. После започна да пише:

Личен имейл до: Джак Макелъм

„Ако можех да си пожелая само едно желание, то щеше да бъде да чуя гласа ти отново. Не зная къде си, нито защо не мога да говоря с теб. Зная само, че онова, което е в мен, скоро ще отпразнува триумфа си. Дори в този момент го усещам как все повече ми отнема силите. А от тях не остана много. Борих се с него, доколкото можах. Но вече се изморих. Готова съм да потъна във вечния сън.

Не зная какво друго да ти напиша, но зная, че искам да ти кажа само едно: обичам те. Никога не съм преставала да те обичам. Казват, че когато човек застане пред прага на вечността, никога не би го преминал, изричайки лъжа. Казват, че последните думи на умирация винаги са истински. Това бяха моите.“

Ръцете ѝ се затресоха толкова силно, че тя вече не можеше да ги удържа. С мъка успя да изпрати съобщението.

В една от чантите с медикаменти откри валиума. Имаше още две таблетки. Погълна ги с малко вода. В краищата на зрението ѝ се запромъкваха черни петна. Краката ѝ изтръпнаха, сякаш вече не принадлежаха към тялото, а бяха нечии други крайници.

Не ѝ оставаше много време.

Не ѝ останаха и сили да облече скафандъра. Пък и в крайна сметка какво ли значение имаше къде щеше да умре? Цялата станция вече беше заразена. Останките от трупа ѝ щяха да бъдат поредното нещо, което трябваше да бъде почистено.

Тя отплува за последно по коридорите, които водеха към тъмната страна на космическата станция.

Панорамният купол беше мястото, където тя бе решила да прекара последните си съзнателни мигове. Да се носи сред мрака и да вижда пред себе си красотата на родната си планета. От там сега се виждаше извитата дъга на Каспийско море. Над Казахстан се бяха

завихрили бели облаци, а Хималаите бяха покрити със сняг. „Там долу милиарди хора се бореха с живота си, мислеше си тя. А аз какво съм, една умираща точица, нейде високо, далече в небето.“

— Ема? — Беше Тод Катлър, който меко заговори в слушалките й. — Как си?

— Не... не съм добре — измърмори тя. — Боли. Зрението ми се замъглява. Глътнах последния валиум.

— Трябва да се държиш, Ема. Чуй ме. Не се предавай. Още не.

— Аз вече изгубих битката, Тод.

— Не, не си! Трябва да вярваш...

— В чудеса ли? — Тя се изсмя много тихо. — Истинско чудо е, че изобщо сега ти говоря. Че виждам Земята от място, от което толкова малко хора ще могат да я видят. — Тя докосна стъклото на купола и усети топлината на слънцето през стъклото. — Иска ми се единствено да си поговоря с Джак.

— Правим всичко възможно това да се случи.

— Къде е той? Защо не можете да се свържете с него?

— Потти се като луд да те прибере вкъщи. Трябва да повярваш в това.

Тя премигна няколко пъти, за да скрие сълзите си. „Вярвам.“

— Нещо друго можем ли да направим за теб? — попита я Тод. — Ако искаш да говориш с някой друг?

— Не — въздъхна тя. — Само с Джак.

Настъпи мълчание.

— Мисля... мисля, че сега най-много искам...

— Какво? — отзова се Тод.

— Бих поспала. Това е. Иска ми се да заспя.

Той се прокашля.

— Разбира се. Почини си малко. Аз ще съм тук, до теб, ако се сетиш нещо... — После завърши с едно меко: — Лека нощ, Ема.

„Лека нощ, Хюстън“, помисли си тя. И свали слушалките от себе си. Те се отдалечиха в мрака.

27.

Спирачките на конвоя от черни седани изскърцаха остро пред сградата на „Апогей Инженеринг“, изпод гумите на автомобилите се вдигна огромен облак прах. Джаред Профит излезе от първата кола и погледна към сградата. Тя напомняше твърде много на самолетен хангар, без никакви прозорци, с безлично индустриален вид, а покривът ѝ бе осеян с антени и сателитно оборудване.

Той кимна към генерал Грегориан.

— Обезопасете сградата.

След не повече от минута хората на Грегориан вдигнаха палец в знак, че са по местата и Профит влезе в постройката.

Вътре завари доста пъстра група мъже и жени, сблъскани в тесен кръг, откъдето долитаха гневни и саркастични забележки. Той незабавно разпозна две от лицата: директора по подготовката на екипажите, Гордън Оуби и директора на полетите със совалки, Ранди Карпентър. Значи НАСА беше вече тук, както бе и подозирал, и тази с нищо незабележима сграда наскреж в пустинята в Невада се е превърнала в нещо като Зала за управление на полетите на въстаниците.

За разлика от Залата за управление на полетите на НАСА, тази тук бе съвсем оскъдно обзаведена. Подът беше циментов. Сплитки от кабели и всякакви проводници бяха разпилени навсякъде. Гротескно тлъст котарак пристъпваше бавно и величествено сред купчина електронни платки.

Профит се доближи до контролните пултове и погледна монитора, където се изписваше последната информация за полета.

— Какво е състоянието на совалката? — попита Профит.

Един от хората на Грегориан, който работеше като специалист зад команден пулт към космическото командване на САЩ, му докладва:

— Сър, совалката току-що изгаси два от двигателите си и завърши нужната корекция преди скачване, и сега се движи по вектора

за скачване. Евентуален контакт с Международната космическа станция след четиридесет и пет минути.

— Прекратете подстъпа!

— Не! — викна Гордън Оуби. Той се откъсна от групата и направи крачка напред. — Не правете това! Вие не разбирате...

— Евакуация на екипажа на станцията няма да има! — рече твърдо Профит.

— Това не е евакуация!

— Тогава какво прави совалката толкова близо до станцията? Очевидно се кани да се скачи с нея.

— Не, не е така. Просто няма такава възможност, физическа. Совалката не притежава скачващ модул, няма никакъв начин да се скачи с орбиталната станция. Съответно, никакъв шанс за пренасяне на заразата.

— Не отговорихте на въпроса ми, мистър Оуби. Какво прави „Апогей II“ толкова близо до Международната космическа станция?

Гордън се поколеба.

— Просто се доближава максимално близо до станцията, това е. Изпробваме способностите на „Апогей“ за евентуални бъдещи скачвания със станцията.

— Сър — обади се специалистът от Космическото командване на САЩ, — на екрана виждам сериозна аномалия.

Погледът на Оуби се стрелна обратно към пулта.

— Каква аномалия?

— Атмосферното налягане в кабината пада стремително. Сега е четиристотин и тринадесет милиметра живачен стълб, а трябва да е нормално седемстотин и шестдесет. Или в совалката има сериозен въздушен теч, пробив или нещо такова, или въздухът нарочно е бил изпуснат.

— От колко време спада налягането?

Офицерът бързо написа нещо на клавиатурата и на монитора се изписа диаграма, която показваше налягането на пилотската кабина с течение на времето.

— Според бордовите компютри налягане от седемстотин и шестдесет милиметра живачен стълб е било поддържано през първите дванадесет часа от полета. После, преди около тридесет и шест часа, то е спаднало до петстотин и петнадесет милиметра и се е задържало в

това си състояние до преди час. — Внезапно долната му челюст увисна. — Сър, зная какво става! Това напомня твърде много на протокола за акомодация.

— Какъв протокол?

— За излизане в космоса. — Той погледна към Профит. — Мисля, че на борда на совалката има човек.

Профит рязко се извъртя към Гордън.

— Кой е на борда? Кого сте изпратили горе?

Гордън разбра, че повече няма смисъл да крие истината. Тихо и примирено каза:

— Джак Макелъм. Съпругът на Ема Уотсън.

— Значи все пак това е спасителна операция! — тържествено произнесе Профит. — И как по-точно смятате да процедирате? Той излиза в космоса и после какво?

— После с реактивния пакет от двете азотни бутилки на гърба на скафандъра, той е с „Орлан-М“, те имат такива бутилки, ще се придвижи от „Апогей“ до Международната космическа станция. Ще влезе през външния шлюз.

— И ще изведе жена си и ще я прибере на Земята, така ли?

— Не. Няма такова нещо в плана. Вижте, той разбира — ние всички разбираме — защо тя не може да се прибере обратно. Причината Джак Макелъм да се качи при нея е да ѝ занесе ранавируса.

— Ами ако вирусът не подейства?

— В това е тръпката.

— Значи ще се изложи на въздействието на „Химера“ в станцията? Никога няма да му позволим да се прибере на Земята.

— Той няма намерение да се прибира обратно! Совалката ще се приземи без него. — Гордън замълча и впи поглед в Профит. — Билетът му за станцията бе еднопосочен и той го знаеше от самото начало. Прие всички условия. Все пак жена му умира там горе! Той няма... не може... да я остави да умре сама!

Профит онемя. Погледна към контролния пулт, където по мониторите течаха последните данни за полета. Докато секундите се нижеха една след друга, той се замисли за своята жена, за Ейми, която умираше в болницата в Бетесда. Спомни си трескавия си бяг през летището в Денвър, за да успее да хване следващия полет за града, в който тя береше душа. Спомни си дивото отчаяние, което го бе обзело,

когато останал без дъх разбра, че не му оставаше друго, освен да изгледа как самолетът излита. Едва сега разбра отчаянието, което движеше Джак Макелъм, болката да бъдеш толкова безкрайно близо до целта си, само за да я видиш как неумолимо се отдалечава от теб. И реши: „Това няма да навреди на никого на планетата. Единствено на Джак Макелъм. Той бе направил своя избор, с пълното съзнание за последствията. Какво право имам аз да му се меся?“.

Той се обърна към офицера зад пулта:

— Оставете контрола на полета в ръцете на хората от „Апогей“. Нека продължат започнатото.

— Сър?

— Казах, оставете совалката да довърши подстъпа.

Измина цяла секунда в пълна тишина, през която никой сякаш не смееше да си поеме дъх. В следващата секунда специалистите от „Апогей“ се втурнаха към местата си.

— Мистър Оуби — рече Профит и се обърна към него като го погледна право в очите, — надявам се ви е ясно, че ще наблюдаваме всеки ход на Джак Макелъм. Аз не съм ваш враг. Просто съм натоварен със запазването на по-голямото благо, така че ще направя необходимото. Ако забележим какъвто и да било признак, че се каните да приберете един от двамата или двамата на Земята, лично ще се разпоредя да взривят совалката.

Гордън Оуби кимна.

— Това и се очаква от вас.

— Тогава и двамата вече знаем какво да правим. — Профит си пое дълбоко въздух и се обърна към редицата контролни пултове. — А сега, момчета, хайде, заведете този човек при жена му.

Джак увисна за миг на ръба на вечността.

Никакви тренировки за работа и движение в условията на безтегловност в залата с басейна в НАСА не можеха да го подготвят за този внезапен вътрешен спазъм на ужас, за парализата, която впи нокти в душата му, щом пред него се разкри необятността на космоса. Отвори шлюзовата врата на товарния отсек и първото нещо, което видя отвъд зейналия D-образен отвор, бе Земята, величествена синя сфера долу, в краката му. Орбиталната станция не се виждаше, тя бе някъде

горе, извън неговото полезрение. За да стигне до нея, Джак трябваше да преплува край всичките останали шлюзове, да заобиколи отдолу „Апогей II“ и да излезе от другата страна. Първо обаче трябваше да се справи с всички свои инстинкти, които го дърпаха назад и крещяха в ушите му да не излиза от шлюза, понеже ще падне.

— Ема — тихичко каза той и нейното име му прозвуча като молитва.

Той пое дълбоко въздух и се приготви да пусне дръжката на вратата, за да се гмурне в необятното пространство.

— „Апогей II“, говори Капком, Хюстън. „Апогей“, Джак, моля, обади се.

Думите, които прокълтяха в шлемофона му, го стреснаха. Тъй като не бе очаквал връзка със Земята, сега просто не знаеше какво да прави. Фактът обаче, че Хюстън така открито го поздрави и го повика по име, означаваше, че тайната вече не беше тайна.

— „Апогей“, моля, обадете се спешно.

Той мълчеше, все още несигурен дали да потвърди присъствието си или не.

— Джак, имаме уверенията на Белия дом, че те няма да се намесват в твоята мисия. Разбира се, при условие, че си наясно с най-важното: Пътят ти към Международната космическа станция е еднопосочен. — Дежурният млъкна, после тихо добави: — Ако стъпиш на борда на станцията, не можеш да се върнеш на Земята. Няма обратен път назад.

— Тук „Апогей II“ — най-последно се обади Джак. — Съобщението прието и разбрано.

— Все още ли смяташ да действаш по плана си? Помисли си.

— А за какъв дявол се качих тук, мислите? Заради неповторимата гледка ли?

— Ъ-ъ, прието. Но преди да продължиш, трябва да знаеш това. Изминаха вече шест часа, откакто изгубихме контакт с Международната космическа станция.

— Какво значи това „изгубихме контакт“?

— Ема вече не отговаря на нашите повиквания.

„Шест часа, мислеше си той. Какво ли се бе случило през тези шест часа?“ Стартът беше преди два дни. Просто толкова бяха необходими на „Апогей II“ за да настигне и пристъпи към корекции на

траекторията за скачване с Международната космическа станция. През това време всички комуникации между него и Земята бяха прекъснати и той нямаше никаква информация относно онова, което се бе случило на борда на станцията.

— Може би е вече твърде късно. Може би ще размислиш...

— Какво показват биотелеметричните й данни? — намеси се той.

— Как е сърдечният ритъм?

— Тя не е закачена. Реши, че предпочита да няма кабели по себе си.

— Тогава и вие не знаете как е тя. Не можете да кажете какво става.

— Точно преди да се изключи, преди шест часа, тя ти изпрати писмо — тихо прибави Капкома. — Джак, тя се сбогуваше с теб.

„Не.“ Той пусна изведнъж дръжката на шлюзовата врата, отблъсна се от пода и се гмурна с главата напред към отвора, който водеше навън. Докато излизаше, успя да сграбчи една от металните скоби и се закатери нагоре по корпуса на „Апогей II“ към противоположната страна. Внезапно пред погледа му изникна космическата станция, тя се носеше точно над главата му, толкова огромна и сякаш безкрайна, че той за миг се вцепени, поразен от нейното величие. После го обзе паника, като се запита: „Ами външния шлюз? Къде се намира външният шлюз? Не го виждам!“. Толкова много модули се простираха във всички посоки, толкова слънчеви панели бяха разперили криле над пространство, което можеше да заеме две футболни игрища. Не можеше да се ориентира. Беше се изгубил, зашеметен от величествената гледка.

После забеляза тъмнозелената капсула на „Союз“, която стърчеше встрани. Да, той се намираше точно под руската част на станцията. Изведнъж всичко си дойде на мястото. Погледът му се стрелна към американската част и той разпозна жилищния отсек. В горната му част се намираше шлюз едно, който водеше към външния шлюз.

Вече знаеше накъде отива.

Цялата му увереност в собствените сили се възвърна. Благодарение на двете азотни бутилки, които щяха да му осигурят реактивна тяга, той щеше да прекоси празното пространство без никакви осигуровки и щеше да достигне до станцията. Джак разви

вентилите, отблъсна се от „Апогей“ и се хвърли към Международната космическа станция.

Това му беше първото излизане в открития космос и той се чувстваше неуверен и тромав, не можеше дори да прецени с каква скорост се движеше към целта си. Изведнъж той така силно се удари в корпуса на жилищния отсек, че за малко не отхвъркна назад като билиардна топка, ако не беше се хванал в последния момент за една от скобите.

„Бързо. Тя може би умира вътре.“

Повдигна му се от ужас, докато се катереше от скоба на скоба, за да стигне до далечния край, където се намираше шлюзът. Дишането чу беше тежко и учестено.

— Хюстън — каза той като едва успяваше да си поеме дъх, — трябва ми дежурният лекар. Нека изчака малко.

— Прието.

— Почти... почти стигнах до шлюз едно...

— Джак, говори дежурният лекар. — Гласът беше на Тод Катлър и в него се усещаха нотки на сдържана тревога. — Не сме говорили с теб от два дни. Мисля, че трябва да знаеш няколко неща — последната доза от гонадотропин Ема си би преди петдесет и пет часа. От този момент нататък изследванията ѝ рязко се влошиха. Амилазата и креатинкиназата изхвърчаха в небесата. При последния контакт с нея тя се оплака от силно главоболие и загуба на зрение. Това беше преди шест часа. Състоянието ѝ в момента е неизвестно.

— Ето го, пред външния шлюз съм!

— Бордовите компютри на станцията са превключени в режим за излизане в открития космос. Можеш направо да влизаш.

Джак отвори шлюза и се мушна вътре. Докато се извърташе надолу и посягаше да затвори люка, той успя да зърне „Апогей II“. Тя вече се отдалечаваше. Единствената му спасителна лодка си отиваше без него. Той бе преминал точката, от която връщане назад нямаше.

Издърпа люка и го запечати.

— Отварям клапаните за изравняване на налягането — рече той. — Начало на процеса.

— Нека опитам да те подготвя за най-лошото — обади се Тод. — В случай че...

— Виж какво, кажи ми нещо полезно!

— Добре, добре. Ето последните новини от ИИЗБА — ранавирусът изглежда наистина действа върху техните опитни животни. Лошото е обаче, че е активен само ако е приложен през първите тридесет и шест часа от заразата. В началните стадии на болестта.

— Ами какво става, ако се даде по-късно?

Катлър не отвърна. Мълчанието му потвърди най-лошите му страхове.

Налягането в камерата най-после достигна една атмосфера и Джак отвори следващия люк и влезе в помещението за екипировка. Трескаво свали ръкавиците от себе си, съблече скафандъра си и накрая се измъкна от термоподдържащия комбинезон. От закопчаните с ципове джобове на скафандъра той измъкна няколко пакета медикаменти за спешна помощ и предварително подготвените спринцовки с ранавируса. Вече целият се тресеше от страх, като си представяше онова, с което можеше да се сблъска на борда на станцията. Рязко отвори люка, който го делеше от вътрешните модули.

И видя сбъднати най-ужасните си кошмари.

Тя плуваше в мрака на шлюз едно, като плувец в тъмно море. Само че този плувец пред очите му се давеше. Крайниците ѝ се тресяха от ритмични спазми. Неконтролираните конвулсии съкращаваха безразборно мускулите на гръбнака и главата ѝ се мятеше напред-назад, развявайки косата ѝ във въздуха като камшик. Агонията на смъртта.

„Не, едва не извика той. Няма да те оставя да умреш. Дявол да го вземе, Ема, не ме оставяй сам тука.“

Той я сграбчи през кръста и започна да я влачи със себе си към руската част на станцията. Към модулите, които все още имаха достатъчно електроенергия и светлина. Тялото ѝ се гърчеше като електрически проводник, разтърсван от електрошокове и се мятеше неистово в ръцете му. Тя беше толкова малка, толкова крехка, но въпреки това мощта, която в момента бе обсебила тялото ѝ, заплашваше да го надвие. Безтегловността беше нещо непознато и ново за Джак и той непрекъснато се блъскаше като пияница в стените и шлюзовите проходи, в опитите си да насочи двама им към руския сервизен модул.

— Джак, какво правиш? — обади се Тод. — Обади се.

— Току-що я пренесох до руската част — сега ще я сложа на масата...

— Даде ли ѝ вируса?

— Първо да я завържа с коланите. Господи, тя се гърчи неконтролируемо... — Той закопча едрите катарамии на коланите пред гърдите и хълбоците ѝ, като така обездвижи тялото ѝ върху масата. Главата ѝ се тресна назад върху плота, а очите ѝ напиреха да излязат от орбитите си. Склерите бяха ярко и ужасяващо червени.

„Дай ѝ вируса. Веднага.“

Около металната рамка на масата имаше омотан турникет. С едно движение той го изтръгна от мястото му и го пристегна около мускула на мятащата се нагоре-надолу ръка. Трябваше да натисне с всичка сила, за да успее да изправи лакътя ѝ и да открие предмишничната вена. Със зъби свали предпазителя на иглата, прикрепена към спринцовката с ранавируса. Проби вената с един удар и натисна буталото.

— Готово! — рече той. — Цялата спринцовка!

— Какво става? Как е тя?

— Още се гърчи.

— В чантата с медикаменти има дилантин за система.

— Видях го. Ей сега ѝ слагам системата! — Турникетът се понесе във въздуха и се отдалечи. Още едно напомняне, че в безтегловност трябваше да внимава къде оставя предметите, тъй като те бързо се изплъзваха далеч от него. Пресегна се и го хвана във въздуха, после стисна ръката на Ема.

След секунда съобщи:

— Дилантинът е вътре! Отворил съм системата докрай.

— Някаква промяна?

Джак се вгледа в жена си, като безмълвно се молеше: „Хайде, Ема, не умирай сега, моля те“.

Постепенно гръбнакът ѝ се успокои. Шията ѝ се отпусна и главата престана да се удря в плота на масата. Очите ѝ се изтъркаляха напред и той вече можеше да вижда ирисите ѝ, две черни езера, обградени от кървавочервените склери. Когато обаче забележа зениците, в гърлото му се надигна отчаян стон.

Лявата ѝ зеница бе разширена докрай. Черна и безжизнена.

Бе твърде късно. Бе я изтървал. Тя умираше.

Той взе лицето ѝ в ръцете си, сякаш искаше само със силата на волята си да я накара да оживее. Но колкото и отчаяно и енергично да я молеше да не го оставя, той знаеше, че само голите му молитви нямаше да я спасят. Смъртта беше органичен и физиологичен процес. Биохимичните функции, движението на йоните през клетъчните мембрани постепенно щеше да стихне. Мозъчните вълни да заглъхнат. Ритмичните контракции на миокардните клетки щяха да се превърнат в леко трепкане. Едно желание не можеше да я накара да живее. Но тя не беше мъртва. Още не.

— Тод — извика той.

— Тук съм.

— Как настъпва смъртта? Какво става с опитните животни?

— Нещо не разбрах...

— Нали каза, че ранавирусът действал, само ако е даден навреме, в ранните стадии. Което значи, че убива „Химера“. Тогава защо не действа в по-късните етапи от болестта?

— Ами понеже тогава вече са увредени прекалено много тъкани. Освен това и вътрешни кръвоизливи...

— Кръвоизливи къде? Какво показват аутопсиите?

— В седемдесет и пет процента от случаите при кучетата смъртоносният кръвоизлив е в черепната кухина. Ензимите на „Химера“ увреждат кръвоносните съдове, снабдяващи мозъчната кора с кръв. Те се пръскат и в резултат на кръвоизлива налягането в черепа нараства катастрофално. Става нещо като масиран кръвоизлив при сериозна черепна травма. Мозъкът се разплесква и изтича надолу.

— Ами ако спра кръвоизлива и намаля налягането? Ако се спре увреждането на мозъка, тогава пациентът може би ще живее достатъчно дълго, за да подейства ранавирусът докрай?

— Възможно е.

Джак погледна към разширената зеница на Ема. Един ужасяващ спомен връхлетя в съзнанието му: Деби Ханинг, в безсъзнание върху болничната количка. Той беше изтървал Деби. Бе чакал твърде дълго, преди да предприеме някакви действия. Единствената причина за смъртта ѝ беше неговата нерешителност.

„Теб обаче няма да изтърва.“

Той каза:

— Тод, лявата ѝ зеница е разширена докрай. Трябват ѝ дупки.

— Какво? Работиш на сляпо. Нямах дори рентген...

— Това е единственият ѝ шанс! Трябва ми дрелка. Обясни ми къде се намират инструментите!

— Изчакай така. — Няколко секунди по-късно Тод отново се обади. — Не сме напълно сигурни къде руснаците си държат инструментите, но американските са в шлюз едно на долната етажерка. Търси етикети с надпис „Номекс“. Съдържанието им е описано върху всяка кутия.

Джак стремително се отблъсна от стената на сервизния модул и отново се блъсна във вратата, след което непохватно пое по дългите коридори към шлюз едно. Докато отваряше долния шкаф, ръцете му се тресяха като че по тях протичаше електрически ток. Измъкна отвътре три кутии, върху всяка от които пишеше „Номекс“ и намери онази с етикет: „Електрически дрелки/инструменти/преходници“. Сграбчи втората, в която имаше свредла и чукове, и се стрелна по обратния път. Макар че я бе оставил сама само за няколко секунди, страхът, че когато се върне ще я намери мъртва, го накара да прелети като торпедо край функционалния руски модул „Заря“.

Влятя с трясък в помещението. Тя още дишаше. Беше още жива.

Застопори кутиите край масата и извади дрелката. Тя, разбира се, бе предназначена за ремонтни дейности по станцията, а не за неврохирургически цели. Сега, когато вече държеше дрелката в ръката си и бе поставил свредлото на място, след като напълно осъзна какво се канеше да направи, изведнъж го обзе панически страх. Щеше да оперира в нестерилна обстановка, с инструмент, предназначен за стомана, а не за плът и кости. Погледна към Ема, която лежеше отпусната на масата и си помисли какво се криеше под черепната извивка, представи си сивото ѝ вещество, където бяха съхранени спомени, мечти и емоции от цял един човешки живот. Вътре беше всичко, което я правеше единствена и неповторима. И всичко това сега бавно умираше.

Той се пресегна към кутията с инструменти и извади ножица и бръснач. Хвана един голям кичур от косата ѝ и го отрязва наведнъж, после избърсна мястото точно над слепоочната кост и го почисти. „Твоята красива коса. Винаги съм обичал да се заравям в нея. Винаги съм те обичал цялата.“

Уви остатъка от косата ѝ на топка и я отметна нагоре, за да не замърси разреза. След това откъсна една лента лейкопласт и я залепи към плота на масата. Вече доста по-сръчно, той си подготви инструментите. Всмукателният катетър. Скалпелът. Марлите. Мушна свредлата в дезинфектант и после ги избърса с памук, напоен в спирт.

Сложи си стерилни ръкавици и взе скалпела.

Под латекса на ръкавиците пръстите му плувнаха в пот, докато правеше дългия разрез. От скалпа се процеди струйка кръв, която бавно се поду в неголяма сфера и точно преди да се откъсне, той я попи с марля. После натисна повече, докато усети как острието на скалпела одраска костта.

Да се отвори черепа на човек означаваше да се изложи мозъка на въздействието на враждебната вселена от микробиологични нашественици. И все пак човешкото тяло беше изключително устойчиво — можеше да се справи с най-бруталните бактериологични атаки. Той продължи да си повтаря това, докато издълба малка дупчица в слепоочната кост, където да постави върха на свредлото. Древните египтяни, както и инките са извършвали успешно черепни трепанации, при които направо са отрязвали горната част от черепа с подръчни инструменти, без да са имали и понятие от стерилност. Така че и сега можеше да се направи.

Ръцете му се бяха успокоили, той се концентрира максимално и завъртя свредлото в първата дупка. Един-два милиметра по-навътре и щеше да нарани мозъчното вещество. Хиляди скъпоценни спомени щяха да бъдат унищожени за част от секундата. Или леко да докосне менингеалната артерия и щеше да отприщи кървав фонтан без никакви шансове да го спре. Той спря, за да си поеме дъх, преди да продължи да дълбае.

„Бавно. Бавно, не бързай.“

Изведнъж усети как последната люспичка кост поддаде навътре и свредлото проби костта. Сърцето му биеше в гърлото, докато леко издърпа към себе си дрелката.

От отвора незабавно започна да расте едно малко балонче кръв, което постепенно се издуваше все повече. Беше тъмночервено. Значи, венозна кръв. Той си отдъхна облекчено. Не беше артериална. Въпреки че събраната при кръвоизлива кръв изтичаше през отвора, налягането в черепа на Ема много бавно отслабваше. Той всмука балончето с

катетъра, после покри дупката с марля, която да попива другата кръв и се зае със следващата дупка, после и следващата, докато перфорациите образуваха кръг с диаметър около инч. Щом и последната дупка беше пробита, а кръгът напълно затворен, ръцете му вече се бяха схванали от напрежение, а от лицето му се стичаше пот на струйки. Нямаше никакво време за почивки, всяка секунда беше съдбоносна.

Той посегна към отвертката и малкото гумено чукче.

„Боже, дано това ѝ помогне. Дано това я спаси.“

Като използва отвертката като длето, той леко мушна металната част в една от дупките. После, стиснал зъби, отчупи кръгло костно капаче.

Кръвта бликна на талази. По-големият отвор най-после ѝ позволи да се излее всичката и да намали смъртоносния си натиск върху мозъка.

С нея излезе и нещо друго. Яйцата. Една купчинка яйца се хлъзна край отвора, заедно с кръвта и заплува във въздуха. Джак ги улови с катетъра и ги сложи в буркан. През хилядолетната история на човечеството неговите най-опасни врагове бяха най-дребните форми на живот. Вирусите. Бактериите. Паразитите. „А сега и ти, помисли си Джак, вперил поглед в буркана. Но ние ще те победим.“

Кръвта вече едва се процеждаше през зейналия отвор в черепа на Ема. Още с първия мощен изблик налягането в черепната кухина беше спаднало рязко.

Джак отново се взря в лявата ѝ зеница. Тя беше все така разширена докрай, но щом той светна с малкото фенерче срещу нея, му се стори — дали пък не си въобразяваше? — че крайчетата ѝ съвсем лекичко трепнаха, като вълничка в кръгло черно езеро.

„Ти ще живееш“, помисли си Джак.

Покри раната с марля и пусна нова система, този път със стероиди и фенобарбитал, за да я задържи временно в кома и предпази мозъка ѝ от други травми. Накрая налепи по гърдния ѝ кош електродите на електрокардиографа. Едва след като беше готов с всичко това, той стегна с турникет собствената си ръка и изпразни една спринцовка с ранавирус в себе си. Или щеше да ги убие и двамата, или щеше да ги спаси. Скоро щеше да се разбере.

На монитора се появи стабилната синусоида на сърдечния ритъм на Ема. Той взе ръката ѝ в своята и зачака някакъв знак.

27 август

Гордън Оуби влезе в Залата за управление на полетите на космическата станция и огледа мъжете и жените, насядали край командните пултове. На големия преден екран на фона на разгънатата карта на земното кълбо се виждаше синусоидата от траекторията на станцията. В този момент в пустините на Алжир онези хора, които случайно вдигнеха поглед към нощното небе, щяха да забележат една доста странна ярка звезда, почти като Зорницата, да прелита по небосклона. Звезда, която бе уникална и неповторима, тъй като тя не бе създадена от всемогъщия Бог, нито от природните сили, а от крехката ръка на човека.

И в тази именно стая, в противоположната страна на света, стояха пазителите на тази звезда.

Директорът на полетите Ууди Елис се обърна и поздрави Гордън с печално кимване.

— Нито дума. Горе мълчат вече толкова време.

— Кога беше последната ви връзка?

— Джак се изключи преди около пет часа, за да поспи. Вече трети ден не е почивал. Така че гледаме да не го безпокоим.

Три дена и още никаква промяна в състоянието на Ема. Гордън въздъхна и тръгна по задния ред пултове към дежурния лекар. Тод Катлър, небръснат и измършавял, наблюдаваше биотелеметричните данни на Ема върху монитора си. А кога за последно беше спал Тод, запита се Гордън. Всички в залата изглеждаха изтощени, но никой не искаше да го признае.

— Държи се още — рече Тод. — Спряхме й фенобарбитала.

— Но още не е излязла от комата, нали?

— Не. — Въздишка. Тод се отпусна назад и подпря с пръст костта на носа си. — Просто не зная какво още да направя. Никога преди не ми се е налагало подобно нещо. Неврохирургия в космоса.

Тази фраза често прелиташе от уста на уста през последните седмици. „Никога не съм правил това.“ „Това е нещо съвсем ново за мен.“ „Никога не бях виждал подобно нещо.“ И въпреки това, не беше ли това смисълът на живота на един изследовател? Когато не можеш да предскажеш с какво ще се сблъскаш, когато всеки проблем изискваше

свое индивидуално решение. И всяка победа бе построена върху нечия саможертва.

А победи действително имаха, дори и в тази неопикуема трагедия. „Апогей II“ се бе приземил като по вода в пустинята на Аризона, а Каспър Мълхоланд сега уговаряше първия си договор с Въздушните сили. Джак беше все още здрав, вече трети ден откакто бе на борда на станцията — което бе показателно, че ранавирусът действаше и като лекарство, и като превантивна мярка срещу „Химера“. Дори фактът, че Ема беше все още жива можеше да се смята за истински триумф.

Макар и временен, най-вероятно.

Гордън усети как го завладя едно чувство на печал, докато се взираше в пиковите на кардиографа върху монитора. „Колко ли дълго можеше да бие сърцето, след като мозъкът е престанал да функционира? — питаше се той. — Колко дълго тялото можеше да живее в състояние на кома?“ Но да наблюдаваш как гасне постепенно една енергична и волева жена бе наистина много по-мъчително, отколкото да станеш свидетел на внезапна и ужасяваща смърт.

Изведнъж той се изправи на стола и погледът му замръзна върху монитора.

— Тод — рече той, — какво става с нея?

— Какво?

— Нецо става със сърцето й.

Тод вдигна глава и се взря в назъбените линейки, които прелитаха по екрана.

— Не — отвърна той и посегна към бутона на интеркома. — Това не е сърцето й.

Пронизителният вой на алармата на монитора сръза като с остър скалпел съня на Джак и той се опита да скочи на крака. Дългите години работа като лекар в „Бърза помощ“, безбройните ноци в дежурните стаи на болниците го бяха научили светкавично да включва разума си, дори да го будеха от дълбок сън. Така че сега щом отвори очи, веднага разбра къде се намира. И че нецо не беше наред.

Той обърна глава по посока на звука и за миг се обърка, поради необичайното разположение на предметите — сякаш всичко се бе

обърнало с главата надолу. Ема сякаш висеше от тавана. Единият от трите електрода се беше отлепил и летеше свободно във въздуха като самотно водорасло, понесено от подводни океански течения. Той се извърна на сто и осемдесет градуса и всичко си дойде на мястото.

Той залепи отново електрода. Неговото собствено сърце биеше като лудо, докато се извърташе към монитора, ужасен от онова, което щеше да види на него. За негово облекчение на екрана се изписа нормалният сърдечен ритъм.

После, изведнъж — нещо различно. Линията потрепери. „Ема се беше размърдала?“

Той извърна поглед към нея. И видя, че очите ѝ бяха отворени.

* * *

— Станцията не отговаря — обади се Капкома.

— Продължавайте да опитвате. Трябва незабавно да се свържем с тях! — сопна се Тод.

Гордън впери поглед в биотелеметричните показания на Ема и тъй като нищо не разбираше от тях, сърцето му се сви от ужас. Както синусоидата си трепкаше към горните и долни пикове, изведнъж, съвсем ненадейно се изправи до равна линия. „Не, ужаси се той. Изгубихме я!“

— Разкачен кабел — отвърна спокойно Тод. — Пак е паднал. Може би отново са гърчовите.

— Все още нямаме връзка със станцията.

— Какво, по дяволите, става там горе?

— Гледай! — извика Гордън.

И двамата мъже замръзнаха на местата си, когато на екрана изписука една точица, после още една, и още една.

— Докторе, свързахме се — обяви Капкома. — Искат неотложна консултация с вас.

Тод се изстреля напред.

— Наземен контрол, прекратете връзката. Казвай, Джак.

Това беше частна консултация; никой, дори Гордън не можеше да чуе думите на Джак. Внезапно цялата зала беше потънала в гробна тишина и всички бяха извърнали погледи към пулта на дежурния

лекар. Дори Гордън, който седеше до Тод, не успя да прочете изражението на лицето му. Тод се беше навел доста напред и бе сложил длани върху слушалките си, сякаш така искаше да се изолира от всички останали.

После той рече:

— Чакай, чакай, Джак. Да знаеш колко много хора тук долу очакват да чуят новината. Хайде да им кажем. — Тод се извърна към директора по полетите Елис и вдигна триумфално палци. — Уотсън е будна. Говори!

Онова, което се случи след това, щеше да остане завинаги запечатано и гравирано със златни букви в съзнанието на Гордън Оуби. От всички страни се надигнаха радостни възгласи, които прераснаха в истински викове. Тод го удари по гърба, ама доста силно. Лиз Джани пък изимитира бойния вик на апахите. А Ууди Елис се стовари в стола си с невярващи, но щастливи очи.

Но най-голямо впечатление направи на Гордън неговата собствена реакция. Той се огледа в залата и изведнъж усети как нейде дълбоко в гърлото му нещо натежа, а погледът му се замъгли. През всичките си години работа в НАСА никой никога не беше виждал Гордън Оуби да плаче. Че от къде на къде ще ме видят и сега!

Викове те все още кънтяха из въздуха, когато той се надигна от стола си и излезе незабелязано от залата.

Пет месеца по-късно

Панама Сити, Флорида

Пантите на стоманената врата изскърцаха и се разнесе метален удар, който отекна в огромния хангар на Морската пехота, след като барокамерата най-последно бе разхерметизирана. Джаред Профит видя как отвътре излязоха двама лекари, които щом прекрачиха прага, си поеха дълбоко въздух. Бяха прекарвали повече от месец в това тясно пространство и сега като че бяха леко зашеметени от прехода им към свободата. После те се извърнаха да помогнат на другите двама жители на камерата да излязат.

Ема Уотсън и Джак Макелъм излязоха навън, и двамата впериха погледи в Джаред Профит, който крачеше бодро към тях.

— Добре дошли отново в нашия свят, доктор Уотсън — рече той и протегна ръка за поздрав.

Ема се поколеба, но я пое. Тя изглеждаше доста по-слаба от снимките си. По-крехка. Четирите месеца, прекарани в космоса в карантина, последвани от петте седмици в барокамерата бяха определено взели своята дан. Тя бе изгубила мускулна маса, очите ѝ изглеждаха доста по-големи и светеха с тъмна светлина на фона на бледото ѝ лице. Косата, която израстваше на избръснатото място беше сребриста, един доста ярък контраст с останалата част от прекрасните ѝ вълнообразни къдрици.

Профит погледна към двамата лекари от Морската пехота.

— Бихте ли ни оставили насаме, моля? — И той зачака да отшумят стъпките им.

После се обърна към Ема.

— Добре ли се чувствате?

— Ами да, достатъчно добре — отвърна тя. — Казаха, че вече нямам никакви следи от болестта.

— Поне забележими — поправи я той. Това беше необходима забележка.

Макар да бяха демонстрирали успешното унищожаване на „Химера“ с ранавируса върху лабораторните животни, никой не се наемаше да даде дългосрочни гаранции, че Ема бе напълно излекувана. Онова, което можеше да се каже със сигурност, беше, че не откриха никакви следи от „Химера“ в тялото ѝ. От момента, в който тя бе кацнала на Земята на борда на „Индевър“, тя беше подложена на почти непрекъснати кръвни тестове, рентгенови прегледи и биопсии. Въпреки че всички те показаха отрицателни резултати, ИИЗБА-САЩ настоя тя да остане в барокамерата, докато траят тези изследвания. Преди две седмици налягането в барокамерата бе смъкнато до нормалната една атмосфера. Тя бе останала здрава.

Но дори сега не бе напълно свободна. За остатъка от живота ѝ тя щеше да бъде обект на безкрайни изследвания.

Той погледна към Джак и видя враждебност в очите му. Джак не каза нищо, но ръката му обгърна кръста на Ема, защитен жест, чието послание беше повече от ясно: „Никога не можете да ми я отнемете“.

— Доктор Макелъм, надявам се разбирате, че всяко мое решение си имаше основателна причина.

— Причините ги разбирам прекрасно. Това обаче не означава, че съм съгласен с решенията.

— Е, поне в това постигнахме съгласие, в разбирането. — Той не му предложи ръка, инстинктивно усети, че Макелъм щеше да откаже да я поеме. Вместо това каза: — Отвън ви очакват много хора, които искат да ви видят. Повече няма да ви задържам. — С тези думи той се обърна и понечи да си тръгне.

— Чакайте! — извика след него Джак. — Сега какво?

— Свободни сте да си вървите. Разбира се, с уговорката да се явявате на прегледите.

— Не, искам да зная какво ще стане с хората, които са отговорни за това? Онези, които изпратиха „Химера“ в космоса?

— Те повече няма да взимат решения.

— И само това? — Гласът на Джак се извиси от внезапно избликналата в него ярост. — Никакви наказания, нито последствия, така ли?

— Всичко ще се придвижи по обичайния начин. По начина, по който се прави във всяка правителствена агенция, включително и НАСА. Дискретно ще бъдат преместени в периферията. След което тихомълком пенсионирани. Не може и дума да става за разследване, нито за някакви разкрития. „Химера“ е твърде опасен организъм, за да се разкаже на целия свят за съществуването му.

— Но толкова хора умряха.

— Ще го припишем на вируса „Марбург“. Случайно е попаднал на борда на станцията от заражена маймуна. Смъртта на Лутър Еймис се дължи на повреда в управлението на капсулата, както бе вече съобщено.

— Някой все пак трябва да бъде подведен под отговорност.

— За какво, за грешно решение ли? — Профит поклати глава. Той се обърна и погледна към вратите на хангара, откъдето се процеждаше лъч слънчева светлина. — В този случай няма извършено престъпление. Това бяха хора, които просто направиха грешки. Хора, които нямаха представа и не разбираха природата на онова, с което се занимаваха. Зная колко шокиращо ви звучи това, разбирам и желанието ви да хвърлите върху някого вината. Но тук просто нямаше злодеи, доктор Макелъм. Имаше само... герои. — Той отново се обърна и погледна Джак право в очите.

Двамата мъже се гледаха в продължение на цяла секунда. Профит не видя в очите му топлина, нито пък доверие. Но видя уважение.

— Вашите приятели ви очакват — рече Профит.

Джак кимна. Той и Ема се отправиха към вратата на хангара. Докато излизаха навън, вътре се втурна цял сноп слънчеви лъчи и Джаред Профит, примижал от ярката светлина, за миг зърна Джак и Ема само като силуети — ръката му беше на рамото ѝ, а профилът на лицето ѝ бе вдигнат към него. Сред глъчката от радостни викове те потънаха в ослепителната светлина на деня.

28. ОКЕАНЪТ

Една падаща звезда проряза ярка дъга в небето и се разби на няколко малки искрици. Ема възхитена си пое дъх от прохладния бриз, появил над залива Галвестоун. Родната ѝ планета, изобщо, всяко нещо, с което бе свикнала през годините, сега ѝ се струваше някак ново и необичайно. Необятната панорама на небето. Повдигането на палубата, където бе легнала, от вълните. Тихият плисък на вълните, разбиващи се о корпуса на „Санеке“. Толкова дълго бе лишена от тези прости и съвсем земни усещания, че дори само полъхът на бриза, който погалваше нежно лицето ѝ, бе истинско съкровище за нея. По време на карантината на борда на Космическата станция тя често поглеждаше към Земята с носталгия по мириса на млада трева, вкуса на соления вятър или топлината на пръстта под босите ѝ крака. Бе си мислила: „Когато се прибера вкъщи, ако изобщо някога се прибера на Земята, никога няма да я напусна“.

И ето, тази вечер тя се радваше на ароматите и гледките на Земята. И все пак не можа да се въздържи да не погледне замечтано нагоре към звездите.

— Искала ли си някога да се върнеш отново? — попита я Джак, толкова тихо, че думите сякаш се сляха с вечерния бриз. Той бе легнал до нея на палубата, обгърнал ръката ѝ в своята и вперил поглед в нощното небе. — Минавало ли ти е през ум например: „Ако сега ми предложат да се кача пак горе, веднага ще тръгна?“.

— Всеки ден — измърмори тя. — Не е ли странно? Когато бяхме горе, непрестанно говорехме какво ще направим като се приберем на Земята. А сега сме си тук и въпреки всичко не можем да не мислим да се върнем там.

Тя прокара пръсти през по-късата си коса, която сега израстваше в стряскащ сребърен кичур. Усети възлестия белег, където скалпелът на Джак бе разрязал скалпа и външната черепна ципа. Така тя никога нямаше да забрави онова, което бе преживяла на борда на станцията.

Един вдълбан в плътта ѝ ръкопис на вечния ужас. И въпреки това тя отново поглеждаше към небето и усещаше как в нея се надига същият неутешим копнеж по него.

— Мисля, че никога няма да спра да се надявам за още един полет нагоре — рече тя. — Както моряците копнеят за морето. Няма значение, колко ужасни бури са преживели.

Тя обаче никога нямаше да се върне в космоса. Тя бе като моряк, прикован към суша, заобиколена отвсякъде с море, хем съблазнително, хем забранено и недостъпно. По същия начин космосът бе завинаги недостижим за нея, заради „Химера“.

Макар лекарите в Космическия център „Джонсън“ и ИИЗБА да не откриха никакви следи от инфекция в тялото ѝ, никой не можеше да каже със сигурност, че „Химера“ е напълно изкоренена. Може би тя просто бе задрямала, като благодушен гост в някое нейно ъгълче. Никой в НАСА не смееше да предположи какво би се случило, ако тя отново се върнеше в космоса.

Така че тя никога нямаше да се върне. Вече бе станала астронавт призрак, все още се числеше към тях, но без никаква надежда за нов полет. Нека останалите преследват мечтата си. На борда на станцията вече имаше нов екипаж, който в момента довършваше ремонта и почистването, което тя и Джек бяха започнали. Следващия месец на борда на „Колумбия“ щяха да бъдат доставени в орбита и последните резервни части за повредения основен корпус и слънчевите панели. Международната космическа станция нямаше да умре. Твърде много човешки живота бяха жертвани, за да бъде тя реалност; да я зарежат би означавало, че тези жертви са били напълно безсмислени.

Още една падаща звезда проряза небето над тях и постепенно изгасна като догарящ въглен. И двамата зачакаха с надежда следващата. Другите хора, когато виждаха падащи звезди, може да ги смятаха за поличби, или за ангели, които прелитат по небосклона, разперили криле, или просто като повод да си пожелаят нещо. Ема виждаше в тях онова, което всъщност бяха: парчета космически прах, безпътни пътешественици, идещи от дълбините на безкрайния леден космос. И все пак това, че представляваха обикновени парчета скала или лед, не ги правеше по-малко вълнуващи.

Тя килна назад глава и отново се вгледа в небето, когато „Санеке“ изведнъж се надигна от една вълна на прилива, при което Ема

почувства за миг объркващото усещане, че звездите внезапно се бяха втурнали към нея и че тя се носеше с невероятна скорост през пространството и времето. Затвори очи. И без никаква видима причина сърцето ѝ яростно заби от необясним и сковаващ ужас. Усети ледената пот по лицето си.

Джак докосна разтрепераната ѝ ръка.

— Какво има? Студено ли ти е?

— Не. Не, не ми е студено... — Тя с мъка преглътна. — Изведнъж се сетих за нещо ужасно.

— Какво?

— Ако ИИЗБА са прави, ако „Химера“ наистина е дошла на Земята с астероид — тогава това е доказателство, че във Вселената има живот.

— Да. Така е.

— Ами ако е разумен?

— „Химера“ бе твърде малка, примитивна. У нея нямаше разум.

— Но онзи, който я е изпратил, може би има — прошепна тя.

Джак притихна до нея.

— Колонизатор — тихо каза той.

Като семената, носени от вятъра. Където и да се озове „Химера“, на която и да е планета, в която и да е слънчева система, тя с лекота може да зарази местните видове. Ще вгради от техните ДНК в своя собствен геном. На нея няма да ѝ трябват милиони години еволюция, за да се адаптира към новия си дом. Тя бързо ще се сдобие с всички генетични инструменти, необходими за нейното оцеляване от видовете, които вече са се приспособили.

И щом веднъж се установеше, след като веднъж завинаги станеше доминиращ вид на тази планета, тогава какво? Каква щеше да бъде следващата ѝ стъпка? Не знаеше. Отговорът, мислеше си тя, може би е скрит в онези части от генома ѝ, които останаха неидентифицирани. Онези поредици от нуклеотиди, които и до днес останаха мистерия.

Нов метеорит се стрелна в небето и им напомни, че вселената се намираще във вечно движение и бе вечно променяща се. Земята представляваше само един самотен пътник в необятния космос.

— Ще трябва да се подготвим — каза тя, — преди следващата „Химера“ да ни навести някой ден.

Джак се изправи и погледна към часовника си.

— Става хладно — рече той. — Да се прибираме вкъщи. Гордън ще излети от място като балистична ракета, ако утре изпуснем пресконференцията.

— Никога не съм го виждала да си изпусне нервите.

— Защото не го познаваш така, както аз го познавам. — Джак започна да дърпа фала и голямото платно изплющя на вятъра. — Той е на път да се влюби в тебе, знаеш ли?

— Горди? — Тя се засмя. — Не мога да си представя.

— А знаеш ли аз какво не мога да си представя? — тихо каза той и я придърпа до себе си в предната част на яхтата. — Че някой мъж може да не се влюби в тебе.

Вятърът внезапно се засили, напълни платното и понесе „Санеке“ право напред през вълните на залива Галвестоун.

— Дръж се — извика Джак. И стисна руля, преди да завърти носа на запад. Вече не звездите го водеха, а светлините на брега.

Светлините на техния дом.

Издание:

Тес Геритсън. Гравитация

Американска. Първо издание

ИК „Пан ’96“, София, 2001

Редактор: Цанко Лалев

Коректор: Митка Костова

ISBN: 954-657-390-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.